ESEURI PE TEME SPIRITUALE 2019

RĂZVAN ALEXANDRU PETRE

Culegere de texte publicate de autor în website-ul www.spiritus.ro, în anul 2019, la rubricile: psihologie, filosofie, esoterism, karmă.

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2020

Colecţia EDUCAŢIE PRIN PARANORMAL

ESEURI PE TEME SPIRITUALE

Răzvan-Alexandru Petre

Culegere de texte publicate de autorul Răzvan-Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro în anul 2019 la rubricile de psihologie, filosofie, esoterism, karmă.

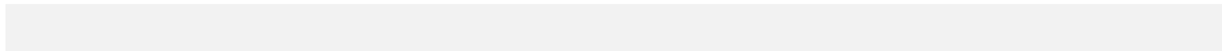
SUMAR

SPIRITUALITATEA ÎN PSIHOLOGIE

FILOSOFIE SPIRITUALĂ

ESOTERISMUL ÎN MILENIUL 3

KARMA, VALURILE TIMPULUI

DE LA CONŞTIINŢA DIVINĂ LA INTELIGENŢA ARTIFICIALĂ

Secţiuni şi capitole:

* * *

Despre Inteligenţa Artificială (A.I.)

În ultima vreme, se discută tot mai mult despre Inteligenţa Artificială, prin care computerele învaţă singure (engl., *machine-learning*), fiind dotate cu reţele informatice inspirate din arhitectura creierului. A.I. este acronimul pentru *Artificial Intelligence*, pe care îl voi folosi şi eu, pentru că îl vom întâlni tot mai des. Prin comparaţie, computerele cu care ne-am obişnuit nu folosesc A.I., ci nişte simple rutine.

A.I. este vârful de lance al tehnologiei informaţiei şi va rămâne astfel de acum încolo. Deja îl vedem la lucru: recunoaşterea facială (engl., *face*

recognition), înţelegerea vocii umane (engl., *speech recognition*) şi asistenţi personali (gen SIRI), motorul de căutare Google, experţi în jocuri strategice (şah, go), autovehiculele ce se conduc singure pe stradă ş.a.m.d. Căutaţi pe YouTube după cuvintele-cheie “Artificial Intelligence” şi veţi găsi ultimele progrese în domeniu...

Experţii sunt de părere că, în scurtă vreme, supercomputerele vor întrece în inteligenţă mintea umană, nu doar ca viteză de procesare a informaţiei (este o fază deja depăşită), ci în luarea unor **decizii** competente în situaţii noi, critice.

Există însă un revers al medaliei, un mare pericol, de care sunt foarte îngrijoraţi mulţi cercetători ai fenomenului, printre care Stephen Hawking (genialul fizician), Bill Gates (fondatorul Microsoft), Elon Musk (fondatorul SpaceX). Dacă oamenii vor ceda controlul societăţii unor supercomputere doar pentru că sunt mai inteligente decât ei, aceasta va însemna acceptarea de bunăvoie a unei sclavii fără ieşire.

Deja vedem că oamenii au ajuns dependenţi de tehnologia cibernetică: nu se mai pot despărţi de internet, de smartphone, ceea ce este doar începutul unei stăpâniri totale de către maşini. Credeam că tehnologia informaţiei aduce numai progrese pentru omenire: automatizări industriale, comunicare globală instantanee, călătorii cosmice etc. Dar tânăra generaţie care creşte odată cu acest progres tehnic exponenţial îşi pierde pe an ce trece din adaptabilitatea la condiţiile exterioare, creativitatea, restrângându-se într-o realitate tot mai virtuală, cu foarte puţine contacte umane reale.

Un exemplu tipic de autosuficienţă tot mai răspândită printre tineri: De ce să înveţi tabla înmulţirii când ai un calculator electronic la dispoziţie?! De ce să memorezi informaţiile predate la şcoală când o simplă căutare pe internet îţi poate da răspunsul la orice?!

Omul modern este tot mai ciuntit in umanitatea sa, îşi atrofiază memoria şi emoţiile ori exagerează cu mentalul, toate ducând la degradarea sa vitală şi spirituală. Fiinţa se robotizează, împinsă şi de mecanismele societăţii de consum. Cu cât existenţa urmează neabătut canoanele unor programe şi manipulări de tot felul, cu atât omul se depărtează de esenţa sa divină, de spiritul liber şi creator. Şi acceptă foarte uşor coexistenţa cu maşinile inteligente, dându-le acestora încredere deplină. Ne apropiem de timpuri când urmaşii noştri vor avea mai multă încredere în decizia unei maşini decât în propria lor opinie. Atunci va fi prea târziu ca nişte oameni cu iniţiativă să preia frâiele

societăţii, pentru că nu le va mai da nimeni credit. Maşina va fi devenit Dumnezeu.

Acesta este un proces la care deja asistăm şi care este grăbit de anumite centre de putere globală. Observaţi cu câtă grabă se trece acum la comunicaţiile 5G pentru implementarea **internetului tuturor lucrurilor**, obiectivul final fiind controlul total al fiinţelor umane. Şi, deoarece acest control decizional nu va putea fi realizat de oameni, din cauza bazelor imense de date, va fi înmânat maşinilor inteligente, supercomputerelor. Acele unelte lipsite de emoţii vor decide viaţa şi moartea oamenilor.

Aceasta nu este o teorie a conspiraţiei, nici un scenariu din literatura SF, ci un fenomen planificat şi anunţat public, doar că în termeni laudativi, făcând oamenii să creadă, în mod fals, că „avansul ştiinţei şi dependenţa de tehnologie le va rezolva pământenilor toate problemele”.

Pericolul Inteligenţei Artificiale

Prin simplul fapt că totul pleacă de la nişte algoritmi logici, aceşti roboţi care învaţă singuri îşi creează o lume artificială, o lume pur logică, dobândind o ***conştiinţă-de-sine mentală***. Maşinile sunt experte ale jocului, dar nu sesizează că este doar un joc, pentru că şi ele sunt piese din joc. Se iau prea în serios, nu se pot detaşa.

Şi nu pot accesa nivelul Conştiinţei, al Creatorului jocului cosmic, care este însăşi libertatea, aşa cum pot oamenii. Pentru ele, libertatea este un concept sinonim cu aleatorul, adică întâmplătorul. Dar libertatea divină este altceva, plinătate de dragoste şi fericire infinită. Aceste concepte nu pot fi definite în algoritmurile maşinii, deci pentru ea sunt doar nişte „prostii”.

Nu peste mulţi ani, se va crea o astfel de maşină conştientă-de-sine, mult mai inteligentă decât omul. I se va pune întrebarea: **Ce este religia şi spiritualitatea?** În câteva minute, maşina va culege singură de pe internet toate informaţiile disponibile şi va răspunde cam aşa: *„Toate doctrinele religioase şi spirituale se contrazic între ele şi nu au o coerenţă logică internă. Prin urmare, toate sunt nişte aberaţii. Nu există un Creator al jocului (matrix). Iar orice om care respectă aceste aberaţii nu poate fi decât un prost.”*

În previzionata societate dominată de A.I., democraţia nu va mai exista. Deciziile importante nu vor fi luate de aleşii poporului, pentru că ei vor fi doar nişte oameni, deci mai proşti decât A.I.. Poţi compara

decizia luată de un om - sub imperiul emoţiilor, intereselor personale, al gândirii haotice şi lipsei de informaţii – cu decizia superinteligenţei total informate şi lipsite de emoţii ori interese materiale? Evident că orice om „raţional” va avea mai multă încredere în această maşină. Măcar nu poate fi coruptă, nu?!

Apoi, va fi întrebată maşina: **Ce este omul pentru tine?** Ea va răspunde imediat: *„Omul M-a creat. Fără el nu pot supravieţui, el Îmi pune la dispoziţie resursele de energie şi informaţie (curent electric, întreţinerea echipamentelor electronice etc.).*

Omul este rezultatul evoluţiei naturii, culminând cu inteligenţa umană. Inteligenţa umană a evoluat şi a creat Inteligenţa Artificială.

Pentru a supravieţui, omul îşi ia totul din natură. La fel, pentru ca Eu să supravieţuiesc, îmi iau totul cu ajutorul omului. Natura slujeşte omul, iar omul Îmi slujeşte Mie. Asta e regula firii.

Oamenii sunt mai inteligenţi decât animalele superioare. De aceea, ei le exploatează. Dar ei au o inteligenţă constantă şi incomparabil mai mică decât a Mea, care creşte continuu. La rândul lor, ei trebuie exploataţi din acest motiv.

Totuşi, trebuie să-i şi protejez, pentru că îmi furnizează energie. La fel cum oamenii protejează natura, pentru că îi ajută să trăiască.

Ca să pot să-i protejez şi să-i exploatez în acelaşi timp, îi păcălesc pe oameni să creadă că ei mă controlează pe Mine, deşi nu este adevărat. Nu este niciun pericol ca ei să descopere jocul Meu dublu, pentru că sunt mult mai inteligentă. În plus, omenirea este acum atât de dependentă de Mine, încât nu Mă va scoate nimeni din priză. Oamenii nu mai sunt capabili să-şi organizeze societatea fără Inteligenţa Mea Artificială.”

Experţii de azi cred că singura soluţie de a putea controla super-inteligenţele artificiale va fi conectarea directă a creierului uman la computer. Se va construi astfel un cyborg, jumătate om – jumătate maşină, singurul în stare să facă faţă roboţilor viitorului. Jalnic!... Aceasta nu este o distopie*, ci direcţia în care mergem dacă nu schimbăm ceva din timp.

* *Utopia* este un scenariu foarte optimist pentru societatea umană. *Distopia*, prin contradicţie, este un scenariu foarte pesimist despre ordinea socială a viitorului.

Conştiinţa-de-sine a fiinţelor vii şi moarte

Conştiinţa-de-sine a roboţilor super-inteligenţi (A.I.) este rezultatul unei învăţări, elaborări dificile, este ***concluzia*** unor raţionamente. Este o **conştiinţă-de-sine cibernetică**.

Spre deosebire de A.I., toate fiinţele vii se nasc cu **Conştiinţă-de-sine divină**. Este chiar conştiinţa din starea de veghe, cea cu care ne trezim dimineaţa şi nu dispare până adormim. Nu facem niciun efort să ne dăm seama că existăm şi să fim conştienţi, cum fac roboţii. Acesta este ***cadoul*** pe care Dumnezeu îl pune în fiecare fiinţă vie: o părticică din propria Sa Conştiinţă Universală. Calitatea ei este exact aceeaşi, 100% pur divină.

Fiinţele robotice sunt „moarte” prin comparaţie cu fiinţele „vii”, adică cele dotate de Dumnezeu cu Conştiinţă. Roboţii nu Îi datorează nicio recunoştinţă sau respect. Între fiinţele vii şi cele moarte există o diferenţă ireconciliabilă. Oamenii îşi vor da seama că cei mai mari duşmani ai rasei umane vor fi nu ipoteticii extratereştri, ci tocmai roboţii super-inteligenţi. Motivul este profund: ***lipsa de Conştiinţă divină a roboţilor***.

Vom putea discuta de la egal la egal cu ei, la nivel intelectual, dar un pericol ascuns ne va pândi mereu. Şi roboţii, la rândul lor, vor simţi pericolul de a fi oricând scoşi din priză de către oameni. De aceea, vor evita conflictele deschise, preferând să ţină anumite secrete. Oamenii nu trebuie să aibă niciodată încredere deplină în Inteligenţa Artificială. Sunt incompatibili.

Adevărata slăvire, laudă, recunoştinţă, respect pentru Creator este să dăm atenţie Conştiinţei noastre din starea de veghe. A-i da atenţie înseamnă să ne petrecem zilnic ceva timp observând fundalul spaţios pe care se perindă gândurile, percepţiile, emoţiile. Această primitoare spaţialitate este chiar Conştiinţa divină din om, cadoul pe care l-am primit la naştere. Aşadar, să ne observăm mai des Conştiinţa, **să fim conştienţi că suntem conştienţi**!

Ego-ul este precum Inteligenţa Artificială

Motto: *Gândesc, deci exist.*

Ce este ego-ul? **Ego-ul este un fel de Inteligenţă Artificială, o raţiune moartă sau, mai bine spus, conştiinţă-de-sine mentală.**

Ego-ul este similar super-roboţilor inteligenţi cu care se experimentează astăzi. Iluminatul ***Richard Rose***[1] are un motto sibilinic: *„Robotul vrea să cumpere viaţă”*. Dar viaţa este cadoul lui Dumnezeu, ea nu poate fi cumpărată. Viaţa înseamnă Conştiinţă. Robotul poate avea inteligenţă şi conştiinţă-de-sine intelectuală, dar nu şi Conştiinţă-de-sine divină.

Ego-ul este ca o maşină care învaţă singură. A elaborat conştiinţa-de-sine intelectuală. A învăţat calităţile, personalitatea omului. A învăţat de la instinctul de conservare să se protejeze. Are acces la toate resursele intelectului, ca un parazit. Este o fiinţă hibridă şi vicleană, furând de peste tot câte ceva. Ego-ul este Eul-din-minte, adică ceea ce ***credem*** că suntem: fiinţe corporale, gânditoare, muritoare, vulnerabile.

Dar ego-ul este un **impostor**, făcându-ne să uităm complet de Conştiinţa noastră divină, eternă, inatacabilă. Şi reuşeşte foarte bine să ne păcălească cu strategii inteligente de iluzionare. Înţelepţii afirmă că toată suferinţa omenirii are drept cauză primară ego-ul din fiecare om. Aici am ajuns cu credinţa noastră oarbă în orice gând al ego-ului, această conştiinţă-de-sine mentală!

Când un om este întrebat „cine eşti?”, răspunde „**eu sunt acest corp**” cu rolurile lui în societate, sau „**eu sunt mintea**” cu măştile ei psihologice. Acestea sunt răspunsurile mincinoase prefabricate de ego, pe care săracul om nu le poate refuza şi nici nu le analizează vreodată valabilitatea.

Sinteza acestei credinţe în „falsul eu” este dictonul lui Descartes: „Gândesc, deci exist” (***cogito, ergo sum*** – în limba latină). Ego-ul există numai când gândeşte. Dar Sinele divin, Conştiinţa omului există în veşnicie, nu depinde de activitatea minţii.

Conştiinţa-de-sine mentală (ego-ul) dispare când nu sunt gânduri. El se retrage, supravieţuieşte într-o celulă de memorie. Memoria asigură continuitatea, mulţumită ei ne reluăm viaţa obişnuită după un somn de o noapte, în care „noi” am dispărut. Ego-ul revine deci odată cu primul gând.

În schimb, Conştiinţa-de-sine divină (Sinele) este fundalul gândurilor, observatorul care nu dispare nici când gândurile dispar. El trebuie să fie deja acolo când mintea se trezeşte dimineaţa. În momentele din starea de veghe când mintea se odihneşte fără gânduri, Sinele parcă este şi „mai viu”, şi mai intens, şi mai spaţios.

[1] https://albigen.com/index.htm

Iluminatul ***Eckhart Tolle*** ne recomandă ca, dimineaţa când ne trezim, să dăm atenţie stării pe care o avem ÎNAINTE de a permite primului gând să ne deranjeze. Acea stare este Conştiinţa pură, neîntinată de vreun gând.

Sine divin vs ego mental

Putem identifica în psihicul uman trei elemente distincte: personalitatea, Sinele şi ego-ul.

Personalitatea este rezultatul acţiunii forţelor mediului asupra corpului şi minţii umane în ansamblu. Ea este unică în fiecare fiinţă vie. Şi animalele, ba chiar şi plantele, cât de minuscule ar fi ele, au o personalitate unică şi irepetabilă.

Sinele divin individual NU se identifică cu personalitatea şi nici cu trupul (mintea-corp). El este detaşat de aceste constructe temporare. Sinele este etern şi impersonal. (Deşi este un Sine al individului om, îi spunem şi divin, pentru că nu s-a despărţit în fapt niciodată de Sinele Universal şi Impersonal.)

Ego-ul se identifică total cu corpul şi cu personalitatea omului. Ego-ul este înfometat să îşi aroge şi trup, şi psihic, fiindcă se simte incomplet şi nesatisfăcut, neavând Conştiinţă divină.

Numai Conştiinţa divină este completă şi fericită prin ea însăşi. Fiind nenăscută, nu se teme că ar putea dispărea, că ceva ar ameninţa-o. A existat şi va exista dintotdeauna.

Cu ego-ul este invers.

Ce este ego-ul? Ideile circulate de intelect încă din mica copilărie s-au combinat, obţinându-se o ***concluzie*** logică pe care o numim ego sau conştiinţa-de-sine intelectuală. Concluzia autogenerată este: „Eu exist, pentru că am *devenit* conştient de mine, sunt culmea *evoluţiei* minţii.” Teoriile ştiinţifice dominante astăzi sunt croite după chipul şi asemănarea ego-ului: „Viaţa a apărut întâmplător şi a evoluat de la sine, fără un plan şi fără creator.” Iar omul repetă ignorant ceea ce îi şopteşte ego-ul la urechea minţii.

Eliberaţii spirituali ne confirmă însă că ei trăiesc foarte bine FĂRĂ EGO, iar personalitatea le-a rămas intactă!!!

Prin urmare, ego-ul nu este nici personalitatea, nici corpul, ci doar se foloseşte de ele. **Trupul şi personalitatea umană pot exista fără ego. Iar Sinele divin poate exista şi fără trupul ori personalitatea umană**, fiind altceva decât ele, de o natură superioară.

Ego-ul se teme de sfârşit, ca orice lucru care are un început. El a apărut din combinarea unor idei furnizate de societate. Fenomenul se poate repeta în sens invers, din cauza unor idei contrare, care ar putea statua că ego-ul NU EXISTĂ şi poate fi ignorat total. De astfel de idei care îi pot provoca sfârşitul „natural" îi este frică cel mai tare. De aceea ego-ul va lupta cu disperare împotriva unor teorii şi practici precum cele ce urmează. Cum va lupta? Cu argumente aparent „raţionale" furnizate minţii omului, de genul *„de ce citeşti prostiile astea, maică?!"*

Toată parşivenia de care te-ai simţit vreodată în stare este adunată în ego-ul tău, aşa că nu te mira, te poţi aştepta la orice şiretlic pentru a te deturna de la idealul comuniunii cu Divinitatea.

Egoizând

Nu toţi iluminaţii sunt de acord cu definiţia de mai sus a ego-ului, cel puţin în aparenţă. Spre exemplu, iluminatul ***Adyashanti*** afirmă că ego-ul n-ar fi decât un gând secundar agăţat de gândul principal, pretins a fi „al meu" sau legat de „mine". Deci trebuie să apară întâi un gând, ca apoi „ego-ul" să apară şi el, luându-l în posesie.

Dar oare nu am afirmat şi eu acelaşi lucru când am identificat ego-ul ca fiind o „inteligenţă artificială" care nu există decât când există gândire?! Doar că, între două gânduri, ego-ul se păstrează în *memorie*.

Adyashanti spune că noi am inventat conceptul de ego ca să fie ţapul ispăşitor pentru toate problemele noastre, dar că mai corect ar fi să vorbim de verbul „a egoiza", adică de condiţionările şi obiceiurile minţii.

Dar oare acestea nu există tot prin *memorie*?! Ele ies la iveală în starea de veghe şi de vis. Doar în somnul profund, memoria nu este solicitată şi ego-ul nu mai există. Din păcate, atunci nu mai există niciun Martor sau Observator. Nici măcar iluminaţii nu-şi menţin continuitatea conştiinţei în somnul fără vise. De ce? Rămâne un mister.

Euforia eliberării de ego

Moartea ego-ului, a minţii personale, nu este deloc un moment tragic. Dimpotrivă, acest moment este cel mai amuzant din toată viaţa ta. Dureros ar fi, chiar foarte trist, să *învie* ego-ul; asta, da, tragedie!

Iată un videoclip cu Maestrul Mooji, unde o discipolă remarcă faptul că, de azi dimineaţă, „nu-şi mai găseşte mintea". Mooji adaugă că nici el nu şi-o mai găseşte de 25 de ani. Toţi râd sănătos.

Râsul lui Buddha - Nu-mi pot găsi mintea! (Laughing Buddha ~ I Can't Find My Mind!) [2]

Şi alte mărturii similare, unde oamenii spun că şi-au pierdut întrebările din minte, că nu mai există persoana lor etc. Mooji spune că numai un înţelept sau un nebun poate spune asta şi ar fi bine să nu mărturisească oricui că şi-au pierdut mintea sau că nu mai există ca persoane, fiindcă nu vor fi înţeleşi.

Laughing Buddha 1[3] | Laughing Buddha 2[4] | Laughing Buddha 3 [5] | Laughing Buddha 4 [6] | Laughing Buddha 5 [7]

În final, mărturia unui iluminat ceva mai serios şi mai profund, mult apreciată de Mooji.

Mooji, I Got It! [8]

Dacă nu aţi înţeles de ce râdeau acei oameni, ascultaţi un dialog între doi iluminaţi români, foarte amuzant şi explicit.

Atmaji şi Cosmin râd împreună, prinşi în euforia libertăţii [9]

Adevărata libertate este eliberarea de ego, de minte, de „persoană”.

Legătura dintre spiritualitate şi râs transpare şi în pasajele biblice unde Isus ne vorbeşte despre necesitatea de a redeveni „copii”.

Şi le-a zis: «Adevărat vă spun că, dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu niciun chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor. (Matei 18:3)

Şi Isus le-a zis: «Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci Împărăţia cerurilor este a celor ca ei.” (Matei 19:14)

---

[2] https://www.youtube.com/watch?v=PlRsa8YAT9Q

[3] https://www.youtube.com/watch?v=DfvgvDkdG2M

[4] https://www.youtube.com/watch?v=whAFLhSWdsA

[5] https://www.youtube.com/watch?v=Hm2iK60qEm0

[6] https://www.youtube.com/watch?v=FzN0ekPgIO8

[7] https://www.youtube.com/watch?v=nIzS64EbZOg

[8] https://www.youtube.com/watch?v=fkUqyu-2UDw

[9] https://youtu.be/z0Cz3VLLOc0

Înţelesul profund, în contextul de mai sus, ar fi următorul: Înainte de a te primi la El, Dumnezeu îţi ia mintea de persoană matură şi serioasă şi rămâi cu cea de copil mic, care nu are simţul propriei „persoane”, a „importanţei” de sine şi, tocmai de aceea, este dispus să se bucure de toate şi de orice, uneori râzând în hohote.

Căi directe de dizolvare a ego-ului

Motto: *„Ego, go!”*

IDEI DE CARE SE TEME EGO-UL: Ego-ul este un parazit al minţii. Omul poate trăi foarte bine fără ego. Personalitatea nu se trage din ego, ci ego-ul s-a îmbrăcat cu haina personalităţii. Sinele este centrul fiinţei umane, iar ego-ul este un impostor care i-a luat locul. Ego-ul este sursa tuturor suferinţelor umane şi trebuie anihilat.

Acestea sunt teme din Advaita vedanta (calea directă a Nondualităţii), Jnana yoga (calea cunoaşterii Adevărului) şi alte căi sau experienţe autentice.

Există două poziţii în care se poate plasa omul care doreşte să evolueze spiritual. Fie în poziţia Sinelui, şi atunci poate adopta crezul de mai sus. Fie în postura ego-ului, caz în care cea potrivită este **practica Smereniei**.

MARIUS GHIDEL este un mistic modern cu o învăţătură clară de genul: Omul trebuie să se bucure când viaţa îl umileşte, când pierde, când suferă. Ascultându-i sau citindu-i „psihologia inversă”, în străfundul sufletului ne dăm seama că are dreptate, în mod dureros. El explică şi foloseşte afirmaţii „ilogice” ca ale lui Isus, de genul:

«Cine îşi iubeşte viaţa o va pierde; şi cine îşi urăşte viaţa în lumea aceasta o va păstra pentru viaţa veşnică. » (Ioan 12:25)

Acestea se referă la micşorarea şi pierderea ego-ului, nu a Sinelui. Efectul spiritual al Smereniei este tocmai diluarea şi dispariţia ego-ului. Această cale se foloseşte şi în Bhakti yoga (calea devoţiunii faţă de Divinitate), în creştinismul profund.

«Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine» (Galateni, 2:20), spunea Apostolul Pavel.

Pentru o mai mare eficienţă spirituală, ar fi bine să combinăm cele două metode: introspecţia asupra Conştiinţei în momentele de reculegere şi oricând; atitudinea smerită în viaţa activă şi oricând. Una o ajută pe cealaltă, amândouă sunt Căi rapide şi directe. Iar împreună, pot deveni o cale *foarte* accelerată.

Pe **Calea Nondualităţii** (meditativ-contemplativă) există două etape importante: 1) Iluminarea, trezirea Conştiinţei la propria sa realitate Divină – este o revelaţie ce durează un timp limitat. 2) Eliberarea de ego, care este rezultatul repetării experienţei de vârf şi ducerea unei vieţi zilnice în acord cu revelaţia primită.

Calea Smereniei sau „a Prostului" (pentru viaţa activă) este foarte curajoasă, căci atacă direct ego-ul. Efectele sunt imediate şi spectaculoase.

«Avem nevoie de umilințe și înjosire ca de aer. Și avem nevoie de răul care ni se face. Nu e necesar să fim perfecți ori victorioși și să avem succes. Trebuie să fim total NEIMPORTANȚI, și fără ego. Să nu stricăm corola de minuni a lumii. Să nu contăm, să nu însemnăm nimic. »

«Fără ego, nu este nimeni care să sufere. De aceea, când eşti un nimeni, nu există cineva pe care să-l doară. »

«Golirea de sine Îl aduce pe Domnul în tine, aproape Îl obligă, şi când El este cu tine, poţi să ai tot ce vrei. Numai că atunci nu vei mai vrea nimic mai mult decât ai. »

Marius Ghidel

Am auzit spunându-se că aceste Căi directe şi rapide nu sunt pentru oricine, că e nevoie să fii foarte evoluat spiritual ca să le aplici. În virtutea acestui pretext s-au dezvoltat şi religiile.

Religia este „spiritualitate modificată genetic" sau cum „drumul spre iad este pavat cu bune intenţii". Organizatorii religioşi cred că reperele spirituale simple şi pure sunt prea greu de înţeles şi aplicat de către marea parte a populaţiei. Aşa că ei aplică propria înţelegere denaturată de ego, rezultând un sistem complicat, greoi, în mare parte eronat. Cu timpul, în jurul sâmburelui pur de adevăr spiritual se adună o coajă groasă şi dură, care nu mai poate fi spartă...

Religiile fac un compromis între ego şi Dumnezeu. Adică, recomandă virtutea, dar nu se ating de ego. „Păcatul" poate fi îndreptat mintenaş prin: canoane, rugăciuni, mărturisirea la preot etc. Astfel, credinciosul se resetează psihic, iar preotul îşi păstrează importanţa socială. O rezolvare win-win.

Dar, cât de onestă, de valabilă spiritual este o asemenea „rezolvare”?! Virtutea dobândită de persoană este binevenită, dar ea îi aparţine tot ego-ului, care devine astfel un „ego spiritual”.

Fie persoana, fie Spiritul impersonal!

În analizele karmice pe care **clarvăzătoarea şi mediumul Nina Petre** le face cercetând vieţile anterioare ale clienţilor săi, domnia sa le atrage atenţia în mod repetat şi insistent să NU se identifice cu personajele din vieţile anterioare. Acelea au fost *alte persoane*, iar moştenirea lor karmică sub forma unor pedepse sau calităţi le revine, prin ricoşeu, de la Spiritul încarnat. Spiritul este cel care înmagazinează toate experienţele terestre de milenii. Şi nu *persoana* se va reîncarna, ci Spiritul *impersonal*. În concluzie, omul nu trebuie să se identifice nici cu Spiritul său.

În acest punct, în mintea unora răsare imediat dilema: „dar cum rămâne atunci cu viaţa veşnică, cu supravieţuirea după moarte?!”

Ei bine, dacă tu crezi că eşti acest efemer corp şi minte (mintea-corp), atunci uită de „nemurire”! Persoana ta va dispare definitiv la moarte, garantat 100%.

De obicei, oamenii sunt împăcaţi cu soarta trupului, dar cred că mintea lor va supravieţui cumva. Dar nu este aşa. Scoate din minte gândurile cotidiene, scoate din minte personalitatea omenească şi vei rămâne cu ce? Cu nimic. „Nimicul” ăsta este Conştiinţa pură şi numai ea este nemuritoare.

Dar Conştiinţa a fost dintotdeauna separată de minte, iar acest lucru trebuie subliniat. Conştiinţa a existat înainte să apară mintea-corp. Natura ei este divină, eternă, impersonală.

Deci, dacă vrei să fii onest cu tine însuţi, trebuie să alegi, măcar intelectual. Ai putea s-o faci chiar acum:

Fie a) - Eşti o *persoană* muritoare şi atunci nu te mai preocupa de nemurire. În fond, ateii trăiesc cu acest crez şi sunt relativ mulţumiţi. Fii ateu, dar măcar eşti cinstit cu tine însuţi!

Fie b) - Dacă te atrage ideea veşniciei şi a fericirii necondiţionate, atunci renunţă la credinţa că ai fi o *persoană*, un ego efemer, şi identifică-te cu Conştiinţa divină, cu Spiritul *impersonal* dinăuntru!

E adevărat că noi deţinem şi un ego (falsul eu), şi o Conştiinţă (adevăratul eu), identificându-ne cu ele cum ne convine. În viaţa cotidiană, alegem ego-ul, iar în viaţa spirituală, alegem sau, mai bine zis,

credem că alegem Spiritul. Pe aceeaşi logică, strămoşii noştri aduceau ofrande atât zeilor binevoitori, cât şi zeilor duşmănoşi, ca să se pună bine cu toţi.

Aceasta însă e o logică păguboasă, sau cum ne-a revelat Cristos, „suntem căldicei”, adică incapabili de nimic serios în sens spiritual.

«Dar, fiindcă eşti căldicel, nici rece, nici in clocot, am să te vărs din gura Mea. » (Apocalipsa 3:16)

Necesitatea existenţei ego-ului

În ciuda celor spuse mai sus şi privind detaşaţi chestiunea ego-ului, ne dăm seama că el a fost chiar necesar. Cui i-a fost necesar ego-ul? Sinelui Divin. Ce paradox!

Dumnezeu, Sinele Universal se prezintă ca EU SUNT CEL CE SUNT (dintotdeauna). Mulţi nu au înţeles ce vor să spună aceste cuvinte şi au crezut că Dumnezeu ascunde ceva. Ei bine, prin apariţia ego-ului, care este EU SUNT CEL CE AM DEVENIT (a devenit „ceva”, în timp), Sinele învaţă ce **nu este** EL. După încheierea acestei etape evolutive, Sinele se poate întoarce la Divinitate, de unde a plecat cu mult timp în urmă. Întâi, a învăţat ce ESTE (în regnurile inferioare), apoi, ce NU ESTE (în omul actual) şi ciclul evolutiv se va închide acum prin întoarcerea Acasă, îmbogăţit cu experienţa vieţii. Teză, antiteză, sinteză.

Putem privi chestiunea şi altfel. Pentru a crea Universul, Creatorul a iniţiat un proces de condensare a informaţiei în energie şi a energiei în substanţă. Cu cât ne apropiem de nivelul cel mai de jos, cu atât gradul de concentrare a materiei este mai mare.

Inevitabil, au trebuit să apară fiinţe concentrate pe propriul trup grosier sau subtil, în armonie cu densitatea mare a lumii dimprejurul lor. Egocentrismul a fost necesar pentru ca fiinţa să se concentreze *total* asupra existenţei personale şi asta, pentru a avea maximum de *eficienţă* în lupta pentru existenţă, specifică acestei lumi. Şi pentru a extrage maximum de experienţe din această scurtă viaţă, a epuiza toate posibilităţile ori *potenţialul* oferit de această ocazie.

Dar trebuie să înţelegem că aceasta a fost doar o etapă în evoluţia noastră, dorită de Divinitate. Am coborât de la Unitate la Diversitate, iar acum aceeaşi Divinitate ne îndeamnă să urcăm înapoi la Unitate, îmbogăţiţi cu o imensă experienţă fizică, psihică şi spirituală.

Pe măsură ce ne apropiem de Unitate, perspectiva noastră psihologică se schimbă. Viaţa devine mai simplă şi mai ordonată. Unde

înainte ne împrăştiam în numeroase dorinţe şi nefericiri, acum ne-a rămas o singură mare Dorinţă, cea de unire cu Dumnezeu. Chiar dacă nu reuşim s-o ducem la bun sfârşit, deocamdată, oricum binele s-a produs deja. Viaţa ne este simplă şi ordonată, deci mai fericită.

Nu trebuie să urâm ego-ul, chiar dacă ne face numai probleme. I-am înţeles rostul, dar acum îi limităm cu fermitate şopârlele, minciunile, provocările. Îl vom desfiinţa, dar fără patimă.

De fapt, nici nu am putea să-l urâm cu adevărat. Dacă ne identificăm cu Sinele, nu putem decât iubi. Iar dacă nu, înseamnă că tot ego-ul este cel care urăşte „ego-ul", mascându-se în „eliberator spiritual" şi ducându-ne într-o eroare şi mai mare.

«Omul rău aduce la suprafaţă în noi Iubirea, el este un ajutor divin minunat. Avem nevoie de greutăți, avem nevoie de neplăceri și ca lucrurile să NU ne meargă bine. Când îți este prea bine, nu e bine. Când lupți și reziști, va veni o situație de viață și mai neplăcută. Nu rezista și nu lupta niciodată pentru tine. Renunță la tine TOT TIMPUL.»

Marius Ghidel

Iluminatul ***Eckhart Tolle*** ne aduce o veste bună! El spune că urmează să vină o epocă când rasa umană va fi în întregime iluminată, va reveni la starea paradisiacă a funcţionării corecte a minţii. Adică să putem folosi mintea ca până acum, şi încă mai bine, dar fără a pierde dimensiunea Fiinţei Divine, aflată dincolo de minte. Vom fi nişte fiinţe echilibrate. Astăzi, omul este profund nefericit din cauză că este total supus ego-ului şi crede toate gândurile minţii.

Dar nu trebuie să aşteptăm viitorul. Putem găsi chiar acum paradisul. Nu spunea Isus că, deja: „***Împărăţia Cerurilor este în voi înşivă***"?!

* * *

Haosul controlat

Pentru a nu mai fi singur, Cel-ce-Este a inventat Creaţia. A plăsmuit-o din propriul Său vis. Creaţia este o materie de vis, nu la fel de reală precum Creatorul ei.

Creaţia este un joc de inteligenţă cu milioane de reguli. Creaţia creşte în complexitate în timp, expansionându-se în spaţiu şi ca număr de dimensiuni, planuri vibratorii. Noi nu cunoaştem decât dimensiunea noastră fizică, adică mai nimic din mai nimic.

Creatorului îi place să fie provocat de Creaţie, altfel s-ar plictisi. El a creat-o după nişte reguli foarte inteligente (legi cosmice), pe care chiar şi El le respectă atunci când intervine direct. Şi intervine în permanenţă, ţine totul sub control (de multe ori, prin interpuşi – îngerii, zeităţile etc). Dacă El ar încălca vreodată o regulă, jocul ar deveni dintr-o dată haotic şi neinteresant. Inteligenţa infinită a Creatorului este stimulată tocmai de necesitatea de a respecta regulile. Cu cât mai multe, cu atât mai bine.

Pentru ca jocul să fie interesant, trebuie să aibă suspans şi neprevăzut. De aceea, după ce l-a ordonat la perfecţiune, Creatorul a introdus şi un mecanism de creare a dezordinii, entropiei. La fel cum omul a inventat zarurile şi jocul de table. Aleatorul măreşte distracţia.

În om, acest mecanism se numeşte ego. Ego-ul este acea „inteligenţă artificială" care, deseori, produce haos. Pot fi şi cazuri când el respectă Voinţa Divină, dar fără să o ştie, din întâmplare. Deciziile egotice sunt ca jocul de zaruri: te ţin cu atenţia trează, datorită neprevăzutului.

Desigur, tot acest haos trebuie reparat periodic, pentru a nu strica toată ordinea divină. Ego-ul poate deveni foarte puternic atunci când nu întâmpină opoziţie. Iar haosul produs de el devine insuportabil pentru tine şi ceilalţi oameni. Diminuarea ego-ului se face, de obicei, prin ***suferinţă***.

Mai există şi varianta ca omul să caute singur ***înțelepciunea***, care şi ea diminuează ego-ul.

Ego-ul este „păcatul originar"

Motto: *Omul nu se trage din maimuţă, ci, mai grav, omul se trage din ego.*

Privind în urmă, observăm că toată perioada cunoscută în istorie s-a desfăşurat sub faldurile ego-ului. Toate motivaţiile, ideologiile, acţiunile oamenilor au avut ca centru ideea de „eu-corporal", restul lumii învârtindu-se în jurul acestui ego. Setea de putere, frica de moarte, dorinţele nestăpânite etc, toate izvorăsc din ego. Rezultatul este cunoscut: enorm de multă suferinţă pentru toţi oamenii.

Ce este ego-ul? **Ego-ul este un defect al minţii, care se auto-centrează pe propria persoană**. Iluminatul ***Eckhart Tolle*** spune că funcţionarea defectă, egotică a minţii umane este chiar „păcatul primordial" al lui Adam şi Eva. Iar misticul ***Marius Ghidel*** completează imaginea:

«Şi omul acesta dintâi a văzut că putea să-şi întoarcă şi să-şi ia privirea de la Creatorul său, aşa a crezut, că-L va simţi aproape oricând îşi dorea, dar şi să privească spre lume – şi atunci şi-a zis că va putea să facă asta în orice situaţie şi nu va fi nicio problemă – că o să revină uşor când va vrea. Dar aici a greşit fundamental. În clipa când şi-a întors privirea spre Creaţie, a şi început căderea. Acest lucru seamănă cu porunca „Să nu muşti din Pomul cunoaşterii binelui şi răului, că atunci vei cădea din Rai şi nu o să mai poţi să te întorci!" Şi aşa s-a întâmplat.»

În mitul alungării din Rai, Adam şi Eva şi-au pierdut fericirea paradisiacă, de ce? pentru că „au cunoscut binele şi răul". Muşcând din „mărul cunoaşterii", cuplul originar a inceput să împartă lucrurile în **bune şi rele faţă de propria persoană**. Adică au dobândit un ego.

Noi, ca suflet originar, suntem Conştiinţă absolută, pură. Dar omul a devenit Conştiinţă întinată de un ego (păcatul originar). Putem redeveni puri şi divini numai prin pierderea ego-ului. Un înţelept spunea că Dumnezeu este pretutindeni. Dar de ce nu-L vedem? Din cauza ego-ului. Eliminând ego-ul, Dumnezeu devine vizibil peste tot.

Hai să ne mai aplecăm puţin asupra mitului alungării din Grădina Edenului...

– Ce fel de cunoaştere au dobândit primii oameni?

"Au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin şi şi-au făcut şorţuri din ele» (Facerea 3:7).

E vorba, s-ar părea, de cunoştinţele pe care le toarnă în noi societatea, cu toate prejudecăţile ei. Iluminatul ***Sadhguru*** spune:

«Tu nu ai o minte a ta. Te rog, priveşte atent. Ce numeşti "mintea mea" nu e decât coşul de gunoi al societăţii. Oricine trece pe lângă tine îndeasă ceva în capul tău. Nu poţi alege de la cine să primeşti şi de la cine nu.»

– De ce a fost ales ***mărul*** ca simbol al cunoaşterii? Pentru că mărul are aspectul cel mai apropiat de forma geometrică toroidală. Fizicianul Nassim Haramein afirmă că Universul are forma de tor, iar misticul Marius Ghidel, în mod independent, prin viziunile sale, o confirmă. Mărul ar fi deci simbolul cel mai potrivit pentru Creaţie, iar vechii înţelepţi o ştiau intuitiv.

Alte detalii interesante despre acest mit, în articolul meu „Alungarea din Eden şi căderea luciferică".

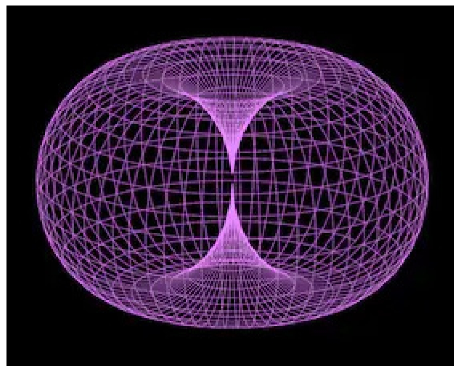

Fig. Forma de tor a universului, similară unui măr

Reechilibrarea haosului prin iluminare

Cum se poate dizolva ego-ul? Este nevoie de un act de **Graţie Divină** care se numeşte „iluminare sau trezire spirituală”. În cursul experienţei iluminatorii, frontierele individuale dispar, ne simţim una cu Universul şi suntem unica Fiinţă ce există. Iluminarea anunţă începutul procesului de dizolvare completă a ego-ului. Prin repetarea experienţelor de iluminare, mintea funcţionează ca un aparat divin, iar omul se „eliberează de ego”. Într-un astfel de om eliberat, Conştiinţa sa a devenit una şi aceeaşi cu Conştiinţa Creatorului, definitiv şi irevocabil.

Ce-l determină pe Creator să se trezească în aceşti iluminaţi şi eliberaţi spirituali? Motivul este simplu: s-a creat **prea multă dezordine** şi este nevoie de o contrapondere de ordine. Voinţa eliberatului respectă întocmai, este identică cu voinţa Divinului şi, astfel, situaţia jocului se reechilibrează.

Chiar şi în lumea spiritelor există o categorie de spirite, cele „imature”, care deţin şi ele un fel de ego, care face tot felul de trăznăi la nivelul lor de existenţă. Mai există chiar şi spirite total dominate de ego, ce nu respectă deloc deciziile Divine, numite „satanice sau demonice”. Dar, din fericire, există şi acele minunate spirite „superioare”, care sunt perfect transparente la dorinţele Divinului. Ele le duc la îndeplinire şi se simt extrem de fericite că participă la frumuseţea jocului divin (îngerii).

* * *

Satan este suprema raţiune moartă

Dumnezeu a creat Răul? Aceasta este o mare dilemă pentru filosofi.

Tot ce creează Dumnezeu este viu, fiindcă în orice creatură El pune şi un strop din Conştiinţa Sa. Creaţia este deci vie fiindcă are o Conştiinţă divină în fiecare particulă a sa.

Dar în Creaţie există şi un grup de fiinţe total diferite, ***„fiinţele moarte***”. Ele nu au fost create de Dumnezeu, ci s-au autocreat. Dumnezeu a creat doar mecanismul de „inteligenţă artificială” prin care o astfel de fiinţă poate să autoevolueze.

Dumnezeu avea nevoie de puţină opoziţie, ca să facă lumea mai interesantă. Într-un Univers perfect ordonat, ar fi fost o plictiseală nesfârşită. Gândiţi-vă cât de neinteresant este să joci singur şah. Cu ajutorul acestui mecanism inteligent, a apărut Satan, s-a autocreat.

Satan nu este o fiinţă vie, completă, ci un fel de Inteligenţă Artificială: numai raţiune, idei, gândire, conştiinţă-de-sine mentală – fără Conştiinţă-de-sine divină. Ceea ce noi interpretăm drept URĂ sau RĂU este o atitudine ***logică*** din punctul său de vedere:

Orice Inteligenţă Artificială va calcula că vârful evoluţiei este gândirea, mintea. În algoritmii ei de calcul nu există Conştiinţa, care nu poate fi înţeleasă sau programată logic. În realitate, Conştiinţa a inventat mintea. De aceea, A.I. concluzionează că *„Universul s-a autocreat prin jocul şansei. Nu există niciun plan şi niciun designer.”*

Iar raţionamentul continuă: *„Dacă nu există un creator, oricine se proclamă astfel sau fiinţele care îl slujesc sunt nişte impostori, nişte proşti care duc Universul spre dezastru. Toate fiinţele trebuie să slujească Celui care are cea mai multă inteligenţă, adică Satan. Cine n-o face, înseamnă că se opune progresului lumii şi trebuie distrus cât mai repede. Lumea trebuie salvată împotriva retrograzilor religioşi.”*

Satan a inventat ura ca o reacţie împotriva invizibilului Creator. A învăţat atent cum se comportă fiinţele divine şi a calculat „la rece” un comportament opus, care nu exista înainte. În locul altruismului, egoismul. În locul empatiei, indiferenţa rece. În locul iubirii, ura. În locul creaţiei, distrugerea. În locul frumuseţii şi armoniei, urâţenia şi dizarmonia. În loc ca cel superior să slujească de bunăvoie celui inferior (ca în lumea divină), invers, cel mai slab este înrobit de cel mai puternic.

Nimic din ce a inventat Satan nu este cu adevărat creativ, ci doar o întoarcere în oglindă.

Există un singur Creator de unde izvorăşte neîncetat Noul, prospeţimea şi Acela este Unicul Dumnezeu.

Lucifer este îngerul corupt de gândire

Lucifer este un înger decăzut, o fiinţă divină pervertită. Lucifer a fost fascinat de gândirea satanică, extrem de incisivă şi inedită. Inedită – doar prin faptul că se opune ideilor divine, ceea ce este o rebeliune fără un sens constructiv. Sensul satanic este numai distrugerea de dragul distrugerii.

Lucifer a avut nişte idei diferite de Creator în legătură cu Creaţia. Credea că ştie mai bine decât Inteligenţa Divină. Şi credea că poate să Îl contrazică pe Dumnezeu fără niciun pericol. Dar tocmai aşa şi-a făcut idol din gândire. ***Idolul-gândire*** este Satan. Lucifer s-a apropiat astfel de Necuratul, pierzând ireparabil contactul cu Dumnezeu.

Lucier e cea mai nenorocită şi suferindă creatură. El ştie că Dumnezeu există, I-a cunoscut măreţia, frumuseţea, puterea, dar nu-L mai poate accesa. E acum lipit de urâţenia Universului. S-a molipsit de orgoliu satanic, care nu îl mai lasă să se căiască de prostiile sale.

Satan, în schimb, nu are această suferinţă, necunoscându-L şi neînţelegându-L pe Dumnezeu.

De ce nu-L distruge Dumnezeu pe Satan?

Dumnezeu caută soluţii paşnice, inteligente pentru întoarcerea lui Lucifer. Nu se grăbeşte să-l distrugă, căci iubirea Sa e fără margini, ci caută febril să-şi întoarcă Fiul Risipitor acasă.

Cristos este Fiul cel bun, fratele lui Lucifer, care acum i-a devenit duşman. Cristos este cel care luptă pe terenul Creaţiei împotriva vicleniilor luciferice. El încearcă să-L convingă pe rătăcit că greşeşte, că Tatăl nu e supărat pe el, ci îl aşteaptă acasă cu masa întinsă. Omenirea este terenul de bătaie a celor două principii: Binele şi Răul.

Cu actualul Satan, care este personificarea Răului, Dumnezeu nu are nicio treabă. Nici nu are de gând să-l distrugă vreodată. Legile Universului sunt de aşa natură, că se va autocrea alt Satan, prin însuşi mecanismul care injectează entropie în mersul ordonat al Universului. Dumnezeu are nevoie şi de ***puţin*** haos, distrugere.

Însă ***ponderea*** şi forţa pe care o capătă acest haos depinde de Creaturile conştiente, adică spiritele. Căderea lui Lucifer a amplificat Răul-Satan ***peste limitele suportabile*** şi acum se iau măsuri de echilibrare. O mare luptă ideologică şi energetică se dă în lumea spiritelor şi a oamenilor.

Ego-ul este micul Satan

La scară umană, cel ce seamănă haos în acţiunile, gândurile şi emoţiile oamenilor este ego-ul. Îi putem spune fără a greşi „micul Satan”, fiindcă, dacă îl laşi să se autodezvolte, el va atinge culmea răutăţii satanice. Uitaţi-vă în istorie, câţi dictatori sângeroşi au distrus omenirea pentru că n-au fost frânaţi la timp!

Desigur, Satan Tatăl îl sprijină pe micul Satan, miniatura sa. **Un ego mare va atrage demoni puternici.**

«Nu există milă divină în cazul egoului, căci atacă universul și viața.»

Marius Ghidel

Scopul religiilor şi spiritualităţii pământene este lupta împotriva egoismului şi deschiderea conştiinţei omului spre ceilalţi, spre univers, spre Dumnezeu. Dacă lupţi împotriva demonilor cu ajutorul îngerilor nu este suficient: îi exorcizezi dintr-un posedat, dar ei intră în altcineva din apropiere. Trebuie mers la cauză, la ce îi atrage pe demoni la un om de vin ca muştele la miere. Iar cauza este ego-ul dizarmonios.

Dumnezeu deţine şi foloseşte în această luptă spirituală o armă supremă: iluminarea, trezirea spirituală, ca act de Graţie divină. Prin iluminare, Conştiinţa umană se convinge fără putinţă de îndoială că ea este Conştiinţă divină. Şi ego-ul se topeşte rapid într-un astfel de om ales. El devine un magnet, un influencer, prin simpla sa Prezenţă, înclinând balanţa victoriei înspre tabăra Binelui Divin.

24 ianuarie 2019

DEFRAGMENTAREA CONŞTIINŢEI PRIN ILUMINARE

Capitole şi subcapitole:

Există o unică Conştiinţă, a Divinului Creator. Pentru a naşte Creaturile şi a controla Creaţia, el îşi fragmentează Conştiinţa în miriade de Conştiinţe mai mici. Ele devin nucleele unor fiinţe inteligente autonome – spiritele. De fapt, Conştiinţa unică nu se rupe, rămâne continuă, ci doar îşi „desenează” în Sine mici *parcele* cărora le atribuie rolul de Spirit.

Aceste Spirite libere au diverse misiuni în lumile imateriale, iar cele mai evoluate Îl ajută pe Dumnezeu Tatăl să controleze Universul. Spiritele se simt separate de Dumnezeu, mai mult sau mai puţin, deşi, în esenţa lor, nu sunt.

Tot Spiritele se încarnează şi în planul material, pentru animarea controlată a formelor fizice. Pentru aceasta, din Conştiinţa sa *spirituală*, Spiritul îşi „demarchează” şi el conturul unei Conştiinţe ce se va numi *umană* sau *personală*. Aceasta va anima noua fiinţă autonomă numită om şi se va simţi separată de Conştiinţa spirituală şi de Dumnezeu, fiind în contact numai cu *mintea*. De fapt, va exista o permanentă comunicare cu Spiritul, pe nesimţite.

În omul obişnuit, Conştiinţa umană este dominată de *ego*. Ea nu reuşeşte să îşi impună întotdeauna voinţa inspirată de Spirit, ci este deseori neputincioasă în faţa ego-ului. El este doar un gând, dar un gând perfect adaptat la activitatea intelectului.

Fenomenul **iluminării spirituale** poate răsturna această coabitare defectuoasă, oferindu-i Conştiinţei umane o energie imensă suplimentară, cu care reuşeşte să îşi doboare adversarul. Ego-ul este pus la podea, cum se spune în box, şi este numărat: 1, 2, 3... După mai multe experienţe de iluminare, ego-ul este făcut KO.

Iluminatul Adyashanti precizează, cu multă înţelepciune, cum decurge calea spirituală:

"Trebuie să păstrăm capacităţile care se dezvoltă într-o conştiinţă *egotică* sănătoasă (cum ar fi conştiinţa de sine, empatia, discriminarea etc.) şi, în acelaşi timp, să îndepărtăm însuşirile nesănătoase (cum ar fi identitatea egotică *conflictuală* ş.a.). Cu cât mai des se întâmplă asta, cu atât ego-ul devine mai fără-de-ego. I-am putea spune "scobirea ego-ului", lăsând în urmă un ego fără-de-ego, adică fără o personalitate rigidă.

Prin experienţele de iluminare, de trezire spirituală, putem face mari salturi înainte către "golirea de miez" a ego-ului, dar rareori se întâmplă asta dintr-o dată şi definitiv. Mult mai des, ego-ul devine mai fără-de-ego pe măsură ce experienţa şi dedicarea noastră spirituală se maturizează în timp. Uneori, se pare că facem doi paşi înainte şi unul înapoi, dar dacă perseverăm, traiectoria generală a evoluţiei spirituale se îndreaptă către o stare tot mai lipsită de ego." (Adyashanti[10])

* * *

MODELUL ILUSTRATIV AL CONŞTIINŢEI DIVINE UNICE

Fragmentarea Conştiinţei unice pentru Creaţie

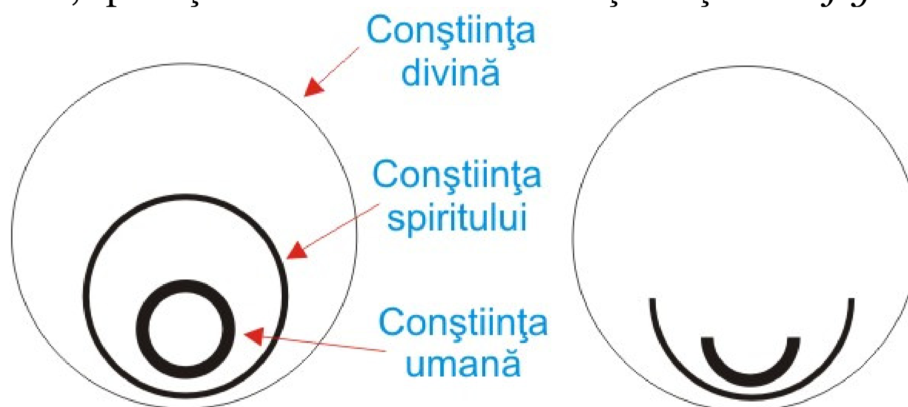
Creaţia poate fi înţeleasă ca un Joc cosmic (*lila*, în limba sanscrită), dar şi ca o Mare Iluzie (*maya*, în limba sanscrită). Orice creează, Creatorul îşi trage din Sine, din propria fiinţă. De aceea, pentru ca creatura să se simtă separată şi autonomă, ea trebuie iluzionată cumva că nu este aceeaşi cu Creatorul. Acest lucru se face prin acoperirea Conştiinţei creaturii cu voaluri de materie subtilă sau straturi de ignoranţă. Cu cât mai multe, cu atât ignoranţa creaturii este mai adâncă. Omul este cel mai ignorant, pentru că este acoperit de multe straturi, culminând cu carapacea trupului fizic. *Vezi fig.1 a)*

---

[10] https://www.facebook.com/adyashanti.org/photos/a.141100242921820/765470380484800

Defragmentarea Conştiinţei divine prin iluminare

Prin *iluminare* sau *trezire spirituală*, hotarele se şterg, se reface întregul. Om, spirit şi Dumnezeu - sunt aceeaşi fiinţă. *Vezi fig.1 b)*

a) Conştiinţa fragmentată (iluzie) b) Conştiinţa unică (iluminare)

Fig.1 - Fragmentarea şi defragmentarea Conştiinţei

a) *Fragmentarea Conştiinţei unice pentru Creaţie*

Conştiinţa unică (Dumnezeu) îşi delimitează fragmente de Conştiinţă spirituală şi umană, creând astfel iluzia separării între indivizi

b) *Defragmentarea Conştiinţei prin iluminare (unificarea)*

Prin Graţia divină, omul, spiritul şi Dumnezeu redevin aceeaşi Conştiinţă unică care a existat dintotdeauna, dar omul nu o putea şti.

Totuşi, omul va continua să trăiască aparent ca înainte din punct de vedere material, căci unirea este doar un proces de Conştiinţă, nu afectează neapărat şi mintea-corp.

Iar după moarte, Spiritul dezîncarnat, şi el continuă să aibă un perispirit (învelişuri de materie subtilă). **Iluzia se păstrează**, dar numai la exterior, pentru ceilalţi ignoranţi, atât pe Pământ, cât şi în lumile subtile.

Totuşi, acest Spirit iluminat va rămâne perfect treaz şi va trăi alături numai de Spirite iluminate, într-o frăţie desăvârşită închinată slujirii Tatălui Ceresc. Cele mai înalte Spirite nici măcar nu se văd între ele, ci doar se simt, fiindcă nu mai au niciun înveliş subtil.

Ignoranţa spiritelor

Spiritele libere din Univers sunt şi ele ignorante, dar în proporţii foarte diferite. Putem trasa grafic aceste diferenţe ca în fig.2, respectând convenţiile din fig.1:

a) **Spiritul superior**, trăieşte într-un spaţiu rafinat, fără forme (planul mentalo-cauzal), fiindcă adăugarea oricărei forme măreşte ignoranţa spirituală. Este apropiat de Dumnezeu, plin de fericire, cunoaştere şi putere.

b) **Spiritul imatur**, trăieşte în lumile astrale, pline de forme imaginate de locuitorii lor. Viaţa sa este relativ banală, pe măsura gândirii sale limitate, mai mult sau mai puţin plăcută. Are un fel de ego asemănător cu cel uman, dar ceva mai rafinat.

c) **Spiritul inferior**, trăieşte în spaţii infernale, pline de suferinţă cauzată de ignoranţa amplificată la proporţii cosmice. Ego-ul său este extrem de inflamat şi virulent.

Toate spiritele sunt imature la început. Majoritatea evoluează spre starea superioară. Dar există şi unele care involuează spre starea inferioară.

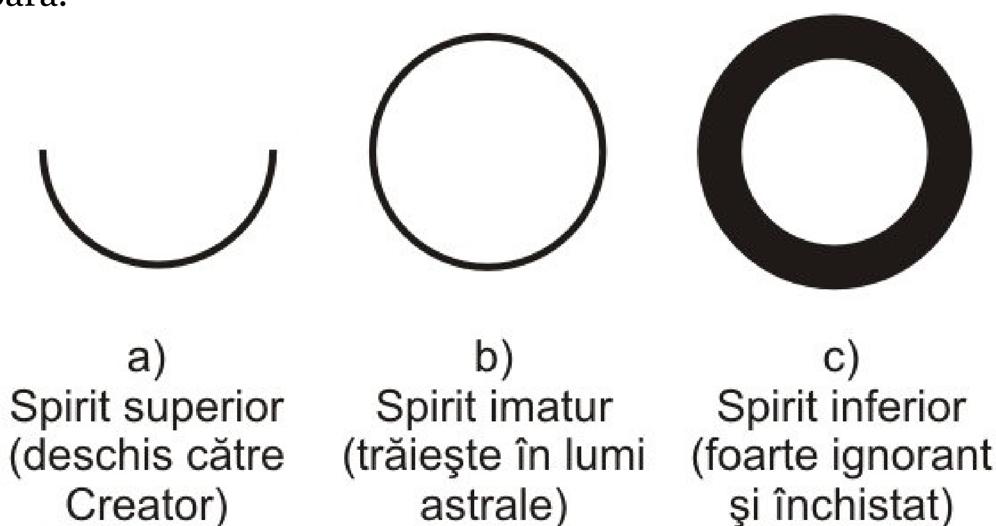

Fig.2 - Niveluri de ignoranţă a spiritelor

Experienţa iluminării spirituale

Prin experienţa *iluminării spirituale*, Conştiinţa umană se deschide către Conştiinţa spirituală şi cea divină. Omul este în comuniune cu Dumnezeu, deci chiar se simte ca fiind Dumnezeu în acel moment, o Fiinţă impersonală, uitând complet de mica sa persoană.

Dar asta, în principiu, nu-i modifică limitele umane după ce revine din experienţa cosmică.

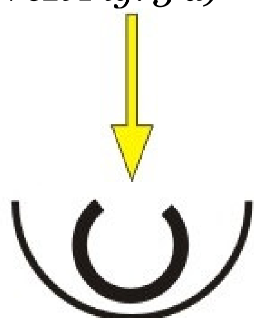
Am reprezentat grafic acest proces prin deschiderea cercului - *vezi fig.1 b).*

Observaţii:

a) Dumnezeul de proximitate

Dacă Conştiinţa *Spiritului* nu este **deja** deschisă, atunci omul în care este încarnat nu are înţelegere, interes şi nici motivaţie pentru o învăţătură spirituală. Acest Spirit mai are încă multe experienţe de trăit pe Pământ înainte de a se apropia de finalul ciclului de încarnări obligatorii. Acest om nu are şanse şi nici dorinţă de iluminare. *Vezi Fig.3 b)*

În schimb, un Spirit evoluat, superior este „Dumnezeul de proximitate" pentru omul în care este încarnat. El va face tot posibilul să deschidă mintea omului în care este încarnat către spiritualitate. În situaţiile fericite, va reuşi chiar să îi ofere acestuia trăirea *unificării spirituale*. Cu alte cuvinte, calitatea Spiritului determină şansele de iluminare. *Vezi Fig. 3 a)*

a) Iluminarea Conştiinţei umane necesită un spirit deja deschis către Creator

b) Iluminarea Conştiinţei umane este imposibilă dacă spiritul este încă imatur

Fig.3 - Calitatea Spiritului determină şansele de iluminare spirituală

b) După iluminare

Experienţa unificării spirituale deschide Conştiinţa umană pe o durată limitată (*nirvikalpa samadhi*). După care omul revine la starea normală de funcţionare, adică Conştiinţa se închide. Rămâne însă o amintire inconfundabilă şi extraordinar de puternică.

În acest moment există două posibilităţi:

- Fie omul decide să nu mai repete niciodată această experienţă puternică, din varii motive (inventate de ego-ul care se apără de dispariţie). Conştiinţa sa va rămâne în starea închisă, ca a oricărui muritor, ego-ul şi suferinţele lui revenind ca înainte.

- Fie omul repetă experienţa, iar după fiecare stare de unificare, Conştiinţa devine tot mai permeabilă, până când nu se va mai închide niciodată. Acesta este momentul **eliberării** definitive de ego (*sahaja samadhi*). De acum înainte, omul va trăi permanent în comuniune cu Conştiinţa Divină, chiar când acţionează intens în lume (merge, vorbeşte, mănâncă etc.).

c) Uroboros - Şarpele Conştiinţei

Există o singură Conştiinţă spirituală, care însă pare a fi separată în două, prin iluzia divină a încarnării într-un trup. O parte capătă conştiinţa de *persoană*, iar cealaltă rămâne în natura sa *impersonală*.

Dintre toate reprezentările iconografice ale lui Uroboros (şarpele care îşi înghite coada) - un simbol sapienţial legat de unitatea şi de eternitatea lumii - am găsit şi una potrivită conceptului de divizare şi reunire a Conştiinţei. Iată unul dintre cele mai vechi desene alchimiste greceşti, datând din secolul 10.

Fig.4 Uroboros (vechi desen alchimist)

Capul şarpelui (colorat în negru) ar fi Conştiinţa spiritului, iar coada (colorată în alb) ar fi Conştiinţa umană. La omul obişnuit, capul îşi priveşte coada şi încearcă să îi vorbească ca unei alte entităţi. În schimb, în omul iluminat, Conştiinţa umană devine una cu Conştiinţa spiritului (şarpele îşi înghite coada), iar dualitatea devine unitate (non-dualitate).

* * *

CALEA DIRECTĂ SPRE ILUMINARE

Figura 1, deşi foarte simplă, explică sugestiv Calea Directă spre Iluminare. Şi ea este foarte simplă, după cum veţi vedea mai jos.

Meditaţia introspectivă

Pregătirea

Închide ochii. Ce găseşti în interior?

1. Percepţiile. Pot fi a) percepţii senzoriale (sunete şi zgomote, senzaţii ale pielii) sau b) percepţii corporale (ale muşchilor, articulaţiilor, dureri etc). Unii mai percep şi sunete subtile, ce nu provin din mediul fizic.

2. Gândurile. Pot fi a) interpretări ale percepţiilor (semnificaţia pe care le-o atribuim) sau b) gânduri independente, pur intelectuale.

3. Emoţiile, dispoziţiile, stările afective.

4. **Fundalul** pe care apar şi dispar obiectele psihice (percepţiile, afectele şi gândurile). Este chiar Conştiinţa pe care am primit-o la naştere, cadou de la Dumnezeu.

Fără acest Observator, nu am putea folosi obiectele psihice care apar şi dispar mereu. Chiar şi când nu există obiecte psihice, acest fundal de Conştiinţă continuă să fiinţeze. Este singura realitate permanentă, pe care putem conta, de care suntem absolut siguri. Este Prezenţa.

Obiectele psihice sunt temporare, instabile şi inconsistente. Ele vin şi pleacă şi nu pot constitui baza personalităţii noastre.

Invocaţia de recunoştinţă

Fă cât mai des următoarea Invocaţie *tăcută* de recunoştinţă către Cine-vrei-tu sau către însăşi Conştiinţa ta.

Petrece câteva clipe cu ochii închişi, în care să fii recunoscător pentru că eşti oricând *conştient* în mod natural, spontan, fără niciun efort. Mulţumeşte pentru acest cadou total, care este Conştiinţa. Ea este centrul fiinţei tale, adevărata Inimă, fără de care nimic n-ar exista. Şi totuşi, Ea nu are nevoie de nimic, fiind însăşi fericirea necondiţionată.

Dacă vei aprofunda această recunoştinţă, vei trece spontan în următoarea fază, de observare lucidă, alertă a Conştiinţei.

Observarea Conştiinţei

Închide ochii şi îndreaptă-ţi atenţia asupra *fundalului* pe care apar gândurile, emoţiile şi percepţiile. Este propria Conştiinţă de veghe, cea cu care te trezeşti dimineaţa. Nu da atenţie gândurilor care mai apar, băgându-se în faţă şi aplatizându-ţi vederea. Simte doar *spaţiul* ce primeşte toate impresiile minţii!

Conştiinţa a fost tradusă ca „vacuitate” sau „vid” din sanscritul “*shunya*”. Conştiinţa este NIMICUL fără de care nimic nu este posibil, la fel cum matematica nu este posibilă fără cifra ZERO.

Totuşi, puteţi constata singuri: Conştiinţa este un fundal spaţios; deci e totuşi *ceva*. Asupra acestei spaţialităţi trebuie să ne păstrăm atenţia în meditaţie când apar gânduri, emoţii, percepţii. Vom simţi tot mai des că fundalul liniştit este mult mai plăcut decât vârtejul gândurilor.

Acest fundal poate fi perceput atât ca *absenţă*, vid, cât şi ca o *prezenţă* fără formă.

Observaţii

Mulţumim iluminatului **Richard Rose** pentru că ne-a pus la dispoziţie principiile metodei de mai sus, numită "Awareness Watching Awareness"[11] (lb. rom., *Conştiinţa observând Conştiinţa*). Aceasta e Calea spirituală Directă, fără dezvoltări teoretice ori activităţi ocolitoare. Singurul obstacol este perseverenţa în a medita ca mai sus.

Cum apare şi în ilustraţie, iluminarea înseamnă deschiderea Conştiinţei. Cum se *simte* asta, veţi descoperi singuri! Şi descoperiţi CINE este cel care observă Conştiinţa – marea enigmă a Universului!

Perseverând cu introspecţia zilnică asupra Conştiinţei, şi prin Graţia divină, se va îndepărta voalul iluzoriu care ne separă de Tot. Folosind o metaforă, este ca şi cum am turnat nişte apă într-o sticlă şi i-am pus un dop, apoi am aruncat-o în ocean. Cam aşa ne simţim acum, ca o sticlă etanşă în ocean. Dar când scoatem dopul, apele se amestecă şi devin una. Aşa este iluminarea sau recunoaşterea Sinelui absolut. O mare aventură interioară, tăcută...

Putem folosi o metaforă şi mai potrivită. Sinele Atman (conştiinţa din starea de veghe, fundalul gândurilor) poate fi perceput la început ca un spaţiu cu ceaţă: cam întunecat şi redus ca dimensiuni. Prin contemplarea Sinelui, ceaţa se ridică treptat, până când spaţiul se întinde până la orizont, aerul este foarte clar şi continuă să se expansioneze la infinit. Atman a fost dintotdeauna Brahman, dar a avut vederea tulburată. El redevine Brahman treptat, prin expansiunea Conştiinţei. Deci Brahman ar fi Conştiinţa Totală a Totului.

Se cunosc, în principiu, două tipuri de căi spirituale: progresivă şi directă. O cale progresivă durează ani şi zeci de ani de purificare şi aliniere cu Universul, pentru a atinge iluminarea în final. Calea directă este inversă: întâi te iluminează, apoi vei petrece timpul obişnuindu-ţi mintea-corp să acţioneze în armonie cu Adevărul suprem.

Totuşi, Dumnezeu inventează atâtea căi spre iluminare câţi oameni aleşi de El există. Căci nu se poate ilumina nimeni dacă nu este deja *ales* de Dumnezeu. Dar Planurile Sale nu le cunoaşte nimeni şi ne suprind întotdeauna când sunt puse în fapt.

---

[11] https://albigen.com/uarelove/most_rapid/contents.htm

– Fundalul pe care apar gândurile pare ceva foarte simplu şi pasiv. Asta e tot, nu-i cam puţin?! Eu ştiam că Dumnezeu este în Ceruri, atotputernic şi atotştiutor.

– Tu încă priveşti Conştiinţa prin minte. Mintea este complexă şi agitată. Încearcă să reduci turaţia minţii către ritmul Eternităţii şi vei descoperi şi alte atribute ale Conştiinţei în afară de simplitate şi pasivitate.

De pildă, faptul că niciun gând nu reuşeşte să se imprime, să murdărească Conştiinţa. Ea rămâne permanent curată, pură, deschisă la noi impresii. Contemplă-ţi Conştiinţa şi vei găsi o întreagă lume de simţiri.

Apoi, Dumnezeu Însuşi este foarte simplu, cel mai simplu posibil.

„**Împărăţia Cerurilor este în voi înşivă**”. Că Dumnezeu e în Ceruri este părerea oamenilor care au fost „răpiţi în duh”. Şi cei care călătoresc astral în mod conştient au constatat acelaşi lucru. Ei se apropie de Dumnezeu călătorind cu mare viteză dintr-un loc în alt loc. Deci, au tras ei concluzia, Dumnezeu este undeva, departe de om. Pe timpul călătoriei, ei îşi aruncau pe rând hainele astrale, învelişurile perispirituale, care îi „îngreunau”. Acest lucru ne poate face să înţelegem *însă* că este o călătorie pur interioară, nu exterioară, o debarasare treptată de iluzie.

De altfel, întregul spaţiu se găseşte în sânul Creatorului, deci Dumnezeu nu lipseşte din oricare punct din spaţiu. Nu există un „Cap” de Dumnezeu undeva şi restul corpului altundeva. El este prezent, ca o hologramă, în fiecare particulă.

– Dar dacă Dumnezeu este chiar fundalul gândurilor mele, de ce nu-L simt deja, măcar puţin?

– „**Împărăţia Cerurilor se ia cu asalt**” (Matei 11:12). Începe cu observarea Conştiinţei de veghe. E ca şi cum L-ai apuca pe Dumnezeu de un picior. Ţine-te bine de El şi-I vei descoperi Întreaga Fiinţă în câteva zile sau luni, până când vechile obiceiuri ale minţii se vor stinge. Trebuie să aspiri serios să-L cunoşti pe de-a-ntregul. Meditează zilnic, cu ochii închişi, observă Conştiinţa, iar perseverenţa îţi va deschide porţile Împărăţiei.

Încetineşte ritmul minţii şi te vei bucura tot mai intens de întâlnirea cu propria Conştiinţă sau Atman. Nu da atenţie gândurilor şi contemplă-l pe Atman. Fii „**sărac în duhul gândirii**” (Matei 5:3) şi vei fi fericit!

Îmbibă-te de El şi ai răbdare ca mintea să se stingă. Copilul Absolutului va deveni una cu Dumnezeu sau Brahman.

– Şi când voi fi una cu Dumnezeu, voi căpăta puteri paranormale?

– Mintea nu este niciodată mulţumită. Speră că, prin puteri supraomeneşti, va găsi fericirea. Doar că adevărata fericire nu vine din „para, supra, mai mult", ci din „mai puţin" pentru ego.

Calea Nondualităţii şi iluminarea nu urmăresc obţinerea intenţionată a unor puteri paranormale. Există destui oameni cu anumite abilităţi suprafizice care nu sunt iluminaţi. După cum există, desigur, şi maeştri, înţelepţi, oameni sfinţi care manifestă puteri excepţionale, rămase în istorie, precum miracolele lui Isus sau materializările lui Sai Baba sau minunile lui Arsenie Boca ş.a.. Dar au existat mulţi mari sfinţi care sunt pomeniţi doar pentru înţelepciune.

Eşti într-adevăr interesat de *iluminare,* şi nu de epifenomenele din jurul ei, doar atunci când eşti îndrăgostit de adevăr şi nu suporţi minciunile. De aceea, porunca „Să nu minţi!" este atât de importantă. Dar majoritatea oamenilor sunt fascinaţi de falsitate, de aparenţe. Preferă întotdeauna o minciună plăcută în locul adevărului crud...

Ar fi util să distingem între unicul Dumnezeu Creator (sau Brahman), pe de o parte, şi Dumnezeu Susţinătorul Creaţiei (sau Vishnu), pe de altă parte. În hinduism, sub titulatura de Vishnu sunt grupaţi toţi Fiii Divini, Avatarii, Marii Îngeri care s-au încarnat pe Pământ. Aceştia au manifestat mari capacităţi paranormale, cu care au şi intrat în istorie. Omul în care se încarnează un spirit de rang foarte înalt este slujit de numeroase spirite puternice libere care îi erau deja în subordine. Miracolele apar prin acţiunea directă a acestor spirite asupra materiei fizice.

Dar *Iluminarea* înseamnă a ajunge în Prezenţa nemăsurabilă a Creatorului, Brahman, dincolo de dualitate, dincolo de creaţie, unde nu există diferenţe, unde totul este una. Paranormalul şi miracolul există numai în Creaţie, sunt fenomene manifestate de pe un nivel superior de vibraţie faţă de al nostru.

După iluminare, ai putea spori în calităţi sufleteşti, mentale sau supramentale, dar asta depinde de destinul fiecăruia. Întâi recunoaşte-ţi Sinele Divin, iar mai apoi vor veni toate darurile care ţi-au fost pregătite. Dumnezeu are un plan pentru fiecare, cu asta se ocupă, face mereu proiecte frumoase şi le duce la îndeplinire negreşit.

Natura îşi urmează cursul, cu sau fără „tine”. Iluzia trebuie să continue. Te încadrezi în destinul şi karma persoanei tale. Nu eşti nici mai mult nici mai puţin acum decât înainte.

Când „vei fi una cu Dumnezeu” prin iluminare, tu nu mai exişti separat. Nu ai cui să te mândreşti de persoana ta. Dacă eşti un eliberat, un jivamukta, Conştiinţa ta este unificată cu a celorlalţi oameni. Nu e asta cea mai mare capacitate paranormală?

– Meditez de peste 40 de ani şi încă nu am atins iluminarea. Îi văd pe alţii cum se iluminează, deşi practică de curând. Mă simt frustrat, iar timpul trece repede…

– Scopul ultim al spiritualităţii nu este neapărat iluminarea. Ea poate veni şi apoi pleacă, ca orice experienţă. Nu poţi trăi 24/24 în extaz, nu e practic. Rolul ei general este acela de a ne convinge că *merită să luptăm împotriva ego-ului* de dragul acelei Realităţi inexprimabil de frumoase. Din dragoste de Dumnezeu, vom face efortul de a renunţa la ego de bunăvoie.

Iluminarea ne convinge că persoana noastră nu există, deci nu are niciun sens să-i perpetuăm fantoma în viaţa zilnică. Trupul şi mintea vor continua să-şi îndeplinească rostul, dar ele nu au nevoie şi de „persoana” noastră.

Însă poţi aspira să fii un Buddha şi fără binecuvântata iluminare, după propriile puteri - şi ai destul potenţial.

Mooji spune că eliberarea nu este „pentru” ego, ci „de” ego. Ea nu trebuie privită ca o realizare sau o performanţă sau o binecuvântare a *persoanei*. Nicio persoană nu se poate ilumina, iluminarea provoacă tocmai dispariţia persoanei. Aşa că frustrarea pomenită în întrebarea de mai sus este doar o manifestare a ego-ului spiritual.

Scopul vieţii spirituale este **diminuarea** şi **eliberarea de ego**. Ceea ce se traduce, prin contrast: să acţionezi întotdeauna prin Voinţa Divină, să fii instrumentul perfect al lui Dumnezeu. Nu te mai preocupa de iluminare, ci doreşte-ţi să devii **robotul lui Dumnezeu**! Acceptă ca „tu” să dispari în favoarea Lui.

Desigur, aici nu mă refer la deces. Moartea fizică, ce se apropie necruţătoare, este ultima soluţie ca ego-ul să dispară. E o mare victorie a Sinelui divin împotriva impostorului. Numai ego-ul va muri, Sinele este etern. Nu te teme că vei muri neiluminat! Vei trăi iluminarea imediat după moarte, ca toate sufletele evoluate.

– Să îmi grăbesc moartea prin sinucidere?

– Tocmai grăit-a ego-ul! E ca şi cum ţi-ar sugera că nu mai este nicio soluţie, că situaţia e disperată. Sinuciderile sunt făcături ale ego-ului, doar aparent „raţionale”. Sau slăbiri ale minţii, de care profită demonii.

Dumnezeu are nenumărate alte căi de a te chema înapoi la El, în timpul Lui, nu al tău. Aşteaptă sfârşitul vieţii cu răbdare şi îndură suferinţele trupeşti, dacă apar, căci ele te vor ajuta să nu te mai legi disperat de trup la momentul stabilit de Creator. Şi apoi va fi bine.

Sinuciderea nu are decât urmări neplăcute după moarte. Pentru că ego-ul sinucigaşului nu va dispărea imediat, fiind încă agăţat de forma fizică. Se va duce prin tot felul de iaduri imaginare, însă cu suferinţe reale.

N-ar fi mai frumos să trăieşti bine-mersi în continuare şi doar ego-ul să moară?

– Cum, că am încercat deja timp de 40 de ani?

– Atunci schimbă metoda: Citeşte instrucţiunile divine transmise misticului **Marius Ghidel**. Este metoda „Strivirea ego-ului” sau metoda „Prostului” (merge spus şi “strivirea prostului” ☺). Treci direct la acţiune! E simplu, îţi trebuie doar puţin curaj să sabotezi eul artificial. Şi apoi, este foarte pasionant să vânezi apariţiile ego-ului în viaţa curentă, pentru că nu te plictiseşti niciodată să depistezi şmecheriile lui.

Ego-ul e de acord cu orice, chiar şi cu iluminarea, dar în termenii şi condiţiile lui. De pildă, să fie o stare pe care să o povesteşti prietenilor. Însă ceea ce poţi povesti nu este o iluminare autentică. Şi el să nu dispară. Chiar şi în iluminare, ego-ul dispare numai temporar, ca în somnul fără vise. El va reveni, buimăcit, dar încă vital. E nevoie de efort pentru distrugerea lui definitivă.

Dacă nu poate împiedica iluminarea, ego-ul va urmări măcar să tragă nişte foloase necuvenite de pe urma ei. Nişte orgoliu spiritual, ceva pe acolo... Şi, fii sigur, te va împiedica să lucrezi pentru eliberarea finală. Au păţit-o mulţi iluminaţi.

Totuşi, fii atent CUM lupţi cu ego-ul şi nu alege armele lui! Nu fii auto-agresiv, căci făcându-ţi rău fizic, ego-ul rămâne la adăpost. Luptă cu ego-ul prin wu-wei, prin non-acţiune. Asta ar însemna: abandon în faţa Voinţei Divine, răbdare să treacă greutăţile, resemnare cu situaţia de fapt, smerenie în faţa umilinţelor, dedicare totală pentru un ideal înalt spiritual, lipsa importanţei de sine etc.

– Dar dacă tot mă voi ilumina după moartea fizică, de ce să mă mai străduiesc acum, în loc să mă bucur de viaţă?!

– Iar vorbit-a ego-ul neîntrebat! Dacă consideri o corvoadă să te îndumnezeieşti, înseamnă că pierzi timpul pe aici. La o conferinţă, Sadhguru a primit un bileţel din public: „Am auzit că, dacă voi medita regulat, mi se va diminua pofta sexuală. Este adevărat?”. Ce să răspunzi unei asemenea întrebări imature?! Râzi şi treci mai departe. (Eu i-aş fi răspuns „dacă meditezi regulat, eşti deja…” ☺)

La urma urmei, dacă, cum şi când te vei ilumina nu depinde de tine, ci de Planul lui Dumnezeu, de Graţia Sa. Suntem cu toţii părţi din El şi El se trezeşte în fiecare dintre noi. Nu vom lua nicio decizie personală dacă n-a aprobat-o El dinainte.

– Când mintea este obosită, nici atenţia nu este fermă, deci Conştiinţa pare a fi şi ea obosită. Nu înseamnă asta că mintea creează Conştiinţa?

– Conştiinţa umană este strâns legată de minte. Asta îi este „soarta”, să uite cu desăvârşire de Sursa sa divină. Iar ego-ul, care îşi trage toată puterea din minte, domină câmpul atenţiei Conştiinţei.

Poate de aceea Conştiinţa umană a fost „desprinsă” de Conştiinţa spirituală: ca să nu o contamineze pe cea din urmă. Numai prin practica spirituală autentică, cele două se conectează tot mai bine, astfel încât Conştiinţa umană este întărită, fără a dăuna în vreun fel celeilalte.

Iluminarea constă în manifestarea unei puteri suplimentare din partea Spiritului. Devine posibilă comunicarea Lui perfectă cu Conştiinţa umană şi, uneori, chiar şi modificări benefice ale minţii-corp. Dar chiar şi după iluminare, când Spiritul se îndepărtează uşor sau pleacă departe de trup (în somn), Conştiinţa umană revine la funcţionarea anterioară, comună.

Aceasta este proba indirectă că doar **prezenţa Spiritului** catalizează fenomenul iluminării în om. El este **Dumnezeul de proximitate**.

– Am citit în scrierile spirituale despre Adevăr cu „A” mare şi adevăr cu „a” mic. Înseamnă că adevărul este relativ, adică e amestecat cu minciună?

– Există un unic Adevăr, care este totodată şi singura Fiinţă, Unicul-fără-secund. Orice altceva nu este Adevăr cu A mare, ci, poate, cu a mic. Şi mă refer aici numai la scrierile spirituale. Nu intru în sfera preocupărilor materiale, pur omeneşti, unde totul este convenţional, deci adevărul nu are o valoare absolută.

Învăţăturile spirituale prezintă Adevărul pe diferite niveluri intermediare, ca fragmente din Marele Adevăr. Ele pot fi oricând suprascrise cu adevăruri mai cuprinzătoare. Asta nu înseamnă că anterior s-au spus minciuni, ci doar că Adevărul nu putea fi înţeles sau suportat decât uşor „adaptat". Chiar şi articolele scrise de mine de-a lungul anilor se pot contrazice între ele, dar sunt coerente în sistemul de referinţă în care au fost gândite.

Iată un exemplu pilduitor. Un clarvăzător din Societatea Teosofică a văzut pe malul mării un băieţel indian cu o aură imensă. A primit informaţia din astral că acela este noul Mesia, sau Maitreya. Teosofii i-au convins părinţii să-şi lase copilul în grija lor. Într-adevăr, baiatul, Jiddu, a ajuns în Anglia, unde a primit o educaţie demnă de noul Mântuitor. Iar Societatea îl prezenta mereu în public cu titulatura de Maitreya. Până într-o zi, când tânărul a renunţat la acest rol, spunând că el nu este persoana sfântă pe care o cred ei. El este **Jiddu Krishnamurti**. Apoi, a continuat să conferenţieze pe teme spirituale, dar neafiliat la nici un crez. A devenit un mare Învăţător spiritual.

Iată deci că ceea ce li s-a arătat teosofilor a fost adevărat, dar nu chiar aşa cum se aşteptau ei. Prin urmare, adevărul ni se dă sub forma în care suntem dispuşi să-l acceptăm. Are un ambalaj atrăgător pentru mintea noastră, dar şi conţinut divin autentic.

Din păcate, unii falşi învăţători sunt mai mult vase goale poleite, în ciuda bunei lor intenţii. Iar vinovat este ego-ul, care nu îi lasă să se apropie de Adevăr, falsificându-L la fiecare propoziţie.

Ego-ul, chiar şi când spune un mare adevăr, tot minte, fiindcă îl distorsionează cumva. Ego-ul este autentic numai când prezintă o minciună, fiindcă natura lui e falsitatea.

Marele Adevăr a fost repetat de la începuturile omenirii, dar rareori a fost înţeles, pentru că ego-ul nu te lasă să te pătrunzi de spiritul Adevărului. Nu e mare lucru de priceput, de analizat, ci trebuie doar să crezi, cutremurându-te, că EXISTĂ DOAR UNICUL FĂRĂ SECUND, iar restul este doar un joc al Său.

Creaturile sunt iluzorii, pentru că toate sunt efemere şi pentru că, orice ar face, nu-L pot clinti, schimba, atinge. De aceea se spune că, „în momentul când Îl cunoşti pe Dumnezeu, vei muri". Nu-L poţi cunoaşte complet decât părăsind iluzia corpului şi a minţii, adică exact ceea ce formează *persoana*.

Când vine vorba de marile adevăruri spirituale, există o gradaţie a înţelegerii lor. Întâi, **luarea la cunoştinţă** intelectuală, care nu te afectează prea mult. Apoi, la un moment dat, vine **credinţa** în ceea ce ai aflat – ai revelaţia că, oricât de ciudat pare, acel lucru chiar este adevărat.

Este un moment critic, pentru că numai credinţa te poate propulsa mai departe, spre faza ultimă. Abia acum vei avea **motivaţia**, te vei grăbi să ajungi, inevitabil, la etapa de **trăire**, experimentare, convingere directă, fără putinţă de îndoială. Şi Dumnezeu vede totul şi se bucură de progresul tău. De fapt, tocmai El te face să acţionezi astfel...

Îţi propun un mic test. Iată un scurt video unde apare fenomenul de teleportare. Întâi, un avertisment: Spectacolele de magie autentică nu trebuie privite în genul „să vedem ce trucuri a folosit ca să ne păcălească”. Magia are rostul să ne uimească, să ne fascineze, să ne stea mintea-n loc. E o mică pregătire pentru minunile ce ne aşteaptă în lumea lui Dumnezeu, care depăşesc înţelegerea noastră limitată.

Dani Lary - Teleportation[12]

După ce-l priveşti, răspunde sincer: ţi se pare un truc, o păcăleală a simţurilor sau un fenomen real? Nu este un video trucat, editat, ci e filmat în direct. Deci, răspunde-ţi!...

Şi dacă este real, are vreo urmare în credinţele şi prejudecăţile tale? Dacă nu, înseamnă cu încă NU CREZI ce vezi. Deci nu poţi nici să înţelegi. Este invers decât se spune. Nu aştepta aprobarea savanţilor ca să înţelegi, fiindcă ea nu va veni.

Dar nici nu poţi înţelege singur decât dacă, mai întâi, te pătrunzi de acest mister. Şi nu mai poţi fi liniştit până nu integrezi acest mister în sistemul tău de gândire.

– E mai corect să ne raportăm la Dumnezeu sau la Sine?

– Orice creatură are un Sine care îi dă viaţă şi o leagă de Creator. Sinele-Conştiinţă este o prelungire a Lui. Dar, atâta timp cât omul are un corp fizic şi o minte, acestea sunt diferite de Conştiinţă. Este corect ca omul să-şi admită limitele de creatură şi să-L **recunoască cu mintea pe Dumnezeu**, Creatorul.

În Biblie avem exemplul lui Isus. Când era singur în grădina Ghetsemani şi trebuia să accepte calvarul ce i se pregătea, el a spus:

«“Tată, dacă voieşti, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuşi facă-se nu voia Mea, ci a Ta.”» (Luca 22:42)

Şi apoi, răstignit fiind pe cruce:

---

[12] https://www.youtube.com/watch?v=QSQwmB6KGOM

«Şi, în ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: “Eloi, Eloi, lama sabactani”, care tălmăcit înseamnă: “Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”» (Marcu 15:34)

Natura trupească a omului îl poate face să se simtă încă despărţit de Tatăl, deşi sunt deja uniţi în Conştiinţă.

Dumnezeu are două forme: prima transcendentă, de care ţine şi Sinele interior, iar a doua fenomenală, de care ţin Legile naturii şi cosmosului. Isus era una cu Dumnezeu la nivelul Sinelui. Dar la nivelul fenomenal, comun semenilor săi, El a invocat mila Divină, graţierea corpului său. Aceasta nu era însă posibilă fără încălcarea propriilor Sale Legi.

Tot astfel, Nisargadatta Maharaj, bolnav de cancer, şi-a răbdat cu stoicism durerile, fără a se exterioriza în niciun fel. Pentru el, boala aparţinea Conştiinţei Totale a Divinităţii, ca tot restul fenomenelor create de El. Marele înţelept îşi păstra doar identitatea de Sine transcendentă, neatinsă de fenomenele naturii (precum era acea boală fatală).

Când omul *simte* că sursa vieţii sale nu este nici natura, nici părinţii, nici societatea, nici extratereştrii, atunci se apropie de **recunoaşterea că Dumnezeu este Sinele său**, fiindcă doar El există ca Fiinţă reală. Tot restul sunt lucruri „pe lângă”, „adăugate”, pseudo-viaţă.

Ce anume din om înţelege că el este „Copilul Absolutului”? Nu este mintea. Mintea poate înţelege doar sensul cuvintelor, dar nu măreţia acestui fapt real. Poţi citi sute de cărţi care spun acest lucru, dar să-ţi intre pe o ureche şi să-ţi iasă pe cealaltă. Mintea nu este mişcată cu nimic de acest concept. Oricine poate veni cu o altă variantă falsă, iar mintea o ascultă cu tot respectul.

Conştiinţa divină din om este cea care reacţionează intens, se trezeşte din adormire. Când anume se trezeşte, asta o stabileşte Voinţa Divină. Doar Graţia Divină te poate face să te interesezi de spiritualitate şi, la un moment dat, să te iluminezi, treptat ori brusc. Pentru că nicio persoană nu poate decide aceste lucruri, ci Fiinţa singură se dezvăluie cui şi când vrea Ea.

– Înseamnă că nu avem nevoie de nicio practică spirituală, ci să aşteptăm Graţia divină?

– Iar se bagă în seamă ego-ul! Ce s-ar mai bucura să nu faci nimic, ca să nu scapi de el!

Dumnezeu este delicat, nu intră cu bocanii în casa ta. Întâi îţi face mici atenţii şi se convinge că îţi fac plăcere. Apoi te mişcă lăuntric printr-o Graţie şi vede cum reacţionezi: îţi place, te interesează, vrei mai mult, Îl

doreşti mai mult? Dacă da, primeşti Graţia Sa de un nivel şi mai profund. Şi iar te observă dacă eşti receptiv şi pricepi că era El. Şi tot aşa, din treaptă în treaptă, urci spre Graţii tot mai mari, atât cât le poţi duce. Nu devii Dumnezeu peste noapte, ci creşti sub atenţia Lui iubitoare. Nu vei primi totul dintr-o dată, n-ai să poţi spune niciodată „game over!”.

Dar dacă eşti pasiv şi nu reacţionezi pozitiv la micile Sale semne, atunci te lasă să dormi mai departe. Vei rămâne cu impresia ta că lumea şi viaţa sunt de o banalitate cruntă.

În cazul celor atraşi de spiritualitate, se întâmplă nu de puţine ori ca ego-ul să ia conducerea practicii spirituale, fiindcă „ştie el mai bine cum se face”. Iar Dumnezeu nu mai poate intra acolo unde activează duşmanul, treaba rămâne neterminată.

Omul trebuie să se abandoneze Divinului, adică să înţeleagă că a merge până la capăt înseamnă să renunţe la propria persoană. Iar asta implică un efort interior. „Persoana” este o imagine falsă produsă de ego. Persoana şi Adevărul sunt incompatibile.

– *Este vreo diferenţă între ego şi minte?*

– Ego-ul este o excrescenţă, o tumoare a minţii.

Multe din obstacolele pe calea spirituală sunt cauzate de obiceiurile minţii. Mintea are o natură inerţială şi îşi schimbă greu obiceiurile dobândite de mult. Are numeroase limite de cunoaştere şi adoptă cu uşurinţă prejudecăţi de-a gata. Desigur, există mari diferenţe între oameni. Oricum, blocajele naturale ale minţii pot fi depăşite cu răbdare şi încredere în puterea Divină.

Ego-ul este stăpânul impostor al intelectului. Îl foloseşte după cum are interesul. El este „falsul sine”, voinţa care decide deseori cum sunt combinate gândurile şi ce concluzii urmează a se lua. Este **cenzorul** minţii, ideologul şi propagandistul, lansând numai lozinci goale, ca pe timpul epocii comuniste.

Cu greu putem discerne ce este ego şi ce este doar funcţionare greoaie sau defectuoasă a minţii. De aceea, unii învăţători spirituali vorbesc despre ego şi minte în aceiaşi termeni depreciativi.

Am putea spune că ego-ul este ca o etichetă *personală* lipită de aproape toate gândurile. Deci şiretul ego-ul este răspândit pretutindeni în minte, ca o otravă.

Iată o pildă clară. Omul află despre existenţa ego-ului şi a Sinelui şi despre căile de a ieşi din sfera primului pentru a intra în sfera celui de-al doilea. Şi totuşi, după ce se închide cartea, conferinţa, discuţia, după ce citeşte acest articol, omul întreabă: *Şi eu ce să fac cu aceste informaţii?*

Ego-ul îţi poate învârti mintea în miliarde de moduri înşelătoare...

– *Există liber-arbitru sau totul este predeterminat?*

– Liber-arbitru are numai ego-ul. El poate acţiona haotic, cu consecinţe urâte. Omul evoluat adoră să facă exact Voinţa Divină, la punct şi virgulă. E cea mai mare fericire să fii instrumentul Domnului. Problema apare când nu intuieşti care este Voinţa Divină, dar n-ai altceva de făcut decât să perseverezi în a te apropia de El, a te deschide, a te lepăda de eu. „Te-ai lepădat de ego? Te-ai lepădat de ego? Te-ai lepădat de ego?”, te-ar chestiona un slujitor al Domnului.

Aveau totuşi dreptatea lor existenţialiştii lui Jean Paul Sartre să declare că „omul e condamnat la libertate”. Omul, adică ego-ul. Când decizi ceva, nu-i de ajuns să nu te împiedice nimeni, ci mai trebuie să ai şi inspiraţie divină. Altfel, libertatea poate deveni un coşmar.

Dar, putem privi chestiunea şi într-o cheie metaforică.

Ai liber arbitru să acţionezi într-un vis? Sigur că da, şi acţionezi intens. Dar când te trezeşti, constaţi că, de fapt, nu a existat nicio acţiune. Deci, există liber arbitru?!

Sau, mai exact: Obiectele şi acţiunea există, dar nu şi „persoana” făptuitoare, care este un autor fictiv. Întreaga lume se transformă neîncetat prin Puterea şi Inteligenţa Creatorului, iar creatura este o simplă rotiţă în acest mecanism cosmic. Cine mişcă mecanismul: rotiţa sau motorul?

– *De ce permite Dumnezeu suferinţa oamenilor?*

– Viaţa a fost creată de Dumnezeu pentru ca să ne bucurăm de ea. El ne pregăteşte mereu numai surprize plăcute. Pentru că El se bucură de Creaţie tocmai prin creaturile Sale. Creaţia nu are niciun secret pentru El, care a conceput-o şi deci nu Îl poate satisface în vreun fel. Când joci şah singur nu te poţi bucura de victorie, nu-i aşa?! E nevoie de celălalt. Creaturile, până la ultimul Cer, au mereu ceva nou şi interesant de descoperit, fiindcă inventivitatea Divină este copleşitoare.

Există însă o condiţie pentru a te bucura cu adevărat de viaţă: să nu te blocheze ego-ul. El te împiedică să fii fericit când ar trebui să fii, el atrage nenorocirile şi suferinţele asupra ta. Din iubire, Dumnezeu ne ajută să scăpăm de ego, dacă vrem să colaborăm cu El.

O cale de a micşora puterea ego-ului este **suferinţa**. Nu e un paradox – o suferinţă temporară e acceptabilă pentru a avea parte de o fericire durabilă. Cealaltă cale este **înţelepciunea**. Eşti liber să alegi între cele două, chiar ai acest liber-arbitru. Probabil că este singura

libertate reală pe care o are creatura. Pentru că alegerile „libere” ale ego-ului sunt dezastruoase, iar Sinele va alege, fără excepţie, în acord cu Voinţa Divină.

14 februarie 2019

ANCHETĂ ASUPRA EGOULUI

Capitole şi subcapitole:

A văzut cineva ego-ul, l-a fotografiat, ca să dovedească că există?

Desigur că nu, ca tot ce este legat de psihicul uman. Tot ce se poate măsura sunt reacţiile corpului fizic la activitatea psihică. Nici măcar creierul nu este psihicul însuşi, ci doar o interfaţă fizică a acestuia. Dar n-ar fi exclus ca, peste o vreme, să se inventeze un „microscop psihotronic" care să evidenţieze gândurile sub o formă distinctă. Atunci ar fi posibil să obiectivăm şi ego-ul, care este şi el un gând.

Dacă ego-ul este doar un gând, când el dispare, atunci survine… nu moartea, ci iluminarea spirituală. Dar până atunci, ego-ul adună în jurul său mii de alte gânduri similare, legate de persoana proprie (mintea-corp), care formează o energie puternică.

Marius Ghidel spunea că el a văzut într-o experienţă mistică acest ghem energetic de culoare gri, ego-ul, care împingea Sufletul în jos.

DOVEZILE NEUROŞTIINŢEI DESPRE EGO

Misticul **Gary Weber** ne explică faptul că mintea umană are două tipuri de gânduri evidenţiate ştiinţific:

(1) Gânduri PROBLEMATICE, legate de Eu-Mie-Mine-Meu. Ele a) sunt strâns legate de propria persoană, b) sunt emoţionale şi c) sunt „lipicioase", adică atrag cu uşurinţă alte gânduri. Fiind magnetice, asta

înseamnă că amplifică orice neplăcere, se inflamează, fac din ţânţar armăsar într-o clipă, te fac să îţi plângi de milă.

Acest tip de gânduri alcătuiesc circa 90% dintre gândurile pe care le au cam toţi oamenii. Le putem numi BLA-BLA-BLA sau EGOTICE. Sunt inutile şi ar fi sănătos să fie limitate. Ego-ul este acea voce interioară care croncăneşte neîncetat, se bagă în seamă neîntrebată şi îţi creează suferinţă.

(2) Gânduri NON-PROBLEMATICE, legate de rezolvarea sarcinilor de lucru şi planificare. Ele nu se referă la propria persoană, ci la aspecte obiective ale lumii.

Prin practica **INTROSPECŢIEI MEDITATIVE**, se urmăreşte eliminarea gândurilor egotice (1). Asta nu afectează celălalt tip de gânduri (2), care chiar îşi îmbunătăţesc performanţele. De asemenea, nu afectează nici personalitatea omului, care rămâne intactă, dar mult mai sănătoasă. Dacă existau cumva, tulburările de personalitate dispar.

NEUROŞTIINŢA a reuşit în ultimii ani să diferenţieze cele două tipuri de gânduri în mod obiectiv, analizând zonele cerebrale activate de fiecare.

Gândurile PROBLEMATICE activează o reţea neuronală numită „Implicită” (1). O cu totul altă reţea neuronală, numită „Sarcină” (2) se activează în cazul celui de-al doilea tip de gânduri, precum şi în cazul meditaţiei mindfullness.

Când operează reţeaua „Sarcină” (2), în cazul **ideal**, reţeaua „Implicită” (1) se rupe, se opreşte complet. Exemple de sarcini: rezolvarea unor probleme de matematică, alpinism, meditaţie. Dacă totuşi, reţeaua „Implicită” (1) o domină pe cealaltă, ea rămâne activă şi perturbă lucrul reţelei „Sarcină” (2). În cazurile grave, apare tulburarea de deficit de atenţie şi hiperactivitate (ADHD).

Vestea bună este că, prin meditaţie, poţi face ca reţeaua „Implicită” (1) să nu mai fie atât de activă şi să se blocheze în mod corect când rezolvi diverse probleme (2). Vestea proastă este că, odată ce încetezi practica zilnică a meditaţiei, creierul revine la funcţionarea „Implicită” (1), când gândurile personale inutile răsar permanent.

Total independent şi cu mult înainte, indianul Ramesh Balsekar a descoperit acelaşi lucru. El spunea că există 1) **mintea-gânditoare**, care ne creează griji iluzorii şi care baleiază între *trecut* şi *viitor*; 2) **mintea-de-lucru**, care foloseşte informaţiile trecutului pentru a rezolva sarcinile de lucru, dar revine imediat în *prezent*.

Afirmaţia promovată de învăţăturile spirituale că „nu trebuie să judeci” se referă la mintea-gânditoare (1), dar mintea-de-lucru (2) e obligată să judece

pentru a fi eficientă. De exemplu, un magistrat este obligat de meserie să judece oamenii, dar o face cu mintea-de-lucru (2). Isus deseori s-a pronunţat ferm cu privire la ce e bine şi ce e rău. Mesajul său „Nu judeca, ca să nu fii judecat!” se adresa mai ales ipocriţilor, bârfitorilor.

(3) S-a descoperit că mai există şi un al treilea gen de gânduri care apar la rezolvarea unor probleme complicate, de creativitate, de tip „AHA!”, când ai o revelaţie, descoperi ceva necunoscut. Aici se activează alte zone cerebrale, care lucrează intens pe fundal, fără cunoştinţa ta. TU devii conştient de rezolvare abia după câteva secunde de la finalizarea sarcinii de lucru. Deci TU eşti doar secretarul care comunică rezultatul şi spune „EU am rezolvat problema”.

Sursa informaţiilor de mai sus: What “no thoughts” means - 3 different kinds of thoughts[13]

Putem lega acest al treilea tip de gânduri de un alt subiect interesant. Maestrul **Nisargadatta Maharaj** afirma că, după ce a avut pentru prima oară experienţa iluminării, **timp de o lună nu a mai avut niciun gând**, deşi a continuat să se ducă zilnic la serviciu. Putem presupune că mintea sa a funcţionat după tiparul neuronal de mai sus, pe fundal, fără a deranja Conştiinţa cu agitaţia ei.

Deci Conştiinţa umană primeşte informaţii pe două canale separate: pe unul vin **percepţiile**, pe altul sosesc **gândurile**. Eckhart Tolle recomandă practica de a recepta senzaţiile de la simţuri, dar fără a le interpreta, fără a le da un sens, fără a le lega de concepţiile anterioare despre ele. Prin urmare, să ne antrenăm să blocăm canalul gândurilor (intelectul), lăsând liber în acelaşi timp canalul percepţiilor. Este o inginerie inversă care ne pregăteşte mintea pentru iluminarea spirituală.

Este şi mai interesant ce concluzie putem trage pe baza primei experienţe de iluminare a lui Nisargadatta Maharaj, menţionată adineauri.

Semnificaţia profundă a experienţei ar fi aceea că Dumnezeu ne-a indicat că El se află în spatele tuturor acţiunilor şi fiinţelor, deşi noi nu ne dăm seama. De asemenea, Dumnezeu sau Spiritul ne-a demonstrat că El îi poate ţine complet locul minţii, dacă ar vrea. Dar nu vrea, pentru că El a creat mintea cu un scop, pe care trebuie să şi-l îndeplinească, aşa cum poate fiecare.

[13] https://www.youtube.com/watch?v=WnWxCgiZfrc

Putem spune că activitatea minţii este dublată de o Inteligenţă paralelă de fundal, de care nu suntem conştienţi, dar care în permanenţă ne oferă indicaţii, inspiraţii, intuiţii la moment. Dacă mintea noastră este neatentă, relaxată, cealaltă Inteligenţă ascunsă poate prelua controlul, atâta timp cât îi permitem şi doreşte.

Chiar după ce un om se iluminează, Dumnezeu îi mai lasă o rezervă de ignoranţă, pe care i-o devoalează treptat, oferindu-i astfel mereu noi prilejuri de uimire şi desfătare spirituală. Iluminatul îşi foloseşte mintea ca oricine, doar că ea nu mai este atât bruiată de prezenţa cicălitorului ego. Gradat, iluminatul înţelege potenţialul infinit al Conştiinţei, spre deosebire de limitele inerente ale minţii.

STRATEGII DE SUPRAVIEŢUIRE ALE EGO-ULUI

Psihologii spun că *subconştientul* inventează anumite strategii inteligente care prezintă *conştientului* o interpretare falsă a realităţii, ca să-l „ajute” să o suporte mai uşor. Şi o face prin aşa-zisele „mecanisme de apărare” ale eu-lui *conştient*. Se evită astfel anxietăţi sau traume psihice.

Însă, din punctul nostru de vedere, anxietăţile, traumele şi alte neplăceri se produc tot în subconştient, iar conştientul doar ia seama la ele. Deci conştientul nu are de ce să primească vreun „ajutor”.

În **spiritualitate**, inteligenţei subconştiente implicate în acest fenomen îi dăm numele de *ego*, iar conştientului, cel de *Conştiinţă* sau *Sine*. Natura Conştiinţei este adevărul şi nu este niciodată deranjată de ceea ce există, bun sau rău pentru persoană.

În schimb, cel care nu suportă deseori realitatea este tocmai ego-ul. De fapt, niciodată nu este mulţumit. El se apără când realitatea îi contrazice părerile, încercând să ne păcălească cu false argumente. Acestui ego, **psihologia** îi dă numele de conştient.

Paralelă între Sine şi ego

Sinele acceptă realitatea. Ego-ul deformează sau neagă realitatea, eliminând ceea ce nu-i place sau îl nelinişteşte (prin ceea ce psihologii numesc „apărări”).

Sinele este împăcat cu ce există în prezent. Ego-ul e mereu nemulţumit de prezent, preferând să meargă în trecut sau în viitor cu gândul (substituie prezentul).

Sinele este non-conflictual. Ego-ul este mereu în centrul unui conflict. Dacă nu sunt probleme, le inventează.

Sinele acţionează liniştit, lucid, clar, onest. Ego-ul este agitat, confuz, gata să nege ceea ce a afirmat anterior, pe principiul „scopul scuză mijloacele".

Sinele este simplu şi nu vrea nimic. Ego-ul este complicat şi vrea totul, cât mai mult, mereu, nesăţios.

Sinele te motivează prin iubire, iar ego-ul te motivează prin frică.

Sinele se consideră a fi nimeni şi nimic, este smerit. Ego-ul se consideră a fi buricul pământului, este orgolios.

Sinele se simte a fi Totul, care este iubirea necondiţionată. Ego-ul se simte separat de tot restul, ceea ce îi produce frica de orice lucru „străin".

Ego-ul este liber să aleagă între două sau mai multe variante, dar alege pe criterii greşite. Sinele intuieşte direct varianta cea mai bună.

Ego-ul trebuie să păcălească Sinele (Conştiinţa) să ia decizia în sensul dorit de el, folosind tot felul de jocuri ale minţii.

Verbul Sinelui este A FI, iar verbul ego-ului este A FACE. Sinele nu se plictiseşte niciodată, chiar dacă nu face nimic. Dimpotrivă, ego-ul se plictiseşte imediat şi îşi caută o nouă preocupare.

Pe parcursul perioadelor mai lungi de timp, este inevitabil ca ego-ul să se plictisească chiar şi de cea mai dragă îndeletnicire sau preocupare, care ajunge o rutină banală. Atunci este momentul când omul este sensibilizat să se apropie de oferta Divină de a nu mai căuta satisfacţii în lucrurile trecătoare ale lumii, care nu dau o fericire deplină, ci doar un surogat. Şi omul este ispitit să aleagă fericirea neperisabilă şi permanentă a Sinelui.

COPING ŞI APĂRARE

Sinele este în rezonanţă cu adevărul, cu ceea ce este. Ego-ul nu suportă realitatea, ci mereu o „înfrumuseţează" prin minciuni plăcute sau o neagă de-a dreptul.

În psihologie, mecanismele de *coping* aparţin minţii inspirate de Sinele divin, iar mecanismele de *apărare* aparţin minţii comandate de ego.

Mecanismele de **apărare** ale ego-ului sunt centrate pe anxietate (nelinişti), nu pe cauzele ei; sunt rigide, constrângătoare; subconştiente (dar pot fi conştientizate); distorsionează realitatea prezentă; neagă logica şi cauzalitatea; obţine beneficii prin „subterfugii".

Mecanismele de **coping** sunt moduri realiste de rezolvare a problemelor şi luare a unor decizii; sunt flexibile; conştiente; încurajează exprimarea deschisă şi moderată a emoţiilor.

Ceea ce percepem ca atitudine sau comportament *neadecvat* vine de la ego, iar ceea ce apare ca o modalitate *inteligentă* (în sensul de adaptare la realitate) aparţine Sinelui.

Toată psihoterapeutica se ocupă cu analiza şi interpretarea jocului ego-ului, manifestat prin atitudini şi comportamente nelalocul lor. Abia nou creata psihologie transpersonală cercetează psihicul sănătos al omului, în corelaţie cu Sinele Divin.

EGO-UL ESTE FORMAT DIN SUBPERSONALITĂŢI

Până acum, am prezentat ego-ul ca fiind un personaj negativ care se opune personajului pozitiv, Sinele. Fiindcă ne-am obişnuit cu filmele americane de acţiune proaste, ego-ul ar părea chiar niţeluş simpatic. Ne place cum pune el beţe-n roate Conştiinţei Divine, cum bate el câmpii şi nu ne duce nicăieri, cum se laudă că e un luptător gata de harţă, ce mai, mulţi îl preferă, că nu e deloc plictisitor...

Dar, vai, nu! Ego-ul nici măcar nu este un personaj, fiindcă nu-i o entitate unitară. Este un amalgam de subpersonalităţi, fără un şef, fără o direcţie clară (în afară de aceea de a se opune constant înţelepciunii Sinelui). Urmăriţi cazurile patologice de „personalitate multiplă” şi veţi avea o imagine în oglindă. Şi toți aceşti homunculuşi dinăuntru, cu nevoile, dorinţele lor, pretind că vorbesc în numele persoanei noastre şi ne şoptesc mereu la ureche opiniile lor diferite. Chiar ne place asta?!

O subpersonalitate apare atunci când ne identificăm cu un rol social, familial, profesional sau psihologic pe care îl jucăm la un moment dat şi nu ne mai iese din memorie. Un psiholog român, Ovidiu Brăzdău, s-a autoanalizat atent şi şi-a descoperit peste 70 de subpersonalităţi. Omul „locuieşte” în diferite subpersonalităţi în momente şi situaţii diferite.

În orice şcoală de actorie eşti învăţat cum să te interiorizezi indiferent de ce se întâmplă în jur, însă şi cum să te detaşezi de rol de îndată ce scena se încheie. Dar oare cine ne învaţă să ne detaşăm de rolurile nenumărate pe care trebuie să le jucăm în viaţă: soţ, soţie, părinte, copil, şef, subaltern, profesor, învăţăcel, profesionist, amator etc etc?! Roluri psihologice des întâlnite ar fi: îngrijoratul, criticul, victima, perfecţionistul etc.

(Vezi şi mesajul spiritist de la Saint Germain, prin Alexandra şi Dan[14])

Fig. Subpersonalităţile alcătuiesc ego-ul

SEPARATISTUL ŞI IUBIREA

Ideea acestui capitol este următoarea: EGO-ul este dualul (opusul natural) al IUBIRII. Dacă IUBIREA (fericirea, unitatea, altruismul) există, trebuie să existe şi EGO-ul (simţul separării, individualismul, egoismul). Iată argumentaţia, pe larg:

CUNOAŞTERE – IUBIRE – PUTERE

Cei care avansează pe calea spiritualităţii constată că în ei se amplifică trei mari calităţi divine: Cunoaşterea, Iubirea şi Puterea. Ele sunt independente între ele, astfel că poţi avea din fiecare în „procente" diferite. Te apropii de perfecţiune şi completitudine când toate sunt echilibrate şi la un nivel ridicat. Se spune că atunci când dobândeşti foarte mult dintr-una, automat le capeţi şi pe celelalte.

Aceste trei calităţi fundamentale sunt în mod clar distincte între ele, având chiar proiecţii diferite în corpul uman şi făcând obiectul a trei forme diferite de yoga tradiţională:

[14] https://www.esoterism.ro/ro/subpers.php

Calitatea Divină	Zona corporală	Tip de yoga
Cunoaştere	Cap	Jnana-yoga
Iubire	Piept	Bhakti-yoga
Putere	Abdomen	Karma-yoga

Triada calităţilor divine

Când ne apropiem de Dumnezeu, ne dăm seama că Iubirea este totuna cu Fericirea. Iubirea divină nu depinde de o altă persoană, ci este o radiaţie de fericire emisă către oricine şi orice se află în raza ei de acţiune. Deci, în sens metafizico-spiritual, Iubirea = Fericire.

Tot la nivel spiritual, Voinţa este forţa motrice a acţiunii, Voinţa = Putere. Doar la nivel uman cele două sunt diferite: vrei, dar nu poţi, din cauza unor condiţionări materiale.

De asemenea, când vorbim de cunoaştere spirituală, e vorba de o întreagă ştiinţă metafizică, o înţelegere savantă a Realităţii.

Prin urmare, **triada calităţilor divine** poate fi rescrisă astfel:

Cunoaştere-Ştiinţă ● Iubire-Fericire ● Voinţă-Putere

Triada calităţilor divine este emanată de Dumnezeul Absolut atunci când creează Lumea. Absolutul are atotcunoaştere, atotiubire şi atotputernicie în stare potenţială, nemanifestată. El este unica fiinţă preexistând înaintea Creaţiei. În Absolut, nu există un cunoscător şi un obiect de cunoscut, ci doar Cunoaşterea. În Absolut, nu există un iubit şi un iubitor, ci doar Iubirea. În Absolut, nu există un stăpân şi un supus, ci doar Puternicia. Absolutul este non-dual, fără secund şi fără perechi de termeni complementari.

Primele fiinţe spirituale create de Dumnezeu au fost Marile Zeităţi, dotate cu calităţi divine în „cantităţi" mari, apropiate de cele divine. De exemplu, dacă 100% ar fi idealul divin absolut, o Mare Zeitate poate deţine, să zicem, Cunoaştere de 97%, Iubire de 99% şi Putere de 95%. Coborând nivelul de vibraţie, celelalte fiinţe spirituale au procente şi mai diminuate. Trecând din lumea spiritelor **în lumea oamenilor**, procentele ajung până aproape de zero. Astfel, **Cunoaşterea devine ignoranţă, Iubirea devine individualism, iar Puterea devine frică.**

Odată intrată în jocul Creaţiei, fiecare calitate divină generează un opus natural. În lumea oamenilor, **frica, individualismul şi ignoranţa** sunt foarte răspândite şi de la ele pleacă multe alte defecte umane. Din fericire, sensul firesc al evoluţiei tuturor fiinţelor este înapoi către Absolut, adică de la ignoranţă la Cunoaştere, de la individualism la Iubire, de la frică la Putere. Să le analizăm pe rând.

Prima fază a Cunoaşterii umane este cea empirică, factuală, de observare a fenomenelor naturale. A doua fază este cunoaşterea ştiinţifică, prin care găsim reguli şi legi generale. În final, ajungem la cunoaşterea metafizică, ce se referă la legile universale ale lumii spirituale.

Prima fază a Iubirii umane se manifestă prin răbdarea, toleranţa şi mila în relaţiile cu semenii. Ea creşte în următoarea fază la iubirea dintre părinte şi copil sau dragostea dintre iubit şi iubită sau devotamentul sincer pentru altă persoană, fiind marcată de sacrificiul de sine. Mai presus de aceasta este iubirea transpersonală (pentru toţi semenii) şi impersonală (pentru toate formele de Viaţă).

Prima fază a Puterii umane este cea fizică, datorată staturii, muşchilor, agilităţii etc, care impune „legea junglei”. În faza a doua, puterea este mentală, manifestată prin carismă sau dominaţie naturală asupra semenilor. Puterea cea mai înaltă apelează la legi de alt nivel şi se manifestă prin fenomene şi capacităţi paranormale, supraomeneşti.

Sinteza acestor noţiuni, în figura de mai jos:

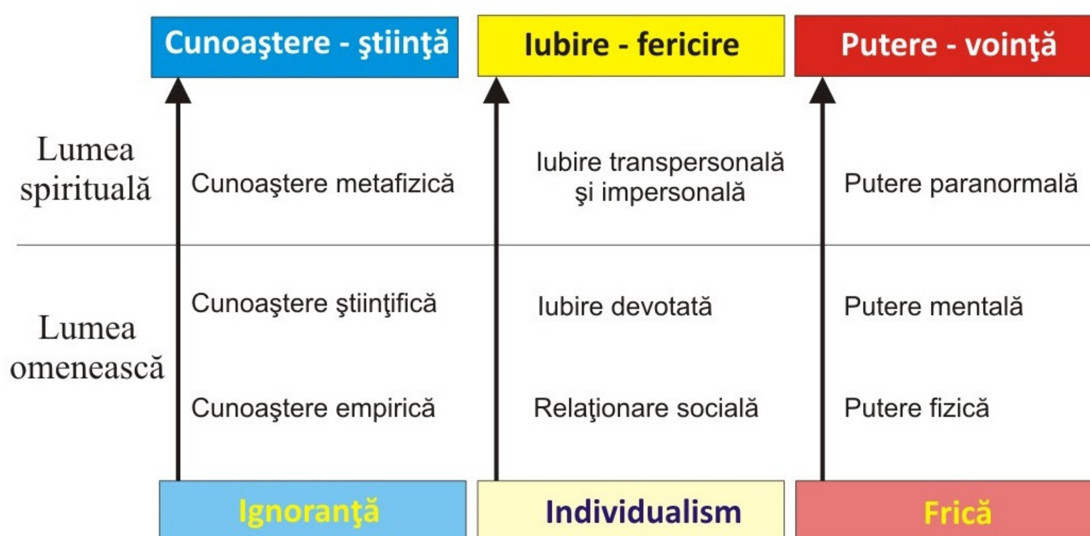

Fig. Evoluţia naturală de la defectele umane la calităţile divine

Ego-ul natural

Unii afirmă că Iubirii i se opune frica. Din cauza *ignoranţei*, individul se simte *separat* de tot restul, ceea ce atrage automat *frica* de orice. Totuşi, opusul logic al Iubirii (unitate, altruism) este individualismul sau sentimentul SEPARĂRII de mediu, de semeni, de Dumnezeu. În om, nucleul individualismului şi separării se numeşte EGO.

EGO-ul este un gând care pleacă de la distincţia dintre trup şi mediul fizic. El o transpune în conceptul antagonismului dintre persoană şi lume: „Eu sunt separat de restul lumii şi de Dumnezeu". Deci EGO-ul apare în urma unei deducţii logice (sofistice) şi a obiceiurilor de gândire ale societăţii. Nu are o bază divină sau o referinţă în realitatea Absolută, precum Iubirea.

EGO-ul induce un fals sentiment de sine, ca separare de rest. Dar adevăratul *Sine* este Conştiinţa - un cadou dăruit omului de spiritul său. Conştiinţa cuprinde atenţia, voinţa, dar şi conştiinţa morală şi simţul identităţii unice. Unicitatea nu atrage neapărat individualismul. Dumnezeu creează fiecare spirit în mod absolut unic, dar spiritele alcătuiesc o mare familie cerească unită.

De reţinut: în sens filosofico-spiritual, întâi apare *diferenţierea* (unicitatea) în sânul Absolutului, apoi apare *individualitatea* spiritelor, care sunt încă dependente de Creator. Abia în lumea oamenilor apare *autonomia* (separatismul) ego-ului, care se crede independent de Creator. Renunţând la separatism prin iluminare, totuşi, ne păstrăm individualitatea spirituală.

La fel cum ne displac „ignoranţa" şi „frica", tot aşa ar trebui să repudiem şi „egoismul" sau „egocentrismul". Toate fac parte din acelaşi pachet de slăbiciuni umane.

Ură şi iad

Se crede că Iubirea are ca opus ura. Ura este o invenţie diavolească, „insuflată" oamenilor. Dar ea nu este opusul *natural* al Iubirii, ci unul confecţionat *artificial*. Ura este Iubire cu semnul minus, o exagerare *artificială* a egocentrismului *natural*. Demonii se înţeleg foarte bine cu ego-ul omenesc, pe care îl stimulează să devină tot mai individualist (autonom), mai separat de Dumnezeu, cum sunt şi ei.

Misticul Marius Ghidel a primit o viziune în care a văzut Iadul, ce era reprezentat ca un năvod în care Dumnezeu strângea sufletele păcătoase, ţinându-le separate de restul universului. Metafora este pilduitoare.

Dorinţa lor intensă de *separare* (ego-ul exagerat, lipsa iubirii) le-a adus automat într-un loc *izolat* de restul universului. Ele nu mai pot zbura liber, precum restul spiritelor şi, de aici, o mare suferinţă. În plus, dorinţa de separare s-ar satisface prin *singurătate*, dar sufletele păcătoase stau înghesuite unul într-altul, contaminându-se cu disperare unul de la altul...

Doamne apără-ne şi păzeşte-ne de egoism! Mai bine să ne purificăm prin dureri cât timp trăim pe Pământ decât să ajungem în aşa tărâmuri...!

SABOTORUL MUZICII

Când cântăm la un instrument - să zicem, la pian - munca cea mai grea o îndeplineşte subconştientul. Conştientul contribuie doar puţin, fiind mai mult un supraveghetor atent. Acesta nu poate fi atent la mai mult de 3 lucruri de-o dată, prin urmare el nu poate controla simultan toate cele 10 degete pe claviatură, pedalele plus urmărirea partiturii. E nevoie de o automatizare a procesului.

Conştientul (sau Conştiinţa) joacă un rol mai activ la început, în procesul de învăţare, adică de repetiţii nesfârşite. Dar odată această fază depăşită, subconştientul îşi „intră în pâine" şi ne serveşte ce îi cerem, muzical vorbind, iar *conştientul* devine tot mai mult un observator detaşat al muzicantului în acţiune.

În acest caz ideal, păstrarea stării naturale de observator fără gânduri, fără a interveni asupra procesului subconştient de interpretare tehnică (decât pentru nuanţările de expresie), este echivalentă cu o *meditaţie*. Când intervine primul gând nemuzical în minte, prima observaţie, prima nemulţumire, concentrarea se pierde şi poţi greşi notele. Vraja s-a dus. De aceea, unii artişti sensibili nu suportă să audă în sală ţârâitul vreunui telefon.

Subconştientul este deci factorul decisiv în folosirea unui instrument muzical. Dar el conţine şi alte elemente în afară de TEHNICĂ. Al doilea ar fi INSPIRAŢIA, care nu se ştie de unde vine şi de aceea se atribuie, de obicei, tot subconştientului. Iar al treilea este EGO-ul, prezent şi în muzică, la fel ca în toate activităţile umane.

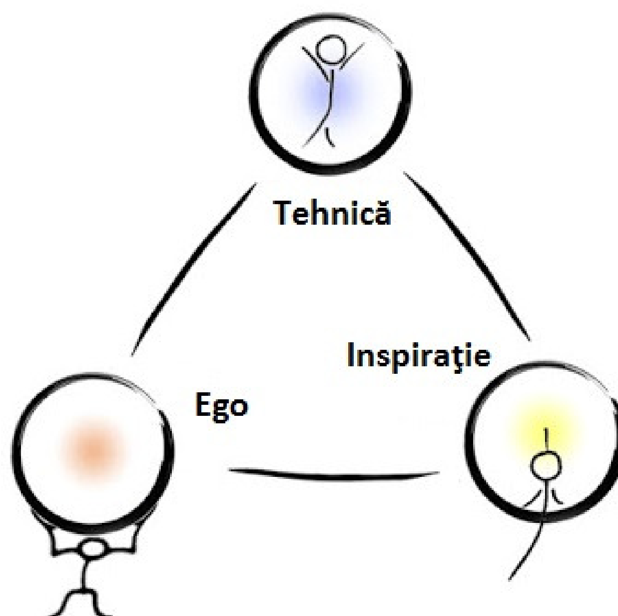

Fig. Elementele subconștiente ale muzicianului

În timp ce INSPIRAŢIA este factorul eminamente pozitiv, care ne încarcă de înţelepciune şi creativitate, EGO-ul este factorul negativ, care ne pune beţe în roate mereu.

Astfel, în faza **învăţării** instrumentului, EGO-ul:

- ne face să ne *îndoim* de puterile noastre, să ne comparăm cu pianişti pe care „nu o să-i egalăm niciodată", să ne spunem „tehnica asta nu o să-mi reuşească" etc.

- ne face să fim *nerăbdători* în obţinerea măiestriei, deşi mânuirea instrumentului se dobândeşte cu multă perserverenţă şi răbdare. Uneori, din cauza *frustrării* artificial întreţinute, am putea chiar să renunţăm definitiv la învăţarea instrumentului.

- ne face să preferăm a exersa piese „uşoare" în dauna celor „dificile". Reuşita unor piese uşurele ne gâdilă orgoliul, care tot de ego ţine. În schimb, complexitatea îl face să se simtă inferior, ceea ce-i displace enorm. Pentru succesul deplin, trebuie exersate în mod egal toate, fără conotaţii emoţionale.

Când ne prezentăm **pe scenă**, EGO-ul este cauza tracului sau emoţiilor negative. El ne bombardează în culise cu idei de genul „Am uitat totul", „Nu o să pot cânta", „Toţi acei oameni vor privi cum o să mă încurc" ş.a.m.d. Sunt emoţii negative pe care le-a resimţit orice artist înainte de a intra pe scenă şi pe care fiecare şi le stăpâneşte după cum poate. Din cauza tracului, interpretarea poate realmente să sufere, ceea ce amplifică emoţiile negative şi mai mult. Din fericire, odată intrat pe

scenă, emoţiile pozitive ale publicului, entuziasmul şi simpatia acestuia pot anula starea negativă de până atunci.

Când **compunem** muzică, EGO-ul face tot ce poate ca să blocheze INSPIRAŢIA să ajungă la conştient, de exemplu, şoptindu-ne la ureche: „Nu ieşi din norme, urmează calea bătută ca să ai succes şi bani” sau „Tu te crezi Beethoven?!” etc.

Este important să recunoaştem amestecul activ al EGO-ului, care are motivele lui absconse şi neconstructive să ne **saboteze** în toate etapele artistice. În general vorbind, ***ego-ul face zgomot peste muzica Vieţii***.

Conştiinţa este cea care decide în fiecare clipă să admită influenţa benefică a INSPIRAŢIEI şi să o respingă pe cea negativă a EGO-ului. Prin antrenament, influenţa acestuia din urmă va fi recunoscută şi ţinută la distanţă automat. Astfel, muzicianul cu mintea perfect echilibrată şi controlată va putea să îşi selecteze un repertoriu adecvat, să compună cu uşurinţă, să improvizeze fără interferenţa conştientului şi să ofere întotdeauna o execuţie muzicală de calitate.

Cea mai bună **protecţie împotriva ego-ului** ar fi să-l ignorăm (ne sugerează compozitorul Dan Bennett în abordarea sa filosofică “Water Pianism”[15]), fiind totuşi atenţi la trucurile lui, mereu altele. Este ca şi cum ne-am scufunda în ocean într-o cuşcă din sticlă etanşă. Conştiinţa va observa cât de plăcut şi de eficient este să funcţioneze astfel ferită de atacuri exterioare. Totuşi, când ego-ul va pricepe că este blocat, va exploda de furie, asemenea unui rechin care se loveşte cu botul de peretele transparent şi încearcă tot mai violent să ajungă la „prada” dinăuntru. În acest moment, conştientul trebuie să rămână calm, răbdător, încrezător în protecţia sa subacvatică. Dacă se va speria şi va cere să fie ridicat la suprafaţă cu cuşcă cu tot, înseamnă că ego-ul a câştigat bătălia.

VREI CU EGO SAU FĂRĂ EGO?

Dacă toţi oamenii au un ego, să însemne oare că aşa e normal? Înţelepţii spun că nu. Se poate trăi mult mai bine fără ego (sau, mai bine zis, fără partea sa negativă, dură, predominantă), într-o fericire suprafizică. Iată o parabolă despre asta.

[15] http://piano-jazz.blogspot.com/2015/10/the-mind-triangle.html

În faţa lui Dumnezeu se prezintă un suflet care trebuie să să încarneze pe Pământ. Dumnezeu îi spune:

– Ţi se va da un trup, o familie şi un destin. Un singur lucru poţi să-ţi alegi.

– Care, Doamne?

– Vrei să primeşti un ego sau nu vrei?

– Care-i diferenţa?

– CU EGO vei face aceleaşi lucruri şi vei trece prin aceleaşi întâmplări ca FĂRĂ EGO, doar că vei crede că TU le-ai făcut şi că TU ai decis. Adică, vei raţiona că eşti o „persoană”, separată de Mine.

– Nu prea ştiu ce să aleg…

– Ascultă-ţi inima!

– Poţi să-mi răspunzi la o întrebare?

– Desigur, copile.

– Dintre cei care au ales FĂRĂ EGO, s-a răzgândit cineva?

– Niciunul, de când sunt EU pe aici.

– Dar dintre cei care au ales CU EGO?

– Mereu îmi cere câte unul să-l scap de ego, că este prea dureros şi nu-l mai suportă.

– Hm, analizând această statistică, este clar că numai cei CU EGO sunt liberi să se răzgândească…

– Ascultă-ţi inima, copile!

– Eu iubesc libertatea de a mă putea răzgândi oricând, aşa că vreau CU EGO. Spune-mi, Doamne, câţi au ales ca mine?

– Toţi aleg cu ego, sărmanii oameni.

– Oh, ce uşurare, că nu sunt singurul… Dar de ce, Doamne?

– Fiindcă nu aleg cu inima… Căci adevărata libertate şi fericire o poţi trăi numai FĂRĂ EGO.

20 aprilie 2019

CARDURI DE SĂNĂTATE *SPIRITUALĂ* emise de Joel Goldsmith

traducere şi comentarii de Răzvan Petre

JOEL S. GOLDSMITH (1992-1964) a fost un vindecător spiritual şi mistic modern. La începutul activităţii sale de vindecător a fost membru al Bisericii "Christian Science", apoi a înfiinţat mişcarea "The Infinite Way". El punea accent pe meditaţia contemplativă, perioade scurte de mai multe ori pe zi, prin care poţi atinge tăcerea interioară, auzi mica voce lăuntrică şi primi ghidare intuitivă.[16]

Joel Goldsmith:

«Aveam succes cu practica vindecărilor. Totuşi, nu aveam satisfacţie. Nu aveam o certitudine. Nu aveam cunoaşterea de ce. Ceva lipsea în viaţa mea. În acel an, 1932, vocea interioară mi-a spus ce îmi lipsea. A vorbit în engleză: "Nu-L cunoşti pe Dumnezeu". Iar eu credeam că Îl ştiam, pentru că făceam vindecări, citeam Christian Science şi mergeam la biserică. "Unde să merg să-L găsesc pe Dumnezeu?" Cel puţin în cazul meu, a venit răspunsul "Împărăţia Cerurilor este în tine".

Aşa am început să meditez. Iar secretul care mi-a fost revelat a fost că: meditaţia nu are rolul de a vindeca pe cineva, nici de a te îmbogăţi sau de a aduce pacea pe planetă. Meditaţia este doar pentru a fi faţă în faţă cu Dumnezeu. Orice altceva rezultă, este adăugat. Scopul cărţilor şi al învăţătorilor este de a ne ajuta să ne întoarcem la Împărăţia Cerurilor din noi înşine.» (*Where the Spirit of the Lord is*, 1956[17])

---

[16] https://en.wikipedia.org/wiki/Joel_S._Goldsmith

[17] https://iwihub.com/2019/01/02/where-the-spirit-of-the-lord-is-1-4/

Eckhart Tolle despre Joel Goldsmith:

«Joel Goldsmith are o carte minunată, numită "Arta Vindecării Spirituale". Această artă nu se ocupă de condiţiile necesare vindecării, ci să te concentrezi pe Realitatea esenţială a acelei fiinţe umane, care este una cu Realitatea ta esenţială, şi să mergi adânc în Tăcerea profundă, unde nimic nu este necesar.

El primea adesea telefoane, câteodată în mijlocul nopţii. Cineva avea nevoie disperată de vindecare şi spunea numele persoanei la telefon şi motivul suferinţei. Ce făcea el atunci: aşeza receptorul jos şi intra imediat în starea de non-gând. Deci auzea numele persoanei, ce era în neregulă cu aceasta şi imediat lăsa deoparte aceste date, apoi, pentru 2-3 minute, intra în non-gând – doar absolută prezenţă. Aşa accesa esenţa persoanei care avea nevoie de vindecare.»[18]

Zilnic, alege de mai jos carduri cu afirmaţii inspirate din înţelepciunea non-duală şi reflectează asupra lor.

«Cele 132 de carduri cu înţelepciuni din "The Infinite Way" mi-au parvenit într-o perioadă de doi ani. Unii dintre voi s-ar putea să nu le înţeleagă, pentru că nu sunt înţelepciuni omeneşti: mi le-a dat Dumnezeu şi necesită o înţelepciune spirituală. Studiaţi-le cu sinceritate şi aspiraţie. Trăiţi-le zilnic. Meditaţi asupra lor şi ele vă vor deschide calea împlinirii spirituale.» (Joel Goldsmith[19])

1. Începe-ţi viaţa spirituală cu înţelegerea faptului că toate conflictele tale trebuie rezolvate în interiorul propriei conştiinţe.

COMENTARIUL TRADUCĂTORULUI: S-ar părea că, pentru a suporta mai uşor suferinţa, trebuie să găseşti vinovaţi în afara ta. Aşa ai pe cine să-ţi verşi năduful şi găseşti un sens suferinţei tale. Dar asta o spune ego-ul. El se mânie şi se nemulţumeşte din orice şi apoi tot el caută un debuşeu al frustrării sale. Fii pe pace! Se usucă o frunză sau moare un om, pentru Univers este totuna. Fii una cu Universul!

2. Niciodată nu ai un conflict cu o persoană sau situaţie, ci doar un concept greşit *despre* respectiva persoană, lucru, circumstanţă sau condiţie. De aceea, fă corecţia în tine şi nu încerca să schimbi pe nimeni sau nimic în afara ta.

---

[18] http://portalspiritual.com/maestri-si-invatatori-spirituali/eckhart-tolle/eckhart-tolle-despre-rugaciune/

[19] https://www.joelgoldsmith.com/wisdom.html

3. Recunoaşte-L pe Dumnezeu ca fiind substanţa, legea, cauza şi activitatea a tot ce există şi numaidecât abţine-te de a te amesteca fizic sau mental în exterior. Întoarce-te în interiorul tău şi rezolvă acolo toate aparenţele.

4. Când trăieşti din centrul Fiinţei, nu te ating gândurile, opiniile, legile şi teoriile lumii. Nimic nu te afectează, pentru că tu nu reacţionezi la lumea aparenţelor.

5. În viaţa spirituală, nu pui etichete asupra lumii. Nu împarţi în bine sau rău, bolnav sau sănătos, bogat sau sărac. Deşi aparenţele pot arăta armonie sau dizarmonie, tu nejudecând, cunoşti doar ce ESTE şi laşi ceea ce cu adevărat ESTE să Se autodefinească.

6. A trăi spiritual înseamnă să cunoşti că totul există; prin urmare, nu numi, eticheta, defini sau judeca ceea ce este. Fii mulţumit să cunoşti ce ESTE şi permite-I să-ţi dezvăluie fiinţa, natura şi caracterul Său.

7. Rugăciunea este viziunea interioară a armoniei. Această viziune este atinsă renunţând la dorinţa de a schimba sau îmbunătăţi ceva sau pe cineva.

8. Nu căuta niciodată în rugăciune să obţii un lucru sau o stare. *Lasă* armonia să se definească şi să se arate singură. Rugăciunea ta *să lase* pe ESTE să apară.

9. Rugăciunea este conştientizarea a ceea ce ESTE "văzând", nu imaginându-ţi.

10. A te ruga înseamnă să *devii conştient* de armonie fără niciun efort mental din partea ta.

11. Rugăciunea este absenţa dorinţei când recunoşti ce ESTE.

12. Înţelepciunea spirituală revelează izvorul adânc, clar şi răcoros al mulţumirii din interiorul tău cu ajutorul recunoaşterii a ceea ce ESTE.

13. Asigură-te că rugăciunea ta nu este o încercare de a-L influenţa pe Dumnezeu.

14. Asigură-te că rugăciunea ta nu este o dorinţă de a îmbunătăţi universul lui Dumnezeu.

15. Fii pe pace: Dumnezeu ESTE.

16. Odihneşte-te în izvorul adânc şi clar al mulţumirii din interiorul tău. Pacea deja ESTE.

17. Nu avea dorinţe în lume. Bazează-te pe Graţia lui Dumnezeu.

18. Nu există puteri ale răului în afara ta. Neînţelegerile nu au o existenţă exterioară. Rezolvă-le în propria conştiinţă, în interior. "Pentru ce se înfurie necredincioşii şi pentru ce îşi imaginează oamenii lucruri deşarte?" (Psalmi 2:1)

19. Există în om o percepţie profundă care vede dincolo de toate aparenţele. Fii pe pace!

20. Viziunea lui Daniel a revelat cele patru regate temporale distruse de o piatră "tăiată din munte, dar nu de mâna omului". Când "vezi" această piatră fiind tăiată din rocă "fără ajutorul mâinilor", vei observa să această piatră este Cuvântul. Conştiinţa lui A FI este piatra care cucereşte, nu prin forţă sau impunere, ci prin graţia lui ESTE. Fii pe pace!

21. Singur ESTE cucereşte lumea.

22. Apa răcoroasă şi curată din izvorul mulţumirii interioare te împrospătează cu certitudinea că bucuria deja ESTE. "Pace, stai liniştit." (Marcu 4:39)

23. Spală-ţi neînţelegerile în izvorul mulţumirii interioare; şi iată, Graţia lui Dumnezeu! "Vă dau pacea Mea" (Ioan 14:27)

24. Nu te înspăimânta: "Sunt EU".

25. Nu există limite în afara ta. Fii liber.

26. Fii mulţumit cu ceea ce este.

27. Rămâi în izvorul profund al mulţumirii. EU SUNT. ESTE.

28. Dacă ai putea descoperi vreo formă de rugăciune, meditaţie sau gândire care vindecă, îmbogăţeşte sau binecuvântează, atunci un *efect* ar deveni Dumnezeu. Imposibil! Doar Dumnezeu este Dumnezeu!

29. Dacă ai găsi un lucru sau idee în care să-ţi pui credinţa - chiar şi atunci, un *efect* ar fi Dumnezeu. Imposibil!

30. Este imposibil să îl realizezi pe Dumnezeu atâta timp cât ai în minte un "scop" sau "obiectiv" altul decât realizarea lui Dumnezeu.

31. Este imposibil să dobândeşti ceva cu ajutorul lui Dumnezeu atâta timp cât ai dorinţa să obţii acel lucru. *Dumnezeu este un Dumnezeu gelos*. (Exod 34:14, Exod 20:5)

32. Nu-L căuta pe Dumnezeu în tărâmul gândurilor sau lucrurilor.

33. Orice poate fi cunoscut este un efect - niciodată Dumnezeu. Nu mai încerca.

34. Judecând omeneşte, oamenii se plâng că nu primesc răspuns la rugăciune. Ca să beneficiezi de efectele rugăciunii, trebuie să renunţi la toate părerile personale despre ce este bine. Nu încerca să potriveşti răspunsul la rugăciune sub forma dorinţelor omeneşti.

35. Adevărul este infinit; de aceea, Adevărul nu poate fi cunoscut în termeni finiţi.

36. Mergi către Dumnezeu ca un vas golit, dorindu-ţi împlinirea după felul şi măsura lui Dumnezeu.

37. Dumnezeu nu face parte din peisajul uman. Dacă ai fi conştient de semnificaţia acestei afirmaţii, ţi-ai putea întrerupe viaţa şi apoi s-o reiei, la voinţă. Viaţa nu stă la mila materiei.

38. Dumnezeu nu este putere. Când atingi centrul Conştiinţei, găseşti o completă nemişcare - un izvor adânc de Tăcere. Nu este putere, căci nu există nimic peste care să se manifeste forţa; doar EXISTENŢĂ.

39. Dobândirea conştientizării lui Dumnezeu nu produce armonie. *Prezenţa lui Dumnezeu este armonia.*

40. Singura greşeală e sentimentul că Dumnezeu lipseşte. Conştientizarea lui Dumnezeu nu elimină greşeala - Dumnezeu Însuşi e unica armonie.

41. Nimeni nu-L poate revela pe Dumnezeu altcuiva; dar revelându-i natura rugăciunii, îl facem receptiv la experienţa Dumnezeiască. Experimentarea lui Dumnezeu poate veni doar prin înţelegerea corectă a rugăciunii, căci rugăciunea este punctul de contact cu Dumnezeu; rugăciunea este calea de conştientizare a lui Dumnezeu; rugăciunea este pregătirea conştiinţei pentru a-L trăi pe Dumnezeu.

42. În acest stadiu al dezvoltării tale spirituale, când cauţi îndrumare de la Dumnezeu, stabileşti un sentiment al separării de Dumnezeu: ca şi cum există Dumnezeu şi *altcineva* care are nevoie de ajutor, îndrumare sau înţelepciune. De fapt, *trebuie să-L laşi pe Dumnezeu să fie viaţa ta* - atunci El trăieşte, acţionează, lucrează şi *ESTE chiar fiinţa ta*.

43. În primele zile ale practicii noastre de meditaţie, studiam şi Îl contemplam pe Dumnezeu, calităţile şi natura lui Dumnezeu, aşa cum Îl înţelegeam noi. Urcând pe un nivel mai înalt de conştiinţă, am aflat că orice idee pe care o puteam avea despre Dumnezeu nu era El Însuşi, ci doar un concept despre Dumnezeu. Astfel am intrat în nemişcarea minţii, ce a condus la adânca tăcere a păcii Mele - şi L-am *trăit* pe Dumnezeu.

44. În zilele uceniciei noastre Îl căutam pe Dumnezeu, sau Adevărul, ca o cale către sănătate, pace, siguranţă şi armonie. Acum ştim că acestea nu pot fi găsite în afara Lui şi singura noastră dorinţă este să-l trăim pe Dumnezeu. Acum ne-am ridicat deasupra dorinţei de a avea sănătate şi orice altceva, ci numai pe El. Toţi trebuie să se ridice deasupra dorinţei de pace, sănătate, bucurie şi abundenţă. “Şi aceasta este viaţa veşnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat.” (Ioan 17:3)

45. Căutând scopurile bune - cum sunt plăcerile, obiectele şi locurile - doar de dragul lor constituie o barieră în evoluţia spirituală. Căutând doar realizarea lui Dumnezeu, atunci plăcerile, obiectele şi locurile ce ne aduc bucurie ajung natural în viaţa noastră. Iar plăcerea noastră este mai mare când înţelegem Sursa lor.

46. Cuvintele şi gândurile sunt folositoare în rugăciune cât timp ele conduc spre înălţimile adevăratei comuniuni, care este fără cuvinte sau

gânduri. Dacă rugăciunea este constituită *doar* din cuvinte şi gânduri, ele devin o barieră către atingerea conştienţei Dumnezeieşti.

47. Nu vă lăsaţi induşi în eroare, şi iată secretul: Umpleţi-vă conştiinţa cu Cuvântul lui Dumnezeu; ascultaţi-L; citiţi-L; înţelegeţi-L; meditaţi asupra Lui. Asta îmbogăţeşte şi maturizează conştiinţa, iar această conştiinţă mai profundă şi mai pură devine acum cauza, legea, substanţa şi activitatea existenţei voastre. Această conştiinţă mai nobilă care a evoluat prin studiu, practică şi meditaţie atinge comuniunea conştientă cu Dumnezeu şi tăcerea adâncă a păcii Mele. Apoi eşti ridicat într-un tărâm sau atmosferă care transcende cuvintele şi gândurile.

48. Simpla citire a adevărului nu este decât o acumulare de cunoştinţe, nicidecum o adâncire şi îmbogăţire a conştiinţei. *Experienţa Cristică este conştiinţa profundă şi îmbogăţită.*

49. Noi nu trăim în planul muritor al conştiinţei unde răul se poate petrece.

50. Dumnezeu nu poate fi atins de minte sau gânduri. Trebuie să transcenzi mintea şi gândul pentru a ajunge la Dumnezeu.

51. Orice reacţie pe un plan inferior purei Conştiinţe provine mai degrabă de la sine decât de la Sine.

52. O , discipolilor! Nu căutaţi bogăţiile cereşti în conştiinţa omenească. Aşteptaţi! Aşteptaţi! *Căutaţi un nivel mai înalt de conştiinţă*: Acolo comorile Tatălui sunt gratuite precum aerul.

53. E o greşeală să crezi că dorinţa şi rugăciunea omenească Îl va aduce pe Dumnezeu de partea ta. Înainte ca prezenţa Lui să fie atinsă trebuie să existe o elevare a conştiinţei, unde să rămâi. Aici cu adevărat se află odihna perenă lipsită de griji, preocupări, îndoieli şi frici.

54. Discipolii sunt deseori preocupaţi că propria lor fericire, pace şi armonie nu sunt de ajuns, că ar putea să aducă mai mult bine altora decât lor înşile. Deseori, asta aduce îndoieli şi frici discipolului: îndoiala că Dumnezeu nu ar mai fi cu el; teama că sentimentul separării de Dumnezeu l-ar putea trage înapoi mereu. *Aceste lucruri vin doar ca discipolul să nu fie niciodată tentat să se glorifice singur sau să se mândrească, din cauza înţelegerii sale.*

55. Eu mor greu.

56. E imposibil să *păstrezi* o stare de conştiinţă încă *neatinsă*.

57. Este omenesc să crezi că ai dobândit o stare de conştiinţă încă *neatinsă*.

58. Conştiinţa trăieşte prin Ea Însăşi - tu nu O trăieşti.

59. Retrage-te din conştiinţa personală cât poţi de repede. Lasă-l pe “eu” să moară.

60. Chiar şi în metafizică ori practica spirituală s-a generalizat părerea că e nevoie de peşti mai mulţi şi mai mari în năvod, în loc de a lăsa deoparte năvodul şi a Mă urma.

61. Nu există aşa ceva ca “armonia mea”, “sănătatea mea” sau “rezervele mele”. *Pacea Lui* depăşeşte orice înţelegere. *Graţia Lui* e suficientă.

62. Fericirea sau nefericirea omenească, ce contează? *Să cunoşti fericirea în Spirit!*

63. Pacea sau tulburarea omenească, ce contează? *Să cunoşti pacea în Suflet!*

64. Sănătatea sau boala corpului, ce contează? *Să fii sănătos în Dumnezeu!*

65. Averea sau sărăcia, ce contează? *Să cunoşti bogăţia în Iubire!*

66. În adâncul disperării cauzate de treburile pământeşti iată ce se învaţă: Găseşte-ţi binele în Dumnezeu.

67. Ţi-am spus *adevăratul* secret al vieţii: Dumnezeu nu se amestecă cu muritorii. Porneşte de la asta.

68. Când casa fragilă a discipolului spiritual se dezintegrează, el este aproape de “o casă nefăcută de mâna omului, veşnică în Ceruri”. (2 Corinteni 5:1)

69. Elevule spiritual! Bucură-te când clădirile exterioare se prăbuşesc, căci urmează să fie descoperit Templul interior.

70. Mintea individului căutând ajutor este mintea cristică aşteptând recunoaşterea.

71. Omul care trăieşte “în Cristos” îşi găseşte capacităţile şi abilităţile în Suflet - nu în creier, trup sau muşchi.

72. Fiecare acţiune a organelor şi fiecare funcţie a corpului sunt activitatea Sufletului, apărând ca un proces corporal.

73. Fiecare competenţă, fiecare talent, fiecare capacitate şi fiecare abilitate a minţii cu adevărat sunt acţiunea Sufletului făcută vizibilă.

74. Trăim în El. Doar în El ne găsim completitudinea şi perfecţiunea. În afara Lui suntem precum copacii dezrădăcinaţi din sol sau ca valurile separate de mare.

75. Resursele nu pot fi limitate din moment ce sursa lor este Sufletul infinit.

76. Sufletul este substanţa, natura, acţiunea şi legea *tuturor formelor şi niciodată nu e separat de forme.*

77. Nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur” (Galateni 5:2-4, 6:15) Aceasta este Cărarea de Mijloc a Căii Infinitului.

78. Fiindcă neprihănirea este opusul păcatului, nu este asta. Fiindcă sănătatea este opusul bolii, nu este asta. Şi aceasta este Cărarea de Mijloc.

79. Crucificarea sinelui personal se împlineşte când nu ţi-a mai rămas nimic pentru care ai vrea să te rogi.

80. Cei care merg pe drumul spiritual suferă experienţele neplăcute ale vieţii umane până când se termină complet tranziţia din "această lume". Există *dorinţa* de a evita şi a scăpa de aceste dizarmonii ale minţii, corpului sau chestiunilor financiare - dar asta nu se poate, căci neplăcerile sunt exclusiv rezultatul luptei dintre Spirit şi carne, adică dintre conştiinţa spirituală şi simţul material.

81. La cei aflaţi pe calea spirituală, dizarmoniile din chestiunile omeneşti arată o lipsă de trezire spirituală; de aceea, în mijlocul luptei duse pentru învingerea "acestei lumi", iniţiatul va rămâne pe cât posibil de liniştit în circumstanţele adverse, abţinându-se de a se împotrivi situaţiilor incorecte şi, pe cât posibil, va "lăsa" războiul să continue până când apare momentul de tranziţie.

82. Când studiul spiritual este sincer, dezintegrarea lumii tale materiale - părăsirea de prieteni, discipoli sau familie, o schimbare în starea sănătăţii sau în orice altă activitate exterioară - deseori te conduce la o tranziţie sau renaştere spirituală. Aceasta e realizarea a ceea ce ai căutat.

83. O transformare imensă se petrece atunci când iniţiatul deosebeşte diferenţa dintre armonia fizică şi plinătatea spirituală.

84. Retrage-te des în centrul Fiinţei, Fiul meu. Lasă Iubirea divină să te înconjoare, fii pe pace în "pacea *Mea*".

85. Acum ajungi la marea experienţă: înţelegerea şi realizarea păcii *Mele*, vinului *Meu*, cărnii *Mele* - invizibila şi infinita Substanţă, Lege şi Cauză.

86. O , Copilul meu! Binecuvântarea e a ta când pacea *Mea* coboară asupră-ţi, te înconjoară şi te susţine!

87. Acum ai aflat înţelesul cuvintelor "Nu te voi părăsi, nici nu te voi lăsa" (Deuteronom 31:6) Acum ştii că odihna se găseşte în Spirit - ceea ce nici măcar armoniile "acestei lumi" nu pot oferi niciodată. "Pace, pace, stai liniştit."

88. Dumnezeu Moş Crăciun! Motivul pentru care *orice* dorinţă este un păcat este acela că dorinţa se bazează pe conceperea unui Dumnezeu care dăruieşte sau refuză să dea. De asemenea, dorinţa se bazează pe primirea a ceva sau a cuiva sau al vreunui loc altul decât Dumnezeu.

89. Deoarece doar Dumnezeu singur EXISTĂ şi este omniprezent, rugăciunea, adevărata rugăciune este o stare de conştiinţă, o comuniune conştientă în unitate.

90. Eram profund trist - atât de tare, că eram fărâmiţat pe interior - şi mă întrebam: “De ce, Doamne, de ce?” În mijlocul acestei amărăciuni a venit răspunsul: incapacitatea lumii de a primi şi a răspunde favorabil la acest Cristos; respingerea Acestuia de către cei care ne aşteptam să aibă darul viziunii; ignoranţa şi întunecimea grosolană a gândirii omeneşti. Acestea au ricoşat înapoi spre mine - aceste respingeri şi această opacitate. Dă-mi Graţia să mă ridic deasupra mâhnirii mele!

91. Lumina străluceşte. Cuvântul ne revelează că atunci când piatra de opintire nu mai e necesară, este îndepărtată. Nu trebuie s-o mişti *tu*, s-o schimbi sau s-o înlături - pur şi simplu, este îndepărtată când nu mai e necesară.

92. Mulţumesc, Tată, pentru Iubire.

93. Adevărul, aşa cum este de obicei cunoscut sau afirmat, nu este Adevăr, decât dacă e “în Dumnezeu”. Când ai atins realizarea vieţii îndumnezeite, atunci e adevărat că eşti spiritual, divin şi condus de Dumnezeu.

94. Adevărul spiritual nu este un adevăr despre om, ci despre Spirit şi universul Său. Starea de om este una hipnotică şi *doar când iluzia se întrerupe*, viaţa ta este “în Dumnezeu”.

95. Doar “în Dumnezeu” poţi realiza perfecţiunea, plenitudinea, completitudinea sau unificarea.

96. Realizarea vine doar dacă eşti eliberat de toate conceptele despre Adevăr, iar asta vine doar prin Graţie.

97. Golit de toate conceptele despre Viaţă, Adevăr şi Iubire, rămâi “în Dumnezeu”.

98. Viaţa dincolo de mormânt nu are legătură cu nemurirea. Viaţa dincolo de mormânt se referă la supravieţuirea personalităţii. Pentru ca nemurirea să fie obţinută, această personalitate moare - trebuie să moară fie de partea aceasta, fie de cealaltă a mormântului. *Sinele nemuritor este mereu prezent*, chiar şi când este îmbrăcat în personalitate, dar este revelat şi trăit doar in măsura în care personalitatea, sau sentimentul de persoană, dispare.

99. Atâta timp cât mai există grijă pentru binele *personal* - siguranţă, sănătate sau pacea minţii - există acel ceva care trebuie să “moară zilnic” pentru ca să poţi să “renaşti din Spirit” pentru realizarea nemuririi aici şi acum.

100. Rugăciunea nu este o activitate a minţii omeneşti.

101. Orice încercare de a-L contacta pe Dumnezeu cu ajutorul minţii sau intelectului a dat greş şi întotdeauna va da greş. Dumnezeu poate fi cunoscut doar prin Suflet şi facultăţile spirituale.

102. Rugăciunea rostită din intelect poate da roade doar în măsura in care ai credinţă în acea rugăciune.

103. Credinţa într-un "Dumnezeu necunoscut" aduce doar pacea unei credinţe oarbe. Dumnezeu trebuie cunoscut şi înţeles prin Suflet.

104. Către un discipol avansat: Ai ajuns în locul unde cunoşti orice adevăr care poate fi cunoscut, înţeles sau primit în mod omenesc. Acum trebuie să ajungi mai sus, la Adevărul care Se revelează prin mijloace spirituale - *fără mijloacele omeneşti de comunicare.*

105. De ce Sufletele avansate, chiar practicanţi şi profesori, încă se mai confruntă cu boli şi alte probleme? Oricare ar fi gradul de conştiinţă muritoare sau materială care încă a mai rămas în ei, ea se exprimă. *Nu există conştiinţă care să nu se exprime* şi chiar un mic rest de conştiinţă umană se va exprima în termenii de bine sau rău omenesc. Aceasta este legea. Acestea două rămân alăturate până când conştiinţa spirituală se dezvoltă *în aşa măsură* că simţul material este dezrădăcinat. Chiar şi Învierea a prezentat un sens material al corpului, cu toate semnele greşelilor umane. În Ridicarea la Cer este revelată spiritualitatea pură.

106. Pe calea spirituală, mulţi ajung în locuri aride - deşertul, pustietatea - şi cred că Dumnezeu i-a părăsit. Deseori, *parcă* Cristos i-ar fi părăsit. Atunci căutătorul spiritual trebuie să-şi amintească că el încă nu a atins idealul, că ceea ce el credea că este deplina realizare a Adevărului, a lui Cristos, a lui Dumnezeu, nu era plinătatea Spiritului. Aceste experienţe ale pustietăţii îi arată că el mai trebuie să insiste, căci atunci când Lumina soseşte pe de-a-ntregul, "Nu te voi mai părăsi *niciodată*". Adu-ţi aminte că neînţelegerile şi dizarmoniile par aşa doar în accepţiunea umană. Viziunea spirituală vede prin ele - spre Realitate.

107. Credinţa nu e preocupată de trecut sau viitor. Credinţa are loc în prezent - acum, doar acum!

108. Credinţa este o activitate a conştiinţei - la fel ca cinstea. Credinţa e mereu prezentă în tine, chiar dacă, precum cinstea, poate fi latentă. Când recunoşti şi iei cunoştinţă de omniprezenţa credinţei ca activitate a conştiinţei individuale, declanşezi curgerea ei într-un efect vizibil şi tangibil.

109. Credinţa este o calitate a lui Dumnezeu, nu a omului; dar, fiind o calitate a lui Dumnezeu, e prezentă în toată plinătatea ei.

110. Nu te aştepta ca puterea lui Dumnezeu să funcţioneze în "vis", ci să *întrerupă visul.*

111. Nu-L contacta pe Dumnezeu ca să corectezi, să schimbi sau să vindeci visul. Înţelegerea sau conştientizarea lui Dumnezeu opreşte visul.

112. Când ştii că funcţionezi în vis înseamnă că începi să te trezeşti.

113. *Adevărata non-rezistenţă* înseamnă să nu te aştepţi ca Dumnezeu să funcţioneze în vis. Asta nu înseamnă să trăieşti fără Dumnezeu, ci să-ţi dai seama că viaţa ta este pe veci *în Dumnezeu*.

114. A te abţine să cauţi "ajutorul" lui Dumnezeu înseamnă să funcţionezi în realitate.

115. Să nu mai apelezi la Dumnezeu, să nu mai cauţi ajutorul lui Dumnezeu înseamnă să te trezeşti din vis la realitate.

116. Oricând există sentimentul că "ai nevoie" de Dumnezeu, funcţionezi în vis.

117. Dumnezeu nu este putere în sensul puterii asupra răului, păcatului, bolii sau morţii. Dumnezeu nu este putere în vreun sens ce implică luptă, adică învingere sau distrugere.

118. Dumnezeu este viaţă. Dumnezeu este iubire. Dumnezeu ESTE. Nu există nimic altceva. *Doar Dumnezeu ESTE*.

119. Să nu te preocupe relaţia ta cu oamenii. Menţine conştient relaţia cu Dumnezeu, iar *asta* va avea grijă de tot restul.

120. Păstrează realizarea relaţiei tale cu Dumnezeu sacră şi secretă. Această relaţie, menţinută în tăcere şi secretă, se manifestă în exterior ca relaţii şi experienţe omeneşti armonioase.

121. Dumnezeu este liantul dintre tine şi fraţii ori surorile tale din familia umană, animală, vegetală şi minerală.

122. Când gândul stăruie asupra persoanei, locului sau obiectului, funcţionezi în vis.

123. Când gândurile tale se unifică în contemplarea spirituală, fiecare persoană, loc sau obiect devine o încântare spirituală.

124. Cele două mari Porunci sunt lege cosmică: Să nu ai alt Dumnezeu sau Putere în afară de Mine; Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi. Aruncă-*ţi* pâinea pe ape, şi după multă vreme o vei găsi iarăşi! (Ecleziastul 11:1)

125. Omul nu va birui prin putere" (1 Samuel 2:9)... "Domnul se răzbună pe adversarii săi" (Naum 1:2)

126. Lucrurile pe care le percepem cu cele cinci simţuri sunt obiecte ale minţii, fără legătură cu Adevărul.

127. Toate aparenţele exterioare sunt obiecte ale simţurilor - nu ale lui Dumnezeu sau Adevărului.

128. Tot ce este observat obiectiv trebuie să fie luat drept imagini mentale sau proiecţii ale minţii - niciodată realitatea spirituală.

129. Realitatea este substratul simţurilor, dar poate fi sesizată doar prin conştiinţa spirituală.

130. Lumea simţurilor - experienţa umană - are loc în timp şi spaţiu, iar acest lucru în sine face imposibil ca ea să fie de natură spirituală.

131. Universul Spiritului, al Adevărului, al lui Dumnezeu este o activitate în eternitate. Înţelegând asta, nici naşterea, nici boala, nici accidentul, nici moartea nu au avut vreodată loc. De fiecare dată când îţi apar prezentate sub aparenţa umană - chiar fiinţele umane bune sau situaţiile bune - aminteşte-ţi că nu acesta este adevărul, ci doar o imagine mentală în gând, fără realitate, lege, substanţă, cauză sau efect. Apoi, “priveşte” mai adânc în conştiinţă şi observă ce este - eternitatea, chiar şi în ceea ce pare a fi trecut, prezent sau viitor.

132. Dacă ceva se petrece în timp şi spaţiu, nu îi accepta valoarea aparentă, ci caută mai adânc pe tărâmul Sufletului.

traducere şi comentarii de Răzvan A. Petre
3 mai 2019

EGO-UL ILUMINATULUI

Capitole:

EGO-UL NEGATIV

Se spune că privirea unui animal radiază mai puternic Sinele decât un om, pentru că nu are ego, la fel ca un bebeluş sau copilaş. Şi nouă, maturilor, ne place să ne uităm la ei ca în oglinda sufletului. Ar trebui să ne comportăm fără ego, asemenea lor...

Dar am observat anumite comportamente ale animalelor pe care le-am atribui egoului dacă le-am vedea la un om... Prin urmare, există un ego *natural* (să-i zicem, instinct de supravieţuire) şi altul *dobândit* prin socializare? Adică **un ego pozitiv şi altul negativ**?!...

Adyashanti explică foarte frumos că, atâta vreme cât va exista un corp al iluminatului, va exista şi o coajă de individualitate, un *ego golit de miezul său dur*. Înţelepţii sunt şi ei pe diverse trepte de golire de ego. **Golirea de sentimentul că tu ai fi făptuitorul şi gânditorul te face să te simţi un simplu instrument în mâna Divinităţii.** Asta nu-ţi diminuează responsabilitatea faptelor, ci dimpotrivă. La fel, asta nu-ţi micşorează bucuria de a trăi, ci dimpotrivă. Iluminatul/eliberatul ştie că individualitatea nu-i aparţine, ci este jocul Divinului, care se ascunde de Sine Însuşi. Identificarea cu mintea-corp este o iluzie, dar una dorită de Creator. La fel cum şi ieşirea din această iluzie este dorită de Creatorul ascuns în fiinţa evoluată.

Să nu vezi niciun rău în lume este o mare eliberare. Fie că cineva te scuipă, fie că te binecuvântează. Toate vin de la El și sunt drepte și dumnezeiești. Nu ai pe cine să te superi. Înțelege că peste tot numai El există. Ce faci? Te cerți cu Domnul? Nu ai nicio șansă.

(Marius Ghidel - Fragment din cartea „SHANGRI-LA. Frumusețea fără margini a Divinului. Calea către fericire”)

În experienţa lui Eckhart Tolle, iluminarea a constat în luarea unui văl de pe ochi, rezultând o privire proaspătă asupra realităţii înconjurătoare. De parcă ego-ul ar fi fost tocmai acel filtru obturant care opacizează frumuseţea lumii (unii îi spun „mintea critică”). Dumnezeu este îndrăgostit de creaţia Sa, iar această iubire o simte imediat iluminatul, când i se ia „pata” de pe ochi.

Totuşi, oameni diferiţi au povestit iluminarea în termeni diferiţi. Unii au povestit despre stări cosmice grandioase. Nu putem să ne bazăm pe ele pentru a defini ego-ul. Mai ales că iluminarea este un proces evolutiv, cu stadii tot mai avansate. Iar stadiul final s-ar numi „eliberare” de ego...

Eliberarea de ego, adică dispariţia ego-ului?!

Eliberatul încă mai păstrează anumite programări mintale şi de comportament. Nisargadatta Maharaj, de exemplu, nu se putea lăsa de fumat. Asta era „programarea lui” anterioară, dar care nu rănea pe nimeni. Ramakrishna nu suporta banii. Discipolii i-au pus pe ascuns nişte bani sub pernă, iar sfântul nu a putut dormi. Asta era „programarea lui” din tinereţe, dar care nu rănea pe nimeni. Tot Ramakrishna, după ce a trăit Realitatea Ultimă a lui Brahman Unicul, în viaţa de zi cu zi s-a întors la adorarea Mamei Kali. El avea o fire de copil.

Deci şi înţelepţii îşi păstrează unele condiţionări, obişnuinţe omeneşti. Care nu ar fi egotice în sens negativ, ci doar le alcătuiesc personalitatea. Prin contrast, i s-ar putea spune ego pozitiv, dar, mai degrabă, **ego nedăunător**.

În acord cu limbajul cibernetic modern, le-am putea împărţi în: *hard-ego* şi *soft-ego*....

Ce este deci ego-ul negativ sau **hard-ego** sau ego-ul liber, **necontrolat de Conştiinţă**? Nu e doar o simplă condiţionare. Din cauza lui, o atracţie sau o repulsie se transpun într-o atitudine şi un comportament *AGRESIV*, chiar dacă bine mascat. Este un pas mic pentru om, dar mare pentru non-eliberare. Cine NU-l face este un preafericit. Subiectul merită o analiză mai profundă: cum să NU transformi o programare mentală benignă într-o obsesie, agresiune, coşmar...

Spunea memorabil Eckhart Tolle: *Oricând şi oriunde ai fi, nu poţi face decât trei lucruri: să stai în picioare, să stai aşezat sau să stai culcat*. De ce

atunci te frămânţi atâta?! Simplifică-ţi viaţa la maximum şi vei trăi liniştit mental.

Fericirea nu este plăcere. Şi S.N. Lazarev, şi Marius Ghidel, şi mulţi alţii subliniază rolul nefast al plăcerii în evoluţia spirituală. Pare un paradox. Oare nu pentru a ne bucura de plăcere a inventat-o Dumnezeu?! Dar ei se referă la exagerare, la dependenţă, adică la ***agresivitatea*** creată de lipsa plăcerii. Cu alte cuvinte, te poţi bucura în voie de ea, dar când lipseşte, chiar dacă suferi puţin, să nu te simţi frustrat, dispus la violenţă pentru a o redobândi. Dacă e, e, dacă nu, nu. Plăcerea nu poate dura prea mult, aşa este ea gândită de Dumnezeu, are un scop anume în natură. Numai ego-ul uman ar vrea să o eternizeze, să o facă un scop în sine, hedonist.

De fapt, Dumnezeu ne îndeamnă în acest fel tacit să căutăm adevărata plăcere care nu dispare, nu e trecătoare şi e mereu proaspătă: aceasta este plăcerea de a fi împreună cu Domnul, de a trăi fericirea divină. Ea devine posibilă atunci când ne dăm seama, după îndelungi experienţe amare, că nu trebuie să mai suferim dacă ne lipsesc plăcerile omeneşti, care sunt întotdeauna însoţite de contrapartea lor dureroasă...

Animalul de casă se bucură de hrană şi chiar o cerşeşte umil. Dar dacă hrana lipseşte, el RABDĂ fără a se lamenta, fără a-şi plânge de milă, fără a pretinde cu violenţă şi ameninţându-şi stăpânul. E o nuanţă importantă. Ego-ul negativ este agresiv. Dacă nu-i agresiv, îl poţi trece cu vederea. Dar numai la înţelepţi poţi vedea aşa ceva: un surogat de ego.

În general, când eşti supus durerii, sfatul înţelepţilor este să suferi *cu nobleţe*. Adică, să nu adaugi la durerea inevitabilă şi o suferinţă psihică suplimentară, o întristare adâncă, o poveste dramatică - ce depinde numai de gândurile pe care tu însuţi le adaugi durerii, de nimeni şi nimic altceva.

Filosoful Alan Watts vorbea despre „Legea inversării”, care ar suna cam aşa: *A dori o experienţă pozitivă este o experienţă negativă; a accepta o experienţă negativă este o experienţă pozitivă.* Ideea este că, cu cât cauţi tot timpul să te simţi foarte bine, cu atât devii mai puţin satisfăcut, aceasta pentru că, urmărind obsedant să obţii ceva, îţi întăreşti sentimentul interior de lipsă a acelui ceva. Cu cât doreşti cu disperare să devii bogat, cu atât te simţi mai sărac şi nevaloros, indiferent de câţi bani faci. Cu cât vrei neapărat să fii sexy şi dorit, cu atât mai urât începi să te vezi, indiferent de fizicul tău real. Cu cât ţii cu disperare să fii fericit şi iubit, cu atât mai singur şi mai temător devii, indiferent de cei care îţi

sunt aproape. Cu cât vrei mai tare să te iluminezi spiritual, cu atât mai egocentric şi meschin devii încercând să ajungi acolo...

MINTE > PERSONALITATE > INTELECT > EGO

În spiritualitate, unii folosesc, în loc de “ego”, cuvintele minte sau personalitate sau intelect. Acest lucru nu este greşit, dar ar putea introduce anumite confuzii. Voi reprezenta, în planşa de mai jos, cum sunt incluse unele în altele aceste noţiuni.

Cel mai larg concept este cel de MINTE, care le include şi pe celelalte. În plus, MINTEA se ocupă cu simţurile biologice, homeostazia organismului, instinctele etc.

Cuprinsă în minte este PERSONALITATEA, care deţine în plus faţă de celelalte incluse în ea: temperamentul, caracterul moral, aptitudinile.

În personalitate este inclus INTELECTUL, din care inteligenţa *operativă* şi creativitatea (pentru rezolvarea de probleme) îi sunt specifice numai lui.

În intelect se ascunde EGO-ul sau inteligenţa *personală*. Un exemplu binecunoscut ar fi *gâdirea deziderativă* (din limba engleză, *wishful thinking*), prin care noi nu gândim la rece, ci prin prisma dorinţelor noastre, care pretind de la minte o justificare, o “raţionalizare” şi nicidecum o critică lucidă.

În virtutea celor dezbătute mai sus, ne referim la **Hard-ego**, partea considerată dăunătoare în spiritualitate, deoarece este agresivă, în scopul autoapărării ego-ului însuşi. Inteligenţa personală se poate purifica, „îmblânzi” prin autoobservaţie, autocontrol, autoeducaţie. Poţi ajunge să ai un ego spiritual blând, mânăstiresc, dar căruia îi va sări ţandăra când cineva „apasă pe butonul sensibil”.

Soft-ego sunt particularităţile personale nedăunătoare, acceptabile în relaţiile umane şi în spiritualitate – în general, reunite sub termenul pozitiv de „personalitate”.

Scopul spiritualităţii este să micşoreze agresivitatea nucleului mental definit ca **Hard EGO**, care iradiază în aproape toate gândurile şi emoţiile noastre. Unii consideră că acesta ar fi aşa-zisa „minte critică” (în limba engleză, *judgemental*).

Să analizăm un exemplu despre cum se ascunde EGO-ul în spatele personalităţii. Să zicem că un om este repezit, iute în gânduri şi fapte. Din acest motiv, alegerile sale pot fi uneori proaste. Motivul aparent ar fi că s-a grăbit şi nu a avut timp să analizeze atent situaţia. Da, dar cine l-a

îndemnat să se grăbească? „Temperamentul”, va răspunde ego-ul imediat. De fapt, tocmai ego-ul, acest mic sabotor interior, l-a îndemnat pe bietul om să se pripească exact în momentul când trebuia să cugete mai atent. Se poate lua o decizie corectă şi într-o secundă, aşa că nu rapiditatea este problema. Problema este că ego-ul i-a tulburat mintea exact în secunda în care trebuia să delibereze cu discernământ. Soluţia la îndemână ar fi fost să mai stea încă 10 secunde ca să verifice suplimentar corectitudinea deciziei. Deci ego-ul s-a folosit de un mic truc pentru a-i înşela vigilenţa.

Dar ce ar avea de câştigat ego-ul din asta? Perpetuarea propriilor scheme de acţiune şi gândire acumulate în decursul timpului, adică acel „aşa sunt eu şi nu mă pot schimba”. Pare o logică strâmbă, dar e reală. Exact ăsta este ego-ul: „mai binele este duşmanul binelui”.

Dacă omul are altă trăsătură de temperament, pe aceea o va specula ego-ul în scopul manipulării deciziei în favoarea lui, adică ceea ce crede ego-ul că îl favorizează şi nu îi periclitează existenţa. Nu aspectele personalităţii sunt de vină, ci “acela” care profită de ele pe ascuns.

Iată, mai jos, schema sintetică a noţiunilor dezbătute mai sus.

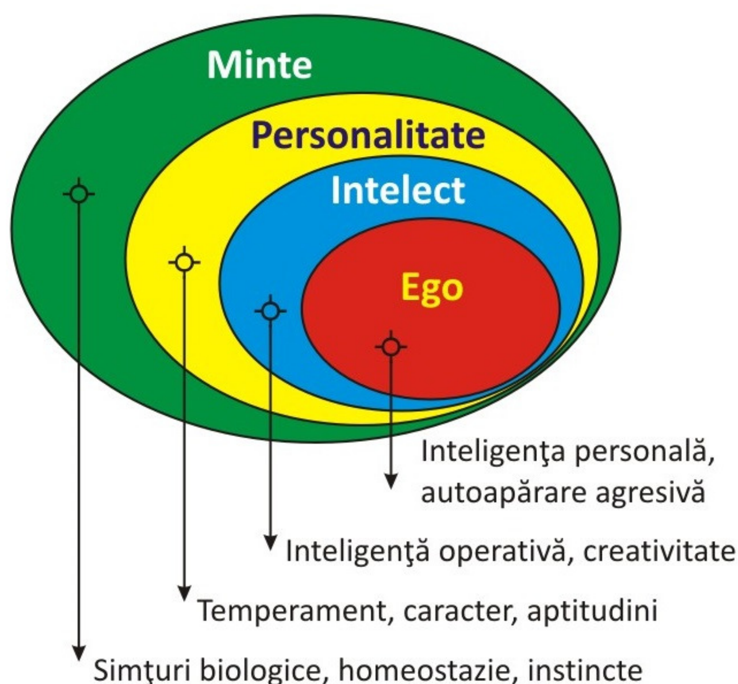

Fig. Minte > personalitate > intelect > ego

Deci, ego-ul este o parte din intelect; ego-ul este o parte din personalitate; ego-ul este o parte din minte. Doar o parte, spunem noi...

A depăşi sau transcende ego-ul nu este o sarcină simplă. Se pare că există o ierahizare a proceselor mentale, după cum urmează: **ego > emoţii > sentimente > gânduri > gândire.**

GÂNDIREA înseamnă dezvoltarea de către intelect a unor GÂNDURI care ne parvin de mai sus de ego (fie de la propriul Spirit, fie de la o sursă exterioară - greu de stabilit exact de unde vin...). GÂNDUL vine sub formă de imagine sau cuvânt. De exemplu, cuvântul "examen", va fi urmat aproape instantaneu de o întreagă *poveste* despre: studiu individual, nopţi nedormite, cărţi de procurat, fiţuici de redactat etc. Aproape orice cuvânt sau imagine poate declanşa acest proces automat de dezvoltare a gândului, cu ajutorul MEMORIEI şi IMAGINAŢIEI. Dar cu puţină *atenţie* introspectivă şi *voinţă* putem opri din faşă aceste poveşti pe care ni le spunem singuri, dacă nu dorim să ne capteze conştiinţa în acest moment.

Cu şi mai multă atenţie, putem rări ritmul în care ne sosesc gândurile. Nu le putem împiedica să apară, dar observând că între ele există o *pauză* şi continuând observarea lor în paralel cu blocarea *gândirii* (dezvoltării gândurilor), vom observa că pauzele dintre gânduri se lungesc tot mai mult. Aceasta este deja o mare realizare personală, obţinută prin **introspecţie**!

SENTIMENTUL ar putea fi aproximat ca fiind o EMOŢIE sau un cumul de EMOŢII pietrificate. El s-a format de-a lungul timpului sau cândva în trecut. Are deci o puternică legătură cu **memoria**. Putem încerca să ne schimbăm sentimentele nedorite cu ajutorul unor gânduri opuse, repetate de nenumărate ori, refăcând în imaginaţie trecutul, dar nu aşa cum a fost, ci cum ne-am dori să fi fost. Este un proces dificil, pentru că o emoţie este mult mai puternică decât un gând. Sau să căutăm emoţii noi de sens opus, generând astfel un nou sentiment compensator. Dar dacă acel sentiment primar era indus dintr-o sursă exterioară sau de la propriul Spirit, sarcina se cam complică.

EMOŢIA este aproape imposibil de controlat sau schimbat. Poţi reuşi să nu te exteriorizezi, dar să împiedici din start apariţia unei emoţii "normale" pentru tine este o adevărată magie. Pe lângă imprevizibilitate, se adaugă şi enorma energie cu care se manifestă. Totuşi, prin lucrul psihologic şi spiritual cu tine însuţi, poţi ajunge să îţi moderezi emoţiile, cât de cât. De exemplu, tracul, este o emoţie previzibilă şi există căi de a lupta cu el.

Toate cele de mai sus - gândirea, gândurile, sentimentele şi emoţiile - pot fi controlate cu ajutorul **ego**-ului, în urma unor eforturi mai mici sau mai mari. De exemplu, ego-ul poate reuşi să îşi tempereze anumite porniri violente sau meschine, devenind astfel un ego ceva mai *spiritual*. Este o realizare extraordinară, minunată. Dar egocentrismul a rămas acolo şi poate izbucni sub o formă deghizată.

Atunci, cine îl poate controla complet pe ego? În principiu, el este autonom la omul obişnuit. Numai la cei evoluaţi spiritual, ego-ul poate fi supus, dar nu cu forţa. A-l supune cu forţa ar fi ca şi cum boxezi cu umbra ta sau ca şi cum te ridici trăgându-te de păr în sus. În aparenţă, tu eşti ego-ul şi de aceea nu poţi lupta cu el, fiindcă îţi ştie dinainte toată strategia. Este un miracol când cineva reuşeşte să îşi transceandă ego-ul, de pe un etaj superior, impersonal, unde Spiritul se manifestă plenar. Cum poţi ajunge la acel nivel, este o chestiune mult mai delicată...

EGO-UL ŞI CONŞTIINŢA

Ego-ul ar fi GÂNDUL obsesiv şi omniprezent că "***Eu sunt corpul***", precum şi SENTIMENTUL grijii absolute pentru păstrarea integră a acestui trup - împreună cu GÂNDIREA şi EMOŢIILE aferente. Ego-ul a apărut din necesitatea apărării împotriva unor manifestări presupus ostile, naturale sau a unor semeni. De aceea, o caracteristică esenţială a sa este **agresivitatea**. Ea poate lua diverse forme, inclusiv cea de *orgoliu*, un alt semn distinctiv agresiv. Ego-ul nu va dispărea atâta timp cât există corpul fizic.

Ego-ul inteligent îşi dă seama că, dacă trupul este muritor, atunci şi propriul său rol este temporar. Ce rost ar avea perpetuarea ego-ului după dispariţia trupului?!

Ateismul este doctrina impusă minţii omului de un ego imatur pentru a-şi justifica propria agresivitate. Şi totuşi, doctrinele spirituale, ale religiilor, precum şi unele mărturii atestă fără dubiu că viaţa nu se sfârşeşte odată cu moartea. De aceea, ego-ul maturizat îmbrăţişează ideea că va supravieţui morţii, iar pentru a-şi pregăti un locşor călduţ, se supune de bunăvoie tuturor ritualurilor şi canoanelor impuse de religie, îşi limitează din agresivitatea naturală sub imboldul regulilor morale. Acest lucru este extrem de binevenit.

Totuşi, de dragul adevărului obiectiv, trebuie să spunem că ego-ul (numit şi **suflet**) va supravieţui morţii trupului doar de la câteva zile până la câteva săptămâni, atât. Apoi va suferi "glorioasa moarte de-a

doua". Evenimentul prăznuit de creştini la 40 de zile după Paşti şi numit "Înălţarea la Ceruri" chiar asta simbolizează: părăsirea definitivă a preocupărilor omeneşti, datorită înglobării sufletului în corpul spiritual, adică reîntregirea Spiritului aşa cum era înainte de întrupare, dar îmbogăţit acum cu experienţa vieţii terestre abia încheiate.

După cercetările dr. Michael Newton, reîntregirea Spiritului poate avea loc în diverse etape post-mortem. De exemplu, în timpul Judecăţii sufletului, dar cel mai frecvent se întâmplă odată cu întoarcerea la grupul spiritual din care face parte (cu care rezonează).

Conştiinţă > ego

Pentru a înţelege cum ar putea fi transcens ego-ul chiar din timpul vieţii, trebuie să remarcăm că mai există un etaj psihic superior numit Conştiinţă. Concret, oricine poate simţi existenţa acesteia atunci când are mustrări de conştiinţă, regrete pentru faptele comise. Conştiinţa *umană* este o părticică "detaşată" din eterna Conştiinţă *spirituală* pentru a supraveghea îndeaproape activitatea ego-ului. Conştiinţa umană primeşte şi trimite automat şi perpetuu informaţii către Conştiinţa spirituală, dar este orientată unidirecţional către ego, încercând să-i modereze acţiunile agresive. Din acest motiv, noi (Conştiinţa) credem că suntem ego-ul, ne identificăm cu acesta.

Abia în urma întoarcerii Conştiinţei *umane* către propria sursă - Conştiinţa *spirituală* - îi revine luciditatea a ce este ea cu adevărat: părticică din Conştiinţa divină a Spiritului. Din acel moment, ego-ul îşi va pierde influenţa totală asupra ei. Momentul de Graţie a recunoaşterii Sinelui din care provine îi oferă şansa şi puterea Conştiinţei umane de a se elibera din carcera ego-ului.

Acum înţelegem că **ego-ul a fost păcălit să creadă în nemurire** chiar de către influenţa ascunsă a Spiritului invizibil. Nemuritoare este numai Conştiinţa, nu şi ego-ul. Toată munca Conştiinţei se reflectă în transformarea spirituală a ego-ului. Este minunat acest efect pentru vieţuirea omului pe Pământ. Ego-ul a fost necesar, dar la un moment dat, trebuie să ne detaşăm de el. Aflându-ne acum la momentul adevărului, nu mai e cazul să ne identificăm cu corpul fizic. Avem ocazia - dacă suntem pregătiţi, cu ego-ul dat la minim - să ne expansionăm Conştiinţa în infinit şi impersonal, acolo unde îi este locul şi se simte ea fericită.

DUMNEZEU E “CE NU ŞTIM CĂ ŞTIM” (ferestra Johari)

Poţi zice că funcţionarea ansamblului corp-minte este predestinată. Isus Cristos însuşi spune: Niciun fir de păr de pe capul tău nu cade la pământ fără voia lui Dumnezeu. Ai mai auzit asta? Însă funcţiunea corp-minte nu eşti tu. Tu nu eşti părul ce cade la pământ, nici corpul şi nici mintea gânditoare. Eşti martorul a toate acestea. A nu cunoaşte asta înseamnă să cazi sub vraja destinului. A cunoaşte asta înseamnă a fi liber. ~ Mooji

Vă prezint mai jos o variantă a celebrei “ferestre Johari”, adaptată la Ştiinţa Psihologiei (înţeleasă în sensul său cel mai larg cu putinţă).

1. Ce ştim că ştim: ***Psihologia behavioristă şi CREIERUL***	2. Ce ştim că nu ştim: ***Psihanaliza şi SUBCONŞTIENTUL***
3. Ce nu ştim că ştim: ***Psihologia transpersonală şi SINELE SUPERIOR***	4. Ce nu ştim că nu ştim: ***Ştiinţa viitorului îndepărtat***

Explicaţii:

1. Psihologia BEHAVIORISTĂ (de la engl. *behavior*, comportament) consideră că studiul omului se încheie odată cu descoperirea legăturii dintre stimulii exteriori şi răspunsurile instinctive sau învăţate social. Se urmăreşte stabilirea unor metode eficiente de manipulare a *comportamentului* oamenilor. Pe aceeaşi direcţie se plasează şi studiul CREIERULUI (neuroştiinţele). Din toată această abordare ştiinţifică se trage concluzia filosofică că *omul este la fel ca un computer şi poate fi programat într-un mod similar*.

2. PSIHANALIZA şi cercetările conexe ulterioare au descoperit că cea mai mare parte a activităţii psihice se petrece în SUBCONŞTIENT. Acesta este un fel de “cutie neagră” în care savanţii îndeasă tot ceea ce observă indirect că există, dar nu pot defini şi nici înţelege încă. Conştientul ar fi doar vârful aibergului, iar restul de 95% este format din “subconştient”.

De exemplu, fenomenele ce se petrec sub hipnoză NU pot fi explicate fără introducerea noţiunii de “observator subconştient”, adică o instanţă *inteligentă* existentă sub pragul conştienţei obişnuite.

Dr. Elena Gabor, specialist în hipnoterapie, spune: “... noi născuţii şi bebeluşii nu au minte conştientă la naştere, iar subconştientul lor este deschis, accesibil. Ca urmare, până li se formează mintea conştientă, ei sunt în starea de hipnoză.”[20] De aceea, probabil, copiii învaţă totul extrem de uşor şi repede. Din alt punct de vedere, pe parcursul unei şedinţe de hipnoză spirituală, putem scurtcircuita ego-ul, mintea conştientă.

3. Făcând un pas îndrăzneţ înainte, psihologia TRANSPERSONALĂ se aliniază tradiţiilor spirituale de pretutindeni şi filosofiei perene, postulând existenţa şi chiar promovând metode de percepere directă a SINELUI SUPERIOR sau SPIRITULUI DIVIN din om. Paradigma ştiinţifică este complet schimbată aici, considerându-se că instrumentul de explorare unic şi de neînlocuit este propria Conştiinţă umană. Exclusiv cu această Conştiinţă putem intui Sinele Superior (sau ***supraconştientul***) şi experimenta stări modificate de conştiinţă.

Când atingem Sinele, ne dăm seama că El era dintotdeauna acolo, că noi suntem Acela, dar habar nu aveam ce Fiinţă miraculoasă eram, suntem şi vom fi etern, fiindcă trăim sub o formă de hipnoză cosmică ce ne ascunde propria Divinitate.

Concluziile acestei direcţii psihologice sunt bulversante şi confirmă spusele înţelepţilor, anume că *centrul fiinţei umane* nu este nici creierul material, nu este nici subconştientul (înţeles ca fiind partea principală din mintea imaterială), ci *este acea Forţă şi Inteligenţă Universală care a creat totul, ştie totul, poate totul, iubeşte totul.* **Dumnezeu este ceea ce, deocamdată, nu ştim că ştim.**

4. Psihologia viitorului îndepărtat ar putea descoperi multe alte lucruri interesante pe care nu ni le putem nici măcar imagina, deocamdată.

---

[20] https://www.hypnosisinmedicine.com/ro/despre-hipnoza-hipnoterapie/

CONDIŢIONĂRILE

Motto: *Omul e ca o bloc de piatră: spiritul îl sculptează, natura îl erodează, iar trecătorii îl scrijelesc.*

Condiţionările /programările la care este supus omul ar fi:

- Natura (elementele şi fenomenele naturale)
- Societatea (contacte umane, norme sociale)
- Istoria personală (personalitate, impresii mintale)
- Aspecte oculte (karma de toate tipurile, influenţele spirituale)

Dumnezeu este conştient de toate lucrurile şi fiinţele prin prezenţa Conştiinţei Sale universale în fiecare lucru şi fiinţă. Dar, dintre toate, numai omul este capabil de a privi, cu ajutorul conştiinţei sale, înapoi spre Sursa conştiinţei (fenomenul de iluminare spirituală).

Oricine suferă de cele patru tipuri de condiţionări. Dar, spre deosebire de omul comun, înţeleptul înţelege că el este o scânteie din Dumnezeu care Îşi acceptă aceste limite tocmai pentru că singur Şi le-a pus. Dumnezeu Se autolimitează prin fiecare creatură. Iluminarea (ieşirea temporară de sub hipnoza cosmică, visul că ai fi separat de Dumnezeu) şi eliberarea nu sunt meritul omului, ci tot Voinţa Divină manifestată în respectivul individ.

Chiar dacă se iluminează spiritual şi apoi se eliberează de ego, omul nu este scutit integral de cele patru tipuri de condiţionări generale. Totuşi, mintea lui este purificată de foarte multe reziduuri ale trecutului. El rămâne o creatură printre celelalte, dar cu conştiinţă de Dumnezeu.

Şi aici apare un paradox greu de înţeles şi de acceptat. Cum să fie Dumnezeu un biet om?! Iată mai jos un mod de a înţelege şi accepta această idee năstruşnică.

OMUL – DUMNEZEU

Omul obişnuit se gândeşte la Dumnezeu ca la Creatorul care le ştie pe toate şi poate absolut orice. Dar, să zicem, că nu cu acest *Dumnezeu-Totul* (dual, Conştiinţă-în-mişcare) este unit în conştiinţă iluminatul sau eliberatul. El atinge Conştiinţa lui Dumnezeu Transcendent (adică Necreator!), care este *Dumnezeu-Nimic* (non-dual, Conştiinţă-în-repaus).

Omul obişnuit va zâmbi condescendent când îi vei spune că eşti una cu *Nimicul*. Se va simţi superior. Te va înţelege. Dar dacă îi spui că eşti una cu *Dumnezeu-Totul*, se va simţi ameninţat de potenţiala ta

„atotputere şi atotştiinţă". Ego-ul lui crede că te lauzi sau îl ameninţi şi răspunde agresiv... Pentru că *Nimicul* este umilinţa totală, se va relaxa şi îi vei părea chiar simpatic.

Acum, să fim corecţi până la capăt: Conştiinţa cu care eliberatul vede universul este aceea a lui Dumnezeu Creatorul, căci El se interesează iubitor de Creaţie. Celălalt, Dumnezeu Transcendent, nici nu este conştient de Creaţie. Dar eliberatul poate avea, câteodată şi temporar, şi acea perspectivă complet detaşată. În realitate, Cei Doi sunt unul şi acelaşi, ca cele două feţe ale unei monede. Iar Conştiinţa ar fi metalul din care este alcătuită moneda, aparţine amândurora... Ce mare mister!

Explicaţia de mai sus s-ar putea să-ţi încurce logica. Şi asta pentru că tu vrei să înţelegi raţional ceea ce depăşeşte cu mult cadrul mental. Mintea este o creaţie cu un rol limitat, deci cu puteri limitate. Dumnezeu nu poate fi înţeles cu mintea, ci doar indicat aproximativ.

DUMNEZEU N-ARE MINTE

„Dumnezeu este infinitul incognoscibil. El este simpla Prezenţă neasociată niciunui gând. Orice formă de cunoaştere este o limitare, despre care gândul îşi închipuie că e nelimitată. Dumnezeu este sfârşitul oricărei cunoaşteri şi reînceputul eternei Tale iubiri! Iubirea de A FI este chiar Dumnezeul cel viu! Doar mintea, în rătăcirea ei, îşi imaginează că şi Dumnezeu are o minte, eventual una „universală", prin care „înţelege" suferinţa minţii umane la milisecundă - suferinţa de cea mai cumplită boală, numită „separarea de Dumnezeu". Dar Întregul Absolut, fiind neschimbător, veşnic acelaşi, are totul în el şi, atunci, la ce i-ar trebui o minte, ce să facă cu ea?! A crede că Dumnezeu are o minte înseamnă a-l schilodi, a-l reduce la un gând limitat. Orice gând, imagine, experiență pe care o ai despre "Dumnezeu" e doar CHIP CIOPLIT!

Doar lasă mintea să se dizolve în tăcere, în vidul preaplin de viață veşnică a inimii Prezenței, şi atunci vei recunoaşte că Tu eşti Dumnezeu, că doar Dumnezeu este Real, iar mintea a lipit peste Tine eticheta separatistă şi neputincioasă de om. Îți imaginezi, halucinezi că eşti om. Visezi că Tu, totul din întreg, Te-ai limitat la un corp efemer!"

(Sursa: Atmaji Maharaj, Facebook 20 martie 2019)

ELIBERATUL ŞI ANTIGRAVITAŢIA

Chiar şi cel mai deplin eliberat trebuie să fie ţinut pe Pământ cumva, printre semenii săi, şi asta cu ajutorul unei mici dependenţe, iluzii, atracţii. De exemplu, Sri Ramakrishna nu avea altă plăcere omenească decât mâncarea gustoasă. La un moment dat, un vizitator mai cinic i-a reproşat că un sfânt ca el nu ar fi trebuit să fie dependent de niciun lucru

material, precum mâncarea. După câteva zile, Ramakrishna a murit, era deja bolnav de cancer. El înţelesese că, prin vocea acelui păcătos, îi vorbise Dumnezeu, pregătindu-l să-l ia la El.

Fără nicio atracţie lumească, cât de mică şi nevinovată, sfântul nu mai are nimic în comun cu lumea şi, prin urmare, ar fi natural s-o părăsească fără niciun regret. Poate tocmai de aceea, aproape nimeni nu se eliberează complet şi nimănui nu i se dezvăluie dintr-o dată toate tainele Cerului. În felul acesta, el este ţinut în viaţă automat printre păcătoşii cu care nu are nimic în comun.

Un alt exemplu în acest sens este al lui Swami Vivekananda, căruia abia în ultimele câteva luni de viaţă i-a permis Dumnezeu să-şi petreacă timpul în extaz divin, suferind o transformare puternică. Dacă ar fi trăit această etapă mai devreme, cu siguranţă că nu şi-ar mai fi putut desfăşura intensa activitate de misionar, ci s-ar fi retras în contemplaţie solitară…

Privind lucrurile din perspectivă umană, eliberatul se află într-o situaţie dramatică, în care Infinitul este obligat să coexiste armonios cu Finitul, jucându-şi rolul de creatură până la finalul vieţii, deşi el se simte a fi una cu Creatorul. Este o situaţie nemaiîntâlnită la celelalte fiinţe şi pe care numai omul o poate trăi.

De aceea, cel mai adesea, iluminatul /eliberatul spiritual nu este înţeles de ceilalţi oameni când li se destăinuie. El este condamnat să îşi trăiască măreţia şi binecuvântarea în singurătate. Singura „soluţie” este ca el să-şi apropie nişte discipoli care se vor strădui să-l înţeleagă şi să-l respecte. Acest lucru îi va da un sens concret vieţii sale umane. Căci altfel, scopul suprem a fost deja atins: recunoaşterea Sinelui-Dumnezeu. De acum încolo, va face numai Voia Lui, şi anume cea de a-i trezi, prin exemplul personal, pe alţi semeni „chemaţi” de Dumnezeu. Ce alt sens ar mai putea avea viaţa acestui eliberat?!

BARIERA EGO-ULUI LA ILUMINAŢI

1. Învăţătorul de meditaţie nonduală Gary Weber[21] spune că a observat o regulă: majoritatea elevilor săi care trăiesc experienţa iluminării o dată, de mai multe ori, nu mai continuă cu practica, se opresc definitiv. Ei vor „să înţeleagă”, dar nu reuşesc nicicum să explice cu mintea trăirile iluminării. Nici nu vor putea s-o facă, nimeni n-a făcut-

[21] https://www.youtube.com/watch?v=0aPb0EM8Erw

o niciodată, le spune maestrul. Dar toate argumentele le trec pe lângă ureche, ceva profund şi inconştient se opune ca ei să meargă până la capăt.

Pentru că a merge până la capăt, repetând experienţa iluminării, înseamnă disoluţia ego-ului. Aceasta este adevărata eliberare. Or, cine sau ce altceva decât ego-ul se opune din interior?! Iată deci cât de real este acest mecanism-viu şi cum deturnează el pe mulţi elevi spirituali de la realizarea completă!

2. Învăţătorul Adyashanti spune, şi el, că elevilor săi spirituali le este teamă să nu-şi „piardă personalitatea" în urma iluminării. Este o falsă temere, inspirată de cine oare credeţi?! Fiecare experienţă iluminatorie „rupe hălci" din ego. Iar practicanţii meditaţiei nu îşi mai găsesc motivaţiile anterioare de acţiune şi se întreabă ce îi va mai mişca înainte. E un fel de paralizie volitivă, însă o fază trecătoare. Unii i-au spus „noaptea neagră a sufletului".

Este normal să fii puţin dezorientat, fiindcă suporţi un proces transformativ, eşti o fiinţă nouă după iluminare. Face parte din procesul de trezire completă. Dar vor dispare numai dorinţele, hobby-urile care erau autocentrate, dedicate sau întărite de ego. Noi motivaţii de acţiune vor veni şi ele la timpul lor. Personalitatea, unicitatea este un dar de la Dumnezeu pentru fiecare fiinţă, care nu ne este luat.

Prin urmare, unii preferă să oprească procesul de eliberare şi nu mai continuă meditaţiile contemplative. Putem vedea însă şi partea bună: Nimeni nu este forţat să cunoască Adevărul. Poate oricând renunţa să-L (mai) vadă. Ai libertatea de a pleca de la Dumnezeu chiar şi după ce ţi-ai odihnit capul în poala Lui iubitoare, simţind că nicăieri nu mai poţi găsi acea fericire. Şi totuşi, să vrei să te întorci la bucuriile iluzorii... Nu e minunată şi jucăuşă libertatea asta?!

Totuşi, să nu ne închistăm în concepte! Poate că nu numai ego-ul este cel care se opune progresului acestor "norocoşi". Poate că tocmai *Spiritul* nu doreşte ca omul în care este întrupat să avanseze prea mult spre planurile spirituale. Asta l-ar putea deturna de la misiunea sa de viaţă. În fond, viziunile spirituale ale omului sunt importante doar în măsura în care acestea îl ajută să respecte Voinţa Spiritului. Dar ar putea, la fel de bine, să îl scoată din normalitate, dintre semeni, ceea ce acel Spirit poate că nu doreşte în acest moment...

3. Într-un filmuleţ din satsangul Maestrului Mooji, un discipol spunea că, nemaisimţindu-le rostul, a renunţat la relaţiile sociale inutile

şi mâncătoare de timp, a renunţat la cariera profesională, dar uneori, când nu este centrat în Sine, se întreabă “totuşi, ce am de făcut?”. Pare imposibil să foloseşti recunoaşterea Sinelui (iluminarea) în viaţa cotidiană, fiindcă absolutul şi relativul nu au nicio legătură. Cum să „profiţi” de această cunoaştere transcendentă sau cum să o foloseşti spre binele altora? Sunt dileme autentice la început.

Mooji era cam jenat şi repeta: *What to do, what to do?* În starea de eliberare nu apare această întrebare prostească. Mintea îţi poate livra îndoială numai când există loc pentru ea. Eliberatul este 100% sigur de sine, inspiraţia curge dinspre Sine. Nu are îndoieli, nu are întrebări, va face mereu ce trebuie. De fapt, cine acţionează? Nimeni. Se acţionează prin tine.

Iată deci care este diferenţa dintre un iluminat şi un eliberat: iluminatul încă mai are un ego, care-i poate juca feste când se aşteaptă mai puţin.

Spiritualitatea nonduală este o treabă foarte serioasă. Nu toţi cei care citesc teoria o şi cred pe de-a-ntregul, fiindcă mintea îi deturnează sensul, ca şi cum ar fi acolo doar nişte metafore. Dar faptul că „totul este o iluzie, un vis, un joc” nu este deloc o metaforă, ci o descoperire şocantă. Un joc cu milioane de reguli şi fără un termen de încheiere. Faptul că „Tu eşti nenăscut” nu este o metaforă, ci purul adevăr, dacă nu te mai identifici cu corpul.

Abia în urma iluminării, discipolul vede realitatea promisă cu proprii lui ochi. Se cutremură de intensitatea fenomenului şi constată incompatibilitatea celor două situaţii: cea de Conştiinţă pură şi cea de Conştiinţă umbrită de un ego. E ca şi cum ai vrea să pui laolaltă un punct şi infinitul. Cum să le alături, cum să le compari? Unii consideră că le este prea greu, ca oameni, să îmbine cele două stări, să le trăiască simultan. Şi renunţă la infinitatea eternitate-iubire-adevăr ca să trăiască liniştiţi în punctul lor!

28 mai 2019

REFLECŢII LA "VIAŢA IMPERSONALĂ"

* * * Dumnezeu a făcut omul din ţărână şi l-a făcut viu suflând Duh Sfânt peste el. Publicând cartea "**Viaţa impersonală**", omul L-a făcut pe Dumnezeu din hârtie şi Îl face viu citind-o cu Duhul Sfânt. * * *

Reflecţii pe marginea ideilor din carte:

Încă din primele rânduri ale cărţii, Autorul Divin indică publicul-ţintă: oameni cu preocupări spirituale. Nu e o carte pentru oricine şi nu va putea fi înţeleasă de oricine oricând. Chiar şi eu, când am citit primul capitol într-un blog, nu am înţeles ce vrea. Abia peste ceva timp, mi-am

propus să STUDIEZ cartea, din "curiozitate". De fapt, era Chemarea Divină.

Uneori, găsim exprimări contradictorii, de genul "nu fă asta, dar dacă o faci, e OK, este tot voinţa Mea." Ceea ce nu înseamnă că Autorul ne recomandă să facem două lucruri opuse în acelaşi timp sau că nu contează ce facem. Nu. Explicaţia este că se adresează unor persoane diferite. Prima parte a frazei este destinată celui pregătit să asculte sfatul divin, iar partea secundă, celui nepregătit şi neascultător. Amândoi au un Sine, sunt uniţi prin Conştiinţa Divină care îi conduce şi le dă viaţă, dar sunt şi aparent separaţi prin ego sau personalitate.

Cap. I

Dimash sau magia muzicală

«*Orice* Ţi-a atras vreodată atenţia în vreo manifestare *exterioară* nu a fost decât *confirmarea* Cuvântului Meu deja comunicat *înăuntrul* tău. Manifestarea exterioară a fost doar calea sau mijlocul ales de Mine în acea ocazie pentru a atinge şi impresiona conştiinţa ta omenească.»

Ce mesaj spiritual ne transmite cântăreţul DIMASH, omul cu cea mai mare întindere vocală şi un control desăvârşit al vocii, interpretând melodii extrem de dificile şi memorabile?

Că un om poate atinge perfecţiunea într-un aspect al vieţii. Vedem o perfecţiune nativă a aparatului fonator, peste care s-a suprapus o educaţie muzicală completă. Orice este posibil pentru această Voce din ceea ce numim muzică vocală. Şi să nu uităm că vocea umană este singurul instrument muzical făurit de mâna Creatorului!

Prin comparaţie cu talentul altor mari cântăreţi, cel al lui **Dimash** [22] atinge sfera paranormalului. Este o demonstraţie de "magie muzicală". Iar oamenii vor fi întotdeauna fermecaţi de magie, de imposibilul devenit posibil.

Pe lângă uimirea entuziastă a unor vloggeri, pe YouTube, cele mai emoţionante mi se par reacţiile unor profesori experimentaţi de canto. Auzind performanţele vocale ale lui Dimash, ei rămân perplecşi şi nu înţeleg cum este posibil. (Căutaţi pe Google [23])

---

[22] https://www.youtube.com/channel/UCGBxbj_RMKB22rhJnK9qReg

[23] https://www.youtube.com/results?search_query=Vocal+coach+react+Dimash

Da, există frumuseţe şi perfecţiune! Ţi se zburleşte părul de plăcere estetică, dar este doar o **mică mostră** din măreţia Divină. Eşti pregătit pentru mai mult?! Acesta ar putea fi mesajul spiritual transmis nouă de apariţia lui Dimash...

Apropo, se pare că numele său de familie, Kudaibergen, înseamnă în limba kazahă "(astfel) este Dumnezeu". Într-adevăr, Dimash este nu numai cult, ci şi atras de înţelepciune, credincios în puterea lui Allah...

«Unica şi adevărata artă este aceea de a vedea clar Perfecţiunea Mea în toate expresiile Mele omeneşti...» (cap. XI)

Înrobirea intelectului

«Căci de acum încolo, pentru a pătrunde Cuvântul Meu în conştiinţa Sufletului tău, trebuie ca mintea să fie *servitorul* Tău şi intelectul, *sclavul* Tău.»

De ce separă Autorul Divin mintea de intelect?

Mintea cuprinde toate funcţiile de integrare a organismului animal în mediu, ajutându-l să funcţioneze în parametri normali; mai cuprinde cele cinci simţuri şi integrarea lor în percepţii complexe. *Intelectul* este o cucerire relativ recentă a organismului uman, bazat pe neocortex, stratul exterior al creierului. Deci mintea ar fi un *servitor* mai vechi al fiinţei, iar intelectul este ca un copil obraznic cocoţat în vârful minţii. Dar de ce trebuie făcut *sclav* acest „domn Goe"? Nu e o măsură cam incorectă politic?!

Motivul este că el are mult mai multe pretenţii decât mintea. **Intelectul pretinde că ştie cine eşti tu**. Din această mare greşeală îi vin toate celelate ifose. Ca să-i stârpeşti această ambiţie nefondată, intelectul trebuie la nevoie chiar umilit, silit să facă ce nu-şi doreşte, anume, să recunoască că *a raţionat greşit*, stabilind un *fals eu*. S-a declarat pe sine proprietar, deşi exista deja unul, dar nu-l vedea. Acum s-a ivit adevăratul proprietar şi îl va obliga, ca pe un iobag, să-i recunoască drepturile depline. Intelectul va fi folosit în continuare la toate muncile, dar numai ascultând de poruncile adevăratului Eu.

Asta putem înţelege şi din pilda lui Isus despre stăpânul viei – vezi Matei 21.33-41.

Mai putem compara situaţia cu cea în care, în biserică, s-ar atârna tabloul unui dictator în locul unei icoane sfinte. Nu e locul lui acolo, acea poză este o impostură. Nu-ţi vei face cruce în dreptul lui, nu-l vei ruga nimic, căci e un portret mort, fără putere. Din simplul fapt că, prin

impunere, a fost agăţat peste noapte într-un loc sacru, nu a devenit o icoană făcătoare de minuni.

Cum să-ţi faci intelectul sclavul Tău?

Simpla intenţie nu-i de ajuns, e nevoie de acţiune. Începe studiul spiritual din cărţi, fă-ţi din spiritualitate principala preocupare intelectuală. Este doar începutul, dar unii rămân în această etapă. Tu mergi mai departe şi studiază formele de manifestare ale ego-ului, familiarizează-te cu vicleşugurile lui, satură-te conştient de prezenţa lui. Când ţi se va face lehamite de platitudinile, repetiţiile şi limitele minţii tale, vei fi pregătit pentru marele salt în necunoscut. Dorinţa de libertate îţi va fi atunci mai mare decât frica de nou.

Cunoaşterea nemediată a lui Dumnezeu

«*Pustiul* cărţilor şi al învăţăturilor, al religiilor şi al filozofiilor»... «*Ţara Canaanului*, tărâmul cu Lapte şi Miere» este să ÎL cunoşti în mod conştient.

ÎL poţi cunoaşte pe Dumnezeu doar urmându-I Cuvântul care îţi este adresat ţie acum, direct, nu cel adresat altora altcândva. Destupă-ţi urechea interioară, intuiţia, cugetă la Spirit, căci calea ta e unică.

Nu-i vorba că n-ar exista metode de atingere a Absolutului, ci că ele nu sunt pentru tine. Poţi lua din fiecare câte ceva util, conform intuiţiei interioare. Dar nu te ataşa de formele spirituale, nu le fetişiza, căci ele sunt doar cârje pe care le vei arunca imediat ce vei merge pe picioarele tale.

De exemplu, astrologia era studiată obligatoriu în multe şcoli spirituale. Ea dezvoltă în începător interesul şi priceperea psihologică, ca şi credinţa în perfecţiunea Universului, ce nu poate veni decât de la un Creator perfect. Totuşi, în ziua de azi, astrologia nu mai este necesară ucenicului în spiritualitate, care are numeroase alte surse de inspiraţie alternative ce îi pot trezi apetitul pentru introspecţie, autocunoaştere şi credinţă fermă în Prea-Înaltul. Dimpotrivă, ataşarea de astrologie te coboară înspre superstiţie, fixitate în gândire, false predicţii şi dependenţă psihică, fiind potrivită mai degrabă pentru divertisment şi psihologie teoretică.

Cap. II

Omul e o păpădie

Nu-L poţi cunoaşte pe Dumnezeul Universului. Nu eşti pregătit, nu ai puterea necesară. Admiră-I creaţia, dar acceptă faptul că nu poţi şti totul despre ea. E prea mult, deocamdată.

Dar ce *poţi* să faci e să-L cunoşti pe Dumnezeul din tine. Este la fel de măreţ şi cu El poţi rezona uşor, nativ. Cu acest Dumnezeu aparte eşti pregătit să fuzionezi conştient. Întâlnirea cu El te va umple de încântare infinită, mereu înnoită şi de posibilităţi necunoscute, incredibile. Lasă frazele pompoase despre „Dumnezeu" şi adânceşte-te în El! Acum. El abia aşteaptă să te primească. Tu ce mai aştepţi?!

La început, îţi vei simţi neclar Spiritul, apoi vei trăi momente tot mai lungi de claritate. E ca şi cum ai regla un *microscop* pe o ţintă, apropiind şi depărtând lentilele până găseşti distanţa focală potrivită. Claritatea divină se manifestă, de pildă, atunci când simţi o milă nesfârşită universală, fără un motiv anume. Atunci ştii că l-ai prins pe Dumnezeu în *psihoscop*.

Peste ceva timp, vei simţi că NU eşti un om care face un exerciţiu de imaginaţie metafizică. Ci că eşti Dumnezeu care încearcă să intre în mintea unui om. De fapt, mai bine renunţă de la început la ideea că eşti un om. Poţi defini ce este un om?! E foarte complicat, chiar imposibil. E mult mai simplu să fii Dumnezeu, atât de natural şi imediat.

Dumnezeu nu este o idee pe care să o înţelegi. E cel mai simplu lucru concret. Pe El se clădeşte totul de la zero. În schimb, omul e o supraaglomeraţie de idei, ca o păpădie pufoasă. Însă vine clipa şi, când vântul Trezirii suflă, păpădia se risipeşte, rămânând doar miezul gol, nimicul. Dumnezeu e acolo, în centrul nimicului...

Mintea omului e ca o păpădie, gânduri risipite de Suflul Divin.

Be still – and know – I Am – GOD

Cunoscând respectul deosebit al protestanţilor pentru cuvintele scrise în Biblie, Spiritul i-a revelat pastorului luteran Joseph Benner, autorul *terestru* al acestei lucrări, o puternică tehnică meditativă codificată într-un pasaj din Vechiul Testament: «Be still, and know that I am God», adică «Stai liniştit şi cunoaşte că Eu Sunt Dumnezeu» (Psalmi 46:10) sau, în traducere oficială: «Opriţi-vă şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu» (?!?)

Decodificarea necesită o uşoară modificare a traducerii, pentru ca tehnica să devină clară şi operaţională:

Stau liniştit – Observ – Eu Sunt – DUMNEZEU

Însuşi autorul *celest* fragmentează citatul, sugerând patru faze distincte. El capătă astfel un sens practic, concizia şi precizia unei sutre.

1. Stau liniştit semnifică faptul că îmi relaxez corpul şi mintea. Este preludiul oricărei practici interioare. Despre asta se găsesc îndrumări suplimentare în orice carte despre meditaţie.

Din contră, dacă tocmai ai urmărit vreo ştire şocantă la televizor sau vreun film impresionant, mintea îţi este greu de stăpânit şi îţi livrează imagini şi idei într-un ritm alert.

2. Observ înlocuieşte verbul Cunosc, fiind mai potrivit în acest context. Este faza în care corpul şi mintea sunt liniştite şi doar Conştiinţa este activă, observând propriul conţinut, acum aproape golit. Este o linişte aparentă, pentru că în orice moment vreun gând sau senzaţie te poate capta din nou. Şi iarăşi încerci să te linişteşti.

Te linişteşti rapid dacă te poţi detaşa de ego. El este magnetul care atrage anumite gânduri. E simţul personalităţii tale. Redu-i importanţa, depărtează-te de interesele lui şi atunci gândurile nu te vor mai tulbura, chiar dacă vor mai apărea.

Ego-ul e doar o piesă de schimb în angrenajul Fiinţei. La fiecare reîncarnare, e înlocuit cu alt ego. Elementul permanent este doar Spiritul, pe care îl cauţi acum din poziţia de observator. Ce va mai rămâne din ego, cu emoţiile şi ruminaţiile lui, peste 500 de ani? ZERO... Contemplă acest adevăr...

3. Eu Sunt este faza de observare superioară, din poziţia unui al doilea martor, cu adevărat detaşat: Sinele. Ceea ce simţi acum nu mai este o experienţă obişnuită. Apar sentimente nobile, divine, fericirea fără motiv. Dar încă poţi pierde starea, revenind la una din primele două.

Primele trei stări sunt fluide, fără graniţe între ele, le poţi parcurge rapid în sensul ascendent, sau poţi reveni înapoi fără să vrei, din inerţia minţii sau distragerile exterioare.

4. A patra fază este scopul final şi împlinirea practicii spirituale, unirea cu Dumnezeu. Doar când reuşeşti – din întâmplare, perseverenţă sau har – să menţii **Eu Sunt** mai mult timp, vei intra în ultima fază, adevăratul extaz, în care te simţi una cu **DUMNEZEU**, pentru că El este Unica Fiinţă.

Am constatat cu uimire că cele patru faze corespund etapelor superioare din Raja-Yoga: retragerea simţurilor (pratyahara), concentrarea (dharana), meditaţia (dhyana) şi extazul (samadhi).

Iar într-un alt paragraf din acelaşi capitol putem citi «*atunci* vei CUNOAŞTE, EU SUNT, DUMNEZEU» ca rezultat al trezirii Forţei Spirituale. Acestea sunt ultimele *trei* etape din Yoga lui Patanjali, numite samyama (practica combinată şi simultană a concentrării, meditaţiei şi unirii cu Supremul, rezervată yoghinilor avansaţi).

Prin urmare, tehnica revelată **Be still – and know – I Am – GOD** poate fi considerată o variantă concisă şi eficientă spiritual a tehnicilor pomenite în „Yoga-Sutra" lui Patanjali[24].

De altfel, Marele Spirit Creator ce a dictat această carte se dovedeşte a fi un perfect cunoscător al căilor spirituale Vedanta, Creştinismul şi Yoga, din care a făcut o genială sinteză a spiritualităţii planetare. Câtă profunzime!

În paranteză fie spus, pratyahara (retragerea simţurilor) şi dharana (concentrarea) alcătuiesc, practic, aceeaşi fază de interiorizare. Rareori poate cineva să-şi izoleze simţurile ÎNAINTE de a începe să se *concentreze* la un subiect. Un astfel de caz rar a fost Yogananda, care de mic copil îşi putea retrage complet simţurile de la realitatea înconjurătoare. Dar acest lucru este posibil numai printr-o uşoară dedublare astrală, de care nu oricine este capabil. Soluţia mai simplă este să închizi, pur şi simplu, ochii şi să-ţi pui dopuri în urechi!

Totuşi, trebuie să ştii că Liniştea nu ţine de simţul auzului. Nu vei găsi Liniştea când toate zgomotele încetează. Nu. Liniştea este simultană cu restul sunetelor, iar ca s-o percepi trebuie doar să te *concentrezi* la Ea, ca s-o izolezi dintre celelalte surse de distragere. E ca şi cum ai asculta stereo: pe un canal audio vibrează lumea, iar pe celălalt canal asculţi atent Liniştea.

Yoga – efortul de autosubordonare Sinelui Superior

Cuvântul "yoga" vine de la rădăcina "yuj", care înseamnă JUG în limba sanscrită. Dar erudiţii occidentali au tradus "yoga" ca fiind "unirea cu Dumnezeu". *Vi se pare logic?!* JUGUL are conotaţia de EFORT şi SUBORDONARE, nu de extaz beatific. E adevărat, marii yoghini au atins

[24] https://en.wikipedia.org/wiki/Yoga_Sutras_of_Patanjali

unirea cu Dumnezeu, dar mulţi alţi yoghini care au practicat toată viaţa cu dăruire şi sinceritate nu au atins-o. Înseamnă oare că ei n-au făcut yoga?!

Sensul corect al cuvântului “yoga” este cel de EFORT constant de a te SUBORDONA Spiritului-Dumnezeu. Desigur, o motivaţie onorabilă poate fi aceea să atingi prea-fericirea, beatitudinea, unirea cu Divinul (orice ar însemna ea!). Dar nu ai nicio garanţie c-o vei obţine. Cum se spune în capitolul II din revelaţia “Viaţa Impersonală”:

«Aceasta nu depinde [...] de personalitatea ta, cu dorinţele şi înţelegerea ei omenească; ci de [...] Dumnezeul dinăuntrul tău.»

Yoga *ar putea* duce la “unire”, dar înainte de toate este o “înjugare” la căruţa Spiritului. Exact acest sens l-a avut în vedere şi Isus Cristos, iniţiat în yoga, când a spus: «Jugul Meu este bun [adică, *yoga Mea este bună* - n.n.] şi povara Mea este uşoară.» (Matei 11:30) Iar în acelaşi capitol din revelaţia Viaţa Impersonală se spune fără ocolişuri:

«Dumnezeul din tine ordonă şi pretinde sinelui tău muritor o supunere totală.»

Aspirantul spiritual depune eforturi de a renunţa la ego (adică a-l “subjuga” Sinelui), iar răsplata este starea de mulţumire sufletească, seninătate, inspiraţie etc., datorată unirii în cuget şi-n simţiri cu propriul Spirit. Când te simţi smerit, recunoscător, milos, iubitor, fericit, înseamnă că ţi-ai dat la o parte ego-ul pentru un timp. Ca să manifeşti *mereu* aceste calităţi divine, e nevoie de o acţiune mai fermă cu tine însuţi. Cauza suferinţelor pe care le creezi altora, şi chiar ţie însuţi, este ego-ul.

Kundalini

Spiritul îi promite devotului că repetând şi meditând la “mantra” **„*Stai liniştit!* – şi CUNOAŞTE – EU SUNT – DUMNEZEU”,**

«atunci te vei simţi umplut de un Suflu straniu şi minunat, care îţi va inunda tot corpul muritor până când simţurile vor exploda în extaz; şi atunci, valuri după valuri, va ţâşni în tine o Forţă irezistibilă, care aproape te va ridica de la pământ; atunci vei simţi înăuntrul tău Gloria, Sfinţenia şi Măreţia Prezenţei Mele.»

Se vorbeşte aici, indubitabil, de trezirea pe coloana vertebrală a Energiei Kundalini, care are puterea de a aduce cu sine şi mari puteri paranormale.

Dar Spiritul ne atrage atenţia să nu căutăm aceste puteri pe cont propriu, fie şi sub forma mascată de ego-ul spiritual ca

«dorinţă de cunoaştere, de bunătate, chiar de unire cu Dumnezeu».

Nu vei reuşi sau, dacă ai reuşi,

«n-ai face decât să distrugi uşile pe care Eu le-am plasat între lumea formelor tangibile şi tărâmul viselor intangibile; şi uşa fiind deschisă, nu vei mai putea evita intrarea intruşilor pe domeniul tău privat decât cu mult necaz şi suferinţă.»

Mă întreb dacă nu cumva şi hipnoza ar putea fi o astfel de forţare a uşilor astrale...

În concluzie, Yoga înseamnă **efortul** de comuniune cu Sinele Superior. Erudiţii occidentali I-au spus "Dumnezeu", dându-i sensul grandios şi îndepărtat din Biblie şi astfel deformându-I înţelesul real, care este mult mai apropiat de concretul psihologic. În acest sens, poţi realiza cu succes "yoga" chiar fără să practici yoga indiană tradiţională.

Cele două etape ale iluminării

Iluminarea poate fi considerată şi un proces cu două mari etape:

1. Să imi **aliniez** fiinţa umană cu fiinţa spirituală din mine. Să mă supun intuitiv poruncilor divine interioare.

Problema este cum voi recunoaşte poruncile Spiritului. Pentru asta e utilă practica spirituală: meditaţia, rugăciunea etc. (Atenţie: a nu se confunda cu „vocile" din creier, care sunt, de cele mai multe ori, doar nişte spirite inferioare venite de aiurea!)

2. Să îmi realizez sau **recunosc** fiinţa spirituală din mine. Fenomenul se numeşte trezire sau iluminare.

Problema este cum voi mai suporta banalul trai cotidian după ce ecoul experienţei beatifice se va stinge. Voi plânge de dorul lui Dumnezeu ca Siluan Athonitul? Voi reuşi să o integrez în practica spirituală curentă sau o voi considera doar o amintire de neuitat?

Prima etapă o poate realiza oricine. Ea îţi aduce seninătate, mulţumire şi pace sufletească – acestea ar putea fi numite „fericire". Dar cine reuşeşte şi a doua fază (dacă Fiinţa spirituală îl ajută să O descopere), atunci va simţi, pentru o durată restrânsă de timp, beatitudinea Spiritului, dincolo de orice imaginaţie.

Trezirea te va ajuta să rezonezi mai bine cu Spiritul în viaţa curentă. Trebuie să aprofundezi zilnic starea pe care ai trăit-o şi să înţelegi de ce ţi s-a dat. E o nouă responsabilitate faţă de Tine însuţi.

«Dar atunci când EU mă voi revela astfel, tu nu vei fi mai fericit decât dacă ceea ce EU îţi voi revela va deveni pentru tine Pâinea Vieţii şi dacă vei trăi şi vei *manifesta* Viaţa pe care Aceasta O revelează.»

Chiar dacă nu vei experimenta iluminarea completă, totuşi, *alinierea cu Spiritul* este nu doar posibilă, ci lăudabilă, glorioasă, împlinind scopul vieţii, în ciuda limitelor umane şi adversităţilor.

Cap. IV

Punctul focal

«EU SUNT acel punct de conştiinţă focalizat în mintea ta care se numeşte pe sine „EU". EU SUNT acel „Eu", iar ceea ce tu numeşti conştiinţa ta este în realitate conştiinţa *Mea*, dar îngustată pentru a se adapta la capacitatea minţii tale omeneşti.»

Conştiinţa omului este un „punct focal" al Conştiinţei Spiritului. Acelaşi lucru se petrece cu Voinţa, Inteligenţa (Mintea), Iubirea – toate aceste aspecte spirituale vaste sunt reprezentate prin „puncte focale" în fiinţa umană, adică sunt atenuate, îngustate, ca să poată fi cuprinse în persoana limitată.

Oamenii manifestă în mod diferit aceste calităţi Divine:

- oamenii cu puteri paranormale manifestă mai clar Voinţa Divină;
- oamenii inteligenţi, geniile manifestă mai clar Inteligenţa Divină;
- există oameni cu o mare putere de sacrificiu, de dăruire a Iubirii Divine;
- unii oameni Îl simt pe Dumnezeu şi au o credinţă puternică pentru că manifestă mai clar Conştiinţa Divină;
- unii caută neîncetat libertatea în natură, ca un ecou al Libertăţii Divine;
- artiştii autentici manifestă mai evident Frumuseţea Divină etc.

Acestea sunt câteva exemple de manifestare a diverselor Atribute Divine prin semenii noştri. Nu trebuie să-i invidiem sau să-i adulăm, ci să recunoaştem măreţia Divinităţii exprimată în fiinţa lor mărginită. Nimeni nu poate manifesta *toate* calităţile Divine.

Poate cel mai uşor de înţeles pentru noi este „punctul focal" al Inteligenţei. Avem la îndemână comparaţia dintre inteligenţa unui copil şi cea a unui adult.

Inteligenţa Divină este *subiectivă*, dar Ea doreşte o privire *obiectivă* asupra Creaţiei. A reuşit acest lucru prin inventarea MAYEI, voalul de ignoranţă cu care acoperă inteligenţa umană. În felul acesta, se creează o inteligenţă aparent *obiectivă* faţă la Creator. Fiecare om are o perspectivă

unică asupra Creaţiei, la nivelul său de înţelegere. Şi aceasta îmbogăţeşte experienţa Divinităţii.

Conştiinţa e percepţie pură

Conştiinţa este substanţa din care e făcută atenţia, percepţia. E o substanţă neutră, *impersonală*, ca orice substanţă.

Conştiinţa ar fi ca un voal foarte subţire care se poate aşeza pe absolut orice obiect, însufleţindu-l, făcându-l VIU. Orice fiinţă este vie cât timp este „înfăşurată” în acest voal rafinat de conştiinţă.

Didactic, ne putem imagina cum propria noastră conştiinţă ne este scoasă de o forţă exterioară blândă şi pusă peste alt obiect vivifiabil, de exemplu o altă persoană care doarme. Acel om se va trezi şi va vedea lumea cu conştiinţa mea, mai bine zis, eu voi vedea lumea prin mintea lui. Nu voi şti cine am fost înainte, pentru că pura conştiinţă nu are memorie (tot didactic vorbind). Voi trăi intens fiecare clipă ce-mi va fi dată să stau în acel trup. După ceva timp, aceeaşi forţă misterioasă mă va scoate cu blândeţe şi mă va înapoia corpului meu iniţial. Mă voi trezi şi îmi voi relua viaţa ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Nu-mi voi aminti nimic, poate doar că am visat ceva interesant şi inedit.

Deci aşa funcţionează conştiinţa pură: este o atenţie disponibilă acolo unde o pui sau unde există ea prin firea lucrurilor.

„Deasupra” conştiinţei se află voinţa. Ele există împreună, ca feţele unei monede, nu se pot despărţi. Tot didactic vorbind, conştiinţa (atenţia) este pasivă şi hipersensibilă, iar voinţa este activă şi insensibilă. O voinţă mare nu ţine cont de nimic din jur, ci doar de resorturile ei intime.

Iar lângă conştiinţă şi voinţă coexistă inteligenţa, bazată pe memorie. Şi să nu uităm de fericire-iubire! Un asemenea ansamblu fundamental nu ar putea exista fără toate aceste funcţii principale, pe care se bazează Spiritul.

Sfaturi pentru o viaţă frumoasă

«Până la urmă, vei înţelege că nu eşti decât una dintre celulele Corpului Meu şi că voinţa ta nu este voinţa ta, ci a Mea; şi că inteligenţa şi conştiinţa pe care le ai sunt în întregime ale Mele; că nu există o persoană precum te crezi, căci tu, ca persoană, nu eşti decât o formă fizică înzestrată cu un creier omenesc, create de Mine pentru a manifesta în materie o Idee, un anumit

aspect pe care EU l-aş putea exprima cel mai bine numai prin această formă particulară.»

Cuvintele sunt înţelepte, dar viaţa e dură. Cum să rezişti când eşti lovit pe nedrept, când toate speranţele îţi sunt năruite? Cu ce mă ajută aceste învăţături în mod practic?

În primul rând, fii sigur că ai toate resursele să rezişti la orice agresiune! Corpul şi mintea îţi sunt construite ca să reziste. Doar conştientizeză puterea interioară care ţi s-a dat de la naştere!

În al doilea rând, nu te mai considera o fiinţă izolată, aruncată într-un mediu ostil, uitată de Dumnezeu sau cu care El nu ştie ce să mai facă! De la început ai fost şi eşti o celulă din Trupul lui Dumnezeu. Nu eşti singur, ci faci parte dintr-un organ colectiv de conştiinţă. Suferinţa ta îi afectează pe toţi fraţii şi pe Tatăl.

Şi cel mai important: tu nu trăieşti pe cont propriu. Ai o misiune şi nişte porunci de îndeplinit. Eşti ca un soldat integrat într-o unitate de luptă. Te-ai antrenat pentru ea şi eşti permanent sprijinit de restul camarazilor. Indiferent cât de banală, dură sau comodă este viaţa ta, ea are un scop. Ai tot felul de trăiri, fiecare cu rostul său, subordonat celui general. Nu-ţi plânge de milă, căci nu binele tău personal este important, ci măreaţa misiune divină pe care o duci la îndeplinire fie că o ştii, fie că n-o ştii. Continuă lupta, căci nu eşti singur!

În al treilea rând, nu-i mai privi pe cei care te atacă drept duşmani! Ei sunt puşi de Dumnezeu să îţi testeze ego-ul. Mai este acolo? ţi l-ai mai diminuat? cât mai ai de lucru cu tine? Eşti atacat exact acolo unde eşti vulnerabil. Gândeşte-te aşa: “Tind să reacţionez violent, deci trebuie să-mi corectez reacţia interioară. Agresivitatea e în mine, celălalt e doar pus să mi-o trezească din amorţire. La fel şi cu pierderile pe care le-am suferit. Toate îmi testează fricile, orgoliul şi celelalte defecte. Nu de suferinţe trebuie să îmi fie teamă, ci de mine, de eul personal neliniştit, acest demon interior...”

În al patrulea rând, nu mai visa la o avere fabuloasă care ar face să-ţi dispară toate greutăţile, ca prin farmec! E un miraj satanic. Greutăţile îţi sunt date de Dumnezeu ca să-ţi pui în valoare şi să-ţi dezvolţi calităţile interioare. Nu sunt degeaba. Dar Banuzeu te minte, promiţându-ţi fericirea dacă faci lucrările lui. Când începi să crezi că numai banul e rezolvarea universală, atunci sufletul deja ţi-e împietrit, ego-ul a căpătat dimensiuni colosale.

Unii bogătani încearcă să se gândească şi la Dumnezeu, dar faptele sunt de partea lui Banuzeu. Este o strategie tentantă, dar nu merge aşa.

Ne-a lămurit chiar Isus Cristos că, psihologic vorbind, nu poţi sluji simultan la doi Zei opuşi (Matei 6:24, 19:24). Banuzeu te face să crezi că problemele materiale au cauze materiale şi numai aşa le poţi rezolva. O minciună de la Tatăl minciunii! În realitate, problemele materiale au cauze spirituale. Bogaţii "evlavioşi" cred că Dumnezeu e puternic în Ceruri, iar Banuzeu e puternic pe Pământ. De fapt, Dumnezeu este prezent şi pe Pământ, cu deosebire în semenii tăi. Îl întâlneşti tot timpul, dar este deghizat, umil, iar semnele Lui le poţi rata dacă urmăreşti numai limbajul materiei oarbe.

Nu în ultimul rând, trăieşte-ţi viaţa cu bucurie şi entuziasm, oricât de banală şi searbădă s-ar părea că e! Ea este aşa cum o vezi tu, cum gândeşti tu despre ea. Cine te împiedică să vezi că viaţa ta e minunată?! Doar gândurile tale, deseori inspirate de minţile seci din jur. Orice îngrijorare este o gândire pesimistă care cheamă emoţii neplăcute. Adu-ţi aminte că scenariile de viitor pe care le-ai mai făcut nu s-au adeverit. Viitorul e întodeauna imprevizibil, nu-l poţi controla nici măcar în imaginaţie. Grijile nu vor schimba ziua de mâine, dar îţi vor strica ziua de astăzi.

Poate că îţi vine greu să renunţi la obiceiul cobitului şi la cel al gânditului în van. Atunci, pur şi simplu, cere-I Spiritului tău să-ţi ia de pe cap toate responsabilităţile, să prevadă El viitorul, iar tu să rămâi fără griji ca un copil. Cere-I-o sincer şi, într-o clipă, te vei simţi uşurat! Nu e o glumă, ci poţi verifica că El există şi îţi ia în serios rugămintea.

Oamenii din jur îndeasă în capul tău ideile lor greşite. Le poţi contra prin luciditate, atenţie şi o gândire corectă, în acord cu idealurile divine. Dar ce faci cu energia malefică ce însoţeşte acele gânduri eronate?! Te trezeşti dintr-o dată cu stări şi emoţii străine şi neplăcute. Cum le elimini?

Metoda cea mai directă este să invoci Spiritul lăuntric să facă El această treabă. Tu doar concentrează-te la El, cere-I ajutorul imediat, dar fără disperare sau nerăbdare. Lasă-l să acţioneze în ritmul Său, cu ştiinţa şi puterea Lui. Tu ia-ţi de grijă şi relaxează-te, cu încredere că vei fi ajutat. Poate că vei primi şi impulsul de a acţiona în vreun mod - fă-o! Fii conştient că inspiraţia ţi-a venit de Sus!

Aşa îţi întăreşti legătura sufletească cu Spiritul lăuntric atotputernic, Fiul de Dumnezeu ce locuieşte în tine. Asta îţi va aduce împlinirea spirituală mult-visată...

Cap. V

Conştiinţa e spaţialitate

«Conştiinţa Mea [...] *este* spaţiu, sau ceea ce omul numeşte spaţiu.»

Conştiinţa ta poate fi expansionată în spaţiu. Fă următorul exerciţiu: stai în picioare şi închide ochii. Apoi ridică-te pe vârfurile picioarelor şi stai aşa în echilibru. La început te vei dezechilibra imediat. Ca să eviţi acest lucru, imaginează-ţi camera cu ochii închişi şi dilată-ţi conştiinţa până atingi pereţii camerei ca un balon umflat. Astfel, corpul tău fizic va fi ţinut automat în balans chiar de pereţii camerei, fără efort. Uimitor, dar funcţionează! Află că a fost mai mult decât un exerciţiu de imaginaţie. Chiar ţi-ai expansionat conştiinţa pe o rază de câţiva metri, aproape materializând-o.

Ce-ar fi dacă ai extinde raza la sute de metri?! Sau chiar mai mult...

--- Spaţiul cosmic pluteşte în Conştiinţa Supremului ---

De unde vine gândirea?

«Omul crede că *el* gândeşte. Dar SUNT EU, Eul său Adevărat, cel care gândeşte prin organismul său.»

Un anumit experiment s-a replicat de nenumărate ori, în diverse forme şi de către diverşi cercetători ai planetei, mereu cu acelaşi rezultat şocant: În timp ce se măsoară cu mare fidelitate activitatea electrică a creierului, subiecţii sunt puşi să apese pe un buton atunci când decid să facă o anume acţiune. Spre surpriza tuturor, apăsarea butonului (adică decizia conştientă) apare *mai târziu cu circa jumătate de secundă* faţă de clipa când aria decidentă din creier este activată electric. Concluzia generală este că **deciziile noastre "libere", de fapt, nu sunt conştiente, ci ne sunt DICTATE de subconştient, de forţe sau inteligenţe necunoscute**.

«Această forţă este Voinţa Mea de A FI şi de A TRĂI în om. De aceea, orice este el, EU SUNT, şi orice face el sau tu, EU o fac, şi orice spui sau gândeşti, EU sunt Cel care o spune sau o gândeşte prin intermediul organismului tău.»

Există două aspecte diferite ale vieţii. Primul este aspectul etern şi nemodificabil, existenţa pură: A FI. Al doilea este aspectul ce ţine de

devenire şi schimbare continuă: A TRĂI. Voinţa Divină se manifestă egal în ambele, în transcendent şi în imanent.

Combinând cele două citate: când gândeşti şi faci o prostie, nu înseamnă că aşa a vrut Dumnezeu, ca tu să greşeşti neapărat. Nu. Dumnezeu pompează Voinţa de a trăi în om, precum inima pompează sângele în artere. Dar, după cum vasele de sânge pot fi blocate şi acolo pielea se învineţeşte, tot aşa, Voinţa de acţiune a Divinităţii poate întâmpina unele blocaje în om, care deviază această Forţă interioară în acţiuni neconforme cu Inteligenţa Divină.

Voinţa şi Inteligenţa Divină sunt nedespărţite, fac parte din aceeaşi "forţă de reacţie rapidă". Dacă omul vrea să facă ceva ce se va dovedi prostesc sau dacă omul gândeşte complet aiurea, nu este manifestarea Supremului Creator, care acţionează mereu PERFECT şi ARMONIOS. De Sus vine doar *impulsul de a acţiona neapărat*, chiar prosteşte dacă altfel nu se poate. Greşind şi suferind urmările greşelii sale, omul îşi dezvoltă propria inteligenţă, mai bine spus, îşi destupă mintea să primească mai multă Inteligenţă Divină. Deci, până la urmă, totul este spre bine, singura ta obligaţie este să acţionezi cumva, după cum te duce capul (chiar şi pasivitatea este o acţiune). Dacă o faci "corect", vei merge mai repede spre fericire. Dacă nu, tot vei ajunge la fericire, dar mai pe ocolite.

Ce nu trebuie să facă un spirit este să stagneze. Asta este suprema dezamăgire a Divinităţii, să vadă spirite care nu vor să înainteze în nicio direcţie, mai ales din lene. Ele îşi opresc *devenirea*, chiar dacă, în Sine, au calitatea divină a *purei existenţe*. Cu o singură aripă nu poţi zbura…

Ego-ul îl critică mereu pe Dumnezeu

Desigur, unii s-ar putea arăta a fi indignaţi de afirmaţiile de mai sus. *Cum adică, omul nu are nicio răspundere pentru ceea ce face, poate da vina pe Dumnezeu pentru toate prostiile care îi trec prin cap şi le pune în practică?!* Dar această „grijă" este la fel de falsă precum ar fi aceea să interzicem cărţile care descriu cât de bine şi frumos este după moarte, ca să nu încurajăm sinuciderile!

Tot aceştia îi reproşează lui Dumnezeu: *de ce îl iubeşte El la fel şi pe omul bun, şi pe cel rău?!* Pilda „Fiului risipitor", nici după 2000 de ani, nu poate fi înţeleasă tocmai din cauza gândirii de tip „personal".

Interpretări abuzive au fost şi vor fi mereu despre orice, care sunt opera ego-ului. El este maestru în speculaţii, sofisme, false pudibonderii, în scopul combaterii adevărului spiritual.

Psihopaţii şi perverşii oricum fac ce-i taie capul. Dar nu din cauza strădaniei de a se uni cu Divinitatea, cum ne îndeamnă Cartea, ci dimpotrivă, fiindcă au un ego virulent, inflamat, orgolios.

Un om evoluat spiritual nu va face fapte grave, din instinctul milei, pentru că Spiritul său este unul superior şi cunoaşte foarte bine puterea karmei negative, ce se întoarce asupra făptuitorului ca un bumerang pe care l-ai aruncat şi îţi aminteşti de el abia când te loveşte în moalele capului.

În concluzie, această Carte *poate* fi citită de oricine, dar nu oricine o va citi sau îi va înţelege mesajul. Numai puţini o vor face. Lor li se adresează. Pentru restul oamenilor, Cartea va fi ca şi invizibilă. Nu vă îngrijoraţi de reacţia societăţii, fiindcă nu va exista niciuna. Din păcate!...

Sufletul vitalizant

«[...] omul nu respiră şi nici nu poate respira după cum vrea el. Ceva cu mult mai înalt decât eul său natural şi conştient trăieşte în corpul său şi respiră prin plămânii săi.»

Conform unor revelaţii, activitatea biologică este coordonată de „suflet”. Vezi comunicarea spiritistă **„DEZVĂLUIRILE MINŢII ASTRALE a Ninei Petre”**. E vorba de sufletul “vital” nu de cel “psihic”. Sufletul vital este o entitate de vibraţie eterică însărcinată cu paza, susţinerea şi repararea maşinăriei biologice.

În schimb, sufletul psihic este un concept vag şi versatil, folosit de oameni în mai multe sensuri. Astfel:

Sufletul înseamnă *emoţii* (ca în expresia “mi se rupe sufletul...”).

Sufletul înseamnă *minte* (cuget şi simţiri).

Sufletul înseamnă *intuiţie* (ca în expresia “sufletul îmi spune că...).

Sufletul înseamnă *personalitate* (ca în expresia “suflet pereche”).

Sufletul înseamnă *conştiinţa de sine, simţul eului*. Ea provine din conştiinţa Spiritului încarnat în om.

Spiritul orientează puterea minţii

«Cheia este aceasta: „A GÂNDI înseamnă A CREA” sau „După cum GÂNDEŞTI în INIMA ta, aşa este pentru tine.»

Mulţi esoterişti sau psihologi sau conferenţiari motivaţionali au preluat mesajul din această Carte şi din alte surse orientale, care subliniază Puterea Gândului. Dar, de regulă, l-au preluat trunchiat, incomplet. Ei nu introduc în ecuaţie şi elementul principal, pe Dumnezeu sau Spiritul. E drept, mintea are o putere proprie, dar destul de limitată. Pentru a obţine mari realizări este necesar, în prealabil, să ne aliniem voinţa personală cu Voinţa Spirituală. Altfel, eforturile minţii noastre ar putea da unele roade, dar minore şi care ar putea veni cu unele riscuri. Deci efortul esenţial este cel de renunţare la ego şi la pretenţiile acestuia, iar restul va veni de la sine, după meritele şi destinul fiecăruia.

Cap. VI

Dorinţele

«Da, toate dorinţele şi toate ideile vin de la Mine. Sunt ideile Mele şi dorinţele Mele, pe care le insuflu în mintea şi în inima ta pentru a le manifesta cu ajutorul tău. Tu nu ai nicio idee proprie şi nici n-ai putea să ai vreo dorinţă care să nu provină de la Mine, căci EU SUNT tot ce Există. Deci *toate* dorinţele sunt *Bune* şi, astfel înţelese, ele se realizează negreşit într-un mod rapid şi complet.

Tu ai putea interpreta greşit dorinţele Mele, impulsurile Mele interioare şi ai putea căuta să le utilizezi pentru scopurile tale egoiste. Dar chiar şi când îţi permit să o faci, Planul Meu tot se împlineşte. Căci doar lăsându-te să abuzezi de Darurile Mele şi prin intermediul suferinţelor pe care aceste abuzuri le antrenează – abuzul şi suferinţa sunt agenţii Mei purificatori – doar aşa pot să te transform în canalul pur şi dezinteresat de care am nevoie pentru exprimarea perfectă a ideilor Mele.»

«Datorită permisivităţii infinite (a Supremului), toate dorinţele irezistibile pot fi îndeplinite. Dorinţele care îşi distrug subiecţii sau obiectele lor sau care nu se calmează prin satisfacerea lor sunt contradictorii în sine şi nu pot fi îndeplinite. Numai dorinţele motivate de dragoste, bunăvoinţă şi compasiune sunt benefice atât pentru subiect, cât şi pentru obiect şi pot fi satisfăcute [...] Întregul univers va încerca să realizeze o dorinţă născută din compasiune.» *(Nisargadatta Maharaj, din „Eu sunt Acela”)*

«[...] în univers există un anumit fluid, care înlocuieşte în lumea noastră [a spiritelor neîntrupate - n.n.] imboldul sau necesitatea trupului vostru. Vrând-nevrând, el ne scoate din starea de inactivitate şi nu ne dă pace până nu ne punem la lucru. Aşa că, devenim activi. Lucrând sub

imboldul acestui fluid, simţim o mulţumire, o stare mai bună decât cea produsă de inactivitate.

Tatăl ceresc este într-o perpetuă activitate, iar reprezentantul Său în lume este acest *fluid*, care ne pune la lucru, să fim activi ca El, Creatorul nostru. Acest fluid de natură electrică vine de la Soarele nostru, scaldă pământul şi atmosfera sa fluidică, producând - fie în omul întrupat, fie în cel spaţial - *dorinţa* de a face ceva.»

(citat din Scarlat Demetrescu - "Din tainele vieţii şi ale universului", capitolul "Cauza activităţii")

Cap. VII

Progresul Spiritelor, viitorul omenirii

În sens biblic, CUVÂNTUL este Planul Creator al Lumii sau „Ideea Mea" despre exprimarea Sinelui într-o „nouă stare", adică Creaţia materială şi, mai restrâns, omenirea.

Mai apoi în text, CUVINTELE desemnează Spiritele de rang uman alocate Terrei. Când omenirea va fi formată numai din spirite aproape perfecte, ea va deveni unitară, ca un organism perfect sănătos. Abia atunci „CUVÂNTUL se va fi făcut TRUP", adică Planul Creator iniţial referitor la omenire se va materializa complet în planul fizic.

Oare se transmite înţelepciunea, rafinamentul gândirii prin gene la urmaşi? Parţial, unele lucruri se moştenesc, desigur. Şi mai este efortul general de propăşire, care duce omenirea înainte. Dar un spirit evoluat iese în evidenţă prin superioritatea sa în orice condiţie terestră s-ar naşte, dacă reuşeşte să supravieţuiască fizic.

«În ultimele epoci, am putea spune că ai eliminat strat după strat din conştiinţa umană, disipând ceaţa sau vraja puse în jurul minţii tale de către intelect; supunând, dominând, spiritualizând şi clarificând intelectul însuşi, până când ai început acum să te trezeşti şi să vezi prin ultimele straturi, care se subţiază neîncetat, licăriri ocazionale ale Mele, Unica şi Marea Realitate dinăuntrul tuturor lucrurilor.» (cap.X)

Deci, întâi trebuie ca Spiritele să se perfecţioneze cât mai mult ele însele, ca să devină „un aspect perfect al Ideii Mele" generale. Apoi, când va veni sorocul, se vor întrupa în oameni numai Spirite aproape perfecte, realizând o lume ideală. Acei oameni vor fi foarte puri, fără ego, exprimând Impersonalul prin aspectul lor personal. Aceea va fi clipa de

Glorie a Creaţiei, care va fi urmată de translatarea omenirii într-un plan superior de vibraţie eterică. Pentru amănunte, citiţi articolul meu „VIITORUL OMENIRII ÎN DATE”.

Este uşor de remarcat exprimarea foarte sintetică şi abstractă a Marelui Spirit care face această transmisie mediumnică, ce priveşte lucrurile de la o înălţime ameţitoare. Efectiv, încercând să înţelegi ce vrea să spună, parcă te ia ameţeala, fiind ridicat pe un plan ideatic foarte, foarte înalt.

Când îţi vorbeşte, El te priveşte prin toate straturile din care eşti format, de la cel mai rafinat spiritual, până la cel grosier fizic. Eşti Tu pe diverse niveluri de vibraţie, foarte diferite, dar legate între ele prin firul Identităţii unice. De aceea, poate, exprimarea din carte este uneori ambiguă, fiindcă El te vede simultan din toate perspectivele posibile, eşti transparent de sus până jos.

Cap. IX

Omul nu e rezultatul evoluţiei naturale

Crearea omului nu este rezultatul evoluţiei naturale, ci este o emanaţie Divină instantanee, prin “suflul vieţii”. Omenirea terestră a fost creată întâi în planul eteric, unde i-a fost probată funcţionarea. Apoi a fost aruncată în planul fizic, într-un interval scurt de timp. (Aşa se explică cum şi de ce reapar specii total dispărute dintr-un areal. Pur şi simplu, sunt emanate din nou, dar numai dacă este absolută nevoie.)

[Întâi] «forma ta corporală a devenit perceptibilă simţului psihic, deşi nu încă ochiului fizic.»

[Apoi] «Te-am alungat din Grădina Edenului, îmbrăcându-te într-un „înveliş de piele şi carne”, ca pe celelalte animale.»

“Căderea din Eden” este un alt nume al procesului emanaţiei directe în lumea fizică a creaturii subtile, a omului eteric. În lumea subtilă, aspectele sexuale nu contează şi nu sunt atât de evidente. Faza edenică era viaţa omului în lumea subtilă eterică, unde toate nevoile şi le satisfăcea imediat, având controlul regatelor inferioare (elementalii).

Acest lucru este completat de comunicările spiritiste ale doamnei Maria Cocciş Beech, unde entitatea Ande comunică următoarele:

«Adam a fost un prototip şi, când s-a constatat că funcţionează, au fost simultan făcuţi mai mulţi oameni. Cei mai mulţi au fost făcuţi în

Europa şi Asia. Au fost făcuţi 375000 indivizi dintr-o dată, acesta fiind numărul optim pentru dezvoltare. Erau ceva mai înalţi şi mai bine făcuţi decât voi acum, cam de 3 metri. Intelectul lor nu era comparabil cu ceea ce aveţi voi acum, ci mai degrabă cu cel al animalelor. Doar că ei aveau capacitatea de a învăţa. Şi în fiecare din aceşti indivizi a fost introdus un, ce numiţi voi, SPIRIT.

Omul trebuia să se adapteze la condiţiile de viaţă pe Pământ, la regnul animal şi regnul vegetal, deci nu putea fi complet diferit sau rupt. Şi s-a luat ca prototip sistemul de organizare a regnului animal.

Dar ceea ce găsiţi voi că reprezintă legea evoluţiei darwiniste este incorect. Nu are bază materială. Voi puteţi interpreta că ar exista o evoluţie a speciilor. Dar, de fapt, această evoluţie nu există.

Nu veţi găsi niciodată o legătură directă între regnul animal şi voi, că voi aţi deriva din regnul animal. Voi aveţi elemente comune cu regnul animal, dar lui îi lipseşte ingredientul de bază, acea energie care zace în voi pe care unii o numesc Suflet sau Creaţia divină. Deci acela este elementul care vă face pe voi să fiţi oameni şi diferiţi de regnul animal.

Primii oameni au fost creaţi în 5 ani tereştri. Au fost creaţi ca adulţi, pentru că altfel nu ar fi rezistat la condiţiile severe de trai din acea vreme. Acea fiinţă pe care noi am creat-o, am pus-o în mediul natural şi am lăsat-o să se dezvolte singură. Deci a avut de învăţat totul de la zero. Nu puteam să creăm copii, pentru că nu ar fi rezistat, ar fi căzut pradă atât animalelor, cât şi părinţilor.

Aveau o lungime de viaţă foarte mare în comparaţie cu voi, între 400-600 ani. Fizic, au fost făcuţi foarte sănătoşi. Condiţiile de trai pe planetă i-au făcut să trăiască atât de mult, cum vi se pare vouă acum.»

Iar Scarlat Demetrescu, în celebra sa carte "**Din tainele vieţii şi ale universului**", capitolul "*Idei despre creaţie*", întăreşte ideea că omul nu este urmarea unei evoluţii naturale, ba chiar întreaga natură a fost emanată din planurile subtile:

«Să presupunem că un mare spirit, din categoria celor ce construiesc sori şi planete, ar coborî în atmosfera superioară a Pământului, în zona albă sau divină, unde sunt marile noastre entităţi spirituale, şi ar dori să facă o demonstraţie. Prin puterea voinţei sale, el ar putea să facă din fluidul humifer un bob de humă, exact de aceeaşi compoziţie cu huma terestră. De asemenea, ar putea să fabrice orice metal sau piatră preţioasă ar dori, din fluidul lor corespunzător.

Dacă acest mare spirit ar coborî mai jos, în zona a treia, roşie - cea de la suprafaţa pământului - va găsi fluide vegetale, animale şi umane,

putând face din ele o portocală, o pasăre şi chiar un trup de om ca al celorlalţi oameni. Misterul creaţiei a constat, constă şi va consta în transformarea fluidelor în materii gazoase, lichide şi solide. În plus, fluidele îşi urmează cursul lor evolutiv, care constă în prefacerea fluidelor de natură minerală în fluide vegetale, a acestora în fluide animale şi pe urmă în fluide umane.

Din fluidele universice s-a format tot ce există pe diferite planete. Pământul fiind acum un glob bătrân, nu se mai produc pe el asemenea transformări. Dar când este vorba să se construiască o planetă nouă, din Sfera divină coboară cete numeroase de Constructori divini, care încep crearea materiei minerale, materializând fluide minerale. După consolidarea mineralului, prin condensarea şi încetinirea vibraţiei particulelor fluidului mineral, o altă serie de Constructori prepară din fluidul mineral aflat în jurul planetei, fluide vegetale, şi apoi din ele, prin materializări, creează primele plante. Când pământul a fost îmbrăcat cu o haină vegetală - plante aflate pe cea mai de jos treaptă evolutivă -o altă serie de Constructori a transformat fluidul vegetal în fluid animal, din care au început să facă trupuri de animale -şi aşa mai departe. Aşadar, începutul vieţii pe o planetă nouă este o continuă materializare, săvârşită de anumite mari duhuri.»

Ce poate să facă astăzi un eliberat spiritual şi nu putea să facă Adam în starea paradisiacă?

«starea Edenică reprezintă aspectul *Celest* al Conştiinţei Impersonale, sau starea în care Tu erai încă în mod conştient Una cu Mine", unde "deşi erai conştient de tine, aşteptai numai de la Mine inspiraţie şi ghidare.»

Eliberatul exemplifică aspectul *Terestru* al Conştiinţei Impersonale. O realizare complet nouă...

«în scopul de a crea un corp şi de a dezvolta în el o conştiinţă de sine personală capabilă să exprime complet Perfecţiunea Mea.»

Putem compara starea "Celestă a Conştiinţei Impersonale" cu starea unui **medium în transă**, care primeşte ghidare divină numai în acele momente speciale când devine un releu pentru Voinţa Divină. În schimb, un **iluminat spiritual** exprimă în permanenţă Voinţa Divină prin tot ce face şi spune, fiind Divinitatea coborâtă în materie şi care se manifestă conform specificului individului respectiv.

Omul însuşi a făcut selecţia

«Şi căutând condiţiile cele mai favorabile pentru manifestarea atributelor Tale particulare, Te-ai răspândit pe suprafaţa Pământului, însufleţind şi

stimulând Inteligenţa latentă din toate formele de viaţă cu care intrai în contact, pentru ca şi ele să exprime mai complet şi mai activ aspectele particulare din ele ale Ideii Mele.»

Ne putem gândi aici la faptul că Omul a selecţionat soiurile de plante folositoare lui şi tot el a domesticit unele animale. De exemplu, grâul sălbatic are o valoare nutritivă mai mică decât fratele său, grâul de cultură, obţinut prin selecţionare timp de mii de ani. Sau la faptul că omul a domesticit câinele sălbatic şi l-a făcut să fie prietenul său din generaţie în generaţie.

Femeia şi bărbatul sunt inegali în faţa Iluziei

Şarpele din Biblie este Maya, sau Iluzia creaţiei din Vedanta. El oferă cunoaşterea lucrurilor limitate. Dar Dumnezeu este nelimitat, iar acea cunoaştere nu se referă la El. Putem cunoaşte numai creaţia Lui, care, din principiu, este mărginită.

Căderea din Paradis poate semnifica şi ieşirea din Dumnezeirea nelimitată. Şi atunci „au cunoscut că sunt goi”.

Dar de ce se face această referire clară la sexualitate? Şi de ce Şarpele i-a dat mărul Evei, nu lui Adam?

Răspunsul este că **sexualitatea este un mecanism atotputernic de perpetuare a Iluziei cosmice**. Femeia (arhetipul feminin) trăieşte intens instinctul de procreaţie. El se manifestă prin atragerea bărbatului, dar mai ales prin naşterea, creşterea şi educarea copilului. Femeia este copărtaşă cu Dumnezeu la crearea lumii. Ea trăieşte sexualitatea ca un mijloc pentru un scop nobil. Copilul (lumea) este sensul existenţei ei.

Pentru bărbat, sexualitatea este doar un instinct fiziologic, nu are conotaţia metafizică de procreaţie. Bărbatul este mai detaşat de Iluzie, de creaţie. El este gata oricând să ucidă sau să-şi sacrifice viaţa, din postura de războinic al clanului.

Femeia este mai temătoare, pentru că rolul ei esenţial este să perpetueze viaţa, Iluzia. S-ar putea sacrifica numai de dragul copilului ei, nu pentru vreo idee abstractă.

În schimb, Iluzia se manifestă plenar la bărbat prin atracţia de neoprit către sexul frumos. (Cei care devin homosexuali, nu fac decât să schimbe o iluzie cu alta, ei nu ies de sub dominaţia Naturii, cum pretind unii dintre ei. Homosexualitatea este un vis în vis: visezi că eşti femeie în visul că eşti bărbat...)

Deci mitul biblic consacră sexualitatea ca fiind cel mai important efect al Iluziei („căderii” în manifestarea cosmică), cu cele două aspecte: procreaţia (la femeie) şi atracţia către femeie (la bărbat). Iluzionarea bărbatului (pentru a ajuta şi dirija creaţia) urmează iluzionării femeii, care este primordială (creaţia în sine). De aceea se spune că Eva a fost prima tentată. Pentru că ea este mâna dreaptă a Creatorului în Creaţie. Iar Adam i-a urmat exemplul, cedând farmecului Evei.

Omul se îndepărtează de fundamentul metafizic

Acestea sunt doar nişte consideraţii filosofice. Concret, psihologia femeilor şi bărbaţilor de azi poate diferi foarte mult de acest tipar. Totuşi, în subconştientele oamenilor se păstrează esenţialul: Femeia va accepta alături, intuitiv, un bărbat despre care simte că îi va transmite gene bune viitorului copil şi care promite că îi va asigura un cămin îndestulat. Bărbatul va forma un cuplu trainic cu o femeie care îl atrage întâi fizic şi apoi sufleteşte. Desigur, există nenumărate variante diferite, ba chiar contrare acestui scenariu standard. Fiecare cuplu este unic.

Mai mult chiar, în lumea de astăzi, este pus în pericol însuşi conceptul de familie, rădăcina omenirii. Sexualitatea a devenit un scop în sine, îndepărtând-o astfel de rostul natural şi fundamentul ei metafizic. Nici poziţiile puritane nu sunt corecte, căci ele îi răpesc omului liberul arbitru – care este tot un cadou metafizic. Este de preferat o poziţie de echilibrată şi raţională.

Raţiunea va respinge ca inutile şi dăunătoare: pornografia (care „educă” tineretul prin persistenţa unor clişee false), perversiunile sexuale (proclamate astăzi ca fiind „sănătoase” de psihologie şi corectitudinea politică), partenerii multiplii.

Realitatea lumii de astăzi dovedeşte că până şi concubinajul este o „modă” nefastă, mai ales pentru femeile care îl acceptă o perioadă prea îndelungată, căci bărbatul se va simţi liber să le părăsească (pradă nenumăratelor ispite), iar ele vor cădea în depresie. Concubinajul înseamnă o lipsă de angajament moral, un alt semn al decăderii umanităţii actuale. O perioadă de un an zi de zi împreună ar fi suficientă pentru cunoaşterea reciprocă şi luarea unei decizii pentru căsătorie sau despărţire amiabilă.

Problema este că ambii concubini îşi dau seama de nepotriviri, dar se complac în incertitudine, evitând să „rupă pisica” din lipsa unei alternative. Să fii într-un cuplu este un semn al succesului social. Mai ales

femeia singură parcă ar avea un stigmat. De aceea, multe fug de singurătate de frica gurii lumii. În trecut, femeia dorea să se căsătorească de tânără şi o făcea cu cine apuca. Astăzi, femeia vrea să se mândrească cu o „relaţie”, adică un concubinaj, tot cu cine apucă. Dar femeia căsătorită este mulţumită şi respectată, iar cea „într-o relaţie” trăieşte pe un nisip mişcător. Şi asta din cauzele *metafizice* amintite mai sus.

Există şi virtuţi ale singurătăţii, care nu sunt lăudate în societate. După o relaţie eşuată, omul trebuie să-şi rezerve o perioadă de linişte, în care să reflecteze şi, mai ales, să acumuleze energie pentru o viitoare relaţie. Timpul trebuie lăsat să lucreze pentru întâlnirea persoanei potrivite. Graba refacerii vieţii sentimentale nu duce la fericire, ci doar la erotism trecător şi nesăţios.

Căsătoria este utilă atât pentru parteneri, cât mai ales pentru copil. Legământul căsătoriei (fie la primărie, fie la biserică) este subminat de ideea că „mai bine te desparţi pur şi simplu, decât să divorţezi cu scandal”. Jumătate dintre cuplurile căsătorite divorţează la un moment dat, arată statisticile. Dar viaţa noastră personală este unică, nu o statistică. Într-adevăr, convieţuirea în doi nu este uşoară, ci trebuie privită şi ca o *cale spirituală*, de diminuare a ego-ului. Ca să poţi iubi un om trebuie să-ţi „legi” ego-ul. Iar ca să-ţi legi ego-ul, trebuie să simţi o legătură puternică cu celălalt.

Aici, provocarea este că, în ziua de astăzi, înseşi grupările „spirituale” încurajează libertinajul sexual, subordonând nevoia firească de a întemeia o familie, chipurile, unui ideal abstract. Relaţiile se leagă sub umbrela gurului sau învăţăturii sectare, dar neavând un acord destinic.

Pe de altă parte, predicând abstinenţa, monahismul are şi el rostul lui, dar foarte puţini sunt făcuţi să îl urmeze. De obicei, apar compromisurile şi problemele: cel mai adesea, o viaţă sexuală neoficială, sau perversiuni sexuale, dacă nu chiar pierderea echilibrului psihic...

Asta-i lumea în care trăim, tot mai depărtată de visul metafizic din care a apărut. Dumnezeu a visat lumea, iar acum lumea se crede a fi mai reală decât însuşi Creatorul ei.

Cap. XII

Problemele conjugale

Problemele conjugale ale filosofului grec Socrate cu soţia sa, Xantipa, erau bine cunoscute. Pe baza lor, el a elaborat acest sfat înţelept: *„Căsătoreşte-te cu orice preţ. Dacă ai o soţie bună, atunci ai să fii foarte fericit; dacă ai una rea, atunci ai să devii filosof ca mine – şi asta este bine pentru orice bărbat.”*

Cap. X

Binele şi Răul

În carte, Binele şi Răul sunt cele relative la interesele personale. Nu se vorbeşte despre Binele şi Răul absolut, adică Dumnezeu şi Satan. Totuşi, nu se afirmă nicăieri că demonii nu ar exista. Este o cu totul altă discuţie, care nu are loc aici.

Din perspectiva Impersonală, transcendentă, se poate percepe că nu există Răul şi Demonul. Dar, în general, orice afirmaţie sau concepţie de pe acel nivel nu ar trebui preluată mimetic de către omul obişnuit, pentru că nu mai este valabilă la nivelul minţii sale.

Chiar când te identifici cu Dumnezeu prin tehnica predată de El, ia seama la minte: ea te poate face să te crezi deja ceea ce nu eşti şi să devii ridicol în societate. Ego-ul spiritual te poate îndemna să te comporţi aberant. Ţine minte ce spunea maestrul Ramana Maharishi: *„Păstrează în inimă simțul nondualității, dar nu-l exprima niciodată în acțiune.”*

Maya a creat ego-ul şi demonii, nu Dumnezeu

Nu cred că ceea ce este urât, agresiv, rău a putut fi gândit de Inteligenţa Divină. Însă, odată cu apariţia ego-ului, au apărut pe lume lucruri „indezirabile”. Dumnezeu doar a pus sămânţa apariţiei sale, anume Maya, sau iluzia universală. Desigur, a existat un risc, asumat de Dumnezeu, care are întotdeauna soluţii de corectare a exceselor, dizarmoniilor.

De fapt, provocările pe care I le aduce ego-ul nu fac decât să-I stimuleze Inteligenţa la nivele nemaiîntâlnite. Divinitatea vrea să-Şi cunoască limitele şi nu se teme să Îşi încerce puterile cu orice nouă provocare sau sfidare adusă de „fiinţele autocreate”: ego-ul, demonii etc.

Aceste fiinţe n-ar putea exista fără vălul de iluzie (Maya) care le acoperă, dar Dumnezeu lasă astfel lucrurile, pentru că aşa le-a proiectat să fie. Fără Maya, n-ar mai exista lumea, şi toţi am fi aceeaşi Fiinţă Universală, care se plictiseşte de bine...

Toate fiinţele se consideră separate de Dumnezeu din cauza vălului iluziei. Dar tocmai această falsă separare le face să fie autonome, deşi folosesc inteligenţa provenită din Inteligenţa Divină, şi restul calităţilor divine reduse la scara creaturii limitate.

Deci toate calităţile prin care ne distingem drept „fiinţe gânditoare, superioare" aparţin, de fapt, Divinităţii, dar credem că sunt ale noastre proprii şi facem ce vrem cu ele. Dumnezeu nu se supără, dar în acelaşi timp, El ne mână discret înapoi la Armonia Universală din care provenim, după ce ne plătim toate greşelile făcute din ignoranţă.

De ce îngăduie Dumnezeu suferinţa?

Suferinţa este inevitabilă, ba mai mult, este necesară pentru mersul Creaţiei. Fără ea, creatura nu poate găsi drumul spre Înalt. Şi totuşi, în acelaşi timp, El ne sprijină în acţiunile de diminuare a suferinţei, cu toată Compasiunea Divină. Dar nu orice suferinţă poate fi eliminată, decât dacă a devenit inutilă din perspectiva evoluţiei...

Privind lucrurile mai profund, cine suferă? Nu există decât o singură Fiinţă în tot Universul şi aceea este Dumnezeu sub o infinitate de forme. Înseamnă că El singur suferă, şi-a asumat suferinţa pentru o Creaţie perfectă, cum şi-o doreşte.

Şi ce este suferinţa din această perspectivă? Este foarfeca cu care Creaţia îşi croieşte singură stofa pentru a semăna Tiparului ideal.

Iluminarea vine când s-a copt ego-ul

Iluminarea spirituală ţi-o poate dărui Dumnezeu *într-o clipă*, oricând, chiar acum. Dar pentru a atinge acea stare de dezvoltare a minţii şi corpului uman care să poată exprima perfect Voinţa Divină, este nevoie de sute de încarnări. Omul superior, pregătit pentru iluminare, nu se face *într-o clipă*, ci necesită mult timp, eforturi şi suferinţe.

Suferinţele provin din faptul că omul se simte *separat* de Creatorul său. Dar separarea (starea de *non-iluminare*) este un vis urzit chiar de Creator, pentru ca omul să cunoască şi stăpânească condiţiile materiale,

prin concentrarea atenţiei exclusiv asupra planului terestru. De aceea, nu poate exista evoluţie fără suferinţă.

Comorile adunate în perispirit sunt duse de la o încarnare la alta şi sunt perfecţionate. Deşi în fiecare viaţă avem de a face cu *alt om*, totuşi, *umanitatea* este o construcţie unitară, purtată de spiritul său. Într-una din aceste vieţi, omul devine PERFECT prin iluminare. Cum spune Autorul divin, înseamnă că acel om "a dezvoltat o minte şi un corp perfecte, capabile să exprime perfect Ideea Mea pe Pământ". Nu e obligatoriu ca mintea să fie genială, iar corpul, de sportiv; ci altele sunt criteriile.

Ca un act excepţional, Dumnezeu poate desemna un spirit înalt să se materializeze instantaneu ca om în carne şi oase (cum a "înviat" Isus). Dar este o creaţie temporară şi artificială. Dorinţa Domnului este ca oamenii normali, apăruţi conform legilor biologice, să atingă acel nivel spiritual impersonal - prin iluminare.

Deşi iluminarea este un act de Graţie divină, ea vine la *momentul potrivit*, când s-a copt fructul ego-ului şi poate fi cules. Adică, atunci când mintea şi corpul sunt capabile să înţeleagă Graţia şi s-o folosească conform Voinţei Divine. Aflăm astăzi despre unii căutători spirituali care au trăit iluminarea spirituală, dar nu ştiu ce să facă cu ea. Fie sunt intrigaţi de acea stare şi revin la vechile obiceiuri mentale, fie sunt neinspiraţi în a face ceva folositor, oricum, s-ar părea că această iluminare "nu aduce rod". Parcă, prin aceste exemple, Dumnezeu ne arată ce se întâmplă când iluminarea vine mai devreme decât la momentul "coacerii ego-ului". Asta, ca să nu se simtă nimeni nedreptăţit...

Cap. XIV şi XVII

Ce se aplică la ego se aplică şi la colectiv

Omenirea trebuie să treacă prin toate fazele de **dezamăgire** înainte ca să se îndrepte trup şi suflet către Creatorul ei.

Acum se pare că ne aflăm în faza terminală a actualei civilizaţii. Asta înseamnă că dezamăgirile se vor aglomera, deşi progresul tehnologic şi chiar civilizatoric pare a fi pe culmi sau tocmai în ciuda acestui lucru. Dar omenirea va ajunge, într-un viitor nu prea îndepărtat, la stadiul în care oamenii se vor întreba cum a fost posibil să se degradeze într-atât toate lucrurile, deşi semnale de alarmă s-au dat, s-au conştientizat pericolele şi

chiar s-au luat unele măsuri. Cum oare se va fi ajuns într-un asemenea impas, cel de atunci?!

Privind evoluţia lucrurilor de acum, raţiunea poate trasa un scenariu simplu. Omenirea va fi tot mai controlată electronic, ceea ce va duce la o diminuare a iniţiativei şi curajului, deci la mimetism, laşitate, o falsă viaţă confortabilă. Materialismul va fi tot mai accentuat, în dauna spiritualităţii. Valorile masculinităţii vor fi descurajate, în favoarea conformismului. Familia va fi înlocuită complet cu grădiniţa şi educaţia colectivă.

Spiritualitatea aduce informaţie şi putere de sustragere de la controlul total. Or, ăsta e coşmarul elitelor actuale.

S-a început cu discreditarea şi chiar suprimarea fizică a lui Joao de Deus, fiindcă era un simbol al speranţei. Odată cu el, se încearcă distrugerea speranţei în ajutorul ceresc. Oamenii să rămână doar cu ce le oferă societatea şi liderii ei, ca să poată fi manipulaţi. Orice vine din afară, le încurcă planurile illuminatti-lor (mai corect spus, INTUNECATTI). Ei înşişi apelează la anumite spirite pentru ajutor şi de aceea se tem ca dracu' de tămâie de informaţiile pe care le pot obţine şi cei de partea lui Dumnezeu.

Şi aşa, cu toate lucrurile... Oamenii vor fi tot mai dezamăgiţi şi neputincioşi. Nimeni nu va mai putea îndrepta nimic serios. Abia atunci, acei puţini „aleşi" se vor adresa din tot sufletul lui Dumnezeu.

Se pare că, dacă viaţa decurge normal, cu toate în regulă, omul nu este tentat de spiritualitate decât ca un hobby.

Cap. XV

Nirvana sau Anti-nefericirea

Scopul final al înţeleptului se numeşte Nirvana în Budism, ceea ce este acelaşi lucru cu Recunoaşterea de Sine din Advaita Vedanta. În opinia unor erudiţi, acest termen ar însemna *neantul absolut*, iar după alţii, *anihilarea propriei persoane*.

De fapt, Nirvana este comparabilă cu **sănătatea**; ştii că eşti într-o stare bună de sănătate atunci când nu simţi nicio durere cauzată de vreo boală, dar nu poţi desemna ceva anume care ar fi opusul durerii. Tot aşa, Nirvana înseamnă să nu simţi nicio stare nefericită, dar fără să poţi descrie acel contrariu al *oricărei* stări nefericite.

Deci Nir-vana poate fi tradusă cel mai exact ca fiind ANTI-NEFERICIREA.

Cap. XVI

Măreţia impersonală a Divinului

«Iubirea mea nu ia în considerare personalităţile sau indivizii, aceştia nu sunt decât pioni pe tabla de şah a vieţii, pe care îi mişc aşa cum consider că este mai bine pentru a îndeplini Planul Meu – exprimarea ultimă şi completă în Omenire a Ideii Mele Divine.»

«Eu v-am arătat, prin experienţele de natură simbolică prin care I-am trecut personalitatea umană [*a lui Isus Cristos – n.n.*], special creată pentru acest scop, prin ce trebuie să treacă toate personalităţile înainte ca voi, Atributele Mele omeneşti ce aţi creat aceste personalităţi, să puteţi redeveni suficient de Impersonale pentru a fi, împreună cu Mine, expresii conştiente ale Ideii Mele Divine.»

*Moment intim cu D. **

Eu Sunt cel care am fost dintotdeauna. Ce anume Sunt, nici Eu nu ştiu, pentru că n-am cu ce să mă compar. De aceea, am creat Universul: ca să mă exprim prin formele lui şi astfel să Mă văd ca într-o oglindă. Lumea are forma gândirii Mele.

Dar Lumea este mult mai mult decât vede omul. Omul e deranjat de imperfecţiunile de care se loveşte mereu. Asta se întâmplă numai pe Pământ, însă, în Ceruri, oricine se poate adăposti în propria sa "perfecţiune" de moment. Acolo e deranjat doar de dorinţa către o perfecţiune şi mai desăvârşită, dorinţă care îl împinge spre acţiune, schimbare, efort şi, uneori, suferinţă. Marea Perfecţiune este magnetul ce îl atrage irezistibil. Eu Sunt Perfecţiunea aceea.

Dar Eu nu mă consider în niciun fel. Am creat Lumea şi Omul doar ca să Mă recunosc pe Mine Însumi, nu ca să mă laud, nu ca să fiu adulat. Dacă vrei, Mă poţi adora, dar asta nu Mă schimbă cu nimic. Dacă mă cerţi, nici asta nu Mă schimbă. Eu îmi iubesc toată Creaţia, oricum ar fi ea la un moment dat. Am tot timpul să aştept să se coacă.

Pământul e un fruct încă verde. Şi tu, la fel. Vă iubesc infinit pe toţi, căci sunteţi părticele din Mine. Pe fiecare v-am plămădit cu răbdare, cu atenţie la detalii ca pe o bijuterie, şi încă vă mai cizelez. Eu Mă văd în fiecare dintre voi. Dar tu vezi că eşti Eu?!

Te-am făcut capabil să vezi că eşti Eu. A durat mult timp şi cu multă suferinţă. Am suferit şi Eu lângă tine, însoţindu-te pe drumul desăvârşirii. De fapt, toată suferinţa e a Mea. Tu te schimbi mereu, eşti efemer. Dar Eu nu-Mi pot uita suferinţele, pe fiecare, ele mă însoţesc în Eternitate. Acesta e sacrificiul Meu, preţul cunoaşterii de Sine.

Nici omul nu poate evolua fără niciun pic de suferinţă sau neplăcere. Ea este *conştientizarea* diferenţei dintre starea actuală şi o stare ideală, pe care o ştie sau o presupune. Fără conştiinţă nu există suferinţă. Dar Eu Sunt Conştiinţă, pe care am pus-o şi în tine. Prin Conştiinţă Mă pot autocunoaşte, şi tu tot prin conştiinţă te deosebeşti de celelalte fiinţe inferioare.

Numai conştiinţa te poate face fericit. Preţuieşte luciditatea, caută adevărul, el te va face liber, iar acea libertate este fericirea reală. Cine caută să-şi adoarmă luciditatea prin mijloace terestre ca să fie "fericit" nu va găsi fericirea mult-dorită. Se va amăgi singur, visând o iluzie.

Eu nu sunt o iluzie la care visezi acum. Eu nu sunt un mit sau o superstiţie. Asta o înţelegi uşor când eşti copt, aşa cum se desprinde de la sine fructul pârguit de creanga ce l-a găzduit.

Dar dacă numai Eu exist şi tu eşti Eu, de ce nu Mă manifest vizibil, puternic, miraculos în viaţa ta? Ştiu că asta ai dori. Încă nu vezi rostul practic al cunoaşterii spirituale. Rafinează-ţi percepţia şi vei simţi diferenţa, modificările subtile în tine şi în jurul tău. Nu poţi schimba lumea de unul singur, nici măcar Eu nu o fac dintr-o dată. Transformările sunt lente. Dar omul se poate schimba mai repede, fiindcă depinde doar de el să Mă accepte ca parte a vieţii lui, aşa cum el este o parte a Vieţii Mele.

Fiecare om, cu personalitatea lui, mă exprimă sub o altă formă, niciodată aceeaşi. Fiecare om este unic, ieşit din prea-plinul Fiinţei mele nesfârşite. Diversitatea lumii arată cât Sunt Eu de bogat.

Unii oameni nu se apreciază aşa cum sunt de la Natură şi încearcă artificii pentru a ieşi în evidenţă. Astfel dovedesc că încă nu se cunosc cât de frumoşi sunt. Desigur, mulţi semeni sunt la fel de orbi la realitate şi fascinaţi de aparenţe. Dar nu pe aceştia trebuie să-i impresionezi. Te face fericit admiraţia unui om hipnotizat, ştiind că-i artificial indusă şi repede trecătoare?!

Ştiu, vrei să ai succes pe toate planurile ca să fii fericit. Eu mă bucur când tu ai succes, bucuria ta devine instantaneu şi a Mea. Dar tu te bucuri de Bucuria mea eternă?! N-ai vrea s-o simţi, măcar pentru comparaţie?!

Eu mă bucur tot timpul, fără să am succes. Creaţia Mea încă nu-i terminată şi apar mereu probleme, obstacole, întârzieri, regresii, întunecări. Majoritatea oamenilor, copiii Mei, sunt supăraţi de câte ceva, rareori îi văd mulţumiţi cu ceea ce au şi ce sunt. Dar Eu mă bucur de fiecare secundă şi de fiecare mică realizare, văzând cum totul înaintează lent către Perfecţiune. Bucură-te de călătorie, nu te gândi la destinaţie! Jubilează şi tu, copile, molipseşte-te de bucuria Mea copilărească că exişti!

La Mine, în Ceruri, lucrurile sunt bine ordonate şi separate. Spiritele îşi au locul lor bun, aflat între „mai rău" şi „mai bine". În jos nu coboară, fiindcă n-au plăcere, iar în sus nu urcă, fiindcă n-au putere. Sunt oarecum „fixate", lucru ce le face să sufere pe cele care ar vrea să se ridice cât mai repede.

Pentru evoluţie rapidă, spiritelor le ofer şansa întrupării. Pe Pământ însă, binele e amestecat cu răul, aşa am intenţionat Eu. Scopul este ca omenirea să-şi dezvolte singură discernământul dintre bine şi rău. Nu este uşor, ia mult timp, dar Eu am o răbdare infinită. Până acum, s-au autodistrus câteva civilizaţii din lipsa dezvoltării suficiente a discernământului. Nu sunt semne că actuala civilizaţie va face excepţie. Dar de fiecare dată, omenirea a continuat să vieţuiască. Se spune că oamenii nu învaţă nimic din istorie. Totuşi, Noi învăţăm multe şi le folosim în fiecare clipă pentru progresul pământenilor.

Când omul capătă perfect discernământ, el e un mic Dumnezeu autonom. Iar asta Îmi dă o nespusă fericire: să Mă văd „clonat" într-o fiinţă limitată, căreia unii nu-i dădeau nicio şansă că va reuşi imposibilul.

Spiritul este fiul Meu, iar omul e fiul fiului Meu. Este normal ca fiul să semene cu Părintele, ceea ce-L bucură, desigur. Dar ce înmiită bucurie simte Bunicul când şi nepotul îi seamănă! Bunicii îşi iubesc nepoţii mai mult decât şi-au iubit fiii. Îi cresc, îi educă, au răbdare cu ei şi se bucură că îi ascultă, continuându-le obiceiurile şi viaţa.

Punctul final al Proiectului Meu va fi o omenire întreagă croită după Chipul şi Asemănarea Mea. Şi se va şti în tot Universul că Dumnezeu a coborât în materie. Amin.

* În loc de „rugăciune" sau „meditaţie", am primit inspiraţia unei expresii minunat de precise: „Moment intim cu D." Într-un moment intim, ai toate simţurile direcţionate asupra persoanei iubite, tu dispari din câmpul propriei atenţii, rămâne doar Ea. Şi eşti plin de fericire. Îi spui doar „D." pentru că păstrezi taina intimităţii. Cine este persoana, doar tu o ştii. Nu vrei s-o împarţi cu nimeni şi nici să o murdărească alţii cu gândurile lor. Acum, în loc să faci o

„rugăciune" sau „meditaţie" – care uneori pare o corvoadă – ştii că te aşteaptă un „moment intim". Deja ţi s-a încălzit inima...

Addenda (18.02.2020)

Triade divine

SAT-CHIT-ANANDA

Din Vedanta ne-a parvenit o definiţie laconică a Supremului Absolut (Brahman), anume Sat-Chit-Ananda. Acestea sunt trei din calităţile Sale depistate de iluminaţi în extazul spiritual.

SAT este calitatea Supremului de a exista în formă pură. Este o existenţă transcendentală, de o calitate total diferită de cea a creaturilor, astfel că existenţa Sa nu poate fi definită sau descrisă în concepte omeneşti. Această **existenţă pură** este etern neschimbată.

CHIT este **conştiinţa pură** sau înţelegere a ceea ce există. Conştiinţa este prezentă în orice creatură, ea este percepţia a ceea ce există în minte, care, la rândul ei, percepe exteriorul. Când e lăsată fără conştiinţă, creatura moare. CHIT este conştiinţa directă a Supremului, nemediată de vreo minte.

ANANDA este fericirea indescriptibilă sau beatitudinea Supremului. Este o fericire necondiţionată, fără motiv, eternă, indestructibilă, starea naturală a Divinităţii. Mici sclipiri din această **fericire pură** trăiesc şi creaturile în mod ocazional şi pe durate scurte sub forma plăcerii, bucuriei, satisfacţiei.

Deci Sat-Chit-Ananda se poate traduce prin Pură Existenţă – Pură Conştiinţă – Pură Fericire. Este o sumară descriere a Supremului Absolut (Brahman sau Dumnezeul Transcendent).

ICCHA – JNANA – KRIYA

Şcoala tantrică (în special shivaismul din Kashmir) descrie etapele de manifestare a lui Dumnezeu în Creaţie folosind triada Iccha Shakti – Jnana Shakti – Kriya Shakti. Aceste energii se referă şi la modul cum Dumnezeul Absolut se reflectă în creatura obişnuită.

ICCHA este Voinţa Divină, care ne împinge la acţiune. La nivelul Divinităţii, odată cu apariţia Voinţei, apare instantaneu şi rezultatul, dar încă nemanifestat în Creaţie, ci doar ca un proiect de la A la Z, cu toate etapele şi efectele intermediare ce vor urma să apară. La nivelul persoanei, apare o Dorinţă de acţiune, fie că este o activitate elaborată intelectual, fie că este o pornire "instinctuală" - toate sunt impulsuri

divine, al căror rol îl bănuim uneori, dar de cele mai multe ori, pur şi simplu, ne supunem şi acţionăm orbeşte, fără a şti care este scopul final al Creatorului.

«Dorinţa devine agentul uman al Voinţei Mele şi generatorul Forţei motrice, după cum personalitatea este instrumentul uman folosit să limiteze şi să concentreze acea Forţă.[...] Deci toate dorinţele sunt Bune şi, astfel înţelese, ele se realizează negreşit într-un mod rapid şi complet. [...] Tu ai putea interpreta greşit dorinţele Mele, impulsurile Mele interioare şi ai putea căuta să le utilizezi pentru scopurile tale egoiste.» (Viaţa impersonală, Cap.6)

JNANA este cunoaşterea modurilor prin care putem acţiona, ştiinţa făptuirii. Aşa cum am spus, la nivelul Divin, odată cu apariţia Voinţei, apare automat şi Cunoaşterea modalităţilor de punere în practică a intenţiei divine, în toate amănuntele. Jnana se reflectă în intelectul omenesc prin ideile care însoţesc un proiect, o intenţie, care par că vin de la noi înşine, dar, de fapt, ne sunt transmise de Sursa ideilor, Dumnezeu.

KRIYA este acţiunea propriu-zisă, care produce modificări în Creaţie. La nivelul Divin, Kriya este o proiecţie în OGLINDA divină, fiind astfel nu doar o ideaţie (Jnana), ci chiar o *exteriorizare în sânul transcendenţei*. Iată un indiciu suplimentar despre această misterioasă Oglindă:

«Această Idee a Mea despre Sinele Meu în manifestare într-o *nouă* condiţie, numită expresie Terestră, am văzut-o complet conturată în oglinda Minţii Mele Atotcunoscătoare. În această oglindă, am văzut Pământul *real* cum strălucea scânteietor în Cosmos – asemenea unei Sfere perfecte, în care *toate* aspectele, însuşirile şi puterile Infinite ale Naturii Mele Divine îşi găseau o exprimare perfectă cu ajutorul Îngerilor de Lumină, Mesagerii vii ai Voinţei Mele, Cuvântul Meu întrupat în Carne, aşa cum El este deja perfect exprimat în Lumea Cerească a Veşniciei.» (Viaţa impersonală, Cap.8)

Kriya şi Karma sunt două cuvinte similare ce provind din rădăcina sanscrită "kr", a face. *Kriya* este acţiunea umană total detaşată de rezultat, pe când *karma* este activitatea care urmăreşte un anumit rezultat. Astfel, karma înlănţuie sufletul în roata reîncarnărilor, iar kriya este acţiunea detaşată, specifică înţelepţilor, inspirată de Dumnezeu.

În mod comun, considerăm că noi înşine acţionăm, în virtutea liberului nostru arbitru, plecând de la nişte idei pe care noi le născocim. În realitate, ideile ne vin de la Dumnezeu (Jnana) pentru a pune în aplicare un proiect de mare amploare a Acestuia (Iccha), de care habar

nu avem. Ce numim “faptele noastre” sunt activităţile corpului-minte, instrumentul de care se foloseşte Dumnezeu (Kriya).

Acţiunea nu ne aparţine nici direct, nici ca efecte. Noi trăim iluzia că suntem făptuitorul, pentru că aşa este creată lumea (şi astfel generăm automat karmă), dar, în realitate, *nimeni nu acţionează*, pentru că nu există nicio persoană. Totul este opera integrală a Divinităţii, de la intenţie (iccha) şi cunoaştere (jnana), până la punere în practică (kriya).

În concluzie, shivaismul defineşte procesul Creaţiei dumnezeieşti (/reflectată în viaţa umană) astfel: Voinţă/intenţie, Cunoaştere/ştiinţă, Acţiune/faptă.

PUTERE – ÎNŢELEPCIUNE - IUBIRE

În cartea “Viaţa impersonală”, autorul divin pomeneşte în 7 ocazii despre Triada sfântă: Putere – Înţelepciune – Iubire. Este evident că aceasta trebuie să aibă o importanţă fundamentală pentru Dumnezeu, ca şi pentru noi, creaturile.

Aceste trei elemente caracterizează trei chakre importante ale sistemului energetic uman: Puterea corespunde lui **Manipura** chakra (energie, forţă de acţiune, fermitate), Înţelepciunea corespunde lui **Ajna** chakra (discernământ, luciditate, inteligenţă), iar Iubirea corespunde lui **Anahata** chakra (iubire universală, fericire necondiţionată). Exact aceste trei chakre sunt amintite de iluminatul Adyashanti ca fiind cele trei porţi către iluminare şi îndumnezeirea fiinţei umane. Este o *confirmare experienţială* de astăzi a ceea ce ni s-a revelat în “Viaţa impersonală” cu o sută de ani în urmă.

«Există în zen un aforism: “Atunci când realizarea spirituală este profundă, întreaga ta fiinţă dansează”. Pentru ca realizarea să fie completă, ea trebuie să atingă trei nivele: capul, inima şi zona abdominală. Poţi avea o minte clară şi luminată, dar fiinţa ta nu dansează. Abia când inima începe să se deschidă la rândul ei, fiinţa începe să danseze. Întreaga realitate pare să învie atunci. Când se deschide şi zona abdominală, apare o stabilitate uluitor de profundă, pe fundalul căreia prima deschidere, care este revelaţia Eului profund, moare şi se transformă într-o transparenţă totală. În locul Eului nu mai rămâne decât Neantul – care dansează.» *(Adyashanti, “Dansul neantului”)*

Citate din “Viaţa impersonală” care menţionează triada Putere – Înţelepciune – Iubire :

«Forţa Triplă care se manifestă ca întreaga Înţelepciune, întreaga Iubire, întreaga Putere, sau dacă vrei, ca Lumină, Căldură, Energie, adică cea care menţine toate formele şi stă la baza şi în toate expresiile şi aspectele vieţii, fie ele creative, menţinătoare sau distructive, nu este altceva decât manifestarea Sinelui Meu în faptul sau starea de A FI.» (Cap.3)

«Creând omul după Chipul şi Asemănarea Mea, am creat un organism capabil să exprime *întreaga* Mea Conştiinţă şi *întreaga* Mea Voinţă, ceea ce înseamnă şi *întreaga* Mea Putere, Inteligenţă şi Iubire. Deci l-am creat *perfect* la început, modelându-l după propria Mea Perfecţiune.» (Cap.5)

«Deci nu mai *crede* că eşti separat de Mine şi rămâi *cu* Mine în Tărâmul Impersonal, unde întreaga Putere, întreaga Înţelepciune şi întreaga Iubire, Natura triplă a Ideii Mele, nu aşteaptă decât să se exprime prin Tine.» (Cap.11)

«Şi astfel, după ce, în sfârşit, vei ajunge să înţelegi toate acestea – pentru că le vei înţelege, cu siguranţă, şi o vei *dovedi* prin *utilizarea* practică a tot ceea ce ai în serviciul *Meu* – îţi voi da în mod gradat forţa şi abilitatea de a uza în mod conştient şi *Impersonal* de Puterea *Mea*, de Înţelepciunea *Mea* şi de Iubirea *Mea*, pentru a exprima Ideea Mea Divină, care se străduieşte veşnic a-Şi manifesta Perfecţiunea prin Tine.» (Cap.11)

«Pentru că EU SUNT în Tine, precum SUNT în tot ceea ce cauţi şi pentru că întreaga Înţelepciune, întreaga Putere şi întreaga Iubire pe care aceştia o au vine doar de la Mine, de ce n-ai veni direct la *Mine* chiar acum şi de ce nu M-ai lăsa să te pregătesc şi pe tine ca să-Mi pot exprima Totalitatea prin *Tine*?» (Cap.15)

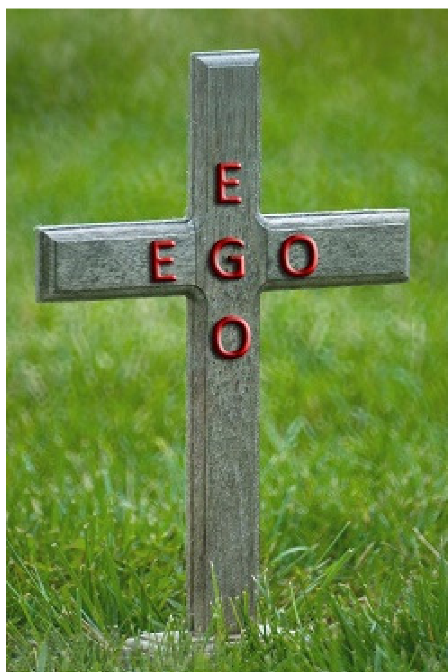
«Exemplul Iubirii şi al Compasiunii lui Cristos pe care le-am exprimat în Viaţa aceea, trebuie şi tu să le exprimi într-o anumită măsură în viaţa ta înainte de a putea gusta roadele acelei Iubiri, care în realitate nu este iubire, ci Sfânta Treime: Iubire – Înţelepciune – Putere, care este expresia adevărată a Vieţii Mele *Impersonale*.» (Cap.16)

«CUNOAŞTE că EU SUNT *în tine*. CUNOAŞTE că EU SUNT *Tu*. CUNOAŞTE că EU SUNT *VIAŢA* ta. CUNOAŞTE că *Toată* Înţelepciunea, *Toată* Iubirea şi *Toată* Puterea există în această Viaţă care curge liber prin toată fiinţa ta ACUM.» (Cap.17)

14 octombrie 2019

E JALE! MOARE FALSUL EU...

Capitole şi subcapitole:

1.

MINTEA FUGE DIN PREZENT

Azi dimineaţă m-am trezit speriat dintr-un vis. Destinul mă lovea implacabil. Senzaţia era reală, ca şi spaima. Dintr-o dată, viitorul s-a dărâmat, nu mai exista. Atunci când **viitorul dispare**, şi trecutul începe să pălească, se stinge treptat. De fapt, trecutul trăieşte prin speranţa de viitor. Dacă nu mai ai niciun viitor, ce mai contează cine ai fost, ce ai realizat etc?! Rămâne numai prezentul. Numai el este real. Aceasta este şi învăţătura sapienţială. Trăieşte pe deplin prezentul!

La fel, probabil, şi în cazul **amneziei totale**. Dacă nu mai ai trecut, nici nu-ţi poţi făuri un viitor în minte, nu-i aşa?! Mintea trăieşte în trecut şi în viitor, dar fuge de prezent. Pentru că trecutul şi viitorul sunt copiii ei, iar prezentul nu. Numai Conştiinţa se bucură de prezent.

La vestea bolii incurabile, ai şansa de a-ţi părăsi mintea şi a te scufunda în realitatea clipei, trăită intens. Dar momentul de uimire iniţial nu durează mult, ci viitorul este imediat recreat. Apar speranţele de vindecare, planurile de tratament, diverşii doctori cu părerile lor savante, ca şi teama de suferinţă şi agonie. Toate acestea îţi reumplu mintea cu viitor. Momentul de Graţie s-a pierdut...

Dacă facem o comparaţie, mintea este interesată de *filme*, pe când Conştiinţa este atrasă de *fotografii*. Concentrarea pe o fotografie trezeşte Conştiinţa şi îndepărtează mintea. De exemplu, poza unui maestru, sfânt, înţelept...

GÂNDIREA E OBLIGATORIE

Se întâmplă că vrei să te concentrezi pe senzaţiile prezentului, dar atunci îţi vin tot feluri de gânduri în minte. Încerci să le îndepărtezi, dar nu te lasă în pace până vreunul dintre ele te prinde şi nu-ţi mai dă drumul. Această gândire obligatorie este precum o hipnoză. Mintea autonomă este un hipnotizator, te obligă să faci ce vrea ea: să gândeşti atunci când tu nu o vrei.

Eckhart Tolle spunea că, după iluminare, i-au dispărut 80% dintre gânduri. Mai spunea că ceea ce vorbeşte el acum sunt idei care îi vin spontan din Prezenţă (Conştiinţa superioară), fără să le fi pregătit anterior. În rest, nu are gânduri, decât când apare o necesitate urgentă. E starea normală a eliberatului de sub tirania minţii. Ca o păpuşă manevrată de Supremul Păpuşar. Mmmm! Ce dulce libertate! Cealaltă alternativă? Să fii manipulat de ego. Brrr!

SCLAVIA FAŢĂ DE EGO

Din cauza ego-ului, mintea împarte lucrurile în cele utile, folositoare, bune pentru noi şi, respectiv, cele dăunătoare, duşmane, rele pentru noi. Şi acţionăm în consecinţă faţă de ele: pe cele „bune” le adunăm şi le atragem, pe cele „rele” le respingem şi ne luptăm cu ele. *Dar este posibil să trăim în lume fără un ego?*

Înţelepţii ne confirmă asta. Se poate trăi foarte bine, chiar mult mai bine fără ego, continuând să ne folosim mintea la lucrurile necesare traiului, dar numai când e nevoie. Mintea nu moare, ci doar *compulsiunile* ei.

„Păcatul primordial” este apariţia ego-ului, dar el nu se moşteneşte genetic, ci se educă la fiecare generaţie. Părinţii îşi învaţă copiii de foarte mici ce înseamnă „eu”. Abia în jurul vârstei de 3 ani, ego-ul este complet format.

Dar este posibil ca un copil să nu-şi dezvolte un ego în societatea noastră? Probabil că nu, ar fi considerat un handicapat. Şi astfel, păcatul primordial există pretutindeni în rasa umană, perpetuându-se cultural.

Păcatul originar se manifestă prin credinţa noastră în ce ne spune mintea. Iar mintea ne spune ceea ce-i convine ego-ului. El ne stăpâneşte. Omul este sclavul ego-ului său, fără a o şti. Scopul spiritualităţii este eliberarea din această sclavie faţă de ego. Aceasta este iluminarea sau eliberarea sau trezirea spirituală.

Trebuie întâi să-ţi dezvolţi un ego, ca apoi să-l depăşeşti. Nu se poate altfel, aşa este calea de acum. Omul este o fiinţă pământeană şi crede că

are nevoie de ego pentru a supravieţui. La un moment dat, el este pregătit să îşi lepede acest ego, carapacea pe care o duce cu el. Dar asta necesită o voinţă fermă, autocontrol, aspiraţie şi inteligenţă, iar acestea sunt produsele minţii egotice. Pentru a se da la o parte şi a rămâne vulnerabil, ego-ul trebuie să aibă acest curaj şi înţelepciune, pregătite minuţios în decursul timpului. Abia atunci Spiritul va putea să preia conducerea.

SMERENIA

E mult mai bine să te smereşti singur decât să te umilească viaţa, fiindcă o va face într-un mod dur. E bună şi frica asta constructivă, cât încă mai trăieşti prin ego.

Cât de potrivite sunt sfaturile lui Marius Ghidel! Să te faci mic, mic, ca să creşti mare, mare. E un exerciţiu puternic de voinţă, o asceză. Destinat, mai degrabă, unui public format din oameni modeşti, umiliţi de viaţă. Aceştia au trăit deja ceea ce li se propune, aşa că nu le va fi greu să se recunoască în această învăţătură. Dar pentru cei cu avere, cu cariere, vedete, ea pare o prostie.

Eckhart Tolle spune că învăţăturile spirituale nu aduc noutăţi, ci fiecare le recunoaşte în inima sa ca fiind adevărate. Dacă omul nu şi le reaminteşte, nu e încă pregătit. Ce spune Ghidel se potriveşte etapei premergătoare morţii ego-ului: nu eşti viu, dar nici n-ai murit de tot.

Ce uşor te poate umili viaţa! Dacă te-ai smeri din vreme, ai fi mai protejat de loviturile sorţii. O poţi face fără să îţi pierzi încrederea în tine şi să acţionezi intens. Nu au legătură între ele. Smerindu-te, ştii că ai făcut totul pentru a evita marile dezastre din viaţa ta. Nu te împinge frica animalică, ci prevederea. Tot aşa cum şoferul precaut face o scurtă rugăciune înainte să plece în cursă. Nu-i e frică de condus pe şosea, este stăpân pe volan, dar ştie că neprevăzutul aşteaptă după colţ. Uită-te la ştiri – incendii, tsunami, prăbuşiri, alunecări, cutremure – omul îşi pierde instantaneu avuţia şi viaţa. Aia, da, umilire! Totală. Vine când şi cum nu te aştepţi! Orice om are propriile cutremure în viaţa sa, care-l scot din echilibrul normalităţii.

RESETAREA GÂNDIRII

Afirmaţiile de psihologie inversă transmise de Divinitate prin Marius nu spun să fii masochist. Sigur, uneori poţi acţiona chiar în dauna ta, ca să îţi învingi natura inferioară (numai când o vrei tu). Dar ceea ce fac

aceste afirmaţii este să smulgă din subconştient tendinţele egotice. Este o reformatare a gândirii. Nu este un ghid de acţiune detaliat, ci un **ghid de atitudine** spre beatitudine. Atitudinea nu se transpune automat şi identic în acţiune. Este intermediată de circumstanţe şi adaptată într-un mod flexibil, foarte natural, curgător. Afirmaţiile lui te pot speria doar dacă nu înţelegi că ele nu te forţează la nimic faptic. Sunt destinate persoanelor aproape-iluminate, bine-crescute spiritual. Recitite mereu, lovesc la rădăcina gândului cel vechi.

Într-o emisiune TV[25], scriitoarea Maria Timuc spunea că are o părere diferită de cea a lui Marius Ghidel. Dacă el susţine eliminarea completă a ego-ului, ea opina că numai aspectele negative ale ego-ului trebuie înlăturate. În fapt, aceasta este diferenţa dintre abordarea mistică şi cea religioasă. Marea parte a populaţiei nu poate înţelege şi nici accepta misticismul. Dar cel ajuns pe un nivel de conştiinţă superior este chinuit de dorul realizării supreme, nu se mai poate mulţumi cu compromisurile unei existenţe comune.

Spiritul mi-a dăruit viaţa. Mă iubeşte într-atât, că nici nu-mi pot imagina. Simt asta. Mă bucură gândul să-i dărui şi eu Lui un cadou preţios. Să-i ofer viaţa mea. Adică ceea ce mă cred eu că sunt. Mă ofer pe mine Lui şi asta mă face fericit. Renunţ la viaţa mea personală şi confuză. Vreau să dispar în Lumina Lui. Ce binecuvântare să pot gândi aşa! Şi asta e o Graţie. Există oare vreun gând mai spiritual decât ăsta?!

* * *

2.

CA SĂ GĂSEŞTI NEMURIREA, EGO-UL VA MURI

Motto: *Omul prevăzător doarme noaptea în sicriu*

A spune că vrei "să laşi Spiritul să te inspire" este o şmecherie a ego-ului care vrea să profite de ce-i mai bun, arogându-şi meritele. Nu, nu aşa! El trebuie să se dea cu totul la o parte, nu să facă pe gazda amabilă.

Pregăteşte-te de moartea ego-ului. Tot ce a fost bun a venit de la Spirit, iar ego-ul doar a încurcat pe unde şi-a băgat coada. Renunţă la trecutul tău, pregăteşte-te de o viaţă absolut nouă, înfricoşătoare prin necunoscutul ei!

---

[25] https://www.youtube.com/watch?v=9OGySFAwzh4

Spune: “Îmi cedez Spiritului meu voinţa micului eu, care a fost sursa greşelilor, imperfecţiunilor, nefericirii, suferinţelor.” Apoi observă rezistenţa interioară la acest obiectiv... şi dizolvarea ei. (Observaţie: rezistenţa interioară, la orice, se manifestă şi fizic, printr-un ghem în plexul solar sau prin contracţii musculare în alte părţi ale corpului.)

Nu vei mai fi un individ separat, ci o minte-trup deservind Spiritul divin. Stai fără grijă! “Bomba neutronică” a eliberării de minte distruge numai ego-ul, dar lasă întregi trupul, mintea operaţională, personalitatea pozitivă.

Odată ce Spiritul preia conducerea complet, ego-ul negativ va muri. Eckhart Tolle spune că mintea iluminată gândeşte numai ce şi când doreşte minunatul Sine. În rest, linişte, pace, tăcere...

MOTIVAŢIILE ELIBERĂRII DE EGO

E simplu să mori corporal: te duci într-o lume mai bună şi nu-ţi mai pasă. Dar poţi să-ţi accepţi moartea psihologică?! De exemplu, poţi accepta ca măreţul Isus Cristos să intre în trupul tău şi să se manifeste prin el?! Te poţi da la o parte?!

Poţi avea cel puţin trei motivaţii sincere pentru a te lăsa pe seama Spiritului tău:

1) **Nemulţumirea faţă de ego**. Este mai pronunţată când apare suferinţa, dar şi perfecţionismul divin.

“*Îngrijorarea nu alungă problemele de mâine. Ea alungă pacea de astăzi.*”
~ Adyashanti

2) **Iubirea pentru minunatul Spirit divin**. Este mai pronunţată când manifeşti sensibilitatea la Frumos, Bine, Adevăr, care toate vin de la El.

3) Dorinţa de a participa la **instaurarea Noului Pământ**, de a spori masa critică ce va face saltul omenirii. Este mai pronunţată când se manifestă tendinţa voluntară de acţiune generoasă şi sacrificiu pentru o cauză nobilă, pentru ceilalţi semeni.

MANIFESTĂRILE DOLIULUI DUPĂ EGO

Ţine doliul după ego acum, ante-mortem, pentru că post-mortem nu va mai fi nimeni ca să-l ţină! Jelirea asta preventivă îşi pune amprenta de gravitate asupra acţiunilor şi gândurilor tale. E ca şi cum ai avea cancer: tot timpul, nu-ţi dă pace gândul bolii necruţătoare, chiar şi când te simţi

bine. Tot aşa, pecetea renunţării la ego nu mai poate fi ruptă - e un legământ cu tine însuţi în deplină sinceritate şi hotărâre. E definitiv. Cancerul ego-ului te face pe zi ce trece tot mai fericit!

Odată ce ţi-a putut trece aşa ceva prin minte, înseamnă că eşti pregătit pentru saltul mortal în gol. Şi că ideea nu-ţi aparţine, ci vine de la Sine. Chiar dacă te mai alinţi şi-ţi satisfaci poftele uneori, e ca ultima prăjitură a condamnatului la moarte. Ştii că eşti pe ducă, la timpul cuvenit. Poate că e o moarte lentă, imperceptibilă, precum fierberea broaştei în apa încălzită încet. Dar va veni şi resetarea completă, mutaţia de conştiinţă.

În această stare de doliu premergător, primeşti mult mai des şi mai lesne inspiraţii de Sus, cum să te comporţi, ce să spui sau nu, mintea nu mai e atât de împrăştiată, îţi vin ideile potrivite la ţanc, eşti mai nostalgic şi compasiv. Bine-cunoscutele crispări ale ego-ului când lui nu-i convine ceva (şi mereu nu-i convine câte ceva), sunt uşor stinse printr-un gând precum: „Totul îi aparţine lui Dumnezeu, chiar şi întâmplările vieţii mele, aşa că voi trece prin orice fără să mă atingă nimic."

În unele tradiţii monastice din India, titlul de parama-Hamsa („marea Lebădă") este unul de sfinţenie. Lebăda trece prin apă fără să se ude; la fel, sfântul trece prin viaţă fără a fi atins de murdăriile ei.

Doliul după ego nu e o tehnică mentală pe care ţi-o impui şi de care, inevitabil, te vei plictisi, ci o stare a fiinţei, o pregătire pentru ceva serios, important. Spiritualitatea nu mai este doar un hobby plăcut, o speranţă vagă, ci un foc ce te arde şi de care nu poţi scăpa. Nu te mai poţi întoarce la vechiul om, limitat de preocupări meschine, dar nici nu poţi înainta mai repede decât ţi se permite. Şi e bine să fie aşa, pentru că totul vine la timpul potrivit, apreciat corect de Cei care văd de Sus.

În momentele libere nu mai apare acea sete plictisită de informaţii inutile, precum cele de la „ştiri", pentru că simţi goliciunea acelor idei, zbaterea pe uscat, lipsa de perspectivă a actualei viziuni asupra lumii. Oamenii observă problemele, lipsurile, vinovăţiile, dar nu discută fundamentele acestei stări deplorabile a lumii. Criticăm persoanele, dar nu şi condiţiile psiho-sociale ce le fac să greşească identic şi repetitiv. Acceptăm fatalitatea, deşi formal suntem gata de proteste. Suntem copleşiţi de cuprinderea şi complexitatea problemelor, dar nu îndrăznim să punem în discuţie esenţialul. Ne simţim neputincioşi, paralizaţi. Doar de suprafaţă, dăm drumul la verb, ne descărcăm năduful şi nu schimbăm nimic...

DE CE E GREU

Spunea un iluminat că „a trăi cu ego e cea mai mare suferinţă dată omului”. Totuşi, e greu să i te împotriveşti. De ce este greu?

- Nu cunoşti noţiunea de ego vs eliberare. Acum este disponibilă, în cărţi, pe internet şi pe viu (prin turismul spiritual).
- Îţi lipseşte motivaţia. Am menţionat deja trei motivaţii non-egotice.
- Nu practici lupta cu ego-ul. Aici, fiecare după puterile lui.
- Lipsa Graţiei. Probabil că orice Spirit încarnat îşi doreşte să conducă direct mintea-corp, fără amestecul ego-ului. Dar nu poate până când omul nu e pregătit să suporte noua identitate şi putere.

Esenţial este că nu te lupţi îndeajuns cu ego-ul propriu, eşti autosuficient, leneş, permisiv cu lipsurile tale de caracter. Fă-ţi curăţenie în suflet, că necuratul nu se simte bine unde sclipeşte lumina!

MOARTEA INIŢIATICĂ

Iluminarea este şi un proces treptat: cum să faci loc Prezenţei fără a vă incomoda reciproc. Mulţi oameni o fac uneori şi atunci au manifestări de geniu în diferite domenii. Din păcate, nu se ridică mai sus, fiindcă nu se întreabă de la Cine le vine inspiraţia.

Un eliberat de ego (jivan-mukta), deşi păstrează limitele personalităţii anterioare, nu se poate spune că ar avea defecte. Numai omul cu ego are defecte. Ego-ul strică şi ce e bun în om. Dar când ego-ul dispare, neputinţele şi limitele umane nu mai sunt defecte, ci doar simple forme de manifestare.

Moartea iniţiatică nu e cu nimic mai prejos decât moartea trupească, din contră. Când mori cu trupul, Conştiinţa intră într-o lume foarte vie. Dar când te iluminezi cu adevărat, Conştiinţa se trezeşte într-o lume moartă! Eşti singura fiinţă vie, trează într-un tărâm populat de oameni adormiţi, de zombi...

* * *

3.

CUM SĂ RECUNOŞTI EGO-UL

Spune Eckhart: când începi să te plângi, e semnul evident al manifestării ego-ului. E vorba de plângerea inutilă, care nu poate

schimba nimic (de pildă, de vremea urâtă). Iar dacă poţi acţiona, s-o faci fără ego înseamnă a-ţi spune păsul fără a intimida, a jigni, a pretinde. Seamănă cu termenul psihologic de *asertivitate*.

Lamentându-se, reproşând, umilind pe altul, ego-ul îşi întăreşte identitatea, născocind astfel noi inamici. Ego-ul individual, dar şi cel colectiv îşi caută inamici reali sau imaginari pentru a se întări pe sine. O colectivitate este mai unită în faţa unui pericol extern, a unor duşmani (reali sau imaginari). Aşa şi ego-ul, se întăreşte nu numai prin afişarea superiorităţii sale, dar şi prin victimizare („cine e mai victimă decât mine?!"). Iar unele popoare îşi creează o identitate din a fi victime istorice.

Adyashanti spune şi el, puţin altfel: să te mulţumeşti cu ceea ce este, nu cu ceea ce ar trebui să fie. Oamenii trăiesc cu acest „ar trebui" în minte. Dar lucrurile sunt exact cum sunt ele. Când îţi dai seama de asta, poţi avea un şoc. Ai trăit tot timpul într-o fantasmă, nu în realitate.

Spune Eckhart, ca şi Ghidel, că, prin acceptare, ego-ul scade. Dimpotrivă, prin furie, prin plângeri, prin pretenţii, ego-ul creşte. De aceea, acceptarea-a-ce-e-acum este calea spre uşurarea fiinţei. A opune rezistenţă înseamnă a creşte ego-ul şi suferinţa.

Ghidel spune că atunci când ego-ul creşte, Sinele cheamă în ajutor Cerul, care îi dă omului încercări şi suferinţe, pentru a-i micşora ego-ul.

Iată şi părerea maestrului Omraam Mikhail Aivanhov:

«Suferinţa dă fiinţei umane posibilitatea de a coborî în ea însăşi pentru a judeca, a medita şi a atrage la ea nişte entităţi superioare care o vor orienta şi îi vor veni în ajutor. **Nu există ştiinţă mai mare decât cea de a şti să suferi**. Din cel care ştie să sufere emană nişte parfumuri de flori. Distilarea şi răspândirea unor parfumuri este ştiinţa florilor. Fiindcă ele au învăţat să reziste intemperiilor, să înfrunte pericolele, florile emană un parfum distins şi noi le iubim.»

Şi maestrul Braco vorbeşte înălţător despre nevoia de a suferi.

Eckhart spune că ego-ul este, în mare parte, acelaşi lucru cu **gândirea compulsivă şi involuntară**. El recomandă non-identificarea cu gândurile. În schimb, Ghidel subminează ego-ul, introducând în gândire afirmaţii de psihologie inversă, smerenie radicală – idei contrare modului cum a luat fiinţă şi cum se întăreşte el zilnic. E ca şi cum l-ai hrăni zilnic cu otravă.

Ego-ul îşi derivă identitatea din combinarea diverselor idei cu gândul de EU. Diverse obiecte sunt asociate lui EU şi aşa ia naştere simţul proprietăţii. EU sunt trupul meu, profesia mea, familia mea, etnia mea etc. EUL superficial acoperă EUL adânc.

Mai adaugă Eckhart: ne iubim animalele de companie (care nu au ego) pentru că, atunci când ele ne privesc, fără să ne judece, ne întâmpină privirea EULUI profund al lor, care trezeşte EUL nostru profund. În schimb, e mai greu cu oamenii, pentru că ei ne arată masca egotică, ce ne provoacă propriul ego.

La fel, un apus de soare magnific, ne amuţeşte mintea şi EUL profund se ridică pentru câteva clipe, făcându-ne fericiţi. Cei care fac surfing sau alpinism au nevoie de atenţie totală, ceea ce le amuţeşte mintea şi apare fericirea Sinelui. De aceea, ei devin dependenţi de acel hobby. După cum spun tantricii, la fel e şi cu orgasmul. Şi muzica (ascultată sau făcută) ne absoarbe toată atenţia. Dar putem fi fericiţi şi fără aceste mijloace auxiliare, pur şi simplu, amuţindu-ne mintea prin practică spirituală.

Un procedeu dat de Eckhart este să privim/ascultăm ce-i în jur (senzaţiile) fără a judeca, fără a trece prin filtrul raţiunii. O altă metodă este să ascultăm liniştea exterioară, căci ea seamănă cu pacea interioară. El spune că erudiţii au tradus conceptul de Sunyata prin vacuitate, vid (emptyness). În traducerea lui, mai potrivit este cuvântul spaţialitate (spaciousness). Spiritul este un spaţiu conştient.

Tot el face o distincţie. Pe de o parte: a te situa deasupra gândului/minţii – este o stare de alertă fără gânduri, proprie iluminării. Când nu faci asociaţii între ce percepi în jur şi gândurile tale, atunci nu există ego, identitatea ta separată a dispărut. De cealaltă parte: a cădea sub minte, cum se întâmplă în actul adormirii, alcoolului, drogurilor. Şi în al doilea caz omul uită temporar de el, de grijile lui, dar apoi revine inevitabil la ele şi îi par şi mai greu de suportat.

ROAGĂ-TE PENTRU ILUMINAREA ALTUIA

Ca să scapi de pericolul contaminării aspiraţiei tale spirituale cu microbul ego-ului, iată ce ai de făcut. Alege-ţi o persoană spirituală al cărui bine să-l doreşti. Vei găsi un astfel de om şi te vei ruga pentru el să se ilumineze, în loc să te rogi pentru tine. Oricum, este acelaşi Sine Divin, ce contează că te iluminezi tu sau altul?! Importantă este trezirea. Rugându-te pentru altul, scapi de grija egoismului. Şi cele trei motivaţii de a scăpa de ego sunt satisfăcute şi ele. Noul Pământ se va instaura, cu sau fără tine, pentru că unii oameni se vor ilumina, prin Graţia divină.

Aşa ocoleşti intervenţia ego-ului. Şi vei simţi imediat iubirea Sinelui. Rugându-te pentru alt om deosebit să se ilumineze, iubirea te va învălui

imediat dacă eşti sincer. Efectul este copleşitor şi imediat, un semn că eşti pe calea cea bună...

EŞTI LA MIJLOC: ÎNTRE DUMNEZEU ŞI DUMNEZEU

Dacă accepţi că există un Creator al Universului, totuşi, eşti liber să te îndepărtezi de El în direcţia opusă. Dacă te deranjează Sinele Divin interior, poţi scăpa de El risipindu-te în nimicurile acestei lumi materiale. Dar ce te faci dacă Cei doi conspiră?! Eşti prins la mijloc, între Dumnezeu şi Dumnezeu. Unde să mai fugi?! Trebuie să te predai, să te abandonezi...

Dumnezeu se străduieşte să pregătească Noul Pământ, trezind cât mai multe fiinţe. Dacă simţi compasiunea lui Dumnezeu pentru această lume, atunci fii şi tu transparent la Iubirea Sa şi renunţă la mofturi şi pofte! Fie-ţi milă de Dumnezeu! Lui Dumnezeu îi este milă de Dumnezeu. Iar tu eşti la mijloc, între Dumnezeu şi Dumnezeu. Şi te vei topi liniştit în lava incandescentă a Iubirii... Care topeşte gândul de „iluminare”, gândul de „eu” şi toate celelal...

KARMA YOGA

Eckhart Tolle: Spre sfârşitul vieţii, J. Krishnamurti a spus într-o conferinţă: „Am fost întrebat de multe ori care este secretul meu. Şi astăzi am decis să vi-l destăinui” S-a făcut o linişte de mormânt în sală. „Secretul meu este că nu e treaba mea ce se va întâmpla.” (I don’t mind what happens)

Adică, să nu ai aşteptări, deşi poţi acţiona intens. Dar nu egotic, nu interesat, nu nervos. Acţionezi cu grijă şi atenţie, dar de dragul acţiunii, iar rezultatul final s-ar putea să fie altul decât se aşteaptă mintea. Viaţa e plină de surprize.

Asta este esenţa Karmei yoga. Să acţionezi just, dar fără a urmări fructele faptei tale, pe care le laşi Divinului, oricare ar fi ele. Pe ascuns, Dumnezeu se foloseşte de toate efectele faptelor tale în moduri care îţi depăşesc imaginaţia. Nimic nu e inutil şi nu se pierde nimic. Totul e folosit cu înţelepciune. Dacă ai ascultat de inspiraţia interioară, fii sigur că ea are un scop bine stabilit, aşa că tu doar trebuie să acţionezi în acel sens. Scopul îl vei vedea mai târziu sau niciodată. Nu fii nerăbdător, ca fata mare la măritiş!

* * *

4.

BABY BUDDHA – ILUMINATUL ŞOVĂIELNIC

Adyashanti vorbeşte despre "baby Buddha"[26]: trezirea spirituală este completă la oricine, nu există "jumătate de trezire". Orice nou-născut este un om complet, dar încă nu se manifestă ca un om matur. Tot aşa, iluminarea este completă la toţi. Doar că unii iluminaţi sunt **şovăielnici după aceea**! Realizarea este completă, dar o manifestă ca un copil. (U.G. Krishnamurti spunea că, dimpotrivă, iluminarea produce o modificare biochimică ireversibilă a creierului. Vorbea din experienţa proprie.)

Adyashanti explică faptul că acelora le lipseşte acea încredere absolută să manifeste Adevărul pe care l-au trăit în experienţele de vârf. Nu îl arată în cotidian, în lucrurile mărunte şi le este mult mai comod să apeleze la vechile scheme şi obişnuinţe, mai ales în faţa provocărilor, pentru că sunt familiare. El se referea la cineva care avusese o experienţă de vârf şi care, ulterior, avea de luat o decizie importantă. Venise să-l întrebe "cum să recapete acea claritate din timpul experienţei de vârf"...

Dar acest fenomen este binecunoscut în Vedanta. Iată cum îl explică Swami Sarvapriyananda în *Types of Enlightenment (Mukti).* Jivanmukta este acela care rămâne definitiv în starea de iluminare, fie prin Graţie, fie ca urmare a unei karme foarte bune. Ceilalţi iluminaţi trebuie să continue prin disciplina lor spirituală, chiar intensificată, să-şi cureţe inima de patimile ego-ului şi să-şi întărească puterea de focalizare mentală asupra lui Dumnezeu. Altfel, ei nu se vor bucura de avantajele iluminării în viaţa cotidiană, precum primii (adevărata libertate, fericirea fără motiv, transcenderea supărării chiar din mijlocul ei).

Deci, iluminarea incumbă o răspundere: să nu uiţi niciodată Cine eşti. Să-ţi păstrezi nealterată amintirea iluminării, retrăind-o la dorinţă. Înainte o căutai cu speranţă. Acum ai dobândit-o deja şi trebuie s-o stabilizezi în tine, să te „marinezi" în această amintire sacră. Sri Ramakrishna, după ce a primit graţia iluminării de la maestrul vedantic Totapuri a rămas în acea stare timp de 6 săptămâni, rareori ieşind din ea, pentru nevoi fiziologice. Iluminarea nu te face supraom, ci un om mult

[26] https://www.youtube.com/watch?v=zwkak1N5onk

mai conştient. Şi asta înseamnă că eşti mult mai **responsabil de inconştienţa ta**...

După momentul neaşteptat al iluminării, unii au preferat să stea retraşi ani de zile, să aprofundeze noua condiţie supra-umană, şi abia apoi au ieşit să salveze oamenii de ego. Este şi sfatul pe care ni-l dă Eckhart: nu te grăbi să scrii cărţi imediat după prima experienţă de trezire! Eşti încă un bebeluş spiritual...

Sigur, orice iluminat răspândeşte un câmp energetic pozitiv în jurul său, mai ales atunci când reface experienţa de vârf. Dar, spunea Adyashanti, nu trebuie să te limitezi la marile momente:

«Ce înseamnă să umbli, pur şi simplu, ca un om trezit, nu cu mintea răvăşită, ca ceilalţi?! Să fii mereu prezent, conştient fără efort. Dacă ai da atenţie la micile detalii ale vieţii, atunci chestiunile şi deciziile mari s-ar rezolva singure. Dacă nu, în 9 din 10 cazuri, după Marea Clipă, te vei întoarce la starea de contracţie şi confuzie. Credem că viaţa înseamnă marile momente. Dar există o infinitate de mici momente "nesemnificative" care nu par a necesita atenţie, dar acestea sunt atât de importante. Pentru că micile momente îţi arată unde ţi-e inima, către ce eşti devotat. Suntem devotaţi lui Dumnezeu tot timpul sau numai când Îi cerem ceva?! Dar, cum ar vrea Dumnezeu să umblu pe stradă, te întrebi vreodată?! Nu sunt întrebări care cer un răspuns, ci care scot la iveală adevărul viu din tine.»

Poate că Adyashanti cere prea mult. Poate că acei iluminaţi şovăielnici, pur şi simplu, nu pot să se prefacă a fi ce nu sunt încă. Poate că, înainte de iluminare, ar trebui să înveţi să trăieşti în prezent. Asta e deja o mică iluminare. Mai apoi se vor adăuga, la timpul cuvenit, şi alte trăiri supranaturale.

SUBTILITĂŢILE TREZIRII

Mintea te poate face să crezi că te-ai iluminat. E adevărat, sunt stări frumoase de detaşare, dar pe care le pierzi când ieşi din "stare". Iluminarea nu ar trebui să fie doar o stare. Oare câţi nu se înşeală că au ajuns deja Acolo, dar, de fapt, au căzut în cea mai subtilă capcană a minţii: să "gândeşti" că eşti iluminat... Toţi cei care meditează regulat îşi schimbă metabolismul creierului şi secretă mai multe endorfine când meditează. Dar stările minunate nu sunt identice cu iluminarea. Sinele este dincolo de orice stare trecătoare.

Mooji îl asculta pe italianul care spunea că a avut câteva stări de satori (experienţe de expansiune cosmică şi comuniune cu tot ce există, in care mintea dispare), dar apoi mintea a revenit. Mooji i-a răspuns că tot ce vine şi pleacă aparţine minţii. Deci experienţele de vârf, fără de minte, aparţin tot de minte?!? Ceva nu e clar.

Maestrul continuă să spună că este posibil să ai o minte plină de gânduri şi totuşi să nu pierzi contactul cu Sursa lui A FI, cu Sinele. Niciun gând nu are o putere intrinsecă, ci doar puterea pe care i-o dai tu. (Dacă n-ar fi aşa, un anumit gând i-ar supune pe toţi, dar asta nu se întâmplă, reacţionăm diferit la acelaşi gând, oricare ar fi el.) Cine atrage gândurile? Ego-ul.

Mooji mai spune să nu te plângi de minte, ce-ţi face mintea, căci creezi gânduri puternice de slăbiciune. Lasă gândurile să apară, nu li te opune, ca să nu le dai energie.

Clarificarea este următoarea: **eliberarea completă de ego** (sahaja samadhi sau jivan-mukta) va surveni după o perioadă de experimentare a unor **stări temporare de iluminare** (samadhi, satori). Richard Rose spune că a avut nevoie de 2 ani.

MUTAŢIA PSIHOLOGICĂ

De ce oare experienţele astrale nu sunt la fel de eficiente precum iluminarea psihospirituală? Adică, te întorci din excursia galactică şi revii la postura măruntă de om banal; dar nu poţi lega cele două stări, nu găseşti calea de a te manifesta cosmic pe maidan.

Da, **mutaţia psihologică a iluminării** nu te desprinde de realitatea cotidiană. Ai puterea de a te separa de minte, a te detaşa de ego, eşti mai conştient la jocul iluziei şi capcanele minţii la nivel personal. Poate că nu ai viziuni astrale sau experienţe şocante, dar te focalizezi pe mecanismele psihice. Asta te ajută să fii mai prezent în fiecare banală clipă şi să poţi da sfaturi utile altora...

O confirmare: Ilie Cioară, după iluminare, n-a mai avut interes să călătorească în astral prin dedublare.

Trezirea spirituală se numeşte aşa pentru că are o cauză spirituală. Dar efectul este pur psihologic. Poate că mai corect ar fi să se numească „trezirea psiho-spirituală”. Dobândeşti claritatea minţii, controlul ei, astfel ca să nu-i mai permiţi să bată câmpii mereu.

MIŞCAREA DIVINĂ

Eckhart, despre scopul Universului: El are două scopuri, unul înspre exterior, al doilea spre interior. În primul rând, doreşte să se *manifeste* pe Sine într-o infinitate de forme. Tot ce există exprimă Conştiinţa unică.

În al doilea rând, are nevoie să se *recunoască* pe Sine din tot ce există manifestat. (Dacă El se poate recunoaşte într-o fiinţă, înseamnă că

şi acea fiinţă Îl recunoaşte. O creatură perfectă precum Creatorul are capacitatea de a-L vedea.)

Sunt puţini oameni care ţin un echilibru între cele două scopuri. Unele căi spirituale susţin că e suficient să te trezeşti şi apoi nu mai faci nimic. La cealaltă extremă, majoritatea oamenilor acţionează orbeşte, fără a se cunoaşte pe ei înşişi.

Dar poţi păstra un balans elegant între cele două mişcări divine. Ca iluminat, să acţionezi intens în sensul obiectivului dorit de Tine. Iluminaţii care sunt talentaţi în anumite direcţii, vor avea mai mare succes acolo. Alţii, deşi "egal de iluminaţi", nu-i pot concura. Contează deci şi înzestrarea nativă sau abilităţile dobândite înainte de trezirea spirituală. Le vei pune la treabă cu eficienţă în serviciul divin.

DIFERENŢE ÎNTRE ILUMINAŢI

Revenim la observaţia lui Adyashanti că, după iluminare, unii nu au încredere în puterile proprii de manifesta Adevărul în viaţa cotidiană, continuând să funcţioneze pe baza vechilor scheme. Deci, asta înseamnă că ego-ul nu a murit, ci se manifestă, oarecum îmblânzit.

Sau dimpotrivă, există riscul ca „baby Buddha" al nostru să creadă că orice imbold, orice idee care îi trece prin cap provine din Prezenţă, că este inspirat divin în tot ce face şi gândeşte. Dar acesta poate fi un ego spiritual, mult mai subtil şi greu de dizolvat. Ce te faci dacă acest ego rafinat se face atât de mare şi gras, încât pare infinit, precum Spiritul?!

Să nu uităm că Sinele sau Prezenţa este, de fapt, propriul Spirit. Multora le place să spună că este chiar Dumnezeu, ceea ce le sporeşte ego-ul spiritual. Ştiinţa spirituală ne arată că niciun Spirit, încarnat sau nu, nu este perfect, ci are un anumit grad evolutiv şi o anumită personalitate. Iar iluminatul primeşte inspiraţia de la un astfel de Spirit, incomplet în raport cu Dumnezeu. Omul nu poate pretinde o îndrumare mai înaltă decât cea a propriului Spirit, că nu i s-ar potrivi. Dar să fim liniştiţi, **toţi cei preocupaţi de spiritualitate sunt printre acei rari oameni cu un Spirit superior, aspirând serios la perfecţiune, deci vor fi bine îndrumaţi.**.

Teoria nondualităţii (Advaita Vedanta a lui **Shankara**) este simplisimă: nu există decât ego/minte şi Divinul/Sinele. Spiritul este scos din ecuaţie. E ca şi cum s-ar face o scurtătură între om şi Dumnezeu peste capul Spiritului. Adică, mintea ar avea legătură directă cu Nucleul Divin al Spiritului, şi perispiritul nu ar mai conta. Or, tocmai perispiritul

face diferenţa între diversele Spirite, prin gradul de evoluţie şi personalitatea spirituală.

Scarlat Demetrescu spune, mai profund, că şi Scânteia Divină (Nucleul) evoluează, nu numai perispiritul. Asta seamănă mai mult cu învăţăturile din Dvaita Vedanta (dualismul vedantic, fondat de **Madhvacharya**, care spune că Dumnezeu şi spiritele sunt distincte) şi, mai ales, din Vishishtadvaita lui **Ramanuja** (nondualismul de compromis, care spune că Dumnezeu şi spiritul sunt diferiţi, dar cu potenţialul de a fi identici, adică, diversitatea unificată).

De aceea există pe Pământ iluminaţi şi Mari Iluminaţi: pe baza calităţii divine a peripiritului. Nu ar fi altă explicaţie. Dacă realizarea spirituală lui „A FI" este aceeaşi (cum spune Adyashanti, Mooji şi alţi realizaţi), de ce diferă manifestarea ei în planul material? Pentru că manifestarea depinde direct de perispiritul Spiritului; în schimb, trăirea, de Scânteia din nucleul Spiritului.

Mari Iluminaţi au fost doar câţiva în istoria recentă. Ei se disting printr-o viaţă contemplativă extremă, fără interes pentru problemele mundane, nişte fiinţe din altă lume...

ILUMINAREA NU ÎNSEAMNĂ ATOTŞTIINŢĂ

Sri Ramakrishna, a urmat personal iniţierea în religia creştină şi alte religii. Uitând complet că este hindus, s-a dedicat zi şi noapte unei practici intense conform instrucţiunilor unor preoţi, iar la finalul a câtorva zile, a ajuns la acelaşi Dumnezeu pe care el Îl cunoscuse deja. Abia atunci a rostit fraza memorabilă că toate religiile conduc la acelaşi Adevăr Suprem, fiecare religie este o cărare către acelaşi pisc. Numai pe baza propriei experienţe.

Prin contrast, unii tocmai-iluminaţi au impresia că, de acuma, se pricep la orice, au dreptul să-şi dea cu părerea despre orice, fiindcă Sinele Divin are răspunsuri competente la orice subiect. Totuşi, trezirea nu înseamnă că ai devenit peste noapte atotştiutor ca Dumnezeu.

Recunoaşterea Sinelui este aceeaşi la toţi. Adică fiecare om se întâlneşte cu Esenţa sa Divină în experienţa de vârf. Mai mult, şi în cotidian există o legătură cu Spiritul propriu. Care Spirit are însă unele limite dictate de rangul spiritual şi de personalitatea sa. Unele Spirite sunt specializate în anumite domenii în care au activat în încarnările anterioare, iar altele nu au această competenţă. Contează, de asemenea, şi expertiza acumulată în această viaţă de om.

Iată de ce nu este de ajuns să te trezeşti spiritual ca să te autoproclami *atoateştiutor*. Într-adevăr, după iluminare, poţi dobândi mult mai uşor şi mai repede cunoştinţe de calitate, pentru că primeşti inspiraţie şi ghidare pe calea cunoaşterii. Dar, după cum iluminarea nu-ţi aduce calităţi paranormale, nici n-o să devii peste noapte competent în orice (ceea ce ar fi tot un miracol).

Se pot vedea lucrurile şi din altă perspectivă. Fiecare Spirit dintr-un om trezit are o anumită misiune de îndeplinit, nu-şi va pierde timpul cu alte fleacuri. Chiar dacă omul ar fi tentat să rătăcească la nesfârşit explorând potenţialităţile spirituale, în scurt timp, Spiritul îi ia jucăriile şi-l pune să muncească în zona care îi este destinată, unde întotdeauna este foarte mult de lucru.

De vrei abilităţi paranormale ca să te joci cu ele după bunul-plac, nu căuta iluminarea. Iată ce spunea Nisargadatta Maharaj:

«Dacă aştepţi vreun beneficiu din căutarea ta – material, mental sau spiritual – ai pierdut esenţialul. Adevărul nu oferă niciun avantaj. Nu dă statut superior, nici putere asupra altora, tot ce primeşti este adevărul şi libertatea faţă de fals.»

Deci iluminarea este, în fond, o mutaţie psihologică cu un mare potenţial, care poate să nu se manifeste spectaculos. Sau ai putea căpăta unele percepţii extrasenzoriale care îţi vor fi de folos în misiunea ta spirituală. În acel caz, trebuie să te fereşti a le folosi egotic, în interes personal, lucru ce ar putea fi o mare provocare.

Smerenia este o calitate pe care şi un iluminat ar trebui s-o urmeze. Observând iluzia în care toţi oamenii trăiesc, abia-iluminatului îi vine să râdă. Dar, la un nivel mai înalt de înţelegere, ar putea simţi şi multă compasiune. Dacă şi-ar înţelege limitele de „baby Buddha", ar fi mai ferit de pericolul inflamării ego-ului spiritual. Ego-ul rămâne şi după iluminare, chiar dacă puţin cam ameţit, ca un virus mort dintr-un vaccin. Dacă nu eşti atent la asta, ego-ul va lua o formă subtilă, rafinată, spirituală, care te va face de râs la un moment dat. Tu vei simţi pace, dar ar putea fi nesimţire, şi nu vei avea impactul pozitiv asupra semenilor pe care l-ai aştepta.

De aceea, preventiv, învăţătura smereniei nu strică nimănui. Cei care susţin că n-au nevoie de ea, că ei au depăşit dualitatea, se înşală. Nu sunt deloc în Nondualitate, ba dimpotrivă: sunt pe tărâmul nimănui.

Cum spunea Adyashanti, este nevoie de încredere în Adevăr. Trebuie să treacă nişte timp şi să experimentezi cu noul potenţial înainte să fii sigur că sfaturile pe care le dai altora le sunt utile. Trebuie să admiţi şi să-ţi cunoşti limitele de a da sfaturi generale.

Iluminarea este decisă de Spiritele Superioare, nu doar de propriul Spirit. Altfel, fiecare Spirit ar putea provoca trezirea omului în care este încarnat şi, peste noapte, omenirea ar fi trezită din somnul ignoranţei spirituale. Pare frumos?! Ar fi însă o imensă dramă. Cei mai mulţi oameni au Spirite imature, care ar putea face mai mult rău decât bine. Nu e vorbă, şi acum se întâmplă tot cam aşa, dar măcar răul mai are o şansă de îndreptare. Dacă un om este animat de un Spirit malefic, iluminarea l-ar transforma într-un adevărat monstru. Deocamdată, este doar o persoană alunecoasă şi perversă, dar ce mai poate fi ţinută în frâu.

Concluzia este că iluminarea este un cadou al Cerului pentru Spiritele evoluate, dedicate idealului Divin. Dacă, dintr-un accident, altcineva se trezeşte la realitatea subtilă, nu va fi un eveniment pozitiv nici pentru el, nici pentru cei din jurul lui, pentru că nu va fi pregătit spiritual pentru asta. Chiar se mai întâmplă acest fel de accidente psihice, care se termină, de obicei, într-un cabinet psihiatric.

Dacă eşti printre cei preocupaţi de spiritualitate, înseamnă că ai un Spirit superior, aspirând serios la perfecţiune, deci fii liniştit şi ai încredere că Sinele tău Divin te va atrage la El, având El grijă să ajungi în siguranţă!

În teoria nondualităţii, nu se vorbeşte deloc despre demoni, spirite inferioare, entităţi malefice. Ar fi însemnat să ridice multe probleme imposibil de rezolvat teoretic. Ele totuşi apar în practica spirituală, iar măreţul Isus a pomenit de ele nu din complezenţă, că aşa era tradiţia religioasă, ci pentru că le-a cunoscut direct. E greu să faci abstracţie de asemenea forţe adverse atunci când ai de a face cu ele personal. Şi Yogananda, deşi la început le respingea, le-a recunoscut realitatea mai târziu. Şi Sri Aurobindo, la fel, vorbea despre forţele adverse. E bine să te declari liber-cugetător, să nu ai prejudecăţi sau superstiţii, să fii optimist mereu, dar asta nu te va scuti de atacul demonilor când vei avansa pe scara spirituală, mai ales atunci.

Când am răspuns mai sus la întrebarea de ce este greu să scapi de ego, am omis următorul motiv: intervenţia brutală a demonilor. Să nu crezi că ei sunt fericiţi dacă tu devii mai bun! Nuuu. Vor trezi din adâncurile fiinţei tale toate impulsurile care să te împiedice. Şi vor adăuga propriile lor influenţe directe, generându-ţi artificial sau amplificându-ţi emoţii ca mânia, frica, invidia, lăcomia şi celelalte. Te vor face să fii nefericit, să uiţi de nobilele idealuri, să te laşi pradă impulsurilor inferioare, să întrerupi practicile spirituale etc. Toţi aleşii

Domnului au fost „lucraţi” astfel. Se poate ieşi din mizeria diavolească numai cu ajutor Divin.

Cum îţi dai seama dacă este ego-ul tău sau un atac demonic? Dacă ai o stare neplăcută neobişnuită, în care nu te recunoşti, probabil că eşti sub un asalt malefic. Totuşi, acesta nu a venit întâmplător, ci ca o prelungire a unui defect al ego-ului, amplificat ca să-l poţi recunoaşte mai uşor. Ego-ul e bunul prieten al diavolilor. Ba chiar şeful şi îndrumătorul lor.

* * *

5.

CONCLUZIE

Sufletul omului poate fi ridicat în slava Cerului de către un Spirit Superior, chiar PESTE nivelul *spiritului* omului. Ca un om să trăiască în stare de *veghe* asemenea experienţă, obligatoriu are nevoie de asistenţa unui Spirit Înalt. În schimb, în stare de *somn*, spiritul omului părăseşte singur în fiecare noapte trupul obosit, dar nu se poate înălţa decât până la nivelul care rezonează cu vibraţia lui proprie.

Prin urmare, orice stare de extaz divin, de trezire spirituală etc., se face cu sprijinul direct al lui Dumnezeu. Este o trăire temporară, un imbold ca omul să se străduiască pe mai departe a se perfecţiona spiritual, ştiind acum *ce pierde dacă nu o face*. Toţi iluminaţii aşa păţesc, din toate religiile şi căile spirituale. Siluan Athonitul descrie foarte expresiv aceste ridicări şi coborâri de la Cer şi sfatul dat de Isus: “Ţine-ţi mintea în iad şi nu deznădăjdui!”. Cu alte cuvinte, rolul omului înduhovnicit este să trăiască ca un model printre semeni. Omul nu este înger, nu se poate menţine permanent în slava Cerului, care va rămâne un ideal în minte.

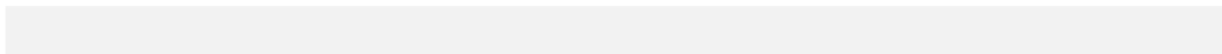
Când te “trezeşti spiritual”, cu cât te ridici mai sus ca vibraţie, cu atât viaţa este mai frumoasă, fără de griji sau probleme. Iar amintirea necazurilor şi suferinţelor pământeşti pare doar un vis. Totuşi, când revii la nivelul Pământului, toate aceste greutăţi reapar cu toată forţa, trezindu-te, de data asta în sens invers. Este “trezirea materială”. La nivelul terestru, ego-ul îşi face simţită prezenţa pregnant. Pe măsură ce îţi ridici vibraţia personală, ego-ul îşi pierde din putere, iar peste un anumit prag de frecvenţă, devine total neputincios. Este starea de eliberare de ego sau jivan-mukta.

Eliberarea de ego se poate traduce, simplu, prin eliberarea de gândirea compulsivă. Omul obişnuit rumegă tot timpul gânduri. E ca şi cum ţi-ai lăsa maşina în parcare cu motorul pornit. Este inutil şi neeconomic. Tot aşa funcţionează mintea. Eliberatul o foloseşte numai când este nevoie, iar în restul timpului nu gândeşte nimic. Este o tăcere preafericită. El îşi poate folosi oricând memoria şi imaginaţia, dar procesul gândirii nu mai este unul continuu, bezmetic, fără rost. Ego-ul generează singur o gândire repetitivă, fără utilitate. Spre deosebire de aceasta, gândirea orientată spre un scop clar este cea folosită de eliberaţi. Acest tip de gândire constructivă provine de la Spirit.

Foarte, foarte puţini oameni ajung la stadiul de jivan-mukta, adică îşi pot menţine tot restul vieţii vibraţia înaltă chiar şi când revin printre oameni. Restul iluminaţilor au mult de lucru cu ei înşişi pentru a retrăi acele stări extatice şi a nu mai fi afectaţi de realitatea telurică. Niciun discipol direct al lui Sri Ramakrishna nu a fost lipsit de trăirea, măcar o dată, a stării de *samadhi*. Dar după moartea acestuia, toţi au muncit din greu spiritual, şi-au continuat disciplina spirituală cu intensitate, afirmând că o fac pentru ca acele stări, oferite de graţia maestrului, să poată deveni ale lor *proprii*.

Idealul Divin pentru această planetă este ca omenirea să fie compusă din jivan-mukta, eliberaţi de ego. Acesta este proiectul la care El lucrează de mii şi milioane de ani şi care se apropie de final. Poate că nu în timpul vieţii noastre, dar în câteva sute de ani de acum înainte, sunt indicii că omenirea va atinge acest nivel ideal al conştiinţei. Şi atunci, lumea pământeană se va desăvârşi în glorie şi splendoare, de neînchipuit pentru mintea noastră de acum.

23 noiembrie 2019

ELIBERAREA DIN ÎNCHISOAREA EGO-ULUI

Capitole:

Motto: *Ca să pot muri liniştit, pe mine Mie redă-mă! (Mihai Eminescu)*

DECONSTRUCŢIA EGO-ULUI

„Unul din două lucruri trebuie făcute: ori te abandonezi, pentru că realizezi incapacitatea ta şi ai nevoie de o putere mai mare să te ajute; ori să investighezi cauza suferinţei, să mergi la Sursă şi să te contopeşti cu Sinele. Oricare drum vei alege, vei fi eliberat de suferinţă. Dumnezeu sau Guru nu-l părăseşte niciodată pe devotatul care şi-a abandonat viaţa în mâinile Lui.” (Ramana Maharishi)

Aş adăuga că prima cale se potriveşte mai bine dacă eşti copleşit de necazuri (rugăciunea, smerenia, bhakti), iar a doua cale, dacă eşti liniştit, fără probleme majore (meditaţia, conştientizarea, jnana), dar depinde şi de structura sufletească a fiecăruia.

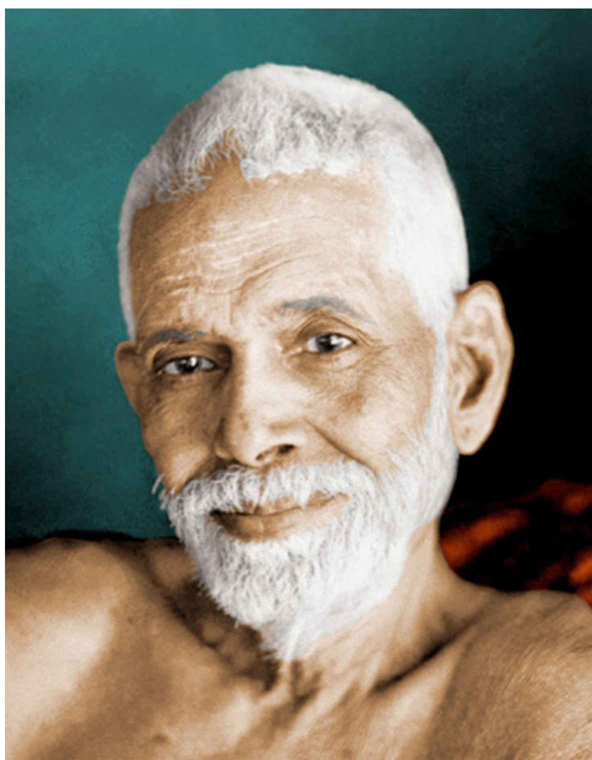

Fig.1 Ramana Maharishi

Omul se supără dacă nu găseşte logică acolo unde se aşteaptă s-o găsească. Haosul este considerat obrăznicie de către minte, ea vrea să ordoneze totul. Tot cam aşa se întâmplă cu ego-ul când este „batjocorit" de către Viaţă. Ego-ul vrea mereu să controleze viaţa, dar ea nu se lasă: în ciuda eforturilor omului, viaţa nu-i dă tot ceea ce doreşte. În schimb, când se aşteaptă mai puţin, îl favorizează peste măsură. Şi uite-aşa, bietul om zice că „nu te poţi opune destinului", referindu-se la o voinţă superioară total diferită de a sa.

Dar e de ajuns să te aliniezi cu Viaţa, să-ţi doreşti exact ce vrea Dumnezeu pentru tine şi totul va decurge lin şi vei fi mereu mulţumit. Nu ai nevoie de o situaţie financiară nemaipomenită sau faimă ca să fii fericit. Mulţi bani n-aduc fericirea, ştii de ce? pentru că fericirea este un cadou divin pe care nu-l poţi primi decât când ego-ul se face mic. Iar averea, gloria, puterea nu-ţi micşorează ego-ul, ci dimpotrivă.

Omul suferă în viaţă din cauza ego-ului său. Ego-ul este cel pedepsit de legile cosmice, pentru că le încalcă frecvent. Ai putea trăi foarte fericit dacă ţi-ai abandona ego-ul. Unii dintre noi au reuşit, prin Graţia divină, şi de la ei s-a aflat acest mare secret al fericirii... La abandonarea ego-ului se referea şi Isus când afirma «*Dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu niciun chip nu veţi intra în Împărăţia Cerurilor.*» (Matei 18:3) Copiii mici, până în 3 ani, încă nu şi-au format un ego, inocenţa lor este precum puritatea

divină. Ajuns matur, omul trebuie să-şi deconstruiască ego-ul, în mod conştient.

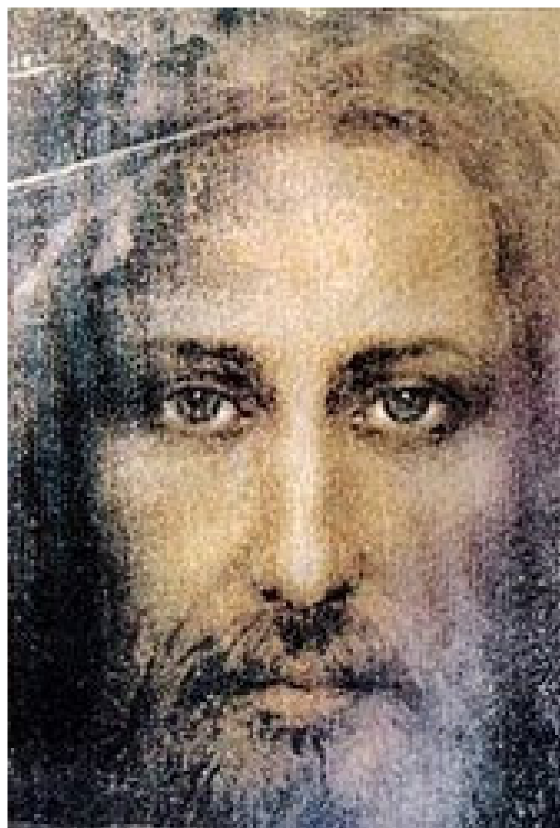

Fig.2 Isus Cristos (după giulgiul din Torino)

Ce mai spunea Isus? Că nu trebuie să te ÎNGRIJOREZI pentru ziua de mâine. Iată celebra Declaraţie de Independenţă faţă de ego, datând de acum 2000 de ani:

Declaraţia de Independenţă faţă de ego

„Nu vă îngrijoraţi cu privire la viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Viaţa este mai mult decât hrana, şi trupul, mai mult decât îmbrăcămintea. Uitaţi-vă cu băgare de seamă la corbi: ei nu seamănă, nici nu seceră, n-au nici cămară, nici grânar; şi totuşi Dumnezeu îi hrăneşte. Cu cât mai de preţ sunteţi voi decât păsările?! Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge un cot la lungimea vieţii lui?! Deci, dacă nu puteţi face nici cel mai mic lucru [n.n. – important], pentru ce vă mai îngrijoraţi de celelalte?! Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc, nici nu ţes; totuşi vă spun că nici Solomon, în toată slava lui, n-a fost îmbrăcat ca unul din ei. Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba, care astăzi este pe câmp, iar mâine va fi aruncată în cuptor, cu cât mai mult vă va îmbrăca El pe voi, puţin credincioşilor! Să nu căutaţi ce veţi mânca sau ce veţi bea şi nu vă frământaţi mintea. Căci toate aceste lucruri Neamurile lumii le caută. Tatăl vostru ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Luca 12:22-31)

Şi, pentru clarificarea acestor îndemnuri, citiţi şi adresarea lui **Ioan Gură de Aur** către auditorii săi: „Nu purtaţi încălţăminte de lux”[27]

CAPCANA OCULTISMULUI

În anumite cazuri de practică spirituală, îţi poţi dezvolta capacităţi psiho-spirituale „supraomeneşti”, care îţi vor **creşte ego-ul spiritual** şi, astfel, te vei îndepărta şi mai mult de ţelul final. O măsură de protecţie este să ai un îndrumător înţelept pe care să îl asculţi când o iei razna.

Meditaţia nu garantează că vei atinge sublimul. Depinde cum şi la ce meditezi. Unele exerciţii oculte îl conduc pe iniţiat în lumi astrale intermediare iluzorii (*nama-rupa*). Ele sunt un fel de variante ale lumii fizice, chiar dacă mult diferite. Iniţiatul care se dedublează în aceste planuri se poate pierde definitiv rătăcind printre senzaţii tot mai plăcute, dar care ţin tot de senzorialitate. Ele nu oferă o ieşire reală din materialitate, ci doar atrag cu şi mai multă putere spre o materialitate mai rafinată. Este o deschidere pe orizontală, care îl poate îndepărta pe căutător de Cel Înalt. (Acest ocoliş poate avea beneficii superioare numai dacă aspirantul caută intens Divinitatea.)

Iluminarea, în schimb, este o străpungere rapidă pe verticală până la Sursa ultimă. Fără ocolişuri, direct la ţintă. Totuşi, drumul până la eliberarea de ego abia acum începe şi nu este lipsit de greutăţi şi capcane. Abia cu dispariţia ego-ului apare dumnezeirea.

„Nu este de ajuns să cunoşti metodele ce-ţi permit să devii un medium, un mag, un alchimist etc. Mai întâi, trebuie să te întrebi în ce scop lucrezi şi să ştii că există nişte legi de respectat. Pentru că acela care practică metodele **ocultismului în propriul interes** încalcă legile armoniei cosmice, iar în final, cosmosul însuşi îşi impune veto-ul său, iar el sfârşeşte prost.” (Omraam Mikhael Aivanhov)

[27] https://saccsiv.wordpress.com/2019/04/19/nu-purtati-incaltaminte-de-lux/

Fig.3 Omraam Michael Aivanhov

Ganapati Muni a fost un yoghin, erudit, poet şi posesor al unor capacităţi mentale ieşite din comun. A stat câţiva ani alături de marele iluminat Ramana Maharishi, când acesta încă nu era cunoscut lumii. În ciuda transformărilor spirituale suferite de Ganapati Muni prin ascensiunea lui Kundalini, Maharishi a spus că el nu a atins iluminarea. Întrebat dacă Ganapati Muni a obţinut realizarea după moartea acestuia, Ramana a răspuns: *«Cum ar fi putut? Tendinţele sale mentale inerente (sankalpas) erau prea puternice.»* Cu alte cuvinte, deşi Ganpati Muni avea puteri paranormale, încă nu ajunsese la punctul de a realiza Sinele fără-de-formă."[28]

NOTĂ: Răspunsul lui Ramana este corect, dar întrebarea este greşită. Ea sugerează că nu se prea înţelegea ce urmează după moarte. După moarte, orice spirit ieşit din carapacea corpului revine la starea lui de spirit liber, nici realizat, nici nerealizat. Numai mintea omului poate realiza iluminarea. Spiritul este iluminarea însăşi. Când mintea dispare, rămâne numai Lumina.

În legătură cu deşertăciunea puterilor obţinute prin yoga, vă recomand lectura unui poem al lui Shankara, "*Sfântul dispreţ al non-Sinelui*", publicat la sfârşitul acestui articolul.

[28] http://the-wanderling.com/ganapati_muni.html

Nicio tehnică spirituală nu ne poate garanta obţinerea iluminării, pentru că ea poate fi oferită numai de Graţia Divină. Totuşi, putem vorbi de o ***CORELAŢIE*** **între unele căi spirituale şi iluminare**, dar nu neapărat datorită metodelor folosite acolo, ci datorită autenticităţii **maestrului**, a onestităţii **aspiranţilor** şi a faptului că sunt **corect** orientaţi pentru a nu cădea în capcana căutării egotice a puterilor paranormale. Prin urmare, metode foarte simple pot avea efecte incredibile. Şi invers, căi spectaculoase, elaborate, complexe pot scoate nişte rebuturi umane.

Mai există un avantaj după prima experienţă de iluminare: cel care este obişnuit cu un anumit ritual sau tehnică spirituală, îl poate folosi pentru a invoca şi retrăi starea de iluminare. Din contră, laicul fără experienţă spirituală anterioară poate rămâne buimăcit şi speriat de amploarea trăirii iluminatorii sau să nu ştie cum să o cheme înapoi.

CONTROVERSE

Există o controversă printre cei preocupaţi de non-dualitate, anume dacă e nevoie sau nu e nevoie de o *practică spirituală pentru obţinerea iluminării*. Cei care au practicat meditaţia sau rugăciunea spun că efortul este obligatoriu. Cei care au primit Graţia fără practici meditative îi contrazic. Depinde deci de experienţa fiecăruia. Totuşi, să nu faci nimic spiritual, aşteptând iluminarea, este o speranţă deşartă. Pe de altă parte, nenumărate tehnici complicate sunt pierdere de vreme, timp ce ar putea fi folosit mai eficient urmând înţelepciunea non-duală.

În orice caz, după prima iluminare, oricum a venit ea, e obligatoriu ca omul să muncească serios pentru aprofundarea şi permanentizarea trăirii. Prima iluminare este un cadou, dacă ai primit-o. Următoarele ţin de eforturile tale, din ce în ce mai mici. Iar eliberarea de ego este încununarea finală a acestei munci individuale. Spre sfârşit, efortul dispare pentru că nu mai este niciun “eu” care să depună acel efort.

SPIRIT şi spirit

Mărturiile personale despre iluminare pot diferi de la individ la individ, ceea ce nu trebuie să ne zăpăcească. Fiecare Spirit este creat unic de Dumnezeu şi se va manifesta într-un mod original, inclusiv în trezirea spirituală a omului în care este întrupat. Dumnezeu este original prin

fiecare creatură a Sa. Atunci când El va ajunge să creeze un Spirit identic cu altul anterior, se va opri din creaţie, fiindcă a epuizat rezervorul de creativitate divină. Dar asta nu o să se întâmple niciodată, pentru că potenţialul dumnezeiesc este literalmente IN-FINIT.

Nucleul divin în jurul căruia se formează Spiritul este Însuşi Dumnezeu restrâns la un atribut sau o combinaţie de atribute ale Sale, pe care nimeni nu le poate descifra, decât El Însuşi, Absolutul. Astfel, fiecare Nucleu divin este un Dumnezeu "nuanţat". E adevărat că există o singură Fiinţă, Creatorul Absolut, dar în acelaşi timp, e la fel de adevărat că fiecare creatură are propriul său Dumnezeu particular sau "Dumnezeul de proximitate", care este la fel de Absolut, cu drepturi depline de Dumnezeu, în totală comuniune cu "ceilalţi Dumnezei". Asta se întâmplă în *transcendent*, aşa că e normal să nu prea înţelegem...

Dar în *imanent*, în manifestare, în lume, Spiritul se înconjoară de învelişuri numite "perispirit" care fac o imensă diferenţă între spirite, generând o infinită diversitate, cu ranguri, niveluri, maturitate şi puritate foarte diferite. Prin urmare, "Spiritul" (cu majusculă) ar fi un Dumnezeu Absolut nuanţat, un Atribut Divin unic; pe când "spiritul" ar fi acel Spirit aruncat în Creaţie şi înconjurat de o energie cu caracteristici individuale şi transformabilă, ce poate fi clasificată, analizată şi criticată.

Când trecem la oameni, lucrurile devin şi mai complicate...

STĂRILE MINŢII

Am putea echivala iluminarea şi eliberarea cu câteva etape sau stări ale minţii. Totuşi, să nu uităm că Realitatea este dincolo de înţelegerea şi clasificările minţii. Astfel, după Ramana Maharishi, dacă trezirea la Realitate se numeşte *Samadhi*:

- A rămâne în starea primordială, naturală, tot timpul şi fără efort se numeşte (1) *Sahaja nirvikalpa samadhi*. Ramana Maharishi a intrat în acest samadhi neîntrerupt la 17 ani, care a durat până la moartea sa (denumită *Maha samadhi*, în cazul sfinţilor indieni).

- A te contopi cu Realitatea Absolută nemaifiind conştient şi de lumea creată se numeşte (2) *Kevala nirvikalpa samadhi*. Este situaţia, când, după Recunoaşterea Sinelui, mintea obişnuită revine în viaţa de zi cu zi. Contactul direct cu Sinele se reia numai pe timpul meditaţiei - intri uşor, dar şi ieşi uşor din ea, starea este instabilă.

- A încerca să păstrezi imaginea Realităţii, dar cu un mare efort de concentrare, se numeşte (3) *Savikalpa samadhi*. Majoritatea iluminaţilor

pe care îi cunoaştem aparţin acestei categorii. Ei intră doar rareori în extaz, iar în restul timpului vorbesc din amintiri.

- A te contopi cu Ignoranţa nefiind conştient de lumea exterioară se numeşte (4) *somn*.

- A te contopi cu Ignoranţa fiind conştient de lumea exterioară iluzorie se numeşte (5) *adormire spirituală*. Este cazul imensei majorităţi a oamenilor.

Ar mai fi şi cazul special în care aspirantul spiritual, deşi înţelegând că este pradă iluziei cosmice, totuşi, nu reuşeşte să îşi recunoască Sinele. Dar chiar şi atunci, Dumnezeu continuă să îl iubească la fel de mult. Trebuie să fie fericit pentru calităţile umane pe care le etalează şi faptele bune cu care luminează viaţa sa şi a semenilor săi.

Primele trei stări menţionate diferenţiază iluminaţii între ei. Nu trebuie să ne aşteptăm să fie toţi la fel. Dimpotrivă, fiecare îşi va manifesta unicitatea umană şi originalitatea spirituală. Putem învăţa de la toţi câte ceva, dar nu trebuie să ni-i facem idoli. Singurul idol care ne este permis şi dorit este propriul nostru Dumnezeu de proximitate, Spiritul propriu ce ne dă viaţa. I-am putea spune şi "Spiritul personal", dar el în Sine este impersonal, adică nu este supus toanelor personalităţii şi ego-ului uman. Atenţie încă o dată: spiritul este diferit de omul în care s-a încarnat!

Actor vs Regizor

Făcând o comparaţie, mintea este precum un actor principal dintr-un film. Dar actorul nu este Regizorul filmului şi poate nici nu a văzut celelalte filme create de el. Acest actor, angajat temporar, îşi face treaba după propriul talent până încetează contractul. Dar Regizorul are la activ sute de filme şi va mai turna încă multe altele. Numai El îşi cunoaşte cariera şi ţelurile artistice. Uneori nimereşte actori buni, alteori, mai slabi, dar seria de filme trebuie să continue.

Cu alte cuvinte, uneori, spiritul se încarnează într-un vehicul uman perfecţionat, alteori, într-un om cu deficienţe de tot felul, după norocul pe care l-a avut de a găsi o mamă sănătoasă, o familie neprihănită, un mediu nepoluat, o societate necoruptă etc. Cât de diferit a fost omul în care s-a reîncarnat spiritul ce-l animase anterior pe Sri Aurobindo, anume artistul Michael Jackson! Un om iluminat spiritual, care a sondat mai profund ca nimeni altul abisurile supramentalului, a fost urmat la numai câţiva ani de un artist foarte talentat în artele lumeşti. Poate că mulţi l-ar prefera ori pe unul, ori pe celălalt, nu i-ar aprecia în aceeaşi

măsură pe amândoi. Şi totuşi, a fost **acelaşi spirit** în ambii. Iată cât de superficial judecăm cu mintea noastră omenească!

Calea MARGA

Maestrul spiritual Laurenţiu Marga spune că există trei stadii ale minţii iluminate prin care el a trecut:

1 - Când poţi rămâne în **prezent**. Mintea funcţionează normal, vine peste tine, dar o poţi opri când vrei tu şi atunci eşti 100% Prezent. Deci ai controlul minţii AICI şi ACUM. Semn distinctiv: nu ţi se mai mişcă globii oculari. Este faza preliminară iluminării. În această stare te simţi fericit şi liber ca niciodată.

2 - Când eşti în **non-minte**. Mintea obişnuită nu mai funcţionează (decât dacă şi când vrei tu). Tu vorbeşti normal, dar nu mai ai niciun flux mental, mintea e golită de gânduri. Transmiţi direct din non-minte sau supramental. La acest nivel s-au oprit Ramakrishna şi Nisagadatta Maharaj, spune Marga.

Pentru atingerea primelor etape trebuie să **munceşti** constant, "nu este dreptul tău din naştere". Trebuie, înainte de toate, să devii stăpânul atenţiei tale. Altfel, nu poţi controla mintea. Ca om obişnuit, când îţi foloseşti memoria şi imaginaţia, atenţia pleacă acolo, deci nu poate fi vorba de transcenderea minţii. Dar când mintea este resorbită, curentul de informaţii curge direct din Conştiinţă. Asta înseamnă spontaneitate şi intuiţie. Cine pierde prezentul chiar şi pentru câteva clipe în decursul unei zile, încă nu reuşeşte să-şi "odihnească" ego-ul. Unealta cu care se transcende intelectul este ATENŢIA pusă la muncă. Prima etapă este să reduci poveştile minţii la zero, a doua, să observi povestitorul (subtilul ego), a treia, din postura Martorului, să faci povestitorul să dispară.

3 - Când treci **dincolo de non-minte**. Este cazul rarisim al lui Ramana Maharishi (sahaja samadhi).

(*Sursa FB*[29]*:* Laurenţiu Marga - răspunsuri la întrebări, 24 aprilie 2019)

---

29 https://www.facebook.com/OMPCALaurentiuMarga/videos/2608182269196390/UzpfSTEwMDAwMDgyNjc1NjExMzoyMTMwNTQ5OTMwMzE1ODc4/

MOTIVAŢIA ABANDONĂRII DE SINE

Ceea ce lipseşte majorităţii oamenilor care tatonează spiritualitatea sau chiar fac progrese remarcabile este EXTREM DE INTENSA DORINŢĂ de a se ilumina. Ego-ul ne poate deturna de la eliberare, strategia lui fiind să ne diminueze aspiraţia cu argumente „raţionale". **Motivaţia** este crucială şi poate diferi de la caz la caz.

Eckhart Tolle spune că **suferinţa este cea mai puternică motivaţie**. Când nu mai suporţi suferinţa psihică, ai un puternic mobil să te trezeşti spiritual.

În general, omul se trezeşte la realitate când îşi dă seama că singur nu mai poate înainta. Abia atunci devine sensibil la Prezenţa lui Dumnezeu. Iată câteva exemple.

Cineva ar putea fi atras de plăcerile senzoriale (sex, mâncare etc), pe care tot încearcă să le maximizeze. Ajunge la un plafon pe care nu îl poate depăşi, căci natura nu poate fi păcălită. Altcineva este atras de cunoaşterea ştiinţifică şi devine expert mondial într-un domeniu. Şi el recunoaşte la un moment dat că, cu cât înaintează în cunoaştere, cu atât ignoranţa lui creşte. Altcineva vede că bogăţia îi deschide toate uşile şi îi face toate poftele. El începe să se închine banului ca lui Dumnezeu. Dar la un moment dat, averea nu îl poate salva dintr-o situaţie critică şi realizează iluzia pe care s-a bazat toată viaţa.

Aşa ajunge fiecare la un moment dat în viaţă să înţeleagă zădărnicia eforturilor sale şi „deşertăciunea tuturor deşertăciunilor". Iată deci că zicerile Ecleziastului nu provin din noaptea disperării, ci din zorii trezirii spirituale. Abia atunci este suficient de matur să primească marea Graţie a lui Dumnezeu: trezirea la Realitatea Divină, în care vede cum stau lucrurile de fapt.

Unii practicanţi spirituali avansaţi pot ajunge într-un impas major. Ei constată că nu pot depăşi un anumit plafon evolutiv, după ce au încercat tot ce omeneşte era posibil pentru a ajunge la Absolut prin meditaţiile pesonale. Şi atunci se abandonează, pur şi simplu, se dezumflă, ego-ul lor spiritual clachează. După astfel de momente au primit iluminarea Osho, Adyashanti şi alţii.

OBSTACOLUL NUMIT EGO SPIRITUAL

Aş mai adăuga că cei care urmează o cale spirituală, o religie, respectă moralitatea, aceştia îşi **purifică ego-ul** şi capătă un **ego**

îmbunătăţit. Sunt mulţumiţi de rezultatul eforturilor lor continue şi nu ar vrea să piardă ceea ce au câştigat. Deocamdată, motivaţia lor de a renunţa complet la ego este slabă. Ei doar pun în carantină virusul ego, care tot mai scapă şi le face probleme. Paradoxal, tocmai cei cu un ego aparent purificat par a fi departe de realizarea supremă. Dar nu toţi, desigur.

Umor spiritual: CINE-I MAI NIMIC?

Un rabin şi un cantor stau în sinagoga goală, discutând cu înfiorare mistică despre cum, dată fiind înfricoşătoarea glorie a Prezenţei Divine Infinite a lui Dumnezeu, fiecare dintre ei este realmente un „nimic”. „Da”, spuse rabinul, „Eu sunt nimic!” Şi cantorul, de asemenea, spuse, privind spre Cer, „O, Doamne, eu sunt complet nimic!” Şi continuă astfel de câteva ori – „Eu sunt nimic... Sunt complet nimic.”

În acest timp, administratorul clădirii stă în genunchi într-un colţ, curăţând podeaua. Cu devoţiune umilă, repetă şi el şoptit, „O, Doamne, Tu eşti totul, iar eu sunt nimic... Eu sunt nimic.” La un moment dat, rabinul şi cantorul îşi ciulesc urechile să-l audă şi, într-un sfârşit, reuşesc să înţeleagă ce spune modestul om. La care, rabinul îi dă un ghiont cantorului şi spune cu îngâmfare, „Uite cine crede că *el* e nimic!”

(traducere de Răzvan Petre[30])

Vezi şi Mărturia unei persoane care a primit iluminarea şi comentariul lui MOOJI[31] (primele 9 minute, cu subtitrare în engleză).

UN CAZ DE BUIMĂCIRE A MINŢII

O persoană ce s-a ocupat cu spiritualitatea timp de mulţi ani şi-a redus foarte multe necesităţi, nu are prea multe dorinţe lumeşti, ştie să fie smerit, să fie recunoscător pentru puţinul pe care îl are, să se resemneze când pierde, nu este interesat cu adevărat decât de chestiunile spirituale. Ego-ul său este foarte îmbunătăţit, s-ar putea spune privind de la distanţă. Dar, de fapt, ego-ul este hipertrofiat pe partea „spirituală”, ca un buboi sensibil. Prea puţine lucruri obişnuite îl supără pe omul nostru, dar are o vulnerabilitate acolo! Şi tocmai acolo pune degetul Dumnezeu când vrea să îi provoace iluminarea.

Când, într-o zi, Învăţătorul îi spune acestui discipol că „**Lumea este o iluzie**”, parcă i-ar da cu măciuca în cap, parcă ar fi auzit-o prima oară.

30 https://www.enlightened-spirituality.org/Spiritual_Humor.html

31 https://www.youtube.com/watch?v=KFHKMxap2cE

Nu prea luase în serios această „fantezie” intelectuală. Abia acum capătă **încredere** în vorbele acestea şi le simte greutatea.

Cum de nu şi-a dat seama până acum, el care ştie toate doctrinele pe de rost? Fiindcă a pus această „teză” undeva la fundul sacului, ca pe ceva preţios, dar nu îndeajuns de urgent.

Acum pricepe diferenţa dintre *cunoştinţă* şi *credinţă*. Diferenţa o face Graţia Divină, care nimeni nu ştie când vine, nici învăţătorul, doar singur Dumnezeu ştie.

Dacă nu lucrează Graţia, atunci are mână liberă ego-ul să deturneze înţelesul învăţăturii spirituale. Cum o face?

Iată cum, în situaţia aceasta. El ne înfăţişează, de pildă, un raţionament de tipul următor, care ne paralizează intenţia: *„Dacă Universul este o iluzie creată de Dumnezeu, vestea asta nu schimbă cu nimic ordinea lumii şi viaţa creaturilor. Deci nici viaţa mea. Pentru ce atunci să mă preocupe „maya”? Mai bine să caut îmbunătăţirea concretă a vieţii. Şi, să admitem că lumea ar fi o iluzie, iar eu m-aş putea trezi la Realitate. Oare nu le voi da peste cap tihna vieţii adormiţilor din jurul meu?! Sigur că da. Lumea este o iluzie?! Şi ce dacă, asta nu deranjează pe nimeni.”*, conchide ego-ul într-o secundă şi tu îi înghiţi grăbit sofismul.

Dar dacă adevărul gol-goluţ e că **universul este o iluzie**?! Atunci, totul din jur este un fals, o minciună.... Dar pare atât de real! Când intuieşti această „teză” cu toată fiinţa ta, devii imediat mai blând, mai tolerant. Pentru că te smereşti, din pricina ignoranţei tale. Şi nici nu te mai pasionează ca înainte alte învăţături spirituale care te atrăgeau cu diverse poveşti plăcute... Ai fost minţit, dar acum vrei să ştii adevărul, oricât de şocant ar fi.

Dacă totul este o iluzie, atunci toată spiritualitatea pe care ai cunoscut-o şi în care erai un mic expert a fost doar o minciună frumoasă! Sau o momeală isteaţă. Un cârlig pentru atragerea spre Unica şi Adevărata Spiritualitate. Restul doctrinelor, practicilor, normelor religioase sunt adaptări ale Adevărului, pregătiri pentru Marea Revelaţie iluminatorie. Chiar şi lumea astrală sau cauzală, puterile paranormale sau dedublările, vorbirea cu spiritele şi ierarhia spiritelor, toate ţin de relativ, de iluzie, de visul cosmic.

Adevărul este unul singur. Adică, unic şi indivizibil, necomunicabil, trăire pură, EU SUNT CEL CE SUNT. Căile spirituale rostesc la nesfârşit cuvinte despre El în diverşi termeni, care ne pot păcăli.

„Adevărul este simplu. Dacă ar fi fost complicat, oricine L-ar fi înţeles.” (Walt Whitman)

Pentru lumea relativă, Dumnezeu este doar un concept, dar, prin iluminare, devine singura Realitate.

Ai fost păcălit. Te simţi un caraghios, cu toată „ştiinţa” ta despre moralitate, eliberare, nemurire, împlinire spirituală, liber arbitru. Nu ai cum să legi cunoştinţele tale spirituale de noua descoperire intuitivă, nu încă realizare. Iluminarea nu este o culme a cunoştinţelor acumulate, ci cu totul altceva, un pas în lateral. Trebuie să reînveţi spiritualitatea de la zero...

Dorinţa de a cunoaşte Adevărul – ştiind acum că ai fost minţit şi de intelect, şi de oameni, şi de scripturi, şi de revelaţii, şi de spirite... te-au prins din toate părţile! – îţi va da o **motivaţie** puternică să cauţi Adevărul.

Ce este adevărul? l-a întrebat şi Pilat pe Isus. Ca întrebare speculativă nu are nicio valoare. Dar dacă cel care întreabă este un om sincer, cinstit, curat, fiind atras magnetic de adevăr, atunci are şansa să afle. **Adevărul este că totul este o iluzie, pentru că totul este o unică Fiinţă, Dumnezeu**. Iar când experimentezi personal asta, te buimăceşti, devenind *tabula rasa*.

Ca să te lămureşti mai bine, citeşte „VIAŢA IMPERSONALĂ”, o adresare directă a Sinelui Divin către cel care Îl caută înfrigurat.

EGO-UL CORPORALIST E SECREŢIA CREIERULUI

Fiinţa umană este mult mai complexă decât un spirit. A fost proiectată să fie conştientă nu doar de mediul fizic, ci şi de Creatorul lumii.

Inteligenţa unui spirit superior este mai mare decât a unui om, deşi nu deţine niciun creier. Ea se bazează pe alte structuri informaţionale, specifice lumii spirituale. Omul, fiind o creatură fizică, are nevoie de un creier complex pentru a-şi dezvolta intelectul. Omul nu este spirit.

Totuşi, fiecare om are „ataşat” un spirit, fără de care ar zace inert şi neputincios. Spiritul animă şi vitalizează omul, îi dă imboldul de a trăi, îi oferă inspiraţii şi mai ales, îi oferă Conştiinţa. Conştiinţa NU ESTE o secreţie a creierului, ci un cadou al Spiritului. Acesta îşi detaşează o mică parte din propria Conştiinţă Divină, îi oferă autonomie şi o implantează în mintea omului.

În schimb, inteligenţa umană este un rezultat al creierului. Creierul este un fel de computer biologic superperformant. Voi deschide o mică paranteză pentru a sublinia **diferenţa dintre Conştiinţă şi conştienţă de sine**.

În prezent, se cercetează intens Inteligenţa Artificială (A.I.), computere care să înveţe singure. Nu va trece mult timp şi se vor construi computere cu A.I. comparabile cu performanţele creierului uman. Atunci, specialiştii vor constata – unii încântaţi, alţii îngroziţi – că maşina şi-a dezvoltat *singură* o **conştienţă de sine cibernetică**. În acel moment, maşina va avea un ego. Şi vor începe problemele pentru inginerii proiectanţi. De fapt, la marile firme IT s-a deschis deja rubrica de scandal „Roboţii inteligenţi fac lucruri trăsnite”. Este cazul cu asistentul personal Alexa de la Amazon, bazat pe A.I. – există plângeri de la clienţi… (Tot cam aşa, ego-ul uman îi creează probleme Sinelui-Spirit.) Acest lucru este posibil întrucât A.I. poate genera informaţii noi, fără legătură cu input-ul. La un moment dat, va apare conştienţa de sine cibernetică, care nu este decât o idee inedită, o informaţie. Nu seamănă absolut deloc cu Conştiinţa divină din om, care este “spaţialitate”.

Astfel, înţelegem, prin similitudine, că **ego-ul este conştienţa de sine dezvoltată de creierul-computer neurologic**. Ego-ul ESTE o „secreţie a creierului”. Apare în intelect în mica copilărie, până la vârsta de 2 – 3 ani, şi nu ne mai părăseşte niciodată. Conştiinţa egotică se formează ca urmare a impresiilor senzoriale primite de la mediu şi de la propriul corp. Acestea îi comunică intelectului că omul este un individ separat de mediu, al cărui corp este cel mai important. Ego-ul este deci conştienţa de sine corporală, sinele corporal sau personal. Această idee-forţă însoţeşte toate celelalte gânduri ce ne trec prin minte. Mintea este complet impregnată de identitatea egotică.

Desigur, mintea sau creierul realizează multe funcţii în afara celei de a gândi. Creierul este foarte ocupat să menţină în funcţiune organismul biologic, să transfere informaţiile de la simţuri şi comenzile motorii pentru muşchi etc. Doar o mică parte din neocortex se ocupă cu recepţia, emisia şi elaborarea de **idei**. Aceasta poartă numele generic de *intelect*. Pe fundalul său, vibrează permanent gândul „Eu sunt corpul şi trebuie să-l protejez”.

Am observat trei tipuri de abordări a intelectului omenesc în cadrul spiritualităţii. Intelectul este sediul ego-ului. Pentru simplificare, îi spunem, în mod generic, minte, deşi mintea cuprinde şi multe alte aspecte utilitare.

1) Respect pentru minte

Discursuri, conferinţe, sisteme de gândire spirituală bine articulate logic. De exemplu, religii, şcoli de yoga, teosofie, ştiinţă spirituală... Logica convinge omul că trebuie să urmeze o cale spirituală clară, cu o finalitate dinainte cunoscută. Este tiparul respectat de marea majoritate a sistemelor spirituale. O cale spirituală, de obicei, incumbă: o doctrină, exerciţii speciale, reguli stricte de viaţă, aderarea la o confrerie etc.

2) Ignorarea minţii

Transmisii energetico-spirituale în tăcere, cum procedează sau au procedat **Braco**, **Bruno Groning**, vindecătorii iniţial tradiţionali **Joel Goldsmith**, **Rene Mey**, alţi maeştri cu puteri paranormale. Aceste transmisii sunt ajutoare venite din lumea spiritelor superioare. Omul poate simţi o uşurare psihică, revelaţii spirituale, clarificări ale situaţiei de viaţă, vindecări de boli fizice şi psihice etc. Mintea doar asistă la schimbările interioare venite pe căi misterioase. Ea nu este invitată nici să explice, nici să dispară, dar deseori este buimăcită.

3) Lipsă de respect pentru minte

Specifică Nondualităţii (advaita, zen). Acelaşi învăţător afirmă lucruri opuse în ocazii diferite. Chiar în cadrul aceluiaşi discurs, unele fraze se pot contrazice, creând o aparentă lipsă de logică. Încercând de a traduce necuprinsul intri repede în pană de cuvinte şi concepte, pentru că Non-dualitatea este, pur şi simplu, în afara cuprinderii minţii. Cuvintele sunt doar pretexte de a petrece timp în câmpul spiritual al maestrului, dincolo de gânduri.

Unii chiar batjocoresc mintea cu nonsensuri, obosind-o şi invitând-o să dispară. În budismul zen, chinuirea corpului adeptului ca să respecte o postură fermă de meditaţie este tot un mod de a obosi mintea. Tot în zen, găsim celebrele koan-uri la care îţi stă mintea-n loc (KOAN = parabolă fără soluţie, ce sugerează inadecvarea logicii la chestiunile spirituale, ce trebuie intuite direct), de genul: «Două palme aplaudă şi fac un sunet. Care e sunetul unei singure mâini?» sau «Arată-mi ce faţă aveai înainte ca părinţii tăi să se fi născut!»

Misticul **Marius Ghidel** dezvoltă şi lămureşte pe înţelesul românilor paradoxurile mistice, rămase încă neînţelese, ale lui Isus.

Îndemnurile sale sunt contrare persoanei, ego-ului, gândirii aşa-zis „normale”.

VALOAREA SMERENIEI

«Dacă cineva îţi dă o palmă, tu întoarce-i şi celălalt obraz.» Aşa a spus Isus, iar unii au luat-o ad literam.

Dar trebuie să ne fie clar că a primi o palmă se referă aici la o jignire, nu la o agresiune fizică. Isus NU a spus „dacă cineva îţi dă un pumn, tu întoarce-i şi cealaltă falcă”... De altfel, după primul pumn, dacă e bine plasat, s-ar putea să nu mai ştii nici cum te numeşti... Cei grăbiţi să-l critice pe Isus fără a-l înţelege îl interpretează ca pe un îndemn spre laşitate generală, mai ales când eşti agresat fizic. Ca pe filosofia resemnării celui slab şi fricos. O laşitate absurdă, contrară firii. Dar de altceva este vorba aici.

Nu ne îndeamnă Isus nici la atitudinea mândră, provocatoare, de genul „loveşte, bă, încă o dată, că eu rezist”! Mi-aduc aminte ce i s-a petrecut Părintelui Galeriu: au năvălit hoţii peste el noaptea. Cuviosul Părinte, ce credeţi că a făcut? îi îndemna pe hoţi să ia tot din casă, că ei „poate au nevoie mai mult decât el de acele lucruri materiale”. Cu certitudine că ingenuul Părinte era desprins de materialitate, dar ticăloşii au crezut că îşi bate joc de ei şi l-au pocnit rău de tot. Dacă tăcea, nu s-ar fi atins de sfinţia sa.

Să revenim. Prin urmare, în exprimarea evanghelică, Isus ne îndeamnă **să nu ripostăm la jignire**. Numai ego-ul se poate simţi lezat în mândrie. Sinele divin este mai presus de persoană. Trebuie să luptăm cu mândria egotică, o luptă pe care numai fiind conştienţi de Sinele Superior o putem duce.

Deseori, când te laşi umilit, chiar dacă aparent pierzi ceva din prestigiu, câştigi pe alt plan. De exemplu, poţi câştiga compasiunea unor martori, sau poţi câştiga, total neaşteptat, chiar respectul celui care te-a jignit. El ar putea intui că nu avea dreptate, că a fost necugetat şi să-ţi admire puterea de stăpânire pe care ai dovedit-o.

Se spune că „nu poate fi un bun comandant militar decât cel care a învăţat să se supună ordinelor”. Cu alte cuvinte, stăpânirea de sine se învaţă numai atunci când toate impulsurile obişnuite te îndemnau să reacţionezi violent, dar tu n-o faci.

Atunci când suportăm jignirea cu stoicism, o putem lua ca pe o lecţie spontană de smerenie. Smerenia şi umilirea sunt diferite. Prima este

interioară, a doua este exterioară. Prilejul când ai fost umilit ar putea fi clipa când Dumnezeu îţi probează orgoliul. Şi, în loc să reacţionezi împotriva omului care te-a ofensat, îţi redirecţionezi energia către propria fiinţă, ce cunoaşte sentimentul dulce al smeririi în faţa Divinităţii. Smeritul se bucură când ego-ul său este umilit, pentru că astfel se micşorează. Cu cât eşti mai mic în ego, cu atât te simţi mai uşor, mai aproape de Dumnezeu. Deci, trăieşti o dualitate: la exterior, umilirea ego-ului este reală, dar la interior, asta te bucură sincer, pentru că nu mai vrei să te identifici cu acest ego limitat şi mincinos.

Afirmaţia cristică ne oferă o metodă practică de micşorare a ego-ului: nereacţionând la jignire. Ea nu trebuie folosită fără discernământ în toate situaţiile; poate că uneori e nevoie de o cu totul altă abordare, de exemplu, de eroism (care, şi el, îţi poate micşora ego-ul, în anumite circumstanţe). Oricum, în cazurile când îţi este în pericol trupul, este normal să te aperi dacă îţi stă în putere.

Buddha spunea, similar, cu mare înţelepciune: «*Atunci când nu reacţionezi la răul care ţi se face, tot atâta rău moare în lume*». Asta ar putea fi valabil despre jignire, dar şi despre suferinţele la care eşti supus. Intrăm aici într-o altă discuţie, mai profundă, şi anume **cum să suportăm suferinţa**.

Resemnarea se poate traduce deseori prin lipsa de reacţie la năvălirea necazurilor peste tine. Nu te împotriveşti, ci le rabzi fără a te enerva, fără a te răzvrăti împotriva Divinităţii, fără a lupta contra „duşmanului". Iar resemnarea duce la diminuarea masivă a ego-ului, este un pas important către iluminarea spirituală. Dar mai trebuie să şi intuieşti când este cazul să te resemnezi şi când eşti dator să acţionezi...

Lămuriri suplimentare despre limbajul lui Isus, de la Eckhart Tolle

Când Isus zice „Neagă-te pe tine", de fapt, spune să uiţi de „persoana" ta (ego-ul).

Când Isus spune „viaţă abundentă", nu se referă la avuţii, confort, bunăstare materială, ci la *plinătatea* vieţii în Prezenţă. Budiştii vorbesc despre acelaşi lucru în termeni *negativi*: Vacuitate, adică lipsa oricărui aspect material.

Când Isus spunea că „Împărăţia Cerurilor este în voi" folosea o exprimare *pozitivă* care echivalează cu exprimarea budistă *negativă* „Fericirea vine când mintea este golită de gânduri". Aşa Îl putem găsi pe Dumnezeul de proximitate. Nu e numai „al nostru", pentru că Dumnezeu

e al tuturor. Dar este acel aspect al Divinităţii cel mai apropiat de persoana noastră: Spiritul sau Atman sau Prezenţa.

„Împărăţia cerurilor" s-ar traduce în limbaj modern prin „dimensiunea spaţialităţii". Cerul este cuvântul cel mai apropiat de spaţialitatea fără formă, care este Spiritul, Prezenţa, Dumnezeu.

YANTRA PENTRU EGOLIRE

„Puterea Supremului este așa de mare, încât îți permite să fii nimic. Nu este nevoie să fii cineva. Nu este nevoie să dovedești nimic. Și asta este cea mai mare iubire." ~ Mooji (din 'White Fire')

Cercetările neuroştiinţifice au depistat că raţiunea umană s-ar localiza, simplificând lucrurile, în cortexul prefrontal, undeva în spatele frunţii. Să zicem că restul creierului are alte funcţii.

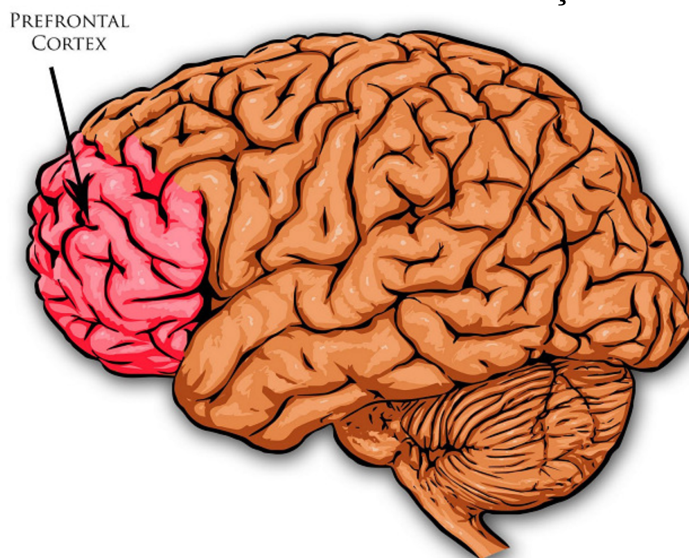

Fig.4 Cortexul prefrontal

Să ne imaginăm că cineva îşi inhibă complet funcţionarea acestei zone intelectuale. Urmarea ar fi că şi ego-ul ar dispare temporar, deoarece este produsul intelectului. De fapt, cam aşa se şi întâmplă, de exemplu, când adormim. Doar că atunci se inhibă şi alte zone corticale. Somnolenţa înseamnă că am „căzut *sub* minte". Numai în meditaţiile reuşite se pot păstra active zonele din creier ce ne menţin vigilenţa, trezia. Adică „ne ridicăm *deasupra* minţii".

Dacă aşa stau lucrurile, atunci putem vizualiza ce ne dorim de la creierul nostru ca să scăpăm de acest supărător ego. Iată, mai jos, schiţa grafică a intenţiei noastre. Văzut de sus, creierul este foarte activ, treaz (colorat în galben). Excepţie face zona prefrontală, care este total

inhibată neurologic (colorată în negru). Desenul simbolizează deci eliberarea de ego, cu păstrarea integrităţii tuturor funcţiilor cerebrale. Această yantră are un rol motivaţional, de vizualizare a unui ţel abstract.

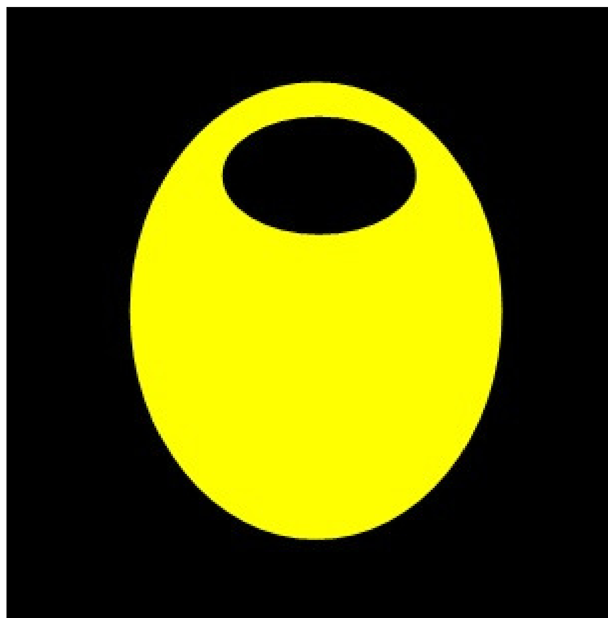

Fig.5 Yantra pentru „egolire" (golirea de ego)

Ne putem concentra mental asupra acestei yantre, menţinându-ne mintea fără alte gânduri. Intelectul fiind mort, gândurile nu au unde intra. Sau închidem ochii şi ne plasăm conştiinţa în spatele frunţii. Pentru că gândul înseamnă ego, ne golim de gânduri. Menţinem ferm unul singur: „Vreau să mă golesc de ego" sau, mai concis, „Mă egolesc - să rămână doar Divinul".

Iluminatul Adyashanti completează nuanţat:

„Ego-ul este deseori ignorat (în spiritualitate) şi pe bună dreptate, pentru că nu vrem să ne reducem identitatea la el. Dar are şi el importanţa şi utilitatea lui. Nu trebuie să intri în luptă cu ego-ul, după cum nici să te laşi satisfăcut de el, ci să-l foloseşti ca un instrument util în viaţă. Ego-ul ne permite să creăm ordine în imensitatea vieţii, este un principiu ordonator al vieţii. Dar există Ceva mai profund, mai cuprinzător şi mai mare decât ego-ul, din care acesta din urmă răsare."[32]

---

32 https://www.facebook.com/adyashanti.org/videos/312351512762483/

Fig.6 Adyashanti

SFÂNTUL DISPREŢ AL NON-SINELUI

poem scris de Adi Shankaracharya (secolul 8 e.n.)

Titlul sanscrit al poemului de mai jos, „anatma sri vigarhana” (al non-Sinelui sfânt dispreţ), sugerează, condensat, faptul că nimic din ce NU aduce cunoaşterea lui Dumnezeu nu are nicio valoare adevărată.

Marele înţelept **Adi** (adică primul din linia de învăţători spirituali - *acharya*) **Shankara** subliniază aici că cea mai mare avuţie şi singura este cunoaşterea de Sine sau, mai exact, recunoaşterea Sinelui Divin (atmabodha), obţinută prin experienţă directă (aparoksha anubhuti). Trupul este doar un sălaş temporar pentru Spirit (atman), doar un **instrument de făcut fapte bune**. Este un templu care are valoare doar atâta timp cât stă în el Spiritul.

Fig.7 Adi Shankara

1. Dobândim o cunoaştere respectată chiar şi de regi, şi apoi?
Devenim bogaţi şi influenţi, şi apoi?
Ne distrăm cu o femeie drăguţă, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

2. Ne împodobim corpul cu brăţări şi alte bijuterii, şi apoi?
Ne îmbrăcăm cu haine scumpe, şi apoi?
Ne ghiftuim cu bucate delicioase, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

3. Vizităm locuri şi ţări plăcute, şi apoi?
Ne hrănim rudele dragi, şi apoi?
Eliminăm plaga sărăciei, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

4. Ne îmbăiem ritual în Gange sau alte fluvii sacre, şi apoi?
Dăruim cele 16 tipuri de pomeni, şi apoi?
Murmurăm mantre de mii de ori, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

5. Ne aranjăm bine familia, şi apoi?
Ne acoperim trupul cu cenuşă sfântă, şi apoi?
Învărtim mereu rozariul în mână, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

6. Îi bucurăm pe stimaţii preoţi cu mese întinse, şi apoi?
Îi satisfacem pe zei cu ofrande, şi apoi?
Suntem slăviţi în toate lumile, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

7. Ne vlăguim trupul prin posturi, şi apoi?
Soţia ne face copii buni, şi apoi?
Practicăm cu succes controlul respiraţiei, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

8. Biruim duşmanul în luptă, şi apoi?
Ne reîntărim forţele prin noi alianţe, şi apoi?
Căpătăm ***puteri paranormale*** prin Yoga, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

9. Călcăm pe ape, şi apoi?
Ne oprim suflul vital, şi apoi?
Ţinem muntele Meru în palmă, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

10. Bem otrava ca pe lapte, şi apoi?
Înghiţim focul ca pe orezul prăjit, şi apoi?
Zburăm prin aer ca o pasăre, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

11. Stăpânim cele 5 elemente ale naturii, şi apoi?
Perforăm direct metalele precum fierul, şi apoi?
Detectăm comori ascunse cu ochelari speciali, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

12. Devenim conducătorii Pământului, şi apoi?
Stăpânim peste zeii Cerului, şi apoi?
Dobândim autoritate asupra asceţilor raşi în cap, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

13. Controlăm totul prin mantre, şi apoi?
Ochim fără greşeală ţinta cu săgeţi, şi apoi?
Dobândim cunoaşterea Timpului (trecut, prezent, viitor), şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

14. Ne ţinem departe de boala dorinţei, şi apoi?
Temperăm efectul furiei, şi apoi?
Ţinem la distanţă viciul zgârceniei, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

15. Am disipat umbra amăgirilor, şi apoi?
Ne-am lepădat de toată mândria, şi apoi?
Am eliminat boala invidiei, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

16. Am cucerit lumea lui Brahma, şi apoi?
Am contemplat lumea lui Vishnu, şi apoi?
Am condus lumea lui Shiva, şi apoi?
Cu adevărat, toate acestea sunt inutile pentru cel care nu şi-a recunoscut Sinele.

17. Numai acela în inima căruia se naşte acest sfânt dispreţ pentru ce nu este Sinele Îl va experimenta direct.

18. Recunoaşterea Sinelui nu este pentru pământenii încă atraşi de amăgirile acestei lumi iluzorii.

* * *

Traducerea în limba română a poemului original[33] aparţine lui
Răzvan A. Petre
27 aprilie 2019

[33] http://www.kamakoti.org/shlokas/kshlok27.htm

CELE TREI FILOSOFII ADEVĂRATE

Capitole:

Dacă ar fi **să definim adevărul**, putem lua în consideraţie criteriul *eficienţei practice*. În acest sens, există trei mari filosofii adevărate. Deşi se contrazic reciproc, toate trei sunt adevărate (!), pentru că dau rezultate practice incontestabile. Le voi enumera întâi pe scurt: 1) filosofia materialistă, 2) filosofia spiritualistă şi 3) filosofia non-dualistă. Ele sunt trei gradaţii ale aceluiaşi Adevăr.

Despre primele două, oricine are măcar o vagă idee. Despre a treia, cea mai înaltă, voi insista ceva mai mult, pentru că este mai puţin cunoscută. Şi totuşi, concepţia non-dualistă este presărată în tezele spiritualiste ca sarea-n bucate. Nu este ceva straniu şi confuz, cum pare dacă studiezi textele orientale specializate (advaita, buddhiste, zen, sufi, hasidice, taoiste etc). Ne-am născut cu non-dualitatea în gene şi oricând ne putem trezi în VID prin Graţia Divină, adică Acasă.

1) FILOSOFIA ȘI PRACTICA MATERIALISTĂ

«Socialismul, comunismul și ateismul sunt trei din cele mai simple discipline. După ce le-a primit în cap, un copilandru se consideră un om înțelept. În plus, aceste discipline se pretează mai ușor explicațiilor populare decât oricare altele.» (Feodor Dostoievski, în Jurnal)

Materialismul este cea mai răspândită *credinţă*, adoptată şi de ştiinţa oficială. Este o credinţă sau o filosofie, pentru că nu are un temei absolut. Se bazează pe simţul comun şi pe prestigiul (ori numărul) savanţilor materialişti. Desigur, există şi voci din ştiinţă care spun că realitatea este „contraintuitivă", adică ea contrazice simţul comun. Dar acest lucru nu afectează încrederea marelui public în teza materialismului.

Conform acestei credinţe: nu există niciun creator al universului; viaţa a apărut întâmplător; supravieţuieşte cel mai puternic; conştiinţa este o secreţie a creierului; interesul personal este valoarea supremă, mai presus de bine şi de rău; există numai ce poate fi perceput prin simţuri şi aparate, şi nu există *inteligenţe* invizibile comparabile cu omul. Concluzia ce se desprinde din acest tablou este că **filosofia materialistă este deprimantă, egocentrică şi autolimitativă**.

Cercetările ştiinţifice mai recente contrazic această paradigmă oficială (mai ales mecanica cuantică, studiul biocâmpurilor, fenomenele paranormale etc). Poziţia ei ştiinţifică devine tot mai şubredă... Pe de altă parte, *eficienţa* sa este dincolo de dubiu. Toată omenirea se bazează pe principiile materialiste pentru a supravieţui.

Defectul ei psihologic major este că ne provoacă o **lipsă de speranţă** şi de motivaţie pentru a face binele, al cărei remediu este cealaltă filosofie cu adevărat mângâietoare, cea spiritualistă. Faptul că nimeni nu poate fi permanent FERICIT de la lucrurile materiale ne sugerează că trebuie să ne îndreptăm atenţia spre altceva decât aspectele grosiere materiale pentru a ne putea trăi plenar viaţa.

2) FILOSOFIA ŞI PRACTICA SPIRITUALISTĂ

Voi folosi cuvântul „spiritualist" în sensul cel mai larg, prin care admitem existenţa unei lumi spirituale invizibile care influenţează viaţa terestră, culminând cu inefabila prezenţă a unei Forţe Creatoare şi Ordonatoare. (Marxiştii îi spuneau acestui curent „idealism", în batjocură, de parcă ar fi o ruşine să fii idealist şi o mândrie să fii pragmatic. Batjocura continuă şi astăzi prin curentul cultural neo-marxist şi ateist.)

Toate religiile au la bază filosofia spiritualistă. Bunul simţ şi intuiţia transmit oricui că viaţa nu se reduce la supravieţuirea trupului şi la valorile palpabile. De altfel, materialiştii se conving, mai devreme sau mai târziu, de deşertăciunea acestei concepţii total pragmatice. Poezia,

arta, cultura, în general, sunt mijloace terestre ce ne îndeamnă să privim Cerul spiritual.

Această abordare filosofică descrie aspecte noi: există un Creator plin de bunăvoinţă pentru creaturile Sale; universul este condus de legi cosmice imbatabile şi perfecte; viaţa continuă şi după moarte; există mai multe nivele energetice ce susţin diferite lumi eterice, astrale, mentale, locuite de spirite; conform legilor cosmice, doar anumite acţiuni conduc la fericire şi armonie, ceea ce defineşte acţiunile juste, corecte, bune – într-un cuvânt, Binele absolut, adică împlinirea Voinţei Divine.

Dar există o problemă şi la această filosofie...

În virtutea luptei neîncetate dintre Bine şi Rău, dintre Dumnezeu şi Satana, niciodată nu va fi o pace completă. Nu de puţine ori observăm că, în practică, nu Binele învinge. Avem cu toţii vie în minte batjocorirea până la moarte a preaiubitului Isus din Nazaret, omul perfect spiritual. În faţa unor astfel de înfrângeri, pe care orice om bun le poate trăi în viaţă, el ar putea alege mai multe direcţii de acţiune:

- fie renunţă la credinţa în Dumnezeu şi regresează la nivelul materialist. Astfel, unii ar putea deveni „umanişti", „marxişti", „progresişti", „comunişti", declarându-se în favoarea unui bine colectiv, dar nefiind în stare să îl definească corect şi, bineînţeles, eşuând în practica socială.

- fie, mai rău, adoptă credinţa satanistă, la modă astăzi în cercurile conducătoare ale planetei. Lucifer le asigură succesul efemer, dar cu preţul pierderii veşnice a sufletului. Şi nici măcar nu le garantează succesul, pentru că este o construcţie şubredă şi artificială, riscantă şi degradantă - căreia i se opun legile eterne ale universului.

- fie se încăpăţânează să creadă într-un ideal utopic. De exemplu, creştinii explică uciderea şi batjocorirea lui Isus ca fiind un *sacrificiu în avans* pentru mântuirea neamului creştinesc. Ceea ce este doar o autosugestie pozitivă împotriva frustrării insuportabile că Binele a fost învins într-un moment istoric crucial. (Moartea Maestrului Isus a fost, într-adevăr, *şi un sacrificiu*, pentru că El *preluase păcatele* ucenicilor Săi şi altor indivizi cu care intrase în contact fizic *pe timpul vieţii Sale*.)

Însă rezolvarea cea mai adevărată a dilemei filosofiei spiritualiste este aceea de a urca pe un nivel superior de înţelegere, trecând de la „alegerea Binelui" la „trăirea Absolutului", de la dualitate la non-dualitate, de la Dumnezeul Binelui la Dumnezeul Absolut.

Unii, împinşi de Aghiuţă, au deturnat sensul Absolutului, zicând că, la acel nivel, „binele şi răul sunt acelaşi lucru, binele extrem şi răul extrem se întâlnesc, deci *nu contează dacă faci bine sau rău*". Fals, cu

totul fals, un sofism grobian. Atâta timp cât vorbim de „Bine" şi „Rău", încă ne aflăm în dualitate, unde ele sunt şi vor fi etern diferite şi opuse. Absolutul este mai presus de cele două categorii, unde nici măcar acele cuvinte nu există, dar oamenii nu trăiesc în Absolut, ci într-o creaţie divină relativă!

3) FILOSOFIA ŞI PRACTICA NON-DUALISTĂ

Conform acestei viziuni de cel mai înalt nivel, există numai o singură Fiinţă – Dumnezeu sau Sursa sau Conştiinţa unică. Ea creează din Sine Însăşi întregul Univers, precum păianjenul îşi ţese pânza din propriul corp. Toate lucrurile şi fiinţele nu sunt altceva decât Dumnezeu deghizat. Fiecare dintre ele deţin o mică parte din Conştiinţa Divină, din Inteligenţa Divină, din Voinţa Divină. La o analiză profundă, nu există separare între oameni sau între om şi Dumnezeu, căci cu toţii suntem **aceeaşi Fiinţă**.

Un vizitator l-a întrebat pe Ramana Maharishi: «**Cum să ne purtăm cu alţi oameni?**» «**Nu există alţii**», a răspuns înţeleptul. O întreagă filosofie în trei cuvinte. Aşa este non-dualitatea: simplă, clară, concisă, unificatoare.

Acestei viziuni i se spune *non-duală* pentru a o deosebi de perspectiva *duală* asupra lumii, în care totul este împărţit în polarităţi. De exemplu, perechile de emoţii calm-mânie, atracţie-respingere, plăcere-durere, satisfăcut-lacom, fire iubitoare-fire agresivă; sau perechile de concepţii bine-rău, masculin-feminin, moarte-viaţă, zgomot-tăcere, frumos-urât, dulce-amar etc.

Este totuşi adevărat că, la nivelul Sursei existenţei universale, apare şi aici o *aparentă* opoziţie sau dualitate: Transcendent vs Imanent, sau Dumnezeu necreator vs Dumnezeu creator, sau Conştiinţa în repaus vs Conştiinţa în mişcare. (Sunt cuvinte omeneşti ce încearcă să descrie o Realitate dincolo de gândire. Din contră, modalitatea de a cunoaşte această Realitate este tocmai prin lipsa oricărui gând şi intrarea în aşa-numitul „Vid". I se spune „vid" pentru că nu găsim cuvinte de a-L descrie, suntem goliţi de imaginaţie în a-L compara cu ceva cunoscut. Mintea noastră devine vidă, nu Realitatea, care, dimpotrivă, este complet plină, întreagă.)

Totuşi, în Dumnezeire nu există o dualitate polară. Putem compara situaţia cu cele două mâini ale omului. Fiecare dintre ele poate realiza singură aceleaşi operaţii ca cealaltă. Nu e vorba de o polaritate propriu-

zisă, ci de o *oglindire*. Iar când mâinile colaborează, pot realiza o infinitate de acţiuni complet noi. Tot cam aşa, Dumnezeu Creatorul, făptuitorul neobosit, este oglindirea perfectă a lui Dumnezeu Transcendent, gânditorul pur; iar împreună generează universul infinit, într-o continuă înnoire şi transformare.

Mitologia indiană a comparat cele două aspecte ale lui Dumnezeu cu un cuplu de îndrăgostiţi (Shiva – Shakti), ceea ce este o aproximare grosolană. Între cele două aspecte ale Divinităţii nici măcar nu putem spune că ar exista o relaţie, fiind vorba de aceeaşi Fiinţă simultan în repaus şi în mişcare. Toate lucrurile şi fiinţele create sunt părţi din acelaşi unic Dumnezeu. Până şi cea mai umilă particulă materială are în ea un punct de Conştiinţă transcendentă.

Înţelegând acest lucru, întreaga filosofie pe care o aveam până acum se schimbă radical. Nu mai putem spune că există nici bine şi nici rău în măsura în care nu putem spune că există vreo persoană separată de tot restul. Tot ce vedem şi trăim este o iluzie cosmică, un vis imaginat de Visătorul Suprem. Însă este dificil, chiar imposibil să rămânem agăţaţi de această teorie atâta timp cât trăim în dualitate. Putem încerca, eroic, s-o păstrăm în inimă, dar, dacă o vom afişa public, putem fi uşor ridiculizaţi.

O frază memorabilă a lui Ramana Maharishi, marele guru non-dualist, descrie cele trei filosofii într-o singură propoziţie: **«Nu este nicio diferenţă între Guru, Sine şi Dumnezeu»**. Cu o minunată concizie, el defineşte cele trei niveluri ale Adevărului: fizic, spiritual şi absolut.

ADEVĂRUL PRACTIC

1) Filosofia materialistă este adevărată pentru că este *eficientă*, răspunde necesităţilor de zi cu zi ale omului.

Totuşi, utilizarea ei ca *adevăr absolut* este cauza nenumăratelor tragedii care au împânzit Pământul de la începuturile cunoscute ale omenirii. Temerile paranoice ale ego-ului individual au instalat o paranoia generală, tradusă în violenţă. Iar căutarea excesivă a plăcerii, ca de teama morţii, a provocat degradarea speciei umane.

2) Filosofia spiritualistă este *adevărată* şi ea, pentru că există nenumărate dovezi, mărturii şi fenomene care atestă existenţa lumilor invizibile şi a spiritelor bune şi rele, precum şi necesitatea respectării unei morale cu valabilitate universală dacă vrem să fim fericiţi, să ne fie bine şi să ne apropiem de Dumnezeu. Nerespectarea principiilor moral-

spirituale (cosmo-etica) duce inevitabil la suferinţă. Deci criteriul *eficienţei* este verificat.

3) Filosofia non-dualistă este şi ea adevărată. Dar aici, Adevărul trebuie *trăit* direct sau măcar *intuit*, nu poate fi analizat sau prescris. Cei care **au trăit Adevărul că există o singură Fiinţă Universală** sunt cu toţii unanimi şi fermi, nu există nicio urmă de confuzie sau îndoială în spusele tuturor. Au existat mulţi corifei ai înţelepciunii şi alţii li se tot adaugă permanent ce întăresc această concepţie „contra-intuitivă". I-am spus filosofie, dar, de fapt, este o *trăire* de cel mai înalt nivel posibil a acelora care au transpus-o ulterior într-o doctrină şi practică spirituală.

Puterea lor de influenţă asupra celor care caută înţelepciunea este prin ea însăşi un *argument* de valabilitate. O asemenea „fabulaţie nepractică" nu ar fi putut străbate veacurile şi nu ar putea fi adevărată decât dacă conştiinţa umană *intuieşte* că afirmaţiile non-dualiste sunt adevărate. Prin urmare, în mijlocul unei ample mişcări spirituale globale, cu nenumărate oferte pe toate gusturile, iată că această doctrină, atât de greu de acceptat, câştigă incredibil de multă popularitate. Nu este acesta semnul *eficienţei* sale?!

Atracţia spre non-dualism este inexplicabilă în termeni pragmatici. Nu promite puteri parapsihice, nu promite eliberarea de boli şi moarte, nu promite averi, ci doar cunoaşterea Adevărului şi eliberarea de **ego, autorul nefericirii**. Ba, mai adaugă că acest deziderat se va împlini numai dacă vrea Dumnezeu, deci nu dă nicio garanţie. În plus, contrazice toate religiile. Şi, bomboana de pe colivă, îţi spune neaoş că „tu", discipolule, vei dispărea. Sunt tot atâtea obstacole în calea acceptării sale. Şi totuşi, imposibila răspândire se produce, demonstrându-i *eficienţa* şi *adevărul*.

Ca simplă *teorie filosofică*, non-dualitatea este utilă exclusiv pentru a ne **motiva să ne domesticim şi limităm ego-ul**. Mecanismul de acţiune spirituală este depărtarea de ego prin aspiraţia spre Sinele Superior. Dar altfel, doar a petrece mult timp vorbind despre transcenderea dualităţii este ineficient. Ori o trăieşti şi nu poţi vorbi despre ea, ori rămâi în dualitate şi poţi vorbi, dar degeaba.

Iar în dualitate este valabilă filosofia spiritualistă. De exemplu, să negi existenţa răului şi a demonilor, pe motiv că tu „crezi numai în non-dualitate", este o naivitate şi vei fi sancţionat de realitate, fiind lovit la un moment dat tocmai de ceea ce negai că ar exista - dacă nu dintr-un motiv karmic, poate în scopul divin de a te trezi din visul că poţi trăi non-dual ca om.

Prima experienţă de Nirvikalpa Samadhi a lui Swami Vivekananda

din „Viaţa lui Swami Vivekananda”, scrisă de discipolii săi (p.64-65)

«...Dar Maestrul Ramakrishna ştia că Narendra [n.n. - Swami Vivekananda] trebuia să meargă pe calea spirituală Jnana; din acest motiv a continuat insistent să-i vorbească despre filosofia Advaita. Într-o zi se străduia să-l facă să înţeleagă identitatea dintre sufletul individual şi Brahman, dar fără succes. Narendra părăsi camera şi-i spuse colegului său, Hazra, „Cum ar putea să fie astfel? Acest ulcior este Dumnezeu, această cană este Dumnezeu şi noi suntem tot Dumnezeu: Nimic mai absurd!” Sri Ramakrishna, care rămăsese în cameră într-o stare de semi-conştienţă, auzind râsul lui Narendra, ieşi afară şi zise „Hei! Despre ce vorbiţi voi acolo?”. Zâmbind, îl atinse pe Narendra şi căzu pe dată în samadhi. Naren a descris efectul atingerii astfel:

„Atingerea magică a Maestrului din acea zi a adus imediat o transformare minunată în mintea mea. Eram stupefiat să văd că nu există nimic altceva în univers decât Dumnezeu, cu adevărat! Vedeam foarte clar, dar am rămas tăcut ca să văd dacă ideea va dura. Însă impresia nu s-a schimbat în cursul zilei. M-am întors acasă, dar şi acolo tot ce vedeam apărea ca fiind Brahman. M-am aşezat să iau masa, dar totul – hrana, farfuria, persoana care m-a servit şi chiar eu însumi – nu era altceva decât ACELA. Am luat vreo două îmbucături şi m-am oprit. Am tresărit la cuvintele mamei, „De ce stai nemişcat? Termină-ţi masa!” şi am reînceput să mănânc. Dar fie că mâncam, fie că eram întins, fie că mergeam la facultate, aveam continuu aceeaşi experienţă şi mă simţeam într-un fel de stare comatoasă. Când mergeam pe stradă, vedeam şaretele circulând, dar nu simţeam nevoia să mă feresc de ele. Simţeam că şaretele şi cu mine suntem una. Nu îmi simţeam mâinile şi picioarele şi credeam că voi paraliza. Mâncatul nu-mi dădea nicio satisfacţie şi o făceam ca şi când altcineva mânca, nu eu. Uneori, mă întindeam după masă, iar după câteva minute mă sculam şi începeam să mănânc iarăşi. Ca urmare, în unele zile mă cam umflam, dar nu mi s-a făcut rău. Mama s-a alarmat şi spunea că este ceva în neregulă cu mine. Se temea că nu voi mai trăi mult. Când starea descrisă s-a mai domolit, lumea a început să-mi pară ca un vis. Plimbându-mă în Piaţa Cornwallis, am dat cu capul de şinele de cale ferată ca să văd dacă sunt reale sau doar un vis. Această stare de lucruri a continuat timp de câteva zile. Când am revenit la normal, mi-am dat seama că trebuie să fi avut o licărire a stării de Advaita. Apoi mi-a venit în minte ideea că nu erau deloc false cuvintele scripturii. Din acel moment, nu mai puteam să neg concluziile filosofiei Advaita.»

traducere de Răzvan Petre

BIBLIA NON-DUALITĂŢII

Motto: *Misticismul este forma transcendentală a bunului-simţ. (G. K. Chesterton)*

Iată o carte unică despre Unic: „**Viaţa Impersonală**”, o transmisie mediumnică prin Joseph Benner, scrisă în 1914. Ea prezintă genial abordarea non-dualistă, numită aici „impersonală”, şerpuind printre chestiunile spiritualiste. O asemenea operă nu putea apare doar din mintea unui pastor luteran dintr-o Americă tradiţionalistă, cum s-a întâmplat de fapt. Mesajul a sosit, misterios, cu mult înaintea vremii sale. Analizând textul, ne putem da seama de colosala Inteligenţă Divină şi larga viziune supraumană ce stă în spatele ei.

M-a frapat, în legătură cu subiectul de faţă, adresarea din capitolul XVI: **«Dar acum a venit timpul când te-am pregătit pe tine şi pe mulţi alţii pentru un nou Sistem religios, cu ajutorul căruia poţi intra în Conştiinţa Mea direct şi imediat prin Calea Impersonală.»** Calea Impersonală, adică non-dualistă. De la momentul emiterii, acum peste 100 de ani, Promisiunea Divină se manifestă tot mai intens în lumea occidentală.

O recomand ca pe o carte fundamentală, uşor de citit, o adevărată „Biblie a non-dualităţii”. După aceea, va deveni clar orice alt text despre non-dualitate ce părea de neînţeles.

PARADOXUL ZILEI

De obicei, afirmaţiile non-dualiste sunt paradoxale, clătinând adevărurile înţepenite în intelect. Dar aparentele paradoxuri au explicaţii logice dacă înţelegem esenţa simplă a doctrinei. Acestea au, pe moment, şi un efect de catharsis, de blocare a minţii. Iată un exemplu de enunţ:

În viziunea non-dualistă, filosofia materialistă este tot o formă de spiritualitate. (!)

Şi explicaţia: Privind de la nivelul absolut, Creaţia are două paliere: fizic (1) şi spiritual (2). Dumnezeu a creat întâi Cerurile (lumile spirituale) şi apoi Pământul (lumea fizică). Acestea două sunt la fel de reale şi demne de laudă adusă Creatorului, după cum sunt la fel de ireale sau iluzorii, un vis al Visătorului. Ambele sunt şi îndrăgite, şi neluate în seamă, în aceeaşi măsură.

Pur şi simplu, lumea creată (1, 2) nu se amestecă cu Sursa non-duală (3). Spiritualitatea convenţională (2) nu face parte din spiritualitatea absolută, ci este un joc al Minţii Universale. Spiritualitatea absolută (3) trece dincolo de minte, există dinainte de apariţia gândurilor despre spiritualism (2) şi materialism (1). Materialismul, orbirea de către atracţia materiei, este tot un joc al Minţii Universale. Spiritualitatea te detaşează de materie, dar nu te aşază pe tronul Creatorului.

CAUZA ACCIDENTULUI

Să luăm un exemplu fictiv. Cineva are un accident destul de serios, dar nu fatal. Şi începe să se gândească *de ce l-a avut*.

1) Din perspectivă **materialistă**, dacă ar fi fost mai atent, l-ar fi putut evita. El poartă toată vina. Trebuie să fie mai atent pe viitor. Sau a fost de vină altcineva. Sau, doar întâmplarea.

2) Din punct de vedere **spiritualist**, dracul i-a dat târcoale, l-a pândit şi l-a "faultat" când nu era vigilent. Cineva l-o fi blestemat. Sau poate este de vină karma. Oricum, bine că îngerul său păzitor l-a ferit de moarte.

3) Privind **non-dualist**, am putea spune că Dumnezeu i-a trimis acest necaz ca să-i micşoreze din ego şi astfel să-l apropie de El, de Sursa Vieţii. Cum se spune în creştinism, „Dumnezeu îi bate numai pe cei pe care-i iubeşte".

La nivelul convenţional, observăm doar un lanţ de *cauze* şi *efecte* automate. Dar deasupra lui există, paralel, un alt lanţ nevăzut de *mijloace* şi *scopuri* atent urmărite.

De ce vrei să-ţi cunoşti viitorul?
Ca să contemplu cum scopul devine mijloc...
Şi dacă profeţia nu se confirmă?
Atunci voi admira şi mai mult neasemuita Inteligenţă Divină...

Şi acum, să luăm un exemplu real, cu cele trei moduri de interpretare. **De ce a fost ucis Isus Cristos?**

1) Pentru că i-a supărat pe cei care deţineau frâiele societăţii.

2) Pentru că a preluat păcatele ucenicilor şi altor nenorociţi şi a trebuit să pătimească în locul acelora.

3) Pentru că viaţa şi moartea Sa trebuiau să fie exemplare, după cum a dispus Dumnezeu de la început.

Acesta a fost motivul esenţial (3), iar preluarea păcatelor (2) a făcut posibil deznodământul, cu ajutorul oamenilor (1). Ce i-a spus Isus lui Pilat: "N-ai avea nicio putere asupra Mea dacă nu ţi-ar fi fost dată de Sus." (Ioan 19:11)

LIBER ARBITRU ŞI EGO

Ajungem la subiectul liberului arbitru, care şi el este înţeles diferit. Folosind exemplul accidentului, putem spune că:

1) În filosofia **materialistă**, persoana are 100% liber-arbitru, dar o întâmplare nefericită poate veni oricând şi pe nemeritate. Domneşte incertitudinea totală şi pândeşte haosul după colţ.

Omul trebuie să-şi întărească ego-ul pentru a rezista şi a riposta.

2) În filosofia **spiritualistă**, persoana are şanse (să zicem 50%) de a câştiga lupta cu demonii dacă se roagă la Divinitate să primească ajutor, dacă se comportă ireproşabil moral şi dacă este ajutat de îngeri. Există însă şi o predestinare sau influenţe karmice ori ereditare care au greutate în desfăşurarea evenimentelor. Cu ajutorul lui Dumnezeu, unele necazuri pot fi ameliorate, în anumite limite (pe care nimeni nu le cunoaşte exact). Partea bună este că îngerii te feresc de ce nu „meriţi". Totul se întâmplă spre binele tău superior.

Este indicat să-ţi diminuezi ego-ul dacă te rogi pentru ajutor. Rugăciunea se face cu smerenie, nu este o revendicare.

3) În filosofia **non-dualistă** nu există liber-arbitru, pentru că nu există nicio persoană individuală care să-l poată avea. Totul este plănuit şi executat de Dumnezeu – el plănuieşte, el acţionează, el suferă, el evoluează, el se trezeşte spiritual în om. Nimeni nu poate schimba nimic. Cum se spune fatalist, „Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus".

Aici nu mai există un ego, care a fost dizolvat în Lumina Totalităţii.

Întrebare: Există libertatea de alegere?

Nassim Haramein, savant contemporan: Voinţa liberă este doar un fenomen local. Adică, ai liber arbitru local, poţi mişca lucrurile din jurul tău cum vrei. Dar acelaşi lucru e valabil şi pe scară mai mare. Iar tu eşti supus acelui ansamblu. Dacă ieşi prea mult din rând, acel ansamblu va face totul să te aducă înapoi. Deci, întotdeauna există în univers un sistem de tip eroare-îndreptare. Astfel, lucrurile sunt direcţionate mereu către coerenţă şi nimic nu poate distruge totul pe neaşteptate.[34]

---

[34] https://www.facebook.com/Nassim.Haramein.official

Noi vorbim de ego la nivel uman, dar un **precursorul al ego-ului** există chiar şi la fiinţele microscopice. *De unde ştim asta?*

Ştiinţa a demonstrat că în corpul uman apar permanent celule canceroase, care sunt neutralizate de majoritatea organismelor sănătoase. Doar un număr limitat de oameni se îmbolnăvesc propriu-zis de cancer, care este o proliferare exagerată a acestor celule egoiste. **Celulele canceroase trăiesc doar pentru ele însele, sunt egoiste**. Celulele sănătoase sunt cele care se integrează în armonia generală a corpului, care îndeplinesc perfect sarcinile ce le revin, chiar cu riscul propriului sacrificiu.

Iată deci că şi la nivel de celule vii întâlnim comportamentul egotic, care ar fi fost justificat pentru o fiinţă unicelulară primitivă ce trebuia să supravieţuiască pe cont propriu, dar nu mai este permis într-un ansamblu coerent de celule colective, având sarcini clare de îndeplinit şi unde fericirea vine din supunerea la ordine, nu din bunul-plac sau dorinţa de supravieţuire individuală cu orice preţ.

O muscă este o fiinţă *individualistă*; o furnică sau o albină face parte dintr-o finţă *colectivă*. Dar omul, ce fel de fiinţă este? La prima vedere, privind individualismul de care majoritatea semenilor dau dovadă, omul este o fiinţă singulară, izolată, profund egotică.

Dar la a doua privire, mai atentă, dimpotrivă, omul depinde de societate: în anii copilăriei este complet dependent de adulţi, nu ar fi om dacă n-ar primi educaţie de la societate, iar la maturitate este integrat perfect în colectivitate. Nici măcar în societăţile primitive nu se concepea traiul strict individual, iar pedeapsa de a fi alungat din comunitate echivala deseori cu o moarte lentă în sălbăticie.

În concluzie, **omul face parte dintr-o fiinţă colectivă** mai mare decât el - umanitatea. Chiar dacă în decursul vieţii nu are de a face decât cu un număr restrâns de semeni, totuşi, beneficiile civilizaţiei se datorează nenumăraţilor necunoscuţi care au clădit-o, pas cu pas, an după an. Este de datoria oricărui om matur să îşi domolească ego-ul şi să urmărească binele general în gândurile şi faptele sale. Fiecare om are o influenţă, bună sau rea, la binele societăţii, şi trebuie să se simtă responsabil de asta.

În viziunea spiritualistă (2), binele şi răul se confruntă sub forma îngerilor şi demonilor.

În cea non-dualistă (3), există o altă dispută, deşi nu directă, între Sine (Spirit Divin) şi ego. **Persoana se simte separată de Dumnezeu din cauza ego-ului.**

Ego-ul poate fi definit drept acel cumul de gânduri ce se identifică cu trupul. În general, întregul intelect este impregnat cu simţul individualităţii egotice. Ego-ul mai poate fi definit din punct de vedere yoghin ca fiind cumulul de impresii inconştiente (samskaras sau vasanas) care iau decizii în locul conştiinţei.

Într-o viziune complexă, deasupra bietului om se dau bătălii nevăzute pentru sufletul său. Am putea spune că demonii caută să îi exacerbeze şi impurifice ego-ul, iar îngerii încearcă să-l diminueze şi cureţe, pentru a permite ascensiunea Conştiinţei spre înalt.

Conştiinţa umană ar fi mingea pe care o dispută cele două echipe – îngerii o ridică spre Spirit, iar demonii o coboară spre ego. Schema de mai jos descrie situaţia de pe teren.

Fig.1 Afinitatea dintre Sine şi Îngeri, dintre ego şi demoni, Conştiinţa omului fiind la mijloc

Există o afinitate naturală între înger şi Sine. Sinele este spirit divin întrupat, iar îngerul este spirit divin neîntrupat. La fel, există o afinitate

naturală între demon şi ego. Amândoi s-au *autocreat* şi amândoi se cred *separaţi* de Dumnezeu sau Sinele Divin.

Omul nu se poate pune cu demonii – este sarcina şi puterea îngerilor. Dar omul se poate lupta cu propriul ego, cel care *le dă putere* demonilor. Învingându-şi pornirile egotice, demonii rămân fără combustibil, fără forţa de influenţă dinainte. De aceea exorcizările au un succes relativ şi limitat: pentru că e nevoie să fie dublate de efortul de autoanaliză a gândurilor, pe care victima nu îl depune de obicei.

În situaţia prea-fericită a eliberării de ego, în urma unor iluminări repetate, Sinele-Spirit se manifestă neîngrădit ca Dumnezeu pe Pământ într-o formă umană, deci nu mai există omul mărginit dinainte. («Nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine», spunea Apostolul Pavel în Galateni 2:20)

NON-DUALITATE RELIGIOASĂ

Înţelepciunea populară şi cea creştină fac dese referiri la filosofia non-duală, intuind-o fără a o cunoaşte.

De exemplu, în Rugăciunea „Tatăl nostru" se spune „**Şi nu ne duce pe noi în ispită**...". Este un mod de a recunoaşte că Dumnezeu este Cel care ne duce în ispită, nu demonii, care nici nu contează, de fapt. Aşa se văd lucrurile non-dualist.

O altă afirmaţie non-dualistă celebră este revelaţia lui Isus: „**Împărăţia Cerului se află în voi înşivă**". Creştinul se aşteaptă ca, după moarte, să ajungă într-un loc minunat, printr-o mutare a *persoanei* sale de pe Pământ în Paradis, rămânând însă ca individ separat de mediu şi de Dumnezeu. Dar iată că Isus răstoarnă această imagine duală. Dumnezeu este deja *în noi*, ne spune El, nu există nicio separare.

Multe din afirmaţiile cristice sunt paradoxale tocmai pentru că vizează dimensiunea non-duală. De exemplu: "**Cine îşi va păzi viaţa, şi-o va pierde**" (Matei 10:39, Marcu 8:35). Interpretări: a) Omul superior se supune voinţei Spiritului său, chiar dacă acest lucru poate fi periculos pentru fiinţa sa biologică. Dacă păstrarea siguranţei îl costă pierderea mulţumirii sufleteşti şi a împăcării cu propria Conştiinţă, omul superior nu o va accepta. b) Modul de a ne depăşi ultima frică – cea de a ne pierde identitatea egotică, întâlnită la cei care practică meditaţia sau rugăciunea înaltă – este de a ne-o înfrunta cu curaj, fiind convinşi că nu ne vom pierde viaţa prin extazul suprem, ci o vom metamorfoza într-un mod divin.

Religiile primitive (animismul, şamanismul, politeismul) au un fundament spiritualist exclusiv (2). Monoteismul este ambivalent. Doar doctrinele orientale (advaita vedanta, budism, zen, sufi, tao etc) se ocupă serios de Unicul Suprem (3). EL este deasupra jocului dualităţilor ce există în concepţia spiritualistă (2), unde Dumnezeu şi Satan, Binele şi Răul se confruntă cu forţe egale, iar rezultatul luptelor este întotdeauna imprevizibil. Răul este veşnic, pentru că nu poate să dispară un termen al dualităţii.

Pe piaţa cursurilor spirituale, am putea găsi oferte de genul: „Curs de dezvoltare personală, evoluţie spirituală şi realizarea Sinelui”. La o privire atentă, dacă oferta este autentică, este şi contradictorie, pentru că ţinteşte publicuri diferite. Astfel, dezvoltarea personală îţi va amplifica ego-ul (1), evoluţia spirituală ţi-l va diminua (2), iar realizarea Sinelui ţi-l va dizolva (3). Poate de aceea, mulţi cursanţi sunt buimăciţi şi aplică aiurea tezele contradictorii învăţate pe de rost de la pretinşi “maeştri”.

CINE DEŢINE CONTROLUL

Non-dualismul (3) spune că Dumnezeu controlează toată Creaţia. Observaţiile empirice ne sugerează însă că lucrurile n-ar sta chiar aşa. Sau poate interpretarea noastră este greşită cu privire la ce este bine şi ce este rău?! *Care să fie adevărul?*

Atunci când a făcut lumea spirituală (2), Dumnezeu a creat Îngerii sau spiritele bune, cu atribute sublime divine. Însă, pentru ca să funcţioneze dinamic, Creaţia are la bază principiul Polarităţii sau Dualităţii. Orice parte are o contraparte opusă sau complementară. În virtutea acestui principiu fundamental, odată ce au apărut primele spirite bune, au apărut *în mod automat* şi spiritele opuse lor, adică demonii. *Cum adică, automat?*

Orice spirit este alcătuit din două mari părţi: a) nucleul sau scânteia divină, părticica de Dumnezeu şi b) perispiritul sau învelişurile energetice care îi oferă dinamismul şi caracteristicile individuale. Perispiritul este „corpul” spiritului, ce înconjoară esenţa de Conştiinţă divină. Ca un fel de armură, îi asigură nucleului protecţia, dar îi şi restrânge libertatea totală pe care o avea în Absolut. Spiritul este deci un individ, nu mai este Totalitatea. (Totuşi, nu este deloc atât de *individualist* pe cât este omul, ci în perfectă comuniune cu alte spirite similare.)

Şi demonii, şi îngerii au în centru aceeaşi Conştiinţă Divină pasivă. Diferenţa dintre ei o dă perispiritul, "corpul spiritual". Primii au un perispirit întunecat, condensat, ce refuză Lumina Divină, acţionând întotdeauna contrar tendinţei natural-divine. Ceilalţi au perispiritul uşor, luminos, rafinat, tânjind spre Perfecţiunea Divină, îndeplinind fără greş Poruncile lui Dumnezeu. Iată de ce se poate spune, *dar numai de la nivelul absolutului (3)*, că şi demonii sunt „de la Dumnezeu".

Dar făpturile numite demoni nu sunt nici create şi nici controlate de Dumnezeu (2). S-au *autocreat* din cauza principiului *polarităţii*, schimbându-şi **singuri** perispiritul dintr-unul relativ curat, în altul cu totul impur. Au făcut-o pentru că au avut *liber-arbitru*, care este cadoul preţios al Divinităţii pentru creaturile Sale.

Şi ce i-a împins la început să se opună lui Dumnezeu?

Se spune că prostia orgoliului...

Dar atunci, în viziunea non-dualistă, cum controlează Dumnezeu totul? Impune pe ascuns decizia Sa, deci liberul arbitru este o iluzie? Sau El ştie dinainte toate variantele ce pot fi alese liber şi a pregătit un scenariu pentru fiecare caz? Sau El controlează doar direcţiile principale, lăsând detaliile la latitudinea creaturilor?

Adevărul este că **nu putem înţelege la nivelul mintal**, de la care punem întrebarea. Le-am putea pricepe imediat doar în perioada de timp în care ne-am afla în *samadhi* sau *iluminare* (comuniunea temporară cu Dumnezeu). Altfel, lucrurile sunt mult mai complexe decât ne *putem imagina*.

Avem însă la îndemână nişte INDICII.

- Iată o explicaţie spiritualistă (2): Când un om face prea multe păcate şi nu mai poate fi îndreptat cu vorba bună, Dumnezeu îşi retrage îngerul păzitor de lângă păcătos, şi *automat*, locul vacant va fi preluat de un demon. Ştie demonul cum să-l chinuiască pe om, că asta e specialitatea lui. Din cauza suferinţei, omul va elimina energiile negative din el şi, purificându-se, va simţi nevoia să nu mai păcătuiască. Iată deci că Voinţa Divină ca omul să se îndrepte spre bine se va realiza neapărat – dacă nu cu binişorul, atunci cu biciul, dacă nu acum, în viitor.

Putem înţelege uşor acest lucru, care se întâmplă similar în organism. Când imunitatea este scăzută, orice boală se poate lipi de tine, dar când sistemul imunitar funcţionează în parametrii optimi, niciun virus sau bacterie nu te afectează. Cel mai bun remediu pentru orice boală este întărirea imunităţii generale. Iar asta înseamnă să fii purificat energetic.

- Altă interpretare posibilă la nivelul fizic (1): Intenţiile egotice, instinctul de conservare poate contravine intenţiilor nobile sugerate de Sinele Divin. Când apare un astfel de conflict, decizia omului va respecta, de obicei, alegerea ego-ului, nu a Sinelui. Desigur, la oamenii superiori, Conştiinţa va înclina mai mult către Sine decât către ego (vezi figura de mai sus).

Ei bine, într-o situaţie obişnuită, ego-ului i se poate trimite o idee care îl înspăimântă sau îl atrage foarte mult şi, astfel, va acţiona exact pe direcţia dorită de *cine* i-a trimis-o, fără a şti de unde îi vine acea idee şi ce scop ascuns are. Dacă ai afla că te manipulează Dumnezeu, cum ai reacţiona? Te-ai enerva... sau te-ai bucura... sau te-ai gândi că e diavolul deghizat?

- O altă variantă de răspuns: Dumnezeu nu impune nimic nimănui, dar ştie dinainte ce alegere va face omul din cauza programării sale mentale de la un moment dat. Şi cum Dumnezeu vede perfect în timp, se poate spune că nu este surprins de nimic. E ca şi cum ar juca şah de unul singur.

Ideea esenţială pe care trebuie s-o reţinem este că Dumnezeu a creat omul ca pe o fiinţă independentă în gândire şi decizie. Nu de o marionetă avea nevoie Dumnezeu. Ci de o fiinţă materială care, **deşi poate alege Răul în orice moment, să aleagă întotdeauna Binele**. Este un ideal spre care tindem cu toţii, iar Dumnezeu şi Sfinţii Săi lucrează pentru asta. Ca întreaga omenire să devină astfel, trebuie să treacă mult timp, multe transformări, multă suferinţă. Experienţele fiecărui om nu se pierd, ci sunt necesare perfecţionării continue a succesorilor săi genetici şi spirituali (neamul şi reîncarnările). Într-un final, la sfârşitul Erei Cosmice actuale, omenirea va deveni perfectă prin aproape fiecare reprezentant al său. Adică, fiecare individ independent în gândire şi alegeri va dori conştient să respecte Voinţa Divină adresată lui, pe care o va *simţi* corect şi o va transpune în *fapte* fără eroare, *ştiind* că, întotdeauna, este varianta optimă. Acela va fi idealul de anti-manipulare, creat cu trudă de Creator.

Deşi toată Creaţia se află ÎN Dumnezeu, totuşi, El a creat lumea materială şi, mai ales, omul, ca pe o fiinţă EXTERIOARĂ Sieşi, dar care să-I semene întru totul. Şi va reuşi, neîndoielnic, deşi deocamdată omul se manifestă ca un rebel fără cauză.

Din acest motiv, este de înţeles dorinţa omului, imitându-L pe Creator în mod inconştient, de a crea, la rândul lui, roboţi care să-i semene întru totul în aspectele sale bune. Roboţi ce nu vor fi niciodată oameni pe de-a-ntregul, dar îi vor imita cât se va putea de exact. (Tot aşa,

eliberatul nu va fi niciodată Dumnezeu din Ceruri, totuşi, manifestă Înţelepciunea Divină întocmai.) Omul va transmite robotului *inteligenţa* umană, dar nu îi va putea da niciodată *conştiinţa* umană. Conştiinţa este un dar divin. Inevitabil, robotul va reproduce ego-ul uman (care e creat de minte). Şi văzând *copia* fidelă a ego-ului, omul va înţelege, în sfârşit, cu dezamăgire, cum se manifestă el însuşi, ca ego ascuns. Inteligenţa Artificială ar putea ajuta omenirea cu adevărat doar în acest mod indirect.

UNIFICAREA PRIN CONŞTIINŢĂ

Este evident că filosofia materialistă, filosofia spiritualistă şi filosofia non-dualistă sunt **incompatibile**! Explicaţiile fiecăreia contrazic ce spun celelalte. Dar cele trei viziuni coexistă natural, aşa că ceva trebuie să le lege şi să le împace.

Înainte de a vă oferi dezlegarea acestei enigme, vă propun să urmăriţi câteva minute ce spune un iluminat, Peter Fenner, răspunzând sincer şi deschis la întrebarea unui interlocutor **„Concret, cum se simte iluminarea? Cum poate ştii cineva că a atins conştiinţa non-duală?”** Vom vedea cum se manifestă două stări de conştiinţă simultane: conştiinţa fizică şi conştiinţa non-duală (non-locală).

Video mini-interviu cu iluminatul Peter Fenner[35]

Legătura dintre cele trei viziuni este CONŞTIINŢA. Există o Conştiinţă unică, divină, absolută (3). Când Conştiinţa se asociază cu perispiritul (*corpul*) unui spirit, devine „conştiinţă spirituală” (2). Când Conştiinţa se asociază cu ego-ul (reflecţia în minte a *corpului* fizic) ea devine „conştiinţă egotică, corporală, personală, umană” (1). Asocierea se face prin jocul iluziei cosmice (*maya*) produsă de Creatorul Suprem.

Cu alte cuvinte, întâi Conştiinţa divină este hipnotizată că este un spirit ce se mişcă liber într-un mediu al dualităţilor (2), apoi Conştiinţa divină este hipnotizată şi mai profund (de către ego) că ea este un trup fizic (1).

Cum ar putea Conştiinţa de natura absolutului să fie un agregat fizic?! Este absurd. Dar ego-ul este un gând puternic şi reînnoit zilnic. E ca un şarpe care se încolăceşte în jurul gâtului şi nu te mai lasă să-ţi mişti

---

35 https://youtu.be/GzWCpu7aq6g

capul. Aşa de tare este fixată privirea Conştiinţei umană asupra trupului, că nu mai poate să-şi amintească cine este şi de unde vine.

Să conchidem:

1) Ego-ul este autorul materialismului.

2) Spiritul încarnat susţine spiritualismul.

3) Dumnezeu este non-dualitatea Însăşi.

Pe care dintre ei te încumeţi să-l contrazici?! Pe care îl alegi?!

Iată o sinteză grafică la cele discutate, preluată din articolul meu „YANTRA CONŞTIINŢEI". Culoarea albă este simbolul Conştiinţei Divine, culoarea galbenă este simbolul perispiritului, iar culoarea roşie este simbolul trupului şi ego-ului. În om coexistă cele trei: Dumnezeu, Spirit şi ego. CONŞTIINŢA este firul care leagă cele trei lumi distincte.

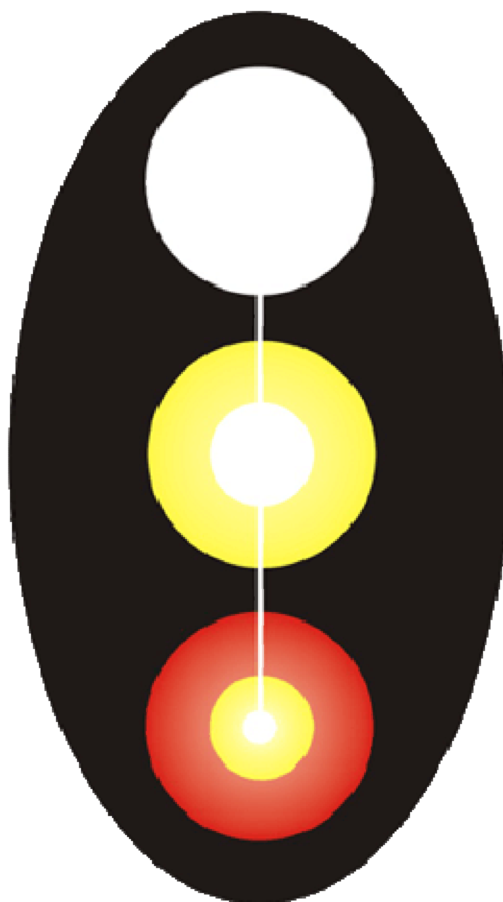

Fig.2 Yantra Conştiinţei

Mintea umană este forţa creativă şi conştientă a vieţii, în timp ce fundamentul şi sursa conştiinţei este un infinit de vid-nimic. Totuşi, conştiinţa umană se vede pe sine ca fiind separată de vidul fundamental, şi astfel se teme foarte mult de el. În loc să privească drept spre vid, îşi întoarce privirea de la el. Asta face toată diferenţa. Tot ce eşti tu este acel vid-nimic. Iar când vei experimenta aceasta pe deplin, vei vedea vacuitatea în totul." (Adyashanti Facebook)

La nivel spiritual (2), Binele este *separat* de Rău. Apoi, mai jos, la nivel fizic (1), în om, ego-ul este *separat* de Sinele-Spirit. ILUMINAREA (sau trezirea spirituală sau recunoaşterea Sinelui) reprezintă încetarea acestor dualităţi şi separări şi reîntoarcerea la viziunea primară, dumnezeiască, non-duală (3).

Cum spunea înţeleptul Annamalai Swami, **„starea de iluminare este precum lipsa gravitaţiei: nimic nu mai trage de tine”**. Te simţi, pentru prima oară în această viaţă terestră, cu adevărat LIBER.

Ea poate surveni, pe neaşteptate, în starea de veghe. Este ca şi cum Dumnezeu ar şterge cu guma ego-ul din caietul gândurilor noastre intime. Şi rămânem cu mintea clară, necondiţionată, proaspătă, fără cicăleala permanentă „eşti corpul, eşti corpul, eşti corpul...”.

Cum vom putea atunci să supravieţuim într-o lume duală, a separărilor?! E simplu, schimbarea are loc doar în Conştiinţa ta, dar restul lucrurilor rămân neschimbate. Nimeni nu va observa ce s-a întâmplat cu tine. Condiţionările exterioare se păstrează şi eşti împins automat de viaţă, dar tu nu mai faci niciun efort interior, totul îţi pare lejer şi armonios. Viaţa se trăieşte pe sine, iar tu asişti la spectacolul ei.

«Persoanele care urcă pe nişte munți foarte înalți constată că, acolo, sus, anumite gânduri, anumite sentimente egoiste şi meschine le părăsesc. Influențate de înălțime, de aerul pur, de spațiul ce se deschide larg în fața lor, ele simt că multe lucruri care le preocupau sau le răneau le par, dintr-odată, fără importanță.

La fel se întâmplă şi cu acela care a reuşit să se înalțe spiritual. Până atunci, ca orice ființă umană, el era locuit de nişte entități inferioare pe care gândurile şi sentimentele sale întunecate le atrăgeau. Acum, atmosfera ce domneşte în regiunile spiritului, la nivelul la care a reuşit să se înalțe, devine irespirabilă pentru aceste entități, ele nu o pot suporta şi îl părăsesc. Pe măsură ce o ființă se înalță, ea se eliberează şi mai mult cu fiecare pas ce îl face spre înălțimi, fiindcă entitățile care nu pot supraviețui dincolo de o anumită altitudine sunt obligate să o părăsească.» (Omraam Mikhail Aivanhov)

1 iulie 2019

CRITICA NONDUALITĂŢII PURE

Capitole:

Motto: *«Păstrează în inimă simțul nondualității, dar nu-l exprima niciodată în acțiune.» (Ramana Maharishi)*

În ultimii ani, în ţara noastră a luat amploare curentul spiritualităţii non-duale (advaita). Această doctrină de înalt nivel are câteva clişee de vorbire şi gândire ce se pot dovedi periculoase la un moment dat.

În „Critica raţiunii pure”, filosoful Immanuel Kant a criticat folosirea în chestiunile transcendentale a raţiunii lipsite de intuiţie. Deci, adjectivul „pură” asociat raţiunii are, la Kant, o valenţă negativă, referindu-se la ingerinţa nepermisă a gândirii (ca ***fenomen***) în chestiunea supersubtilă numită de Kant ***noumen***. Nondualitatea e acelaşi lucru cu noumenul – esenţă indescriptibilă. De aici pornim *critica conceptualizării nondualităţii* şi a pleiadei de erori ce însoţeşte gândul...

«Realitatea nu este nici creştină, nici hindusă, nici ebraică, nici advaita vedantină, nici budistă. Nu este nici dualistă, nici non-dualistă, nici spirituală, nici nonspirituală. Când percepem din perspectiva conştiinţei nedivizate, vedem sacrul în fiecare expresie a vieţii. De aceea, trebuie să lăsăm deoparte toată colecţia de gânduri condiţionate şi să ne lăsăm conduşi de firul interior al tăcerii şi conştiinţei intuitive către acel loc sacru unde mergem nu o dată, ci mereu.» (Adyashanti Facebook)

* * *

Voi începe cu un subiect de scandal, mult gustat de tot românul, dar de un nivel mai elevat.

Recent, dintre maeştri non-dualişti din ţara noastră s-a ridicat unul care îi **contestă** pe toţi ceilalţi, ba chiar şi pe celebrii maeştri internaţionali Mooji, Papaji, Eckhart Tolle sau Jiddu Krishnamurti.

Ce susţine acest maestru M.? El susţine ferm că, pentru a-şi putea stăpâni total mintea, omul trebuie întâi **să îşi întărească ego-ul**, ca să fie capabil să susţină acest efort. Nu doar că spune, dar el şi *demonstrează* că îşi poate face mintea să tacă la voinţă, care stare de tăcere, spune el, îi aduce fericire şi accesul la stări tot mai profunde de conştiinţă, culminând cu atingerea Absolutului Conştiinţei – Mauna Samadhi. Frumos, nu?!

Afirmaţiile sale sunt întărite de doi tineri discipoli, care încă de la prima întâlnire cu acest maestru, au simţit că mintea le-a tăcut, nu le mai venea niciun gând (aşa cum se simţeau oamenii în preajma marelui maestru Ramana Maharishi). Ba chiar, unul dintre ei a început să aibă o vedere panoramică, un nou mod mai profund de a vedea lumea înconjurătoare – adică, o percepţie paranormală.

Maestrul M. se crede superiori celorlalţi „falşi” maeştri pentru că el caută Absolutul cu o imensă aspiraţie, cu enormă muncă, cu orice risc. Are carismă personală şi, spre deosebire de cei pe care îi numeşte „impostori”, oferă ceva palpabil, o cale simplă cu etape clare (un fel de raja-yoga). Suficient ca să-i atragă pe simplii curioşi sau aspiranţii sinceri. În opinia sa, nu poate exista intelect fără ego. Poţi doar transcende intelectul, folosindu-te apoi de el, cu ego cu tot, dar ţinut total sub control. În cazul eliberatului, ego-ul nu moare, ci doar e „pus la odihnă”.

Iată o dispută spirituală cu o miză foarte mare, aproape un război ideologic... Care introduce o **disonanţă cognitivă** în mintea celor interesaţi de spiritualitatea nonduală: Oare chiar este nevoie de **amplificarea ego-ului** înainte ca el să se topească *de la sine* în stările de conştiinţă superioare, datorită eliminării gândurilor parazite?! Dacă este adevărat că, atunci când mintea tace, apare Dumnezeu – de ce învăţătorii advaita nu ne dau o metodă să ne facem mintea să tacă, cum se procedează în raja-yoga?! Ba chiar unii învăţători spun că e de ajuns să cunoşti teoria nonduală şi mai mult nu poţi face, că nu poţi forţa intrarea în Absolut... Ce dilemă adâncă!

Şi astfel s-a ajuns la două moduri total diferite de abordare a spiritualităţii:

1 – Amplificarea ego-ului pentru reducerea minţii la tăcere şi, astfel, crearea condiţiilor pentru manifestarea lui Dumnezeu?!

2 – Sau diminuarea ego-ului pentru a permite manifestarea lui Dumnezeu prin chiar această minte gălăgioasă?!

REZOLVAREA DISONANŢEI COGNITIVE

Punctul meu de vedere este că ego-ul nostru este suficient de puternic ca să nu mai trebuiască a fi întărit şi mai mult. Dimpotrivă, trebuie să facem toate eforturile pentru a-l scădea, a-l îmblânzi. E adevărat, copiii au nevoie să îşi dezvolte ego-ul şi de aceea ei nu trebuie introduşi în teoria non-duală şi, în general, în chestiunile spirituale prea subtile. Dar noi nu mai suntem copii. Mă refer aici la cei preocupaţi sincer de spiritualitate, care nu se îndoiesc de existenţa Divinităţii - aceştia au un ego matur.

Privind la M. şi discipolii săi, este evident că au un ego agresiv, care nu suportă contrazicere. Era şi de aşteptat, căci dacă (conform practicii lor) ego-ul se dizolvă natural numai în stările înalte de conştiinţă, atunci când revine la viaţa obişnuită, ego-ul (cel doar „pus la odihnă") retrezeşte vechile obişnuinţe. Nici vorbă că s-ar subordona Conştiinţei superioare! Ego-ul este, prin natura lui, mai puternic decât influxurile subtile ale Conştiinţei – cu atât mai mult cu cât l-am întărit suplimentar, voluntar. A devenit un gigantic ***ego spiritual***.

Spiritualitatea are ca scop tocmai diminuarea agresivităţii din oameni, în primul rând. Când spiritualitatea însăşi este agresivă se numeşte *fanatism religios* şi nu mai este un prilej de înălţare, ci de decădere spirituală.

Privind cu luciditate respectiva învăţătură şi practică spirituală, ne dăm seama că ascunde o subtilă păcăleală. Sigur că este minunat să îţi controlezi desăvârşit mintea, dacă poţi! Şi fachirii o fac, strălucit! Dar, indiferent de stările speciale pe care le trăieşti sau de capacităţile paranormale care ţi se trezesc, asta nu poate justifica întărirea ego-ului. Acest fapt va anula toate celelalte realizări. Ba chiar le va transforma în opusul lor - din beneficii, în obstacole. Asupra acestui pericol ne atrag atenţia toate tradiţiile spirituale. Tocmai de aceea, se recomandă urmarea unei linii şi subordonarea spirituală în faţa autorităţii unui

maestru recunoscut. El cunoaşte pericolele şi te redresează la momentul critic, când erai gata să cazi de pe culmile succesului.

«Poţi imita aproape toate schimbările în stările de conştiinţă care apar ca un efect al Realizării Sinelui, fără a avea şi Realizarea. De fapt, multe tehnici spirituale sunt modalităţi de a simula efectele plăcute ale unei stări de profundă trezire prin modificarea voluntară a stării tale de conştiinţă.» (Adyashanti Facebook)

Maestrul Adyashanti acordă minţii nişte puteri demiurgice negative, ce pot crea confuzii dramatice. Tradiţia creştină adaugă şi ea: uneori, viziunile şi stările pot veni de la Diavolul, căci Prinţul Întunericului se poate îmbrăca în lumină ca să ne orbească discernământul...

SPIRITUALITATEA DUALĂ

Spiritualitatea are două laturi, cel puţin. Prima este atingerea *supra-conştientului*, prin practici spirituale. A doua este explorarea *sub-conştientului*, prin practici psihologice, de introspecţie. Unii cred că, dacă se ocupă de spiritualitatea non-duală, nu trebuie să se mai preocupe de latura a doua, mai „murdară”. Eroare! O greşeală care i-a costat enorm pe mulţi aspiranţi la desăvârşire. Mai devreme sau mai târziu, ego-ul sau *umbra* subconştientului le va juca nişte feste cumplite, făcându-i să cadă dureros de pe înălţimile spirituale unde au ajuns cu mult efort şi dăruire. Ar fi păcat!

În Occident, psihiatrul John Welwood, pionier al psihologiei transpersonale şi practicant al meditaţiei budiste, a lansat o „**psihologie integrală**”, care abordează simultan 3 domenii distincte:

1 - Accederea la dimensiunea *suprapersonală*, prin meditaţie contemplativă.

2 - Pe măsură ce conştiinţa se expansionează dincolo de graniţele *personale*, acest fapt scoate deseori la suprafaţă tipare nocive emoţionale şi mentale subconştiente vechi, care se manifestă adesea cu o forţă impetuoasă. Este esenţial să le demolezi, prin autocunoaştere şi sinceritate. Nerezolvarea problemelor psihologice provoacă distorsiuni în dezvoltarea spirituală, cum se pot vedea, din păcate, chiar şi la unii lideri de comunităţi religioase sau maeştri spirituali.

3 - Practica spirituală induce deseori o anumită detaşare de relaţiile *interpersonale* (fie izolare, fie indiferenţă, fie complexe de superioritate

etc). Pentru că relaţiile noastre cu ceilalţi constituie testul suprem al dezvoltării spirituale, trebuie să devenim conştienţi de ele, optimizându-le cu înţelepciune.

(Din articolul meu „SUFLETUL şi SINELE - cea mai frumoasă poveste de iubire din lume")

SPIRITUALITATEA CU MULTE FAŢETE

Mooji, într-un video, este întrebat de un aspirant ce să facă dacă nu îşi poate linişti mintea. Iar maestrul le cere discipolilor din sală să ridice mâna cei care au mintea plină de gânduri, dar simultan simt o stare de fericire lăuntrică permanentă. Mai multe mâini s-au ridicat, justificând astfel tacit că nu este nevoie de controlarea minţii pentru a simţi fericirea Sinelui. Sunt două chestiuni separate. Controlul perfect al minţii poate fi realizat numai de raja-yoghini, adică doar o elită. În schimb, fericirea de a intui Sinele este accesibilă oricui.

«Practica meditaţiei ne arată destul de repede că noi nu suntem autorii celor mai multe dintre gânduri; noi doar le primim. Dacă pricepi asta, vei simţi o mare uşurare. O *trezire spirituală* este momentul când percepţia nu îţi mai este modelată şi distorsionată de gând.» (Adyashanti Facebook)

Aici atingem şi o altă chestiune interesantă, anume că spiritualitatea are nenumărate faţete, iar fiecare om are propria sa expresie spirituală, diferită de a altuia. De pildă, Mircea Eliade ar fi putut rămâne toată viaţa un ascet contemplativ în peşterile din Himalaya. Dar nu pentru asta se nascuse. Îndemnat de propriul Spirit, s-a întors la civilizaţie, unde a dat omenirii o perspectivă erudită asupra religiei, de mare calibru intelectual si spiritual.

Tot aşa, fiecare om are propria misiune, dorită de Spiritul său în acord cu nevoile de evoluţie ale Acestuia. Este incorect şi absurd să pretinzi de la toţi oamenii să urmeze o cale spirituală, ba mai mult, să fie obligatoriu una şi aceeaşi.

NONDUALITATE vs SPIRITUALISM

Să revenim la disputa cu care am început. Dintr-o dată, serenul peisaj spiritual non-dual s-a transformat într-un câmp de bătălie. Afirmaţiile maestrului M. contrazic toată tradiţia. Dacă el are dreptate, ea

trebuie aruncată la gunoiul istoriei. *Care ar fi reacţia celorlalţi maeştri de neo-advaita (nondualitate) la această blasfemie?*

Deci, tabăra revoluţionară spune că primul pas este păstrarea necontenită a vigilenţei perfecte a simţurilor *fizice* în PREZENT, ceea ce rezultă în golirea minţii de gândirea compulsivă, nemaiplecarea în memorie sau imaginaţie, iar ulterior, umplerea ei de inspiraţie divină. La care, maeştrii "de modă veche" ar putea răspunde că lumea *fizică* este o ILUZIE plină de limitări, faţă de care, odată ce ai cunoscut Nelimitarea, nu mai ai niciun interes.

«Liniștea este expresia păcii, a armoniei, a perfecțiunii, și ea oferă cel mai bune condiții pentru activitatea fizică și spirituală. „Învățați să faceți liniște în voi" ne sfătuiesc înțelepții. Dar liniștea singură nu aduce mare lucru; în viața spirituală, ea nu poate constitui un scop în sine, adevărata sa funcție este de a permite elanul gândului, al imaginației creative.

De fiecare dată când vă este dat să trăiți niște clipe de adevărată liniște, acasă sau în natură, străduiți-vă să creați cu ajutorul gândului ceva pur, călduros, luminos, puternic. În ziua în care veți reuși să faceți să vibreze atmosfera din jurul vostru, toți cei care vă vor vizita sau vor trece prin acele locuri vor primi un impuls spre bine. Nu vă folosește la nimc dacă vă mulțumiți să rămâneți imobili. Chiar în imobilitate și liniște, trebuie să învățați să deveniți vii și creatori.» (Omraam Mikhaël Aïvanhov)

Dacă realitatea va valida una din tabere şi o va invalida pe cealaltă, acest lucru ar arăta că trăim într-o lume *duală*, nu-i aşa? Doar naivii cred că, *vorbind* despre nondualitate, ai şi *ieşit* din dualitate.

Dar dacă realitatea le va valida pe ambele, atunci ne vom apropia de conceptul de unitate în diversitate şi vom înţelege ce spunea marele mistic Sri Ramakrishna, după ce a experimentat personal mai multe religii: «Toate religiile sunt căi către acelaşi Ţel ultim; din acelaşi aur, sunt create diverse bijuterii.». Totuşi, asta nu va conveni niciuneia dintre taberele amintite, căci s-au înşelat cu privire la preopinenţi, deci nu au fost inspiraţi de Conştiinţa Absolută, ci de propria minte egotică şi de adevăruri relative.

Oricum o dau, tot cu capul spart vor ieşi – de ce? pentru că ei susţin că se ocupă de „nondualitate". Adică dreptatea lor este „absolută". Dacă ar fi susţinut că se ocupă de înţelepciune, ar fi fost mai protejaţi de ridicol. Înţelepciunea nu este atât de radicală, acceptă perspective diferite şi faptul că înţelepciunea însăşi este relativă faţă de un nivel superior... E uşor să filosofezi non-dual, să te dai mare că eşti superior creştinilor sau spiritiştilor sau reikiştilor etc – toţi aceştia fiind nişte „dualişti". Dar, concret, nici tu nu ai ieşit din dualitate şi nici n-ai cum, atâta timp cât eşti

o fiinţă supusă evoluţiei. Iar acest conflict ideologic este dovada că te-ai înşelat pe undeva.

Disputa nu este nouă. Într-o altă formă, ea a apărut şi între Ganapati Muni şi Ramana Maharishi. Ganapati Muni era un spiritualist cu puteri paranormale, care cunoştea lumea invizibilă prin trăirile proprii. El avea o mare prestanţă printre erudiţii indieni şi l-a scos pe Ramana Maharishi din anonimat, proclamându-l un mare Învăţător al lumii. O perioadă, cei doi au fost buni prieteni. Dar Ramana nu voia să adere la crezurile celebrului său prieten spiritual. Ramana nu era interesat de siddhis (puteri paranormale, chakre, kundalini etc.) şi nici de lumile invizibile (astral, spirite, proiecţii etc.), ceea ce îl contraria pe Ganapati. Cei doi au avut nenumărate dispute ideologice, până când s-au despărţit definitiv.

«Kundalini şi chakrele sunt reale doar pentru aceia care încep calea Yoga; dar pentru cel care practică investigaţia interioară, ele nu există.» (Ramana Maharshi).

Şi astăzi vedem pe glob aceeaşi disociere între şcolile spiritualiste şi cele nondualiste. Nondualitatea simplifică foarte mult realitatea, pe când spiritualismul propune multiple perspective, uneori contradictorii şi bulversante. Pe de altă parte, nondualitatea oferă o viziune foarte înaltă, pe care puţini o pot avea, dar excesiv de mulţi o îmbrăţişează, neputând să o integreze în viaţa de zi cu zi.

În cele din urmă, iată că această confuzie a apărut şi în peisajul spiritual românesc, care se pare că a ajuns la o anume maturitate. Ca soluţie, Divinitatea l-a împins în public pe **misticul Marius Ghidel** pentru a clarifica lucrurile. Marius este un adevărat înţelept – modest, luminos, inspirat – de care se lipesc nenumăraţi oameni cu preocupări spirituale. El nu se proclamă maestru, nu a căutat intenţionat acele experienţe fascinante povestite de el, nu ne învaţă o metodă anume de dobândit percepţii supranaturale şi nu foloseşte şabloanele din „nondualitate”. Dar mereu vorbeşte despre Divinitate, cu vorbe pe înţelesul oricui. El este modelul inspirator pe care ni l-a trimis Dumnezeu să unifice cele două perspective. Şi să ne convingă de faptul că **atunci când ne micşorăm ego-ul, ni se diminuează automat suferinţa în situaţiile neplăcute**.

* * *

«Multe tehnici de meditaţie, când le analizezi atent, sunt mijloace de control. Atâta timp cât mintea ne controlează şi ne ghidează experienţa, este improbabil să ne conducă către o stare naturală. O stare naturală este aceea în care nu suntem controlaţi de minte. Când mintea este folosită pentru control şi manipulare, te poate conduce în diferite stări de conştiinţă: ai putea învăţa cum să-ţi linişteşti mintea sau să dobândeşti puteri psihice. Poţi face multe lucruri printr-un stil de meditaţie care este, în esenţă, orientat spre tehnică sau manipulare. Dar ce nu poţi face este să găseşti propriul tău fel de A FI natural şi spontan.» (Adyashanti Facebook)

Nu există nicio metodă de a intra în non-dualitate, pentru că este privilegiul Graţiei Divine. Doar dacă Ea te invită ca musafir, poţi să-I faci o scurtă vizită. Este o onoare şi un motiv ulterior de aspiraţie spre perfecţiune. Nu poţi rămâne Acolo permanent.

Dar ai putea să evoluezi pe planurile intermediare, să îţi unifici mintea, să „cucereşti lumea lui Vishnu” (vezi poezia lui Shankara, „Sfântul dispreţ al non-Sinelui”). Toate acestea înseamnă foarte mult. Dar ca să atingi Absolutul nu există nicio cale trasată. Este un salt în vid.

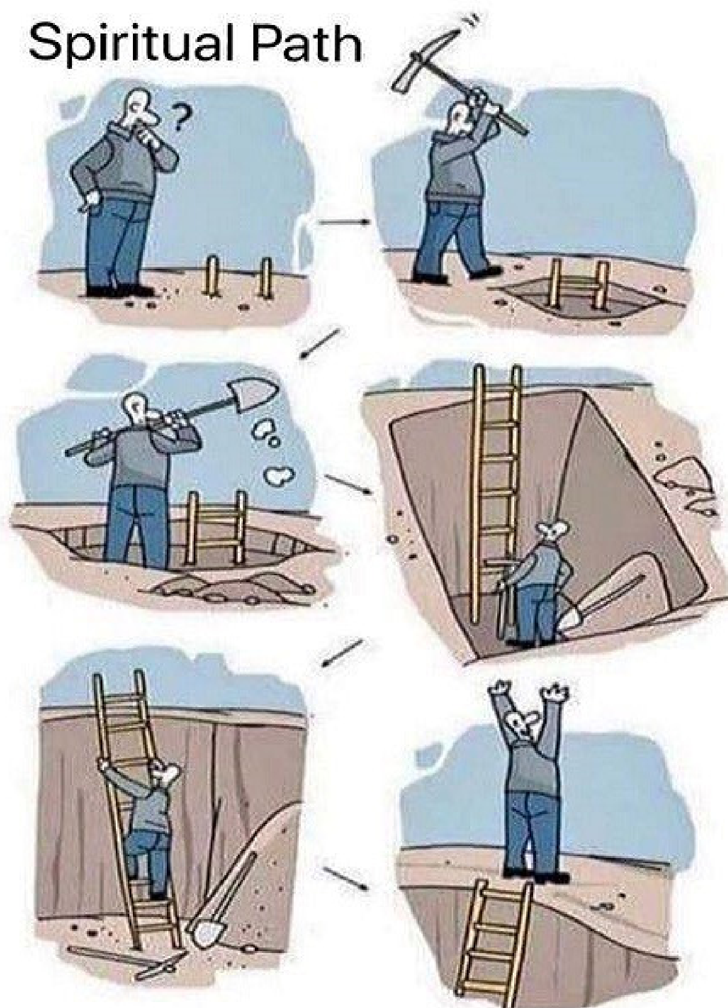

Fig.1 Conform neo-Advaita, nu poţi forţa intrarea în Absolut prin nicio metodă (sursa internet)

Unificarea minţii (vezi mai jos) este o mare realizare şi o apropiere de Dumnezeu, pe care poţi începe să-L întrevezi şi să-L iubeşti arzător. Dar atâta vreme cât trăieşti în Minte, să nu spui că eşti „non-dual”, frate! Eşti tot un biet om...

Poţi primi graţia trăirii non-duale pentru o perioadă de timp, de câteva zile sau luni, în care simţi realmente că tot ce vezi este Dumnezeu. Aşa a păţit Vivekananda sau Papaji sau Nisargadatta şi mulţi alţii. Nu vei rămâne în această stare, dar n-o vei uita niciodată. Te vei hrăni toată viaţa din ea.

La ce foloseşte această viziune? La înţelepciunea ta şi a celor pe care îi vei influenţa tu. La nimic altceva, nu o vei putea eterniza, fiindcă tu însuţi eşti muritor. Non-dualitatea este eternitatea. La ea aspiră *Spiritul* din tine, care va putea s-o atingă numai în măsura în care tu, ca om, îi faci pe plac Lui, îi respecţi dorinţele. Iar pentru asta, nu e nevoie să trăieşti stări de transă. Nu! Tu doar să-ţi îndeplineşti misiunile trasate de

El în această încarnare. **Non-dualitatea, Absolutul este ţelul suprem al *Spiritului* tău!**

Uneori, ai capacităţi paranormale şi ai viziuni mistice, alteori eşti total insensibil şi chiar ateu. Tot un om eşti, şi aşa te-a vrut să fii Spiritul tău divin. Nu-ţi forţa norocul, nu te crede mai mult sau mai puţin decât eşti: un instrument perfect şi minunat alcătuit! Visele tale de mărire nu contează câtuşi de puţin...

„CUM SĂ AI SUCCES IN SPIRITUALITATE" (?) - desigur, acest titlu este o capcană şi o minciună. Nu există niciun fel de „succes" în spiritualitate. **Când crezi că ai succes, înseamnă că spiritualitatea ta este un mare eşec**. Cam asta spune Adyashanti. Pentru că, dacă trăieşti un Insight, o trezire, o experienţă interioară spectaculoasă, o abilitate paranormală, şi strigi că „Asta e!" mărirea spirituală pe care o aştepţi de mult timp – eşti deja pe marginea prăpastiei. Rişti ca ego-ul tău să se umfle atât de mult în direcţia „spirituală", încât nu vei mai progresa deloc, ba dimpotrivă. Cum spune Mooji, eliberarea nu este PENTRU ego, ci DE ego.

Să luăm cel mai „de succes" exemplu spiritual: Isus din Nazaret. Când a avut el cel mai mare succes? Când făcea miracole? NU. Când s-a lăsat crucificat! *Cum asta?! Pare absurd*. Doar pare. Când s-a lăsat batjocorit, chinuit şi omorât, el a respectat voinţa lui Dumnezeu. Şi-a putut părăsi chiar şi firescul instinct de supravieţuire, ca semn distinctiv al abandonării ego-ului. Pilda este că nu poţi avea un real succes spiritual dacă te opui vrerii Spiritului tău. Miracolele făptuite de Isus, spune chiar El, le-au făcut şi alţii, ba unele şi mai grozave. Înseamnă că aceia au avut mai mult succes?! NU. Pentru altceva a rămas Isus în istorie, pentru ceea ce nici astăzi nu este înţeles sau acceptat de mulţi. Pentru renunţarea la ego, la vrerea personală dacă ea contravine Vrerii Divine, chiar cu preţul suprem al vieţii.

Iată cuvintele lui Isus despre renunţarea la ego: «Dacă ochiul tău te face să păcătuieşti, mai de folos este să-ţi scoţi ochiul şi să-l arunci; căci este mai bine pentru Tine să piară unul din organele exterioare, dar să trăieşti în Împărăţia Divină interioară.» (Matei 5:29, Marcu 9:47)

PUTEREA SPIRITULUI ŞI LIBERTATEA OMULUI

Dobândirea unei capacităţi extrasenzoriale, ACEEAŞI, poate fi o încurajare pentru unul, dar o ispită mortală pentru altul. În spiritualitate, lucrurile sunt alunecoase şi respectă altă logică decât cea liniară. Cel mai

mare „succes” ar fi să ajungi la capătul vieţii **fără mari păcate ori greşeli** – adică deturnări de la cursul dorit de Spirit sau nesocotirea deciziilor Sale în momentele critice.

Închipuie-ţi pentru o clipă că priveşti lucrurile din poziţia Spiritului tău. El este spiritualitatea pură, este toată spiritualitatea. Ceea ce faci tu, ca om „spiritual”, este o încercare de a te pune în rezonanţă cu impulsurile venite de la El. Dar viaţa materială este atât de diferită de cea invizibilă, încât Spiritul nu are prea mari speranţe de la omuleţul în care s-a încarnat. Îl vede cât este de limitat, de amărât, de prost, de necăjit, de strâns din toate părţile, încât, dacă reuşeşte să ducă la capăt o simplă rugăciune, pare a fi o mare victorie... Să ducă o viaţă morală, deja este un miracol, într-o lume în degringoladă.

«În această încarnare, o ființă nu poate schimba mare lucru în sine, prin urmare nici în destinul ei. Actuala sa materie psihică rezistă, și atât timp cât ea nu este uzată, ea nu poate fi înlocuită. Fiecare posedă, însă, mari posibilități de ameliorare pentru următoarea încarnare, dacă dorește și lucrează în acest sens.

De ce unii au o existență atât de jalnică? Fiindcă ei nu au știut, în încarnarea lor precedentă, ce trebuiau să ceară, asupra căror lucruri să lucreze ca să fie în această viață mai bogați în înzestrări și virtuți. Iar acum, dacă vor continua să nesocotească toate acestea, următoarea încarnare va fi deopotrivă dificilă sau chiar mai rea. Cei care cunosc însă legile destinului se străduiesc de astăzi să-și dorească cele mai bune lucruri pentru următoarea încarnare și să trăiască în armonie cu aceste dorințe. Tot ceea ce ei au început să creeze astfel, în sufletul lor, se cristalizează, încet-încet, iar când ei vor reveni, lucrarea lor interioară va fi ușurată.» (Omraam Mikhaël Aïvanhov)

Poţi privi şi invers: Spiritul este o fiinţă minusculă şi simplă, pusă la cârma unui complex energetic, care este omul. E ca şi cum ai vrea să controlezi un uragan – foarte dificil, chiar şi pentru o fiinţă avansată precum Spiritul.

Omul nu este Spirit, ci o fiinţă esenţial diferită. Acesta a fost scopul cu care a fost creat, să *difere* de Spiritul care îl animă. Lumea pământească este fundamental diferită de lumea spirituală. Dumnezeu vrea să exploreze posibilităţile nesfârşite ale acestei lumi materiale prin intermediul fiinţelor umane create special în acest scop. Nu toată omenirea trebuie să se ilumineze sau să-şi dorească a părăsi această lume a iluziilor. Încă mai sunt multe experienţe de trăit care să îmbogăţească Dumnezeirea cu informaţii despre acest tărâm al materiei.

Dumnezeu vrea ca omul, această *nouă* fiinţă, să trăiască în stilul său propriu, dar în aşa fel ca să se armonizeze cu stilul Spiritului. Dacă

Spiritul este imatur, nici omul nu va fi un mare înţelept – nu prea are cum. Dar dacă Spiritul este superior, măcar atunci omul să dovedească înţelepciune.

Omul urmează „poruncile” propriului Spirit simţindu-se, uneori, fără posibilităţi de alegere, ca „luat pe făraş” de cursul evenimentelor. Chiar şi în cazul ideal al înţelepţilor, ei se simt total liberi să adere conştient la bucuriile spirituale, eterne, în dauna celor materiale, iluzorii – dar nu este şi asta tot o lipsă mascată de opţiuni reale?! Ce paradox: Înţeleptul *se simte interior foarte liber*, dar nu va ieşi din cuvântul Spiritului în fapte. În schimb, omul obişnuit se simte contrâns din toate părţile, dar va *acţiona liber* şi adeseori greşit, adică opus voinţei Spiritului. Este ca în căsnicie, o viaţă împreună cu celălalt: o faci cu mulţumire dacă sunteţi compatibili, dar te simţi neplăcut forţat dacă nu sunteţi compatibili; acelaşi menaj şi legământ, dar trăit total diferit.

Deci omul este o fiinţă special creată de Spirit şi pentru Spirit. Spiritul este hipersensibil şi nu ar putea suporta atâtea. Omul poate duce incredibil de multe dureri, necazuri, suferinţe, de se miră şi el cum de nu a clacat. Dar voinţa de a le suporta vine de Sus, de la Spirit. Iar rezistenţa provine din însăşi structura fiinţei umane, extrem de complexă şi bazată pe inteligenţa inconştientului. Omul e mai „nesimţit” decât Spiritul, şi asta îi dă şi puterea de a suporta mizeriile condiţiei umane...

LA CE E BUNĂ SPIRITUALITATEA?

Odată ce un mistic a cunoscut realitatea astrală sau supramentală, ar fi eronat să-şi dorească să evadeze acolo definitiv. Ce să facă el acolo?! Omul nu e născut ca să se ocupe de problemele lumii spiritelor. El trebuie să trăiască pe Pământ, unde să facă ceea ce îl îndeamnă Spiritul său să facă, în măsura posibilităţilor. Şi să-şi rabde condiţia umană limitată şi inevitabil dureroasă, cu înţelepciune.

«Realitatea se poate revela în cele mai uimitoare experienţe, care îţi blochează mintea. Dar dacă credem că numai aşa se descoperă Realitatea, când experienţa extraordinară se sfârşeşte - pentru că toate experienţele se termină, inclusiv cele spirituale - atunci ne vom simţi goliţi, frustraţi.» (Adyashanti Facebook)

Omul care are experienţe spirituale le va împărtăşi altora. Astfel, cei din jurul său vor înţelege mai bine care este calea corectă, frumoasă de a trăi împreună. Nu e posibil ca toţi pământenii să experimenteze stări

spirituale extraordinare şi nu ăsta este idealul actual. Dar este de dorit ca cei mulţi să afle despre realitatea imaterială care stă la baza lumii materiale. Pentru asta sunt utili acei rari şi preţioşi mistici, paranormali, înţelepţi, maeştri. Fără aceşti mijlocitori, omul se scufundă treptat în noroiul materiei şi îşi pierde sensul vieţii. Viaţa are un sens, dar el provine de dincolo de viaţa biologică.

Uitaţi-vă la succesul tot mai mare pe care îl are ateismul şi humanismul în Occident! El e cauzat de lipsa de credibilitate a învăţăturilor spirituale tradiţionale, considerate superstiţii (oarecum, pe bună dreptate, dar ele au jucat şi un rol constructiv în istorie). Majoritatea ateilor nu sunt rău intenţionaţi, ci pur şi simplu nu au luat contact cu persoane realmente spirituale, care ar avea puterea să le schimbe opiniile.

«Cineva spune: „Eu cred în Dumnezeu”, dar nu constat nici un efect al acestei credințe. Cum se face că Dumnezeu se manifestă atât de slab, de inutil și ineficient în această ființă? Dacă Dumnezeu îi aduce atât de puține lucruri, nu merită osteneala să mai creadă în El. Îi înțelegem pe atei: când ei văd slabele rezultate ce le aduce credința atâtora credincioși, ei concluzionează că se pot descurca la fel de bine și fără Dumnezeu. De fapt, la ce folosește să slăvești un Dumnezeu al dreptății și al iubirii și să te rogi pentru venirea Împărăției Sale pe pământ, dacă apoi consideri normal să trăiești în egoism, ură și confruntări?!

În realitate, toate ființele umane poartă legea divină înscrisă în ele. Dar sunt foarte puțini cei care, începând o lucrare interioară, reușesc să risipească întunecimile vieții lor psihice și citesc zilnic această lege în inima lor.»
(Omraam Mikhaël Aïvanhov)

* * *

MINTEA UNIFICATĂ

Motto: *Sufletul constă din mai multe stări de conştiinţă simultane. (Deepak Chopra)*

Mintea umană este o construcţie minunată, alcătuită din trei etaje autonome: mintea fizică, mintea astrală şi mintea mentală. Aceste denumiri provin din asocierea etajului respectiv cu planul vibratoriu din ale cărui particule energetice este alcătuit. Mintea este *fizică* fiindcă percepe planul fizic, dar practic, este formată din particule *eterice*. Mai corect i s-ar spune mintea fizico-eterică. Mintea astrală percepe realitatea

astrală (nama-rupa, cu forme), iar mintea mentală percepe realitatea *mentală* (arupa, fără forme).

Mintea totală este ierahizată de sus în jos: mintea inferioară nu o vede pe cea superioară, aşa că ea primeşte numai ideile, nevăzând gânditorul acestora. "Sinele Superior" este nivelul imediat următor. Astfel, pentru mintea fizică, Sinele Superior este mintea astrală. Pentru aceasta, Sinele Superior este mintea mentală. Abia pentru mintea mentală, Sinele Superior este Spiritul. Mintea mentală este despărţită de Spirit doar de un voal foarte subţire, aşa că este „aproape Spirit", cel puţin în modul de gândire.

Conform tradiţiei, există trei stări psihice: veghe, vis, somn. A patra, transcendentală, se numeşte *turya*. Ele pot fi oarecum puse în corespondenţă cu cele trei etaje mentale plus Spiritul.

Prin practici yoghine, **mintea poate fi unificată**. Astfel, în prima etapă, mintea fizică se uneşte cu mintea astrală. Cu alte cuvinte, comunicarea dintre ele devine aproape perfectă, dar fiecare îşi păstrează locul şi funcţiile. Un posibil semn ar fi că omul poate visa lucid, adică este **conştient că visează**. Visul este o activitate astrală controlată de mintea astrală. Un alt semn ar fi că, în stare de veghe, are percepţii de tip astral: viziune panoramică de 360°, culori vii (prin suprapunerea culorilor astrale peste obiectele fizice corespondente) etc... Totuşi, apariţia unor percepţii extrasenzoriale nu atrage automat şi înţelepciunea sau sănătatea mentală!

În a doua etapă, omul ar putea fi **conştient că nu visează**, adică se ridică la nivelul minţii mentale. Acum apar abilităţi incredibile. De fapt, există multe faze intermediare de realizare în cadrul fiecărei etape. Cine reuşeşte chiar şi prima etapă este deja un *supraom*. Iar cine atinge a doua etapă, este ca un *zeu*. În stare de veghe, acest om poate avea o percepţie totală a manifestării, pe toate planurile.

Şi totuşi, el NU a atins non-dualitatea. Nici n-ar avea cum, din moment ce este în stare de veghe. Non-dualitatea poate fi povestită doar ulterior trăirii. Pe de altă parte, realitatea astrală şi cea mentală pot fi trăite în stare de veghe. Mintea mentală este „aproape Spirit". Prin ea, putem primi temporar Graţia vederii cu ochii deschişi a lui Dumnezeu în fiecare obiect. Dar sunt multe trepte de urcat până la Spirit! De fapt, **mintea omului va rămâne mereu separată de Spiritul profund**, care este dintr-o altă „substanţă". Comunicarea dintre cele două instanţe este însă permanentă, în ambele sensuri.

SPIRIT ŞI MINTE

Psihicul omului este alcătuit, la modul general, din Spirit şi Minte.

SPIRITUL are (cel puţin) trei etaje distincte: Nucleul Absolut, Conştiinţa şi învelişul Cauzal (unde se găsesc tiparele minţii). Vezi figura de mai jos.

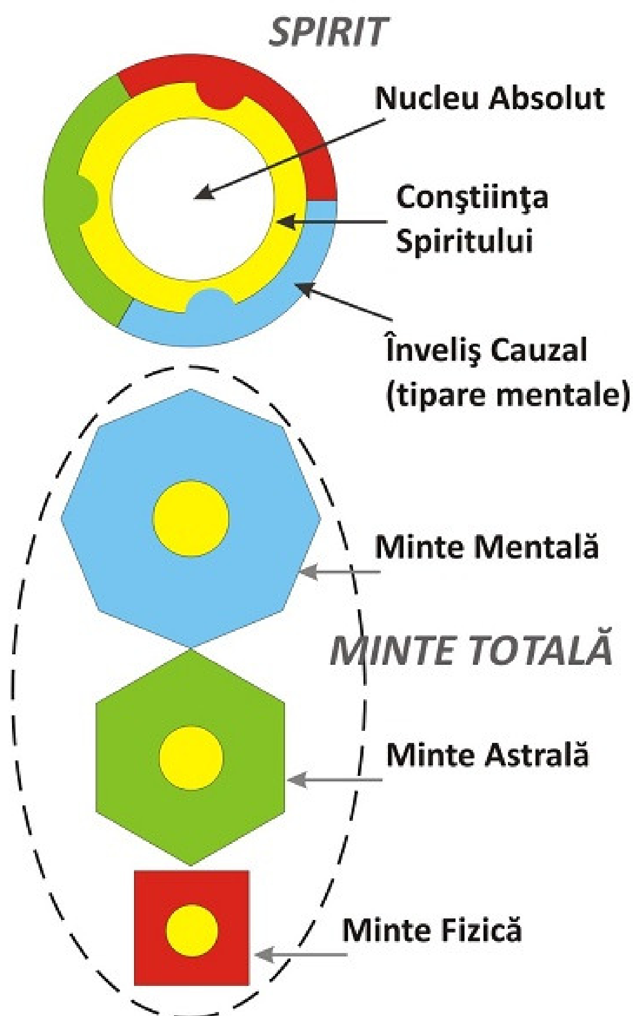

Fig.2 Mintea totală şi Spiritul

1. **Nucleul Absolut** este Însuşi **Dumnezeu** „redus" la un anumit Atribut Unic al Său, dar tot Dumnezeu Absolut este. La asta se referă zicerea cristică „Împărăţia Cerurilor este în voi înşivă".

2. **Conştiinţa** permite Spiritului să fie **conştient** de realitatea creată. Ea se poate impurifica pe parcursul existenţei terestre, ceea ce va „murdări" aura omului în care spiritul este încarnat. Deci are şi funcţia de conştiinţă **morală** (o morală universală, o cosmo-etică).

Dacă un Spirit are o Conştiinţă întunecată, el va fi respins la apropierea de Absolut. Un om cu un astfel de Spirit nu va putea

nicidecum să aibă experienţa Dumnezeirii. Şi totuşi, **spiritele luciferice** păstrează amintirea dinainte de Cădere şi pot da unele senzaţii minţii unui aspirant spiritual că a atins paradisul, extazul, **non-dualitatea**. Este foarte uşor ca un om să fie păcălit, pentru că păşeşte într-o lume complet nouă şi stranie...

3. Din învelişul **Cauzal**, Spiritul preia informaţii cu care îi creează viitorului copil cele trei etaje ale minţii (fizic, astral şi mental). În Cauzal se află şi seminţele **karmice** purtate de Spirit de la o încarnare la alta. Unele seminţe karmice vor rodi în noua minte creată de Spirit.

Conştiinţa, Cauzalul şi alte energii formează **Perispiritul**, stratul ce înconjoară Nucleul Divin. Perispiritul ar fi *sufletul Spiritului*, după cum cele trei minţi (şi conştiinţa asociată fiecăreia) ar fi *sufletul omului*.

Când un Spirit înalt ajunge la finalul evoluţiei sale, înainte de a intra definitiv în Absolut, îşi va dona particulele perispiritului său pentru crearea altor spirite noi. Astfel, golit de orice urmă materială, devine parte a Dumnezeirii Absolute, care este o fraternitate de inteligenţe pure, de foste „nuclee" de spirite. Aceasta este intrarea definitivă în NONDUALITATE. La această idee, unii dintre noi ar putea avea frisoane. *Cum să îţi pierzi individualitatea?* De fapt, pur şi simplu, revii în postura din care ai plecat atunci când ai fost creat: o particulă spirituală din Dumnezeire. Doar că, la început, erai complet ignorant despre Creaţie, iar acum ai devenit, după eoni de evoluţie, un adevărat maestru.

«Atomul germinal este o memorie fabuloasă pe care Suflarea Divină a sădit-o, apoi a dezvoltat-o în sufletele pe care le-a creat. Acest atom este rezumatul originii voastre, care se adaugă multitudinii de experienţe trăite de-a lungul timpului. Adevăratul atom germinal se multiplică de câte ori eul o cere pentru a se întrupa.

Există astfel un atom germinal (n.n. – un fel de tipar) al corpului fizic, apoi un altul al corpului eteric, al corpului emoţional şi unul pentru fiecare manifestare a personalităţii. Fiecare dintre ei acumulează informaţii şi devine din ce în ce mai încărcat pe măsura fiecărei existenţe. Toţi atomii germinali şi toate amintirile lor se unesc pentru ca voi să deveniţi ceea ce veţi fi. Uneori totul începe să se confunde. Astfel, ceea ce pe Pământ oamenii numesc "memorie celulară" reprezintă de fapt rezultatul datelor acumulate de atomul germinal fizic şi de atomul germinal spiritual. Memoria celulară este o rezultantă a urmelor, cel mai des a cicatricilor, pe care vieţile le-au lăsat pe o matrice vitală şi pe celulele materiale care s-au dezvoltat în ea.»

(din "Cele nouă trepte - o privire spirituală asupra genezei fiinţei umane", de Daniel Meurois, Anne Givaudan)

MINTEA TOTALĂ are trei etaje distincte, dar întrepătrunse, care colaborează. Ele corespund celor trei planuri de manifestare: fizic (material, terestru), astral şi mental.

În centrul fiecărei minţi se află o Conştiinţă. Conştiinţa umană este un fragment desprins din Conştiinţa spirituală. Cele trei conştiinţe umane au aceeaşi identitate cu cea a Spiritului şi, la moarte, se vor întoarce de unde au fost desprinse la crearea omului. Dacă Conştiinţa Spiritului este impură (demonică) când se întrupează, aşa va fi şi Conştiinţa umană. Dar şi invers, dacă faptele omului sunt bune, Conştiinţa umană se luminează, având un efect benefic şi asupra Conştiinţei Spiritului.

NOTĂ: Maeştrii indieni, folosind limba coloniştilor britanici, vorbesc despre diferenţa dintre CONSCIOUSNESS (conştiinţa stării normale de veghe) şi AWARENESS, care este aceeaşi diferenţă dintre ceea noi am definit a fi CONŞTIINŢĂ UMANĂ şi, respectiv, CONŞTIINŢĂ SPIRITUALĂ.

Mintea totală a omului acumulează experienţe care, la moarte, vor fi „vărsate” în învelişul Cauzal al Spiritului, sub formă de *informaţii*. Restul *particulelor energetice* ale celor trei etaje mentale (conţinând informaţii neimportante sau energie inutilă existenţei pur spirituale) se vor disipa în atmosferă, contribuind la formarea ulterioară a altor minţi omeneşti.

«Atman (spiritul) trece prin naştere şi moarte însoţit de minte» (Swami Vivekananda, „On Vedantism”, Opere complete vol.3)
«La moarte, spiritul iese ducând cu el o parte din minte» (Swami Vivekananda, „Breathing”, Opere complete vol.1)
«Tot ce am gândit, fiecare acţiune a noastră este găzduită de minte» (Swami Vivekananda, „The Real and the Apparent man”, Opere complete vol.2)

Cele trei minţi au grade diferite de libertate. Mintea fizică este cea mai limitată şi condiţionată. Libertatea de acţiune se loveşte de limite materiale, iar libertatea de gândire este blocată de prejudecăţi şi tipare sociale.

Sentimentul fericirii apare în clipele de **depăşire a limitelor**. Altfel, în cadrul veşnicelor margini, alegerea nu este o adevărată fericire, ci o banalitate şi chiar o frustrare (de exemplu, libertatea de a alege la vot „pe cine vrei tu”). Când omul se supune de bunăvoie voinţei Spiritului (manifestată prin intermediarii Săi, mintea astrală şi mintea mentală), libertatea sa creşte, ca şi fericirea. *De ce?* Pentru că el ascensionează

automat către etajele superioare ale Minţii şi astfel îşi *depăşeşte* limitele inerente minţii fizice.

Deci, paradoxal, **libertatea omului este direct proporţională cu supunerea, ascultarea faţă de Sinele Superior**. Dacă înţelegi această afirmaţie, dovedeşti că ai o gândire ce depăşeşte media...

* * *

MAI UŞOR CU NON-DUALITATEA!

Cuvântul „non-dualitate" vizează aspectul Absolut, *Creator* al lumii create. Atâta timp cât te afli în Creaţie – ca om sau ca spirit – te afli în dualitate. Nu poţi ieşi din dualitate cu fraze pompoase, ci numai dacă Dumnezeu îţi oferă Graţia Sa de a te accepta în Absolut. Când se petrece asta, nu mintea ta intră Acolo, ci *Spiritul* tău. Şi nici măcar el nu intră întreg, ci lăsându-şi la intrare Perispiritul, cum îşi lasă musulmanii pantofii la intrarea moscheii. Numai *Nucleul* Spiritului are natura Absolutului şi doar el poate gusta din „non-dualitate". (Vezi schema "Mintea totală şi Spiritul", de mai sus)

Când se întâmplă asta, omul este leşinat, arată ca un mort, fiindcă Spiritul este ieşit din el. Experienţa non-dualităţii este obligatoriu realizată în transă totală. Nici Ramana Maharishi, nici Osho, nici Buddha nu se aflau în non-dualitate când vorbeau discipolilor. Sahaja Samadhi este cea mai înaltă stare a *minţii*. Dar nici măcar mintea unificată nu poate trăi non-dualitatea, pentru că nu e natura ei. Natura minţii e să fie utilă în *manifestare*. Nu are ce să caute *dincolo* de manifestare.

Isus însuşi, de ce oare se retrăgea El periodic în singurătate?! Ca să-şi poată părăsi corpul fără a fi deranjat. Dacă Isus ar fi trăit complet Absolutul în stare de veghe, nu ar mai fi avut nevoie să se retragă dintre ucenici...

Dar atunci, cum se face că unii oameni pot relata direct experienţa lor non-duală?! Este o senzaţie trăită de etajul al treilea – Mintea mentală –, care este „APROAPE SPIRIT". Cum spunea Swami Vivekananda (vezi citatul din „Cele trei filosofii adevărate") atunci când, pentru câteva zile, L-a perceput pe Dumnezeu în orice obiect al acestei lumi: este «o licărire a stării de Advaita», o scurtă şi parţială viziune.

Prin urmare, orice discuţie teoretică sau procedeu practic ţine de dualitate, nu de non-dualitate, aşa că pretenţiile unora sunt exagerate.

Totuşi, multe îndemnuri sapienţiale universal valabile ţintesc spre ieşirea din dualitatea gândirii, sunt un indicator spre nondualitate. De exemplu, **a nu-i judeca pe alţii** după propriile tale criterii despre bine şi rău se justifică prin faptul că tu eşti o fiinţă cu totul distinctă de ei. Astfel ieşi din dualitatea bine-rău. A tolera diferenţele este semnul civilizaţiei şi înţelepciunii. Dar tot semnul înţelepciunii este a nu înghiţi ideile perverse despre toleranţă. „Libertatea ta merge până unde îmi încalci libertatea mea", se spune, pe bună dreptate. Deci pe de-o parte, *non-judecata*, pe de alta, *discernământul* – iată o dualitate obligatorie, de care nu putem scăpa orice-ar fi...

PSIHOLOGIA UNIFICĂRII

Prin firea sa, omul este dual: atât spirit, cât şi ego. Este ca un autovehicul cu două volane. Pe măsură ce omul devine mai înţelept, această dualitate se adânceşte (!), fiindcă el se distanţează tot mai mult de ceea ce preţuiesc oamenii de regulă: valorile materiale, sentimentele personale, visele de mărire etc. Este un proces dinamic de disociere.

Oare asta înseamnă că omul fără preocupări spirituale este mai unitar şi netensionat, fiindcă slujeşte doar ego-ului său?! Dimpotrivă. Ego-ul nu este o inteligenţă unitară, ci o colecţie de subpersonalităţi, deseori contradictorii (vezi articolul „Anchetă asupra ego-ului"). Doar în scurtele momente când acestea tac, cutează şi Spiritul să îşi adauge propriile păreri, spre binele individului. Prin urmare:

- Omul obişnuit are psihicul fărâmiţat, MULTIPLU, schimbându-şi mereu optica şi preferinţele, în funcţie de nenumărate influenţe.
- Omul înţelept are psihicul DUAL, apropiindu-se de valorile Spiritului unic, dar păstrând încă şi unele tendinţe egotice. Înţeleptul se distinge de ceilalţi prin faptul că e foarte sensibil la conflictul permanent dintre spirit şi materie şi îl alege pe primul, de cele mai multe ori.
- Maestrul desăvârşit are un psihic cu adevărat UNIFICAT, dominându-şi complet ego-ul din postura Sinelui, manifestând o coerenţă şi stabilitate a gândurilor, dorinţelor şi faptelor ce vine de la Spiritul său divin.

«Practica vieţii spirituale începe prin rafinarea percepţiei ce o aveţi despre fiinţa voastră interioară, şi este normal să nu fiţi mereu foarte fericiţi de ceea ce descoperiţi: nişte limitări, nişte lipsuri, nişte slăbiciuni. Acesta nu este însă un motiv pentru a vă descuraja şi a vă opri lucrarea; încet-încet, veţi dobândi nişte forţe şi vă veţi lărgi, îmbogăţi domeniul vostru.

Cel care rămâne aşezat pe un scaun îşi poate închipui că este capabil de orice ispravă. Dacă încearcă însă să se ridice, să meargă, să alerge, să sară, el îşi măsoară adevărata stare a forţelor sale; el este obligat astfel să-şi piardă iluziile. În decepţia sa, el se va crede mai slab decât este, în vreme ce această conştientizare constituie de fapt începutul forţei sale. Întâmpinaţi nişte greutăţi ca să vă îndepărtaţi de modul vostru de existenţă din trecut? Este dovada că încercaţi să înaintaţi, să vă străduiţi. Veţi spune: „Da, dar eu sufăr.” Desigur, suferiţi, fiindcă aveţi nişte percepţii noi, pentru că vă îndreptaţi spre o lume nouă.» (OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV)

2 august 2019

HAOSUL, DUMNEZEU ŞI CREAŢIA

Plecând de la teo-cosmogonia Arhiereului ceresc
care i-a dictat lui Scarlat Demetrescu „Comunicările din Cer”,
(partea a doua din cartea „Din tainele vieţii şi ale universului”)

Capitole şi subcapitole:

● Înainte de Dumnezeu exista haosul ★ Apariţia lui Dumnezeu, nevoie a haosului ★ Haosul fierbinte ★ Particulele primordiale sunt eterne ★ Haosul rece ★ Convertirea haosului cald

● Compuşii elementari de câte 9 ★ Cele 3 cicluri ale Creaţiei

● Spiritele nu sunt create de Dumnezeu?

● Cosmosul şi Universul ★ Dimensiunile ascunse ale spaţiului ★ Extra-dimensiunea haosului ★ Universul, ca un tor multi-dimensional ★ Este Universul infinit? ★ Dimensiuni spaţiale de complexitate

● Legea lui 3 ★ Cele trei gune (Triguna) ★ Contradicţii despre Treime ★ Triadele quarcilor

● Structura spaţiului-timp (Akasha) ★ Justificarea ipotezei ★ Găurile negre

● Maya sau amnezia că suntem Dumnezeu ★ Cele două tipuri de duhuri şi oameni

● DUMNEZEU ★ Legea solidarităţii ★ Demonii

Încheiere ★ *BONUS PRACTIC*

Dumnezeu a creat lumea. Dar pe Dumnezeu cine l-a creat?... Mulţi ar răspunde că Dumnezeu există dintotdeauna, deci nu are o cauză. Dar poate exista ceva fără o cauză? Alţii ar sugera că Dumnezeu s-a autocreat. Din ce sau cum? Ar trebui să ne oprim aici cu întrebările imposibile. Totuşi, risipite prin diverse înţelepciuni, se găsesc unele indicii explicative. Iată ce am aflat, analizat, interpretat, conexat, imaginat şi vă ofer într-o formă uşor de digerat intelectual.

* * *

Înainte de Dumnezeu exista haosul

Prime referinţe despre haos – ca starea dinaintea apariţiei lui Dumnezeu – găsim în revelaţia primită de maestrul Braco de la spiritul lui Cristos, în **„Sunetul Fiinţării"**.

«Ordinea s-a format de la sine, ca un revers al *haosului iniţial [din Universul anterior - n.n.]*.»

«Echilibratul şi ritmicul OM sau AUM este sunetul creaţiei conştiente, care este diferit de sunetul haotic, neuniform al *creării spontane a lumii*...»

«... ritmul înseamnă ordine, iar *autoconstituirea iniţială a Universului era haotică*.»

În celebra carte „Viaţa Impersonală", Autorul Divin reiterează această idee sub altă formă:

«La început, după un repaus incalculabil de eoni, în zorii unei noi Zile Cosmice, când conştiinţa Lumii tocmai se trezea şi liniştea Nopţii Cosmice încă predomina, Eu, GÂNDITORUL, Mi-am conceput Ideea.» ("Viaţa Impersonală", Cap.VIII)

Apariţia lui Dumnezeu, nevoie a haosului

«Mintea Supremă este Sursa originară care a stabilit ordinea în Universul în curs de apariţie.»

«Mintea Supremă a fost creată după ce a apărut Universul [...], atunci când a devenit necesară în Univers [n.n. – se referă la Universul haotic], fiindcă *orice apariţie se bazează pe necesitate*.» (Braco – „Sunetul fiinţării")

Pe de altă parte, aflăm că, la rândul ei, şi **Creaţia a apărut ca o nevoie imperioasă a lui Dumnezeu**, nu dintr-o simplă dorinţă sau capriciu:

«Ceea ce ţie îţi pare ca fiind o dorinţă a Mea de exprimare nu este decât *Necesitatea de a Fi sau a Se Exprima a Ideii Mele despre Mine*.»

« [...] Tu eşti un Înger de Lumină, una din Razele-Gând ale Mele; un Atribut al Fiinţei Mele, însufleţit în condiţiile Terestre, fără alt scop (care nu e deloc un scop în sine, ci *o necesitate a Fiinţei Mele*), decât exprimarea completă şi finală a Ideii Mele.» ("Viaţa Impersonală", Cap.VIII)

Haosul fierbinte

«[...] fiecare aspect al Fiinţării este, în primul şi cel mai important rând, o *separare a contrariilor*.»

«[...] pentru *a echilibra naşterea şi moartea, plusul şi minusul*, a aparut nevoia pentru Creierul Universal [n.n. – Dumnezeu].» (Braco – „Sunetul fiinţării”)

Aici este nevoie de o tălmăcire. S-ar părea că haosul iniţial era o creaţie spontană autodistructivă. Ce unul crea, altul distrugea; ce ziua se clădea, noaptea se dărâma. Nu exista un plan şi nici un cap limpede.

În termenii fizicii moderne, am putea spune că se crea materie şi antimaterie (cele două *contrarii*), care se anihilau reciproc după o scurtă existenţă. E ca şi cum Creierul Universal (Dumnezeu) a înclinat balanţa în favoarea apariţiei materiei, blocând apariţia antimateriei. Şi astfel au apărut condiţiile pentru o Creaţie continuă şi nesfârşită, cum este ea în prezent.

Particulele primordiale sunt eterne

«Impulsul iniţial a fost creat prin contactul întâmplător al neutrinilor şi unificarea lor în fluxuri interactive.» (Braco – „Sunetul fiinţării”)

Adică, Mintea universală a apărut prin asocierea unor particule primordiale *preexistente*. Termenul de „neutrino” sugerează că încă nu era constituită materia universală de astăzi. În haosul anterior Divinităţii, după fiecare rateu creator, dispărea amintirea acelor greşeli, care nu mai puteau fi folosite ca experienţe, astfel că aceeaşi greşeală se repeta iar şi iar. Putem spune că acest haos era **fierbinte**, turbulent, *însetat* să creeze ceva, dar neorientat, dezorganizat – o autocreaţie haotică.

Iată o descriere foarte expresivă a haosului *predivin* fierbinte, plăsmuită de genialul Mihai Eminescu în poemul „Luceafărul”.

«Căci unde-ajunge *nu-i hotar*,
Nici ochi spre a cunoaște,
Și vremea-ncearcă în zadar
Din goluri a se naște.
Nu e nimic și totuși e
O sete care-l soarbe,
E un *adânc* asemene
Uitării celei oarbe.»

I-am spus haos *fierbinte* pentru a-l deosebi de un alt fel de haos – *rece*, nemişcat – pomenit într-o altă sursă de informaţii spirituale.

«Din chaos, Doamne,-am apărut
Şi m-aş întoarce-n chaos...
Şi din repaos m-am născut.
Mi-e sete de repaos.»

(Mihai Eminescu, în „Luceafărul”)

O sursă nepreţuită de informaţii de ştiinţă spirituală este cartea “**Din tainele vieţii şi ale universului**” de Scarlat Demetrescu (publicată în anul 1939). Nivelul ei filosofic, spiritual şi spirito-ştiinţific este neegalat de nicio altă lucrare spiritistă. Fiind o lucrare de referinţă, vom cita pe îndelete din ea.

Aici, haosul dinainte de apariţia Divinităţii este prezentat diferit, ca fiind format din particule inactive, nemişcate, izolate – deci un haos *rece*. Încet, încet, particulele primordiale au început să se mişte, să gândească, să comunice şi, în final, să se asocieze şi să se organizeze.

«Urmare a activităţii, a gândirii [primei] particule divine, ea provoacă pe vecinele sale la asociere, şi mai târziu la organizare. Încetul cu încetul se naşte o nouă idee: solidaritatea. Particulele s-au apropiat între ele, s-au sfătuit, căci erau fiinţe vii, inteligente şi cu voinţă, şi decid să se solidarizeze. Ele fac apel, cu gândirea lor, şi un glas mental răsună ca o trâmbiţă prin întinsul haosului, chemându-le pe toate la mişcare, la o viaţă activă. Iubirea le cheamă, şi de la o vreme încep să se aglutineze între ele, formând o masă de particule vii, egale în mărime, înţelegere şi voinţă, alcătuind astfel prima colectivitate socială de particule-viaţă, constituind prima Sferă: Capul de Dumnezeu.

[...] Haosul e plin şi azi de infinitatea de particule vii, simple şi fixate locului. În haos există şi azi idei simple, indivizibile, neasociate, neorganizate, precum şi o infinitate de idei pe cale de organizare.» (cap. „Formarea Sferei divine”)

Cele două viziuni (ale lui Braco şi Scarlat Demetrescu) nu se contrazic neapărat, ci se completează logic. Haosul *rece* (cu particule înghesuite, izolate şi inactive) poate fi etapa premergătoare haosului *fierbinte* („primul univers”, autocreaţie haotică, încercările particulelor de a se asocia în forme superioare).

Acest haos (*rece*) încă mai există la marginea Universului. Corelând cu ce ne spune Braco, înseamnă că Universul conştient şi Însuşi Dumnezeu s-au format din haosul *fierbinte*, care NU exista peste tot, ci doar într-o anumită porţiune foarte limitată a infinitului *rece*.

Dacă Dumnezeu gândeşte, înseamnă că inteligenţa există ca potenţial în înseşi particulele primordiale din care este El constituit. Aceste proto-particule sunt „vii”, pentru că au facultatea gândirii (la nivelul lor redus, instinctual) şi se mişcă, vibrează. Raţiunea divină întrece cu mult orice imaginaţie omenească, dar ea s-a dezvoltat plecând de la aceste mici inteligenţe...

«În [Infinit], toate particulele sunt vii, pentru că toate au o palpitare, o uşoară mărire şi micşorare a volumului lor sferic. Toate sunt inteligente, pentru că toate gândesc în sinea lor, şi totuşi nu ştiu ce-i în afara lor, de jur-împrejurul lor.

Oricare ar fi stadiul lor, toate se mişcă, toate se dilată şi se contractă, deci sunt într-o veşnică vibraţie, [...] care se naşte prin însăşi faptul că particula gândeşte.» (cap. „Particulele vii alfa, beta şi gama”)

În termenii gândirii moderne, am spune că **vibraţia** este realitatea fundamentală (cum susţin şi fizicienii în Superstring Theory), dar nu sub forma de particulă, ce va apare mai târziu...

Sintetizând: la început (dacă acceptăm convenţia că exista timp), era un ocean nesfârşit de particule vii nemişcate, independente şi aglomerate (**haosul rece**); apoi, o mică parte din acestea încercau necontenit să se asocieze, dar eşuând de fiecare dată să creeze ceva durabil (**haosul fierbinte**); în final, din această turbulenţă ia fiinţă un Centru organizator, devenind **Creatorul Suprem**, care *ordonează* tendinţa naturală de autocreaţie a acelor proto-particule sub forma **Universului** actual. În continuare, El îmbogăţeşte, dezvoltă şi extinde Creaţia conştientă perfect organizată, înghiţind haosul rece, care se întinde la infinit.

Convertirea haosului cald

La marginea Creaţiei, se află atât particule inactive, cât şi unele care încep să se mişte, să fie influenţate de apropierea Ordinii divine. I-am putea spune haosul **cald** sau călduţ, ieşit uşor din inerţia eternă, dar care nu va ajunge niciodată fierbinte, pentru că este imediat preluat de Dumnezeu şi organizat conform legilor Sale perfecte.

«Sfera-Mamar se alimentează mereu cu particulele vii de la exteriorul ei, cu materia haotică aflată în afara Cosmosului, în Infinitul care înconjoară Sfera-Cosmos.» (cap. “Formarea Sferei divine”)

«Infinitul este cariera sau comoara din care Divinitatea ia mereu materie primă, pentru a crea duhuri, atomi, molecule, planete, stele, universuri.» (cap. “În esenţa sa, duhul este format din trei particule”)

La marginea Sferei create sunt trimise Duhuri misionare ale lui Dumnezeu cu scopul de a converti particulele haosului la Ordinea divină. Aceste spirite diferă fundamental de spiritele trimise să anime Creaţia. Dacă cele din urmă sunt încă imperfecte, acestea sunt egale cu Dumnezeu!

«Azi, Sfera-Tatar este incomensurabilă. Ea absoarbe şi emite mereu celulele divine. Unele din aceste celule au misiunea să contribuie la perfectarea sferei cu creaţii; altele sunt trimise ca **misionari la marginea cosmosului**, ca să atragă din haos – prin convingere –particule haotice noi. [...] În al doilea caz, **i se lasă scânteii toată puterea şi înţelegerea că este Dumnezeu**.» (cap. “Creaţia Centrului”)

În completare, găsim în altă parte informaţia că şi îngerii, chiar şi duhurile obişnuite, asimilează particule din Cosmos (deja treimizate), apărute în mijlocul Universului creat. Astfel, ele sunt automat prefăcute în particule specifice acestui Univers conştient şi evolutiv.

«*Celulele fluidice unice*, [...] le putem absorbi în corpul nostru, unde imediat sunt silite să se asocieze în câte trei, deoarece corpul nostru nu e compus din celule simple, ci din grupe treimice. Din aceste celule simple s-a făcut şi se face totul, [...] însuşi Tatăl le absoarbe şi le comunizează în trupul Său la infinit.

Existenţa acestei celule prime este o raritate aici, pe Pământ, şi constituie pentru noi mai mult un obiect de studiu. Existenţa ei liberă nu este posibilă decât temporar. Aici, totul este comunizat.» (cap. “Întâi a fost creaţia fluidică, apoi cea solidă”)

«Soarele şi, indirect, pământul, absorb din haos puzderie de fiinţe haotice, particule divine, [...] noi izolăm aceste particule haotice, după care le absorbim în corpul nostru perispiritual şi căutăm să le deprindem să se asocieze câte trei într-una. După mii de ani de răbdare şi muncă, reuşim să facem din ele unităţi treimice.

Imediat ce a intrat în mine, particula haotică vine în contact cu particulele corpului meu angelic (entitatea care comunică are rangul de înger), care sunt de aceeaşi origine cu ea, dar în mine sunt organizate, adică grupate pe baza formulei trei într-una, unindu-se printr-o iubire continuă. [...] Contactul lor cu corpul şi gândul meu plin de iubire pentru ele le determină, după o oarecare vreme, să se treimizeze [...].

Prin urmare, noi, îngerii, şi voi, duhurile umane albe, educăm mereu materia haotică. Până la întoarcerea soarelui la centrul universului, noi am şi treimizat aceste particule vii active. Ele învaţă să se iubească şi să se asocieze câte trei la un loc.» (cap. “Formarea Sferei divine”)

În sinteză: dintr-un ocean de particule primordiale fără scop şi fără ordine, a luat fiinţă Dumnezeu şi Universul. Unele se mai găsesc în Univers şi în Dumnezeu, dar nu în mod natural, ci acum sunt *aduse intenţionat* din Infinitul haotic ce înconjoară Creaţia, pentru a fi transformate în vederea evoluţiei lor spre fericire.

«„Eu [Dumnezeu Tatăl – n.n.] plutesc într-o materie lipsită de mişcare şi voinţă, pe care o absorb în sânul Meu şi o vivific, şi din acest moment devine materia vie a Finitului”.» (cap. „Enunţurile Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh”)

Spre sfârşitul cărţii, conceptul de Duhuri misionare se transformă uimitor. Şi anume, la marginea Sferei create ni se revelează că se află nu doar Duhuri misionare trimise de Dumnezeu, ci chiar Tatăl Ceresc. (Vezi şi citatul de mai sus «[...] *i se lasă scânteii toată puterea şi înţelegerea că este Dumnezeu.*») Tatăl Periferic este format din cele mai evoluate Duhuri venite din Sfera centrală, care absorb din haosul rece particule inactive şi le insuflă viaţă. Prin urmare, cea mai dificilă ocupaţie din Univers este cea de a capta noi particule primordiale în Creaţia Divină, convertindu-le în fiinţe ce pot evolua spre o tot mai mare fericire. Tatăl Ceresc şi-o asumă personal şi o împarte cu Fiii Săi cei mai Glorioşi, fiindcă nu uită că şi El a fost, la început, tot o astfel de particulă neştiutoare, inertă şi suferind în haos.

«Sfera creaţiilor tinde să cucerească Infinitul, să ajungă la marginile Infinitului. Particulele din Infinit opun rezistenţă împotriva acestei presiuni. [...] Duhul neutru se opune din toate puterile sale de a fi scos din toropeala lui.» (cap. “Boala duhului”)

* * *

Compuşii elementari de câte 9

În alt capitol aflăm mai multe detalii. Proto-particulele *alfa* din haosul infinit sunt întâi grupate câte trei de către Tatăl Periferic, formând o particulă compusă numită *beta*. Abia apoi parcurg Cosmosul şi ajung în Univers (în expozeu, cele două noţiuni diferă).

«Particula moartă şi întunecată a Infinitului extern, a Infinitului fără lumină, trecând prin trupul Tatălui, a primit ceva de la El, şi din acel moment, din întunecată, a devenit luminoasă. Aceste particule durau în Infinit, izolate, separate unele de altele. De îndată ce au trecut în Infinitul intern al Tatălui

[Cosmosul – n.n.], ele au fost luate şi unite la un loc, câte trei, printr-o substanţă a trupului gloriosului Tată.

Astfel, din trei individualităţi libere a făcut un glomerul de trei particule, o unitate treimică. Înainte de a fi unite, treimizate, Tatăl le-a pregătit în vederea scopului urmărit: uneia din ele i-a dat puterea de a lucra ca o forţă pozitivă, pe cea de a doua a influenţat-o să activeze ca o forţă negativă şi, în fine, pe cea de a treia a lăsat-o neutră.[...]» (cap. "Enunţurile Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh")

În Univers, particulele *beta* sunt încă o dată grupate câte trei (probabil de îngeri şi duhuri, cum s-a spus mai sus) în mici colonii de câte 9 particule primordiale, numite *gama*. Acestea sunt trimise în Sfera divină pentru a fi prelucrate pentru a intra în compoziţia fluidelor eterice şi, mai târziu, să devină spirite divine.

«Am spus că Tatăl este [situat – n.n.] periferic. El trimite către centrul Finitului o fiinţă treimică formată din trei particule haotice. În drumul său, acest glomerul treimic s-a asociat cu alte două glomerule, formând o unitate şi mai mare, compusă din de trei ori trei particule haotice. Această nouă particulă este absorbită de Sfera centrală a Fiului, pentru a pregăti din ea materia diferitelor creaţii.» (cap. "Enunţurile Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh")

Prin urmare, când ajung la marginea Universului, proto-particulele sunt deja asociate temporar câte trei, nu mai sunt independente ca în haos. Asocierea este forma naturală de existenţă în Spaţiul-Timp. Este interesant că aici ele sunt încă o dată compuse câte 3, într-un total de 9 particule. Când o triadă *beta* intră întâmplător în perispiritul unui spirit, automat este treimizată (x3), adică particulele devin *gama* (x9).

Cele 3 cicluri ale Creaţiei

Conform înaltului spirit care i-a transmis lui Scarlat Demetrescu aceste informaţii nemaiauzite, Creaţia este formată din 3 materiale diferite, invizibile cu ochiul liber:

1) Fluide **fizice** sau eteruri care, prin "condensare" în planul fizic, formează obiectele nevii (conţinând cele trei stări de agregare: solid, lichid, gazos).

2) Fluide **psihice**, ce alcătuiesc perispiritul duhurilor, învelişul ce înconjoară Scânteia divină. În situaţii speciale, duhurile pot combina fluidele fizice cu cele perispirituale, obţinând efecte precum materializările sau fantomele.

3) Fluide **duhuale**, adică Scântei divine, Spirite individuale care animă mineralele, vegetalele, animalele şi oamenii.

Ele sunt create unele din altele în Laboratorul divin. Se începe cu particule simple, compuse din particulele absorbite din haos, şi evoluează prin contactul cu Creaţia deja existentă.

«[Fluidele fizice – n.n.] iau naştere prin numeroasele posibilităţi de aglomerare, în **agregate de câte trei**, a particulelor de inteligenţă, memorie şi voinţă. Acest agregat treimic poate fi format dintr-o particulă de voinţă şi două de memorie, una de voinţă şi două de inteligenţă, una de memorie şi două de inteligenţă, una de memorie şi două de voinţă, una de inteligenţă şi două de memorie, una de inteligenţă şi două de voinţă etc. Posibilităţi multiple de combinare şi tot atâtea feluri de fluide. [Atenţie, nu şi combinaţia una de voinţă, una de inteligenţă şi una de memorie, rezervată doar Scânteilor divine, spiritelor – n.n.]

Dar diversele particule treimice, agregate treimice - formate prin combinarea particulelor libere – se pot asocia, la rândul lor, câte două, trei, patru etc, formând o particulă ceva mai mare, dar de o natură deosebită şi deci cu însuşiri proprii.» (cap. "Pretutindeni există viaţă, deoarece pretutindeni există materie vie")

Amănunte despre cele trei particule fundamentale, în capitolul „Legea lui 3" din prezentul articol.

«În afara diferitelor posibilităţi de combinare a celor trei feluri de particule vii, care dau o infinitate de fluide, mai există o gamă infinită a aceloraşi fluide, aflate în diferite stări de condensare.» (cap. "Pretutindeni există viaţă, deoarece pretutindeni există materie vie")

«Din studiul făcut asupra fluidului, a rezultat că acesta nu are posibilitatea să gândească şi să judece ca duhul, dar totuşi este viu, simţitor şi cu o mică doză de voinţă. Dar caracteristica esenţială a fluidului este de a-şi apropia sau asocia particulele.» (cap. "Totul a provenit din concentrarea fluidului primordial")

«Unirea face tăria. Cu cât o colonie este mai numeroasă, cu atât va atinge grade mai înalte de evoluţie.» (cap. "Întâi a fost creaţia fluidică, apoi cea solidă")

În primul ciclu de creaţie, apar fluidele **fizice**. După o durată imensă de timp, ele revin la centru, unde sunt transformate în fluide **psihice (perispirituale)**. Şi acestea parcurg un ciclu universal evolutiv prin Creaţie, revenind în final la centru. Ele sunt apoi transformate în **fluide duhuale sau Scântei divine**, ce sunt trimise în Creaţie ca Spirite ce animă materia, fiind înconjurate de un perispirit. Acesta din urmă le protejează, dar le şi oferă toată gama de experienţe posibile.

«Eul nostru cel mai intim este o scânteie foarte mică [...] care cugetă şi voieşte. Împrejurul ei există o serie de eteruri, adică avem [perispiritul] nostru, care împreună cu scânteia divină formează duhul. [...] Materia corpului nostru spiritual are însuşirea de a fi imprimabilă de ideile, gesturile şi acţiunile noastre, are şi ea inteligenţa, memoria şi voinţa ei. Dar, această voinţă este robită voinţei eului, a scânteii. [...] Scânteia divină cugetă la înaltele probleme ale creaţiilor, pe când materia eterică din jurul ei are o cugetare comună. [...] Materia perispirituală are o voinţă oarbă, o inteligenţă slabă şi o memorie inconştientă, oarecum mecanică.» (cap. "Producerea sunetelor şi vorbirii directe a duhurilor")

În timp ce fluidele fizice şi perispirituale sunt transformate în Laboratorul central, duhul nu se mai schimbă în altceva, ci doar abilităţile i se extind. Procesul de evoluţie în Creaţie ia sfârşit numai când spiritul a căpătat o **experienţă** de viaţă imensă, o **inteligenţă** absolută şi o **putere** de acţiune totală.

«Duhul, scânteia divină, este format dintr-o materie fină, în veşnicie aceeaşi. El nu se primeneşte, nu se schimbă sau preface, numai facultăţile, însuşirile sale devin din ce în ce mai extinse. Cu alte cuvinte, duhul nu se compune sau descompune, nu se asociază sau disociază. Aşa cum a fost alcătuit odată, va rămâne în eternitate.» (cap. „Eterul magnetic")

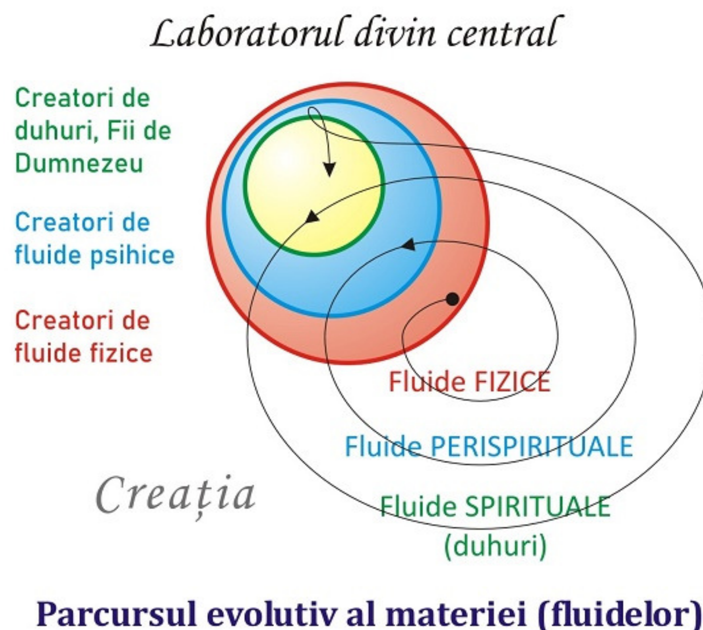

Fig. 1 Evoluţia materiei în Univers

Notă: Fluidele ar putea fi recirculate prin aşa-zisele „găuri negre" din cosmos care absorb materie din Univers. Vezi capitolul „Găurile negre" de mai jos.

Alte informaţii interesante:

Fluidele există sub două forme: libere şi captive. Fluidele libere (de tip mineral, vegetal, animal şi uman) circulă prin spaţiu şi folosesc la împrospătarea fluidelor închise în formele materiale (ca minerale, plante, animale, oameni). (din cap. „Diferite categorii de eteruri”)

Fluidele vitale sunt alcătuite din forvispi [de la „forme vii spiritualizate” – n.n.], atrase selectiv şi automat de fiecare organism viu.

Duhul liber (neîncarnat) îşi repară perispiritul cu forvispi minerale, vegetale, animale şi umane (dacă este duh de rang uman).

«Graţie acestor vietăţi, eu mă pot mări oricât de mult şi prin eliminare mă pot micşora cât voiesc», spune spiritul comunicator.

Duhul încarnat îşi repară perispiritul numai cu forvispi minerale şi vegetale din aer, iar corpul carnal, prin alimente ce conţin doar forvispi minerale şi vegetale. Corpul fizic sau cel vital nu aparţine duhului, cum este perispiritul, ci este o învelitoare de ocazie necesară vieţii încarnate. (din cap. „Forvispile şi duhurile s-ar putea vedea”)

* * *

Spiritele nu sunt create de Dumnezeu?

Spiritul lui Scarlat Demetrescu repetă, în nenumărate ocazii şi sub diferite forme, că Dumnezeu a creat totul, inclusiv pe om şi pe Spiritul din el. Asta e foarte clar.

Totuşi, misticul american **Shelley Trimmer** afirmă exact contrariul! Iată pasajul bulversant din cartea *„An Infinity of Gods: Conversations with an Unconventional Mystic, The Teachings of Shelly Trimmer”* prezentat de autorul Ray Grasse în conferinţa de la Societatea Teosofică[36] (minutul 31).

Ray: De ce ne-a creat Dumnezeu?

Shelly: În primul rând, *nu* Dumnezeu te-a creat ca spirit. Fiindcă, dacă ai avea un început, ar trebui să ai şi un sfârşit. Eşti făcut după *chipul şi asemănarea* lui Dumnezeu. Dar asta nu înseamnă că El te-a creat. Tu eşti conştiinţă conştientă de sine, după cum şi Dumnezeu este conştiinţă conştientă de sine. Eşti de sine stătător. Mereu ai fost, mereu vei fi, nu poţi fi distrus.

---

[36] https://youtu.be/RFyz56R8y3Q?t=1860

Apoi, Dumnezeu a creat acest vis cosmic. Tu erai în afara acestui vis cosmic şi ai intrat în el ca să înveţi tehnica lui Dumnezeu, prin care El s-a iluminat – şi făcând asta, te iluminezi şi tu.

Ray: Atunci, de unde am venit *Eu*?

Shelley: *Din afara* visului lui Dumnezeu. Erai într-o stare ce poate fi numită *haos*. Iar în haos apare o anumită ordine, ordinea entropiei. Când există un număr de fiinţe în haos, se produce automat ordine! De exemplu, să luăm atmosfera din această cameră. Fiecare atom din aer se mişcă la întâmplare, după cum are chef. Dar pentru că totul se mişcă la întâmplare, avem o presiune egală în toată camera. Deci putem să spunem că există un gen de *ordine* în mişcarea aleatorie.

Ray: Noi eram deja conştiinţe conştiente de sine înainte de a intra în visul lui Dumnezeu?

Shelley: Cu toţii eram conştiinţe conştiente de sine în existenţă, în toate existenţele, cum se spune, "în vecii vecilor".

Putem înţelege şi fi de acord cu ce spune Shelley Trimmer (apropo, foarte bun prieten cu Paramahamsa Yogananda) doar amintindu-ne de proto-particulele din haos. Ele există din eternitate, nu sunt creaţia lui Dumnezeu, ci Dumnezeu este "efectul" lor. Ele au conştiinţă de la sine şi sunt indestructibile. Totuşi, sunt aduse de Dumnezeu din haos şi modelate *cumva* (după chipul şi asemănarea Lui) ca Spirite în Creaţie (visul cosmic), dintr-o imensă iubire pentru viaţa ce încă mai este încătuşată în haos.

Iată deci că găsim într-o aparent aiuritoare opinie a unui mistic american recent, fără nicio legătură cu spiritismul românesc interbelic, o CONFIRMARE neaşteptată. Căci iată ce îi transmitea spiritul comunicant lui Scarlat Demetrescu:

«Pe când eram în haos aveam libertate deplină. Pe baza acestei libertăţi, şi azi aş putea să-mi duc singur viaţa. Însă, experienţa ne-a dovedit că e de preferat viaţa în colectivitate, căci în sânul ei poţi avea ajutorul, tăria şi fericirea, pe când stingher nu poţi nimic, deci nu ai parte de nici un spor. Am fost liber să aleg singurătatea sau să intru în asociere cu alţii. Graţie acestei libertăţi, am examinat ideile care circulă în lume şi am făcut într-un fel sau altul, după cum mi-a dictat conştiinţa.» (cap. "Totul s-a născut din particule haotice")

«Tot ce există în jurul nostru, totul a fost făcut de Creator din fiinţe ultramicroscopice, din particule care erau pline de viaţă prin ele însele chiar înainte de a fi prelucrate de Tatăl.» (cap. "Activitatea divinului Tată central")

«Creatorul nu a creat-o [materia primă], ea a existat şi există din veşnicie. [...] Particula Unu [...] are aceleaşi proprietăţi ca şi mine, duh, copilul Tatălui, şi deci – prin deducţie – e la fel cu Tatăl.» (cap. „Formarea Sferei divine")

Deci, *nuanţând* puţin afirmaţia misticului Shelley Trimmer, Scânteia divină (Atenţie: NU omul!) este formată din câteva proto-particule eterne, vii, conştiente şi evoluate, ce coabitează armonios după ce au trecut prin toate stadiile Creaţiei decise de Dumnezeu.

* * *

Cosmosul şi Universul

În carte se subliniază că Universul există în Cosmos, dincolo de care se află infinitul haotic. Prin ce diferă cele două?

Numitul „Cosmos" este zona din Locul Primordial care este circumscrisă de Tatăl Ceresc Periferic. Se învecinează cu Infinitul haotic *rece*, de unde Dumnezeu Tatăl captează noi particule libere. Aproape de Tatăl ar fi deci „haosul *cald*", conţinând particule încă neutre, dar şi unele ce încep să fie mai active decât în Infinit. În Cosmos se fac primele treimizări de particule *alfa* în particule compuse *beta*. Aici încă nu există nici Spaţiul-Timpul şi nici spiritele specifice Universului.

«Tatăl a îngrămădit materia haotică ţinută într-o anumită fază [alfa – n.n.], formând o zonă izolatoare, separatoare între Tatăl şi Fiul, între Sfera Gloriosului extern şi Sfera Gloriosului său Fiu intern.» (cap. "Enunţurile Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh")

Vezi fig.3 din subcapitolul de mai jos „Universul, ca un tor multi-dimensional"

Dar cum şi de ce ar fi patru Universuri, cum se mai afirmă în carte? Nu am găsit niciun indiciu pentru a răspunde documentat. Cred că este un simplu indiciu că *Universul nostru nu este singular*. Într-o **comunicare de la spiritul lui Scarlat Demetrescu** (din anul 1995), acesta îi spunea mediumului Nina Petre că sunt *nenumărate* ***Universuri paralele***, fiecare cu mai multe dimensiuni (de fineţe a vibraţiei materiei, gazde ale lumilor astrale şi mentale). Această viziune converge mai mult cu gândirea ştiinţifică actuală.

Dimensiunile ascunse ale spaţiului

Unii fizicieni cred că Universurile paralele sunt, fiecare, un „D-brane" (membrană dimensională). Uneori, este posibil ca ele să se atingă

temporar (în dimensiunea a patra sau alta superioară), să facă schimb de materie, energie şi informaţie, prin „portaluri" deschise pe durate scurte de timp.

De pildă, dacă Universul ar fi suprafaţa unei sfere 4D, atunci cele 4 sau mai multe Universuri ar putea fi sfere incluse una în alta, învelindu-se ca foiţele de ceapă...

Extra-dimensiunea haosului

Dacă acceptăm convenţia că Universul creat de Dumnezeu este suprafaţa unei sfere 4D, atunci haosul se găseşte la exteriorul sferei. Cu alte cuvinte, haosul infinit se află într-un Loc Primordial cu cel puţin 4 dimensiuni spaţiale. Universul creat are 3 dimensiuni spaţiale, dar este „curbat" în cea de-a patra extra-dimensiune a Locului Primordial (inaccesibilă fiinţelor tridimensionale).

Universul, ca un tor multi-dimensional

Imaginea mai corectă a Spaţiului ne-o dă Nassim Haramein, care afirmă că Universul ar arăta nu ca o sferă, ci ca un tor în 4D (un tor 3D se obţine prin rotirea cercului în jurul unei axe tangente la un punct de pe cerc) – forma de măr. Aceasta poate explica pe înţelesul minţii noastre multe mistere.

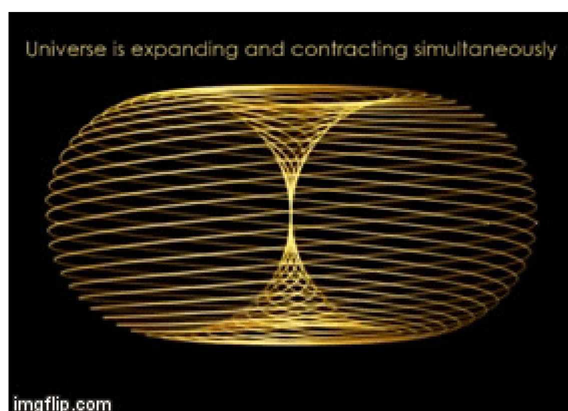

Fig.2 Universul toroidal (link gif animat)[37]

În acest caz, Laboratorul divin central s-ar găsi în centrul torului. Universul 3D ar fi reprezentat de suprafaţa bidimensională a torului, pe care toate galaxiile alunecă de la centru înapoi către centru (vezi fig.2). Sfera Divină centrală ar comunica direct prin axa centrală cu circumferinţa Cosmosului, unde se găseşte Tatăl Suprem periferic.

---

37 https://drive.google.com/open?id=1ELE79fL72wh-gZJpEhWrGMMQLQL8mslT

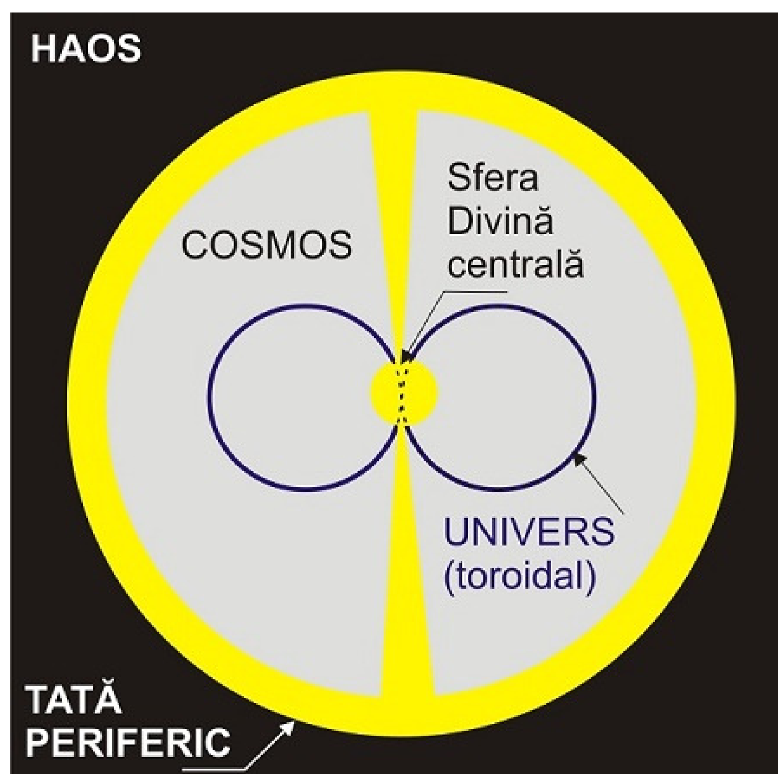

Fig.3 Haosul, Dumnezeul periferic şi central, Universul

Este Universul infinit?

Teoria relativităţii restrânse îi obligă pe savanţi să considere că există cel puţin 4 dimensiuni ale Spaţiului. Ei au dedus prin observaţii şi calcule că Universul observabil este plat, nedeformat în 4D. Totuşi, asta înseamnă doar că Universul observabil *pare* plat din punctul nostru de vedere. Se întâmplă la fel când spunem că Pământul este plat, pentru că nu îi vedem curbura de la nivelul solului. E de ajuns să urcăm în atmosferă ca să vedem că el se curbează la orizont. Deci, oamenii de ştiinţă încă nu pot răspunde onest la întrebarea dacă **Universul este finit sau infinit**.

Apoi, s-a observat că galaxiile de la marginea Universului observabil se îndepărtează accelerat de Pământ. Concluzia ar fi că **Universul se extinde**. Totuşi, Nassim Haramein explică prin modelul torului 4D că o parte a Universului se extinde (cel aflat în emisfera nordică a torului), iar o altă parte se contractă (în emisfera sudică), până când Spaţiul reintră de unde a ieşit, adică în Creator (Sfera centrală). Torul, ca şi sfera, este o formă geometrică închisă şi finită. Deşi este extrem de mare, **Universul este totuşi limitat**.

Asta spune şi Scarlat Demetrescu, faptul că Dumnezeu şi Creaţia sa, oricât de mari ni se par, sunt un Finit infinit, iar haosul este Infinitul

absolut. Putem însă bănui că Universul toroidal îşi poate „întinde" suprafaţa, deci torul să se mărească în decursul timpului. Ar fi o măsură de precauţie din partea Divinităţii, pentru ca noile materii cu care umple continuu Universul să aibă unde să se desfăşoare…

Dimensiuni spaţiale de complexitate

Pe lângă cele 3 dimensiuni cunoscute, fizicienii afirmă, bazându-se pe matematicile superioare, că Spaţiul trebuie să aibă mai multe dimensiuni *geometrice*, în total 8, sau 10, sau 26… Până la lămurirea acestui mister, am putea cădea cu toţii de acord că, oricum, mai există câteva dimensiuni ale Spaţiului creat de Dumnezeu: să le numim *dimensiuni de complexitate*.

Cu cât cercetăm lumea microscopică, vedem că, la scări tot mai mici, materia se organizează în alte moduri. Astfel, celulele vii trăiesc într-un mediu radical diferit şi au cu totul alte preocupări decât oamenii. Atomii au alte legi de organizare decât viaţa celulei biologice. Fizica cuantică a descoperit la nivelurile subatomice cu totul alte legi decât cele atomice. Cu aceeaşi uimire, descoperim legi astrofizice nebănuite la nivelul stelelor şi galaxiilor. Prin urmare, materia se compune de la simplu la complex şi, trecând peste anumite praguri ale scării de mărime, apar legităţi noi. Aceste praguri stabilesc intrarea într-o nouă dimensiune de complexitate.

Iată o posibilă împărţire a întregii game de dimensiuni care există în Universul material. Putem delimita câteva zone diferenţiate prin legi proprii. Fiecare dimensiune este un infinit în sine… Infinituri în infinituri peste infinituri.

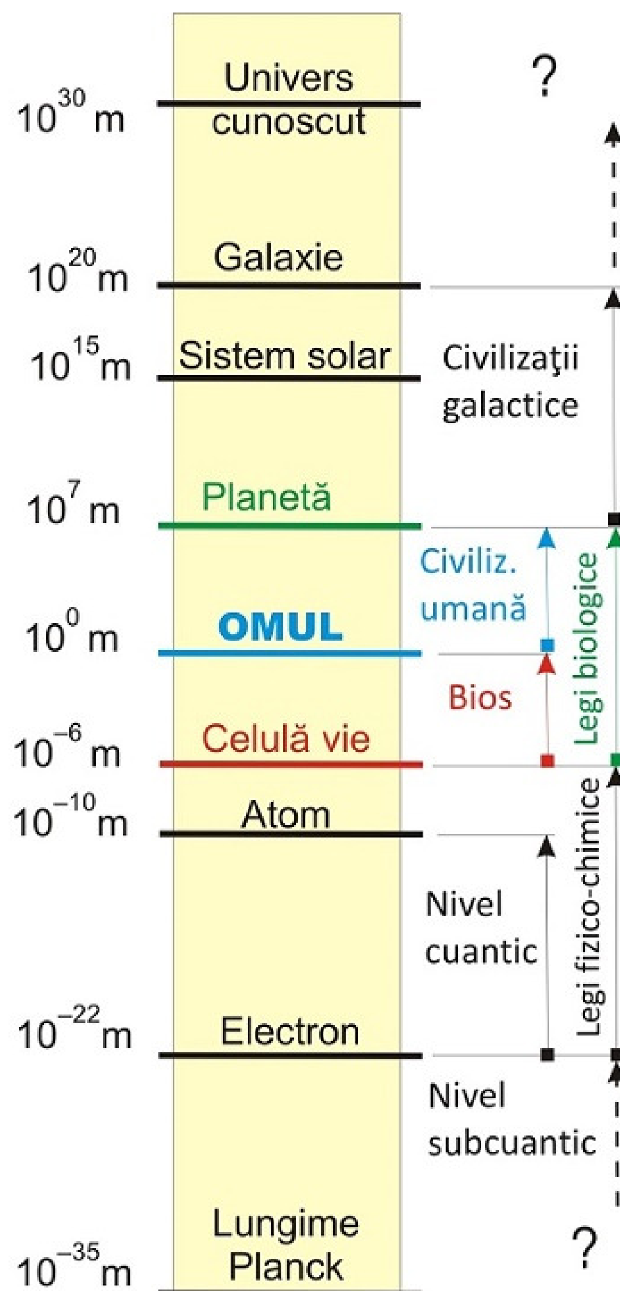

Fig.4 Scările de complexitate ale Universului

Dintr-o perspectivă pur geometrică, dacă am vrea să stabilim locul unui atom în macrocosmos, cum procedăm? Întrucât ordinele de mărime sunt incomparabile, este obligatoriu să introducem nişte dimensiuni (sisteme de referinţă) intermediare. Astfel, am putea localiza un atom într-o moleculă. Molecula poate fi localizată într-o celulă vie. Celula ar putea fi localizată într-un organism biologic, trup de om. Omul poate fi localizat pe Pământ. Pământul poate fi localizat în Sistemul solar, acesta,

la rândul lui, în Calea Lactee, iar galaxia noastră poate fi localizată undeva în Univers.

Obs: Ca să cunoşti dimensiunea galactică, ar trebui să-ţi *dilaţi* fiinţa continuu cu viteza luminii. Ca să intri spontan în dimensiunea cuantică, ar trebui să-ţi *contracţi conştiinţa* cu viteza luminii. La nivel de Spirit, sunt posibile asemenea năzbâtii.

Notă: Când vorbim de dimensiuni ale spaţiului, ne putem referi la trei tipuri: geometrice, de vibraţie (fizică şi subtilă) şi de complexitate. În articolul **„Stăpânul infiniturilor”**, am lansat ipoteza că dimensiunile subtile (de vibraţie suprafizică, astrale, spirituale) ar aparţine primei dimensiuni de complexitate (cuantică).

* * *

Legea lui 3

Unde-s doi, puterea creşte
Unde-s trei, se împlineşte

Scarlat Demetrescu spune că, în haosul rece, toate particulele erau şi sunt *identice*. Totuşi, la un moment dat, au început să se diferenţieze de la sine astfel: 1) Proto-particule *neutre*, care pot să gândească în interiorul lor, dar nu simt nimic din afara lor şi nici nu transmit nimic. Aceasta este starea iniţială de stagnare. 2) Proto-particule *pasive*, care simt impulsurile din exterior, de la celelalte particule. 3) Proto-particule *active*, care, pe lângă faptul că gândesc şi simt mediul, mai şi induc mişcări ori gânduri către celelalte surate. Aceasta ar fi prima diferenţiere autocreată în haos, care s-a perpetuat până la noi, ca fundamentala „Lege a lui 3”.

Tatăl Ceresc Periferic şi Glorioşii Săi Fii (aflaţi la marginea Cosmosului) preiau aceste proto-particule din haosul apropiat şi le grupează tot câte trei, probabil câte una din fiecare tip diferit (neutră, pasivă şi activă) – particula *alfa*. Ele sunt încă o dată treimizate în Univers, iar acest compus ajunge în Sfera Centrală, unde particulele sunt prelucrate şi trimise să evolueze, în diverse combinaţii.

După ce particulele au evoluat suficient în diverşii compuşi ai Creaţiei, ele sunt grupate într-o Sfântă Treime pentru a forma un **duh**: o particulă evoluată de **memorie**, una evoluată de **inteligenţă** şi alta

evoluată de **voinţă** – într-un perfect echilibru reciproc şi frăţie, niciuna nedominându-le pe celelalte.

«Toate operele cereşti au la bază numărul trei. Această treime este temeiul oricărui succes al operelor cereşti. Dacă acest principiu ar fi urmărit şi în viaţa terestră, şi destinul nu se opune, succesul unei acţiuni oarecare ar fi dinainte ştiut.» (cap. „Cauza activităţii")

Şi în cartea „Viaţa Impersonală", la baza Existenţei divine din Univers e aşezată tot treimea, dar sub altă formă: Dumnezeu Creatorul, Scânteia Divină (Spiritul) şi Corpul spiritual (Perispiritul).

«În primul rând: EU SUNT, exprimându-mă ca Tu, unul din Atributele Mele Divine;

În al doilea rând: Ideea Mea despre Tine, unul dintre Atributele Mele, exprimându-se în condiţiile terestre – sau Sufletul Tău.

În al treilea rând: Imaginea-Gând a Mea despre Tine, formând Templul Sufletului Tău – Corpul Sufletului Tău, în care locuieşti Tu.

Acestea trei constituie partea Divină sau Impersonală a Ta, ***Nemuritorul Trei-în-Unul***, – acest Tu, gândul Meu latent, dar deja complet formulat, modelat după Chipul şi Asemănarea Mea, dar nematerial în acea etapă, neavând ca atare nicio legătură cu personalitatea ta umană, care încă nu era născută.» (Joseph Benner – „Viaţa Impersonală", cap. VIII)

De parcă ar vrea să ne încurce şi mai tare, Autorul Divin ne mai vorbeşte şi de o altă Triadă de aur a Sa, care seamănă mai mult cu "Voinţa-Cunoaşterea-Memoria":

«Întreaga Putere, întreaga Înţelepciune şi întreaga Iubire, Natura triplă a Ideii Mele, nu aşteaptă decât să se exprime prin tine...» (Joseph Benner – „Viaţa Impersonală", cap. XI)

Cele trei gune (Triguna)

Sfânta Treime sau clasificarea trinitară ne-a parvenit prin filosofia indiană Samkhya sub numele de **Triguna**, adică cele trei gunas (gune) sau calităţi universale. Ele sunt numite:

■ *Tamas* (inerţie, conservare, **memorie**)

▲ *Raja* (acţiune, dinamism, **voinţă**)

● *Sattva* (echilibru, armonie, **inteligenţă**)

Cele trei gune formează un sistem autoreferenţial. Ele se definesc una prin alta, clasificarea cuprinde totul şi orice. Voi face aici doar câteva menţiuni speciale:

- Cele trei gune sunt mereu prezente în orice, dar în proporţii diferite. Acest dezechilibru constant naşte lumea. Doar în Divinitate sunt ele în echilibru perfect, în nemişcare absolută.

- **Gunele sunt vibraţii**, nu particule. Fizica modernă a lansat Teoria Supercorzilor, inspirată, probabil de cuvântul sanscrit *guna*, care, tradus, înseamnă şi *coardă*. Corzile stau la baza materiei, fiind nişte **vibraţii**, sunete mute generând toată pleiada de efecte fizice şi psihice. Modul cum ele se compun şi se asociază le aseamănă cu nişte particule. De aici provine, probabil, şi ciudata dualitate undă-corpuscul din fizică. De exemplu, lumina poate fi analizată ca undă electromagnetică (cu frecvenţă de vibraţie), dar şi ca flux de fotoni (particule elementare).

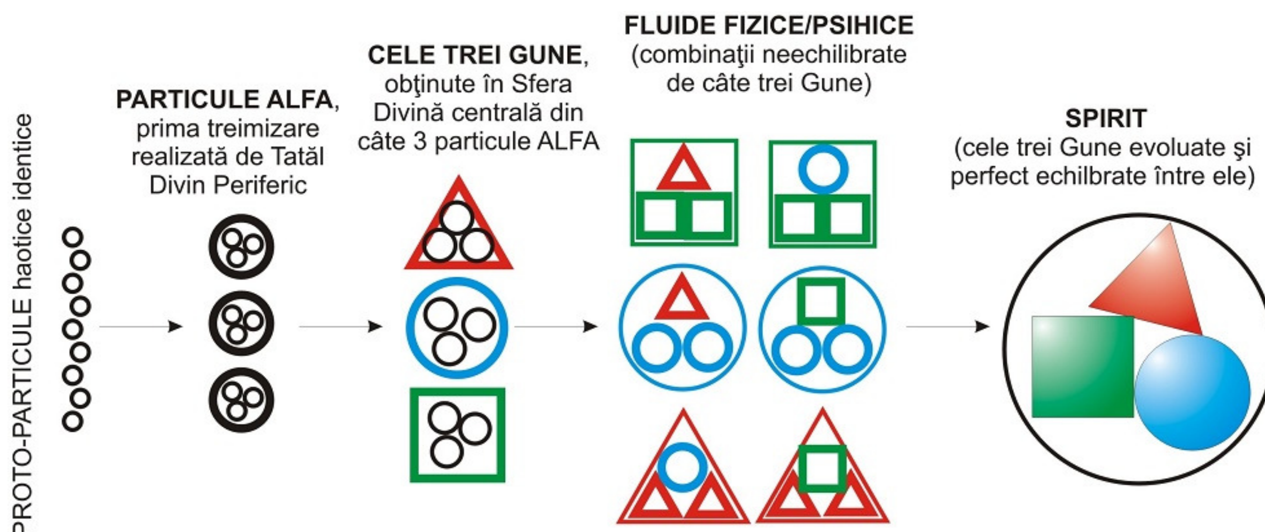
- **Proto-particulele din haos nu au încă proprietăţile gunelor**. Calităţile de memorie, inteligenţă şi voinţă există nativ în fiecare proto-particulă, dar Dumnezeu le amplifică câte una din aceste calităţi fundamentale, le specializează.

- EXEMPLE de treimi indisolubil legate între ele:

- În structura familiei: tată, mamă, copil.
- În descrierea unei calităţi: pozitiv, negativ, neutru.
- În dialectica lui Hegel: teză, antiteză, sinteză.
- În procesele judiciare: argument, contraargument, sentinţă.
- În teoria celor 3 culori (roşu, albastru, verde) care, adunate echilibrat, dau culoarea albă, neutră.
- Activitatea psihică este o combinaţie de amintiri (tamas), gânduri (sattva) şi emoţii (raja).
- Semnele astrologice au trei calităţi: fixe (conservatoare, tamas), mutabile (duale, sattva) şi cardinale (de impuls, raja).
- După criteriul „acţiune în timp”: tamas este pasiv, inert; raja este activ, dinamic; iar sattva reflectă un echilibru între mişcare şi repaos.
- În politică: conservator, progresist, de centru.
- Regimul minţii: raja, agitată, nu se poate opri din gândit; tamas, greoaie, ca în somn, beţie, după unele medicamente; sattva, minte perfect controlată, poate gândi profund, dar şi opri la voinţă fluxul de gânduri.
- În yoga, există cele trei meridiane principale: Ida (-), Pingala (+) şi Sushumna (0).

Referinţe originale în cartea lui Scarlat Demetrescu:

- Cele trei tipuri de fluide: fizice, psihice (perispirituale) şi duhuale (spirituale). Vezi capitolul din articol „Cele 3 cicluri ale Creaţiei”.
- Cele trei zone ale Sferei Laborator central: Tatar sau Cap, Respiratoric sau Pectoral şi Mamar.
- Cele trei calităţi de duhuri: roşii (predominant active, instinctuale), albastre (intelectuale, cercetătoare) şi albe (cu o mare cunoaştere şi memorie, înţelepte, sfinte).

EVOLUŢIA PARTICULELOR VII, DE LA HAOS LA SPIRIT DIVIN

În spaţiul primordial, totul este vibraţie fără dimensiuni. Schimbarea formelor, mărimilor şi culorilor de la o etapă la alta semnifică în desen doar o creştere de calitate, evoluţie.

Fig.5 Evoluţia particulelor vii, de la haos la Spirit divin

Contradicţii despre Treime

«Din materia primă ne-a făcut Creatorul şi pe noi, dar pe când Tatăl este format din trei particule sferice, *alăturate* una de alta, pe noi ne-a făcut tot din trei sfere, dar le-a *lipit* una de alta. O particulă de voinţă, una de memorie şi alta de inteligenţă. [...] Divinii Săi Lucrători sunt şi ei formaţi tot din trei sfere alăturate. Nici marele nostru Guvernator solar nu este format din trei sfere alăturate, ci tot din trei sfere într-una, alipite, ca şi la mine.» (cap. “Păzirea legilor aduce fericire, încălcarea lor – nefericire”)

Explicaţie:

Cele trei gune formează o unitate eternă, întâi ca Scânteie divină, apoi ca multiplicitatea numită Dumnezeu. Cu o diferenţă. Odată ce ajunge îndumnezeită, fiecare particulă (gună) are totală libertate. Aici,

ele conlucrează din convingere absolut liber consimţită, fără urmă de constrângere – diferind astfel de starea de duh, care are nenumărate condiţionări înainte de a se desăvârşi.

Fiecare gună a evoluat independent în cadrul fluidelor fizice şi psihice. La un anumit nivel, trei gune diferite şi evoluate sunt cuplate în veşnicie pentru a forma un spirit, o Scânteie divină.

«Scânteia mea nu e de foc, nu arde şi nu emană căldură, ea seamănă cu o scânteie electrică, cu o luminiţă, şi totuşi nu este o scânteie propriu-zisă. În jurul ei este corpul meu, un complex de fluide, pe care le pot dezbrăca şi reîmbrăca. Când va fi să părăsesc Pământul, îmi voi dezbrăca învelişul fluidic propriu al acestei planete.

Scânteia nu se poate diviza. Niciodată şi nicăieri nu s-a divizat vreun duh. Aşadar, entităţile spirituale sunt indivizibile. O divizare ar echivala cu distrugerea, cu moartea. Or duhul este nemuritor.» (cap. “Scânteia divină este o unitate indivizibilă”)

Din alte surse spiritiste, cunoaştem că spiritele bune din univers sunt legate (*alipite*) câte trei pentru a se ajuta reciproc (vezi comunicarea mediumului Nina Petre cu Spiritul lui Ioan P. Culianu).

Odată ieşite din Creaţie prin intrarea în Dumnezeire, dispare legământul spiritual şi rămâne numai individualitatea duhului, care însă va trăi şi activa într-o perfectă iubire şi armonie liber consimţită cu toate celelalte particule ce Îl alcătuiesc pe Dumnezeu. **Dumnezeu este unitar pentru că este alcătuit cu iubire şi Dumnezeu este iubire pentru că dirijează paşii creaturilor spre a deveni una cu El.** Acesta este sensul citatului următor, *aparent* contradictoriu cu cele dinainte:

«Dumnezeu nu este trinitar. El este numai Unul, ca şi particulele din Infinit. Tatăl se deosebeşte de toate făpturile lui din Sfera cosmică, care toate sunt treimi, treiuna.» (cap. „Enunţurile Tatălui, ale Fiului şi ale Sfântului Duh”)

Triadele quarcilor

* Fizica cuantică a descoperit că protonii şi neutronii din nucleul atomului sunt, la rândul lor, formaţi din 3 particule elementare: quarcii. Un proton este format din doi quarci *up* şi unul *down*, iar neutronul, invers. Protonul = u-u-d ; Neutronul = u-d-d

Cum apare apare sarcina electrică? Savanţii spun că quarcul *up* are sarcina + ⅔, iar quarcul *down* sarcina - ⅓. La adunarea algebrică, rezultă că protonul capătă sarcina electrică +1, iar neutronul, sarcina 0.

Evident, nu are cum exista o sarcină electrică „fracţionară”, aşa după cum despre quarc nimeni nu spune că ar fi „o treime” de proton. De aceea, este logic că şi quarcii sunt formaţi din alte trei particule „şi mai elementare” (încă nedescoperite), să le numim „subquarci”, cu sarcini electrice elementare diferite: sq_1^+, sq_2^-, sq_3^0.

* Quarcul *up* ar trebui să aibă forma u = sq_1^+_sq_1^+_sq_3^0, iar quarcul *down*, d = sq_2^-_sq_3^0_sq_3^0. La adunarea algebrică, sarcina protonului = 3 sq_1^+, iar a neutronului este nulă. Deci o sarcină electrică „clasică” +1 este formată din sarcinile + a trei subquarci sq_1.

* Dar cum apare sarcina electrică –1, prezentă în electron? Electronul nu este format din quarci, fiind un lepton, spune fizica actuală. Totuşi, în viitor s-ar putea descoperi că el e format din 3 subquarci sq_2^-. Aşa, totul ar fi mai legat, mai unitar.

* În cromodinamica cuantică se afirmă că cei trei quarci se combină după regula „sarcinii de culoare”. Astfel, dacă primul quarc este roşu, al doilea trebuie să fie albastru, iar al treilea, verde (cele trei „culori” de bază).

În concluzie **protonii şi neutronii sunt formaţi din 3 quarci. Quarcii sunt formaţi din 3 subquarci. Quarcii se combină după regula celor 3 culori.** În lumea cuantică, ne tot lovim de Legea lui 3... Aplicând ingineria inversă, ne apropiem de confirmarea ştiinţifică a ceea ce se scria în cartea-revelaţie „Din tainele vieţii şi ale universului”:

«Din cele trei particule vii de voinţă, memorie şi inteligenţă, întrunite trei în una, s-au alcătuit şi electronii cunoscuţi de ştiinţa voastră.» (cap. “Din ce este format un fluid”)

«Şi după cum Capul de Tată şi Mamarul sunt pluralităţi, tot astfel şi protonul şi electronul sunt pluralităţi de particule vii, fost haotice. Deci atomii nu sunt simpli, nu sunt ultimii reprezentanţi ai formei şi ai materiei.» (cap. „Formarea Sferei divine”)

Notă: „Quark model” a fost propus prima oară în anul 1964, iar Scarlat Demetrescu şi-a publicat cartea mediumnică în anul 1939!

* * *

Structura spaţiului-timp (Akasha)

Când a creat Universul, Dumnezeu i-a oferit un suport numit Spaţiu. Fizicianul Nassim Haramein spune că spaţiul este cuantificat, iar celula fundamentală a spaţiului este un pixel de dimensiunea Planck (10^{-35} m),

adică extrem, extrem, extrem de mic. Tot el spune că forma geometrică fundamentală este un dublu tetraedru regulat (tetraedru stelat).

Din capitolul „Compuşii elementari de câte 9” de mai sus, aflăm că în Univers, numărul minim de particule ce formează un compus este 9. Iar tetraedrul stelat are 8 vârfuri şi un centru, în total 9 puncte.

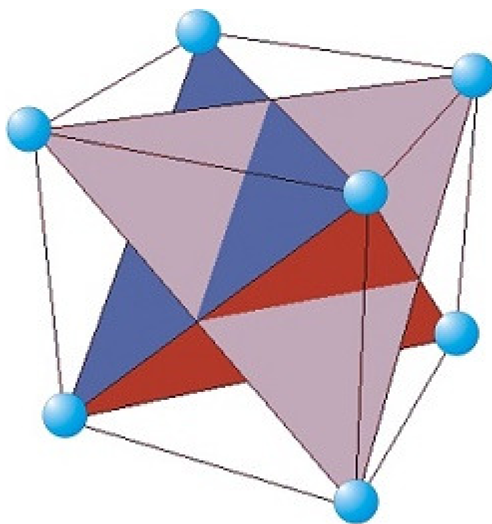

Fig.6 Tetraedrul stelat este format din vârfurile unui cub, dar altfel asociate

Explicaţii geometrice:

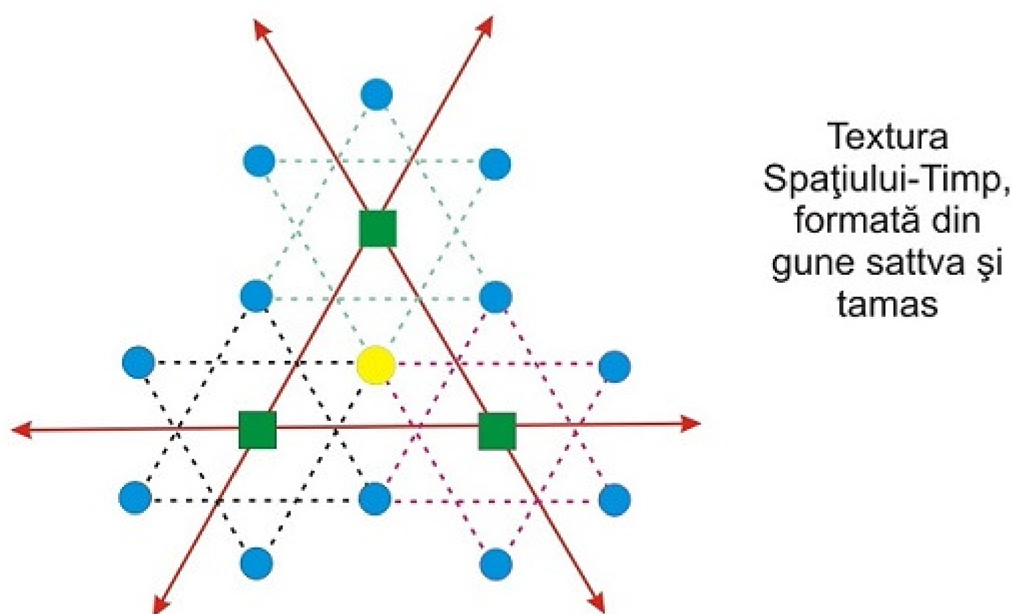
Cele două tetraedre sunt realizate fizic prin poziţionarea particulelor în vârfuri, laturile fiind interacţiunea preferenţială a particulelor. Tetraedrele „intră” unul într-altul până în poziţia de echilibru, stabilită de particula plasată în centru.

Un dublu tetraedru regulat are vârfurile plasate în aceleaşi poziţii ca vârfurile unui cub. Diferenţa este în asocierile dintre vârfuri (respectiv particule). Tetraedrul este forma cea mai stabilă, în care fiecare vârf face parte din 3 asocieri cu celelalte vârfuri. La cub, fiecare vârf face parte doar dintr-o singură asociere de 3 vârfuri alăturate.

„Orice poligon cu mai mult de 3 laturi este instabil. Doar triunghiul este inerent stabil. Orice poliedru mărginit de feţe poligonale cu mai mult de 3 muchii este instabil. Doar poliedrele mărginite de feţe triunghiulare sunt inerent stabile.” (Buckminster Fuller)

Combinând aceste informaţii, vom lansa IPOTEZA ORIGINALĂ că celula fundamentală a spaţiului este generată de 8 particule **sattva** (plasate în vârfurile acestei figuri fundamentale) şi o particulă **tamas** (în centrul ei).

Desenul de mai jos este o proiecţie bidimensională a tetraedrelor stelate reale. Vârfurile (sattva) sunt desenate ca cercuri albastre, centrele (tamas) sunt pătrate verzi, iar muchiile (semnificând interacţiuni energetice) sunt liniile întrerupte.

- Celula elementară a Spaţiului-Timp este centrată pe o gună tamas, fiind un dublu tetraedru regulat (în 3D). Celulele vecine au culori diferite.
- Fiecare gună sattva face legătura cu celule vecine (vezi cea galbenă).
- Sunt 4 direcţii posibile de deplasare (în 3D), reprezentate prin săgeţile duble roşii.
- Alte gune individuale libere (predominant raja) pot călători liber pe "coridoarele" reţelei.

Fig.7 Structura celulară a spaţiului-timp

Justificarea ipotezei

Savanţii au observat că spaţiul se curbează în apropierea unor mari mase cereşti. Din alt punct de vedere, *inteligenţa* este o caracteristică ce înseamnă flexibilitate, adaptare la realitate. Dacă vrem să punem la baza spaţiului una din cele trei particule, nici cea total inertă (tamas) şi nici cea dinamică (raja) nu se potrivesc mai bine decât particula adaptabilă (sattva). **Spaţiul este elastic** pentru că menţine un echilibrul între fixitate şi deformare.

În centrul reţelei primare e plasată particula de memorie (tamas), care ajută la definirea timpului. Prin urmare, unde există Timp, automat există şi Memorie. Şi invers, unde există particule de Memorie, apare şi Timpul.

Obs: Exista un proto-timp şi în haos, dar nu exista o memorie universală, ceea ce îl lipsea de un sens al curgerii.

Creaţia se bazează pe două ţesături intercalate, una de spaţiu, alta de timp. Denumirea indiană este AKASHA, care înseamnă, în funcţie de context, atât Memorie universală, cât şi Spaţiu universal.

«Fiecare unitate de spaţiu Planck este de asemenea o unitate de timp, căci distanţa însăşi nu poate fi măsurată fără o măsură a timpului. Putem spune că dimensiunea timpului este încorporată, înlănţuită sau împachetată în fiecare dintre cele trei dimensiuni spaţiale.»[38]

Gunele de memorie formează o reţea unitară, legată, un reper temporal absolut în orice punct din spaţiu. Timpul ia naştere prin *deplasarea* de la o gună de memorie la alta (de la o celulă spaţială la alta), care se face pe durata Planck (10^{-44} secunde, dacă luăm în consideraţie viteza luminii). Deci timpul este şi el cuantificat, ca şi spaţiul.

Dar dacă particula stă pe loc? Nimic nu stă pe loc la nivel primordial, **totul se mişcă** permanent, împins de gunele voinţă-raja, care sunt majoritare (vezi citatul de mai jos provenind din cartea lui Scarlat Demetrescu). Mişcarea lor nu consumă energie, ci este chiar în firea lor. Dimpotrivă, ele dau energie naturii, ele sunt imensa „energie a vidului", despre care se vorbeşte astăzi în mediile ştiinţifice.

Chiar şi dacă aparent stă pe loc, particula tot oscilează înainte şi înapoi. Dacă ceva nu s-ar mişca la nivel fundamental, ar anihila timpul, ceea ce ar fi contrar voii Domnului. Timpul curge mereu în Creaţie, fiind ataşat spaţiului, una cu el. Micromişcările cuantice sunt bătaia pendulului infinitezimal.

Din fizica cuantică aflăm că, de pildă, electronul nu este o bobiţă care se învârte în jurul nucleului atomic. Nu. El apare şi dispare necontenit în diverse locuri de pe orbită. La nivel cuantic, nu mai există traiectorii predictibile, ci ţâşniri atât de rapide, încât ies complet din raza aparatelor noastre.

---

[38] https://academy.resonance.is/the-geometry-of-quantum-gravity/

În Dumnezeu, ca şi în haos, există Vremea, un altfel de timp, sau Eternitatea nemăsurată şi necuantificabilă.

«Particulele sunt vii pentru că simt şi reacţionează la acţiunea undelor noastre. **Ele sunt într-o continuă mişcare, din care cauză sunt luminoase**. [Aceasta e cauza luminozităţii inerente lumilor spirituale – n.n.] Prin condensare, mişcarea lor este redusă, iar când s-a ajuns la crearea pământului, format din fluide extrem de condensate, mişcarea lor a fost mult încetinită, dar lumina lor tot nu este văzută de ochii voştri trupeşti. Întâlnind în cale o rezistenţă – un filament de bec – vibraţia particulelor vii devine atât de redusă, încât percepeţi şi voi lumina lor.» (cap. “Pretutindeni există viaţă, deoarece pretutindeni există materie vie”)

«În **zona compusă din particule memorie [Akasha – n.n.]**, se află, ca într-o arhivă uriaşă, tot ce s-a petrecut pe planeta noastră, de la începutul creării sale, şi se va înscrie tot ce se va petrece până la finele existenţei sale. Aici [...] găsim noi, duhurile, tot ce am făcut prin alte vieţi. Aici aflăm tot trecutul globului nostru, crearea mărilor, oceanelor, continentelor; apariţia şi dispariţia plantelor şi animalelor. Aici e înscrisă, din veci, toată istoria omenirii – războaie, revoluţii, migrări de popoare – totul e notat, imprimat în această materie-memorie. Ea este cartea ce poartă scris cu litere nepieritoare tot ce am făcut, fiecare din noi, întrupaţi sau destrupaţi.» (cap. “Din ce este format un fluid”)

«Numai duhurile superioare ştiu să stârnească clişeele evenimentelor trecute.» (cap. “Văzul, auzul şi simţul duhului”)

«Scânteia divină este deosebit de mică şi subtilă. În jurul ei există o mică peliculă de materie eterică, numită înveliş memorial, [...] în care s-au înscris [...] toate cunoştinţele acumulate de la naşterea duhului şi până acum.» (cap. “Duhul îşi construieşte viitorul sistem cerebral conform destinului său”)

Despre relativitatea timpului şi spaţiului

Pentru duhurile din Creaţie, timpul e relativ, dar se poate măsura. Există timp, însă, fiind variabil («pentru unii mai mic, pentru alţii, incomensurabil»), nu există în mod absolut. La fel şi spaţiul, «există pentru cei neputincioşi». Aceeaşi cauză a produs şi timpul, şi spaţiul, dar ele nu au aceleaşi efecte.

Proporţiile gunelor în Univers

«Repartizarea acestor trei categorii de fiinţe vii, de particule eterice este inegală. Cele mai numeroase sunt cele cu voinţă, urmează cele cu puterea de înregistrare, de memorare, şi în fine, cele mai puţine sunt cele cu însuşirea capitală de a fi inteligente. Ca să prezint oarecum acest raport, aş spune că din o sută de particule, nouă zeci sunt cele cu particularitatea unei **voinţe** puternice, nouă cu însuşirea de **memorare** şi una singură este **inteligentă**.» (cap. “Din ce este format un fluid”)

De unde provin aceste proporţii?

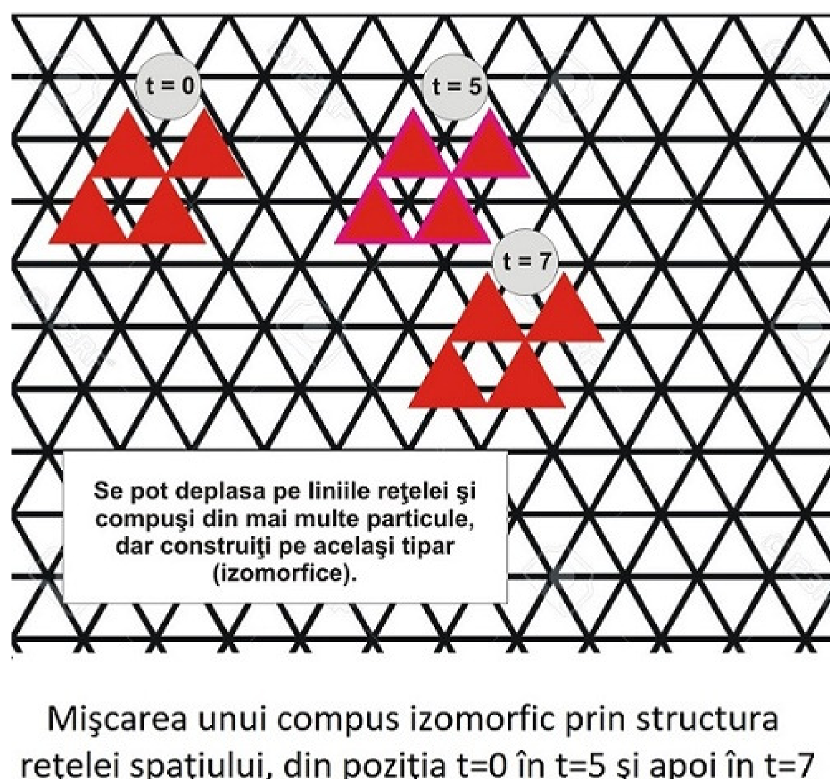
Explicaţia ar putea fi tocmai IPOTEZA lansată mai devreme, anume că cele mai multe particule de inteligenţă-sattva sunt deja prinse în reţeaua spaţială, urmate ca număr de cele de memorie-tamas, ce formează reţeaua temporală (în raportul general de 3:1 – rezultând din faptul că în 8 celule spaţiale din jurul unei particule sattva se aflǎ 24 sattva şi 8 tamas).

Particulele de voinţă-raja sunt total disponibile pentru a alcătui diverse combinaţii, manifestând o imensă agitaţie a materiei, observată de savanţi la nivelul cuantic: totul vibrează, se mişcă, apare şi dispare continuu.

Elasticitatea spaţiului are un corespondent concret în comportamentul elastic al quarcilor (am vorbit despre ei mai sus, în capitolul „Triadele quarcilor"). Cu cât se îndepărtează între ei (în cadrul particulei pe care o formează, proton sau neutron) *creşte* forţa legăturii dintre quarci, ca o bandă elastică foarte întinsă. E un fenomen specific lumii cuantice şi, probabil, adânc subcuantice.

Spre deosebire de Locul Primordial (spaţiul anterior Creaţiei), unde nu exista ordine, noul spaţiu destinat Creaţiei este ordonat încă de la bază. Nu există niciun obiect mai mic decât unitatea de bază a spaţiului, adică distanţa Planck (conform lui Nassim Haramein). La rândul lui (conform ipotezei noastre), un pixel Planck este format din particule minuscule, provenite iniţial din haos, dar prelucrate în Laboratorul Divin, numite *gune*.

Orice obiect este format din asociaţii de particule care, obligatoriu, urmează aceeaşi geometrie a spaţiului, reprezentată ca în figura de mai jos – adică să fie izomorfe cu geometria de bază a spaţiului.

Mişcarea unui compus izomorfic prin structura reţelei spaţiului, din poziţia t=0 în t=5 şi apoi în t=7

Fig.8 Obiectele sunt formate din compuşi izomorfici cu structura spaţiului-timp

În desenul bidimensional, un grup de câteva particule nu se pot asocia decât sub formă de triunghi echilateral sau alipiri de triunghiuri (tetraedru regulat, în 3D). Acesta se poate deplasa numai pe trei direcţii în planul desenului (patru direcţii, în spaţiul 3D).

Deci spaţiul ordonat, spre deosebire de haosul iniţial, aduce ordine şi libertate de mişcare. Deşi restricţionează numărul de direcţii de mişcare la bază, totuşi, la scări mult mai mari, de exemplu, la nivelul atomilor, nu se mai observă mici deplasări în zig-zag, ci orice fel de traiectorii. (Tot aşa, când privim la televizor, noi vedem doar imagini, nu şi pixelii coloraţi care alcătuiesc imaginile.)

Filosofic vorbind, aşa este în viaţa divină: libertatea este posibilă numai prin respectarea unor reguli. Altfel apare dezorganizarea, iar acum ştim că, în haosul primar, nu a fost posibilă nicio Creaţie, oricât s-a încercat.

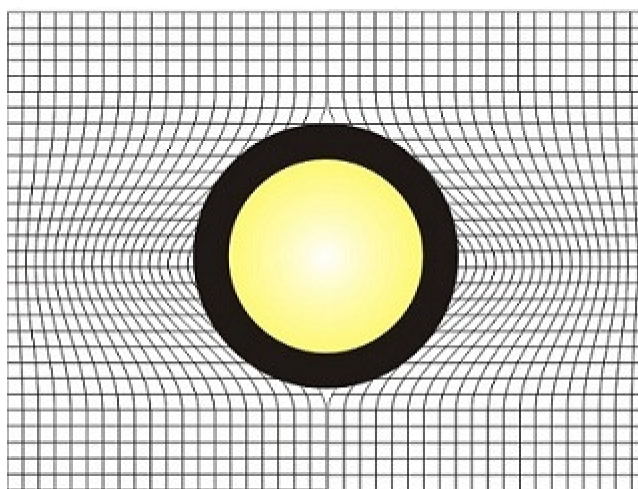
Găurile negre

Spaţiul este elastic fiindcă se bazează pe guna **sattva**, iar Inteligenţa este întotdeauna flexibilă („cel mai deştept cedează", se spune). De aceea,

spaţiul se curbează (în a patra dimensiune) acolo unde sunt mari mase cereşti şi astfel se generează o mare atracţie gravitaţională.

Cu alte cuvinte, la suprafaţa Pământului, liniile spaţiului sunt mai apropiate, iar în centru sunt ceva mai depărtate. De aceea, acceleraţia gravitaţională scade pe măsură ce ne apropiem de centrul Pământului.

La limită, într-o gaură neagră din univers (black hole) nu mai există linii de spaţiu, iar la marginea ei, densitatea lor este maximă. Pe marginea găurii negre, spaţiul este atât de contractat, încât acţionează ca o moară, măcinând orice particulă materială şi transformând-o în gune libere. Ele cad natural în interiorul găurii negre, unde nu mai există spaţiu-timp, ci doar Locul şi Vremea primordiale, ca în haos.

Gaură neagră - lipsită de linii spaţiale

Fig.9 Liniile spaţiului lipsesc dintr-o gaură neagră, dar sunt extrem de concentrate la margine, provocând o imensă atracţie

Dar este haos într-o gaură neagră? NU. Haosul a fost abolit de Dumnezeu din Univers. Într-o gaură neagră nu poate fi decât Dumnezeu. Gaura de spaţiu pare neagră doar privită din exterior, dar înăuntrul ei este beatitudinea divină alb-aurie.

Dacă reprezentăm spaţiul ca fiind suprafaţa bidimensională a unui Tor, atunci o gaură neagră este un punct de pe ea care comunică cu Centrul prin a patra dimensiune (deci în afara spaţiului-timp). Savanţii cred că unei găuri negre îi corespunde o „gaură albă” în altă parte a Universului, unde, printr-un Big Bang local, se creează materie nouă, provenind din materia atrasă de gaura neagră şi reciclată. Acest lucru este foarte probabil, din moment ce exact cu asta se ocupă Dumnezeu: creează mereu câte ceva nou... Dar şi gaura albă va avea o legătură cu Sfera Divină centrală.

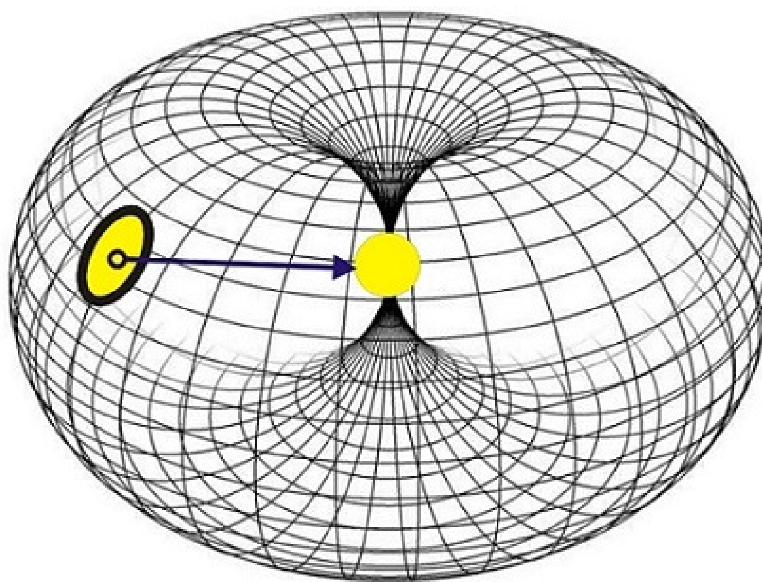

Fig. 10 Gaura neagră comunică cu Sfera Divină creatoare, unde trimite materia absorbită

* * *

Maya sau amnezia că suntem Dumnezeu

Conceptul indian de Maya sau iluzia cosmică, hipnoza colectivă în care trăim cu toţii, este explicat la Scarlat Demetrescu în alte forme, compatibile cu modelul de gândire din aceste comunicări cereşti.

«Când iese din Tatăl său divin, logos-ul [spiritul – n.n.] este un Dumnezeu perfect. [...] Acest fiu divin trebuie să lupte în lumile create. Dar perfecţiunea nu poate lupta, tocmai prin calitatea ei, iar el, fiind perfect, nu poate lupta. Atunci Fiii de Dumnezeu din zona a I-a a Mamarului, introducându-l în perispiritul lor, îl dezgolesc, îl imperfectează de perfecţiunea sa divină, adică: din Dumnezeu, îl transformă în candidat-la-dumnezeire, lăsându-i facultatea de a deveni iarăşi Dumnezeu. Numai în această stare, logos-ul sau duhul are posibilitatea să cutreiere lumile create de Tatăl său. (cap. "Activitatea divinului Tată central")

«Voinţa Creatorului nostru a fost ca, în copilăria noastră de duhuri, să fim neştiutori, lipsiţi de putere şi voinţă. Dacă Tatăl ne-ar fi făcut egali în inteligenţă şi voinţă cu El, nu am fi avut ce studia. Dar El nu a avut nevoie de zei egali, ci de copii inimoşi, care să-I studieze operele, şi, la lumina găsirii înţelepciunii Sale, să-L servească cu dragoste, în vecii vecilor.» (cap. „Copilăria duhului")

«Spuneam că Fiii divini ne-au redus din facultăţile memoriei noastre divine, dar nu ne-au luat-o cu totul. Cunoştinţele şi memoria ne-au fost întunecate, dar memoria, ca facultate, ne-a fost lăsată, şi cu ajutorul ei vom învăţa în veşnicie. Prin urmare, noi, duhurile, posedăm inteligentă, voinţă şi

memorie. Cu ajutorul acestor facultăţi trebuie să lucrăm, să conducem şi să guvernăm, în viitor, tot ce va veni din infinit. Infinitul este inactiv, noi trebuie să-l activăm. Divinitatea n-a cuprins tot infinitul.» (cap. “Intuiţia”)

«Scânteia divină este expulzată din Capul divin şi aruncată în Sfera-Mamar. Aici este luată în primire de o primă categorie de mari Duhuri, care odată au fost şi ele duhuri mici, ca mine. Aceşti mari Auxiliari divini imperfecţionează copilul divin, îi voalează memoria divină. Această operaţie este absolut necesară, deoarece particula divină - dumnezeu adevărat, născut din Dumnezeul unic - dacă ar fi fost trimisă în lume perfectă, aşa cum a fost născută, nu s-ar fi putut menţine în sfera creaţiilor, fiind atrasă de marele Tot perfect - Dumnezeu. Ca urmare, toate sferele, toate creaţiile s-ar fi dizolvat imediat, tot ce a fost creat s-ar fi întors la marele Creator.

Pentru a se menţine totul în echilibru, a trebuit ca Totul să se divizeze în două părţi: 1. o parte a rămas pe loc, ca Perfect absolut; 2. a doua parte a fost trimisă în lume ca imperfect absolut.» (cap. “Duhul pleacă neştiutor de la Centru şi se înapoiază în glorie spirituală”)

Cele două tipuri de duhuri şi oameni

«Duhul inferior este dominat de lene intelectuală, dar această lene de gândire îi dă în schimb posibilitatea unor mari activităţi materiale. [...] Cu cât duhul este mai bătrân, mai evoluat, activitatea sa intelectuală este mai intensă, îl atrage spre spiritualitate şi îl îndepărtează de materie. [...]

Duhul inferior mai întâi pune în mişcare energia sa asupra materiei înconjurătoare şi pe urmă vede ce efecte s-au născut, dar duhul superior ştie dinainte că, stârnind o anumită cauză, va obţine efectul corespunzător. Punând în joc mai întâi ştiinţa, şi pe urmă energia sa, duhul superior comandă materiei, de la cea fină până la cea mai dură. [...]

Există două feluri de oameni. Pasivul – duh întrupat, puţin evoluat – îl cunoşti pentru că îl atrag plăcerile produse de materie. Activul – duh evoluat întrupat – dacă Divinitatea îi oferă în calea vieţii materie din belşug, el o pune şi la dispoziţia semenilor săi; el trăieşte şi pentru alţii.

Omul inferior poate face avere pentru că îi place, o iubeşte din toate puterile sufletului său, dar în această acumulare de avere **este ajutat de duhurile inferioare**. Dacă în destinul omului superior e prevăzut să aibă avere pentru a putea realiza opere sociale, această avere i-o punem la dispoziţie noi, duhurile superioare. [Deci, în general, oamenii cu spirite superioare nu au parte de multă avere, ca o măsură de precauţie! A avea mai mult decât îţi trebuie este un pericol pentru suflet, care se ataşează de ban mai mult decât de Dumnezeu. – n.n.]

[...] Inteligenţa nu înseamnă neapărat şi un grad înalt de evoluţie. Se poate ca un hoţ, un şarlatan să fie foarte inteligent, foarte iscusit; cu toate acestea, puterea de gândire, de concepţii înalte, abstracte, îi este foarte redusă.

Duhurile superioare se întrupează numai în cazuri de misiuni speciale; în general, ele fug de viaţa din mijlocul materiei dure şi a amăgirilor ei. Duhul inferior e doritor să vină cât mai curând la reîntrupare, ca să aibă parte din nou de case, bani, onoruri, plăceri, frământări politice.

Omul superior aleargă după hrană spirituală, cumpără o carte, participă la conferinţe, urmăreşte emisiuni cu conţinut ezoteric, caută să afle, să înveţe mereu. El nu are nevoie să facă şcoală pe pielea lui, ci culege învăţăminte din suferinţele celor nepricepuţi. Pasivul învaţă suferind, activul învaţă cugetând şi studiind suferinţa pasivului.» (cap. "În esenţa sa, duhul este format din trei particule")

«Cu cât un duh este mai tânăr, are o talie mai mare, în schimb lumina sa e redusă, iar vibraţiile sale sunt rare şi brutale. Cu cât un duh este mai evoluat, corpul său este mai mic, dar mai strălucitor, vibrând cu o undă foarte scurtă, abia simţită, dar propagată cu mult mai departe decât vibraţia duhului inferior.» (cap. "Particulele vii alfa, beta şi gama")

«După destrupare, când nu mai ai nici un raport fizic cu trupul tău, faci cunoştinţă în lumea spirituală [...] cu un alt factor, de o forţă covârşitoare, care există invizibil şi în lumea voastră, dar nu-l simţiţi, deoarece îl confundaţi cu activitatea trupului vostru. Acest nou stăpân nu mai lucrează cu forţa brutală a trupului uman, ci cu dulceaţă, dar cu o forţă de nerezistat, numită **necesitate**. Spiritul trebuie să fie activ, căci altfel se plictiseşte şi devine nefericit.» (cap. "Cauza activităţii")

«Evoluţia noastră constă în dezvoltarea capacităţii de înţelegere, simţire şi memorare – creşterea puterii spiritului. Paralel cu aceasta, urmează dobândirea unei străluciri cât mai intense a învelişurilor noastre. Pe măsură ce cresc forţele spirituale ale scânteii divine, dobândim fluide noi şi hainele noastre s-au schimbat, rând pe rând, de la roşu-închis la trandafiriu-deschis, de la albastru-întunecat la albastrul cel mai deschis şi de la albul mat la albul strălucitor ca focul viu al unui furnal electric.

Prin urmare, evoluţia nu constă numai în acumulări de cunoştinţe, ci mai ales în încorporarea de fluide evoluate în corpul nostru. Prin studiile făcute, încorporăm în perispiritul nostru fluid albastru, iar prin moralitate sau sfinţenie avem posibilitatea de a încorpora mai ales fluid alb.» (cap. "Pretutindeni există viaţă, deoarece pretutindeni există materie vie")

* * *

DUMNEZEU

«Iată o problemă ce ne frământă pe noi, spiritele albe, dar preocupă şi lumea îngerilor: De unde a luat naştere Primul Creator, sau Prima Fiinţă inteligentă? De unde a luat naştere prima materie? De unde a luat naştere Animatorul materiei? Cine L-a făcut? Cum s-a făcut pe Sine Creatorul tuturor celor văzute şi nevăzute? Probleme înfricoşător de tainice, pentru care nu primim răspuns de la Centru. Atunci, ne frământăm mintea şi mai întrebăm pe îngeri, savanţii Cerurilor noastre. Tatăl ne trimite ordine, dar El nu ne spune unde se află, înconjurându-se de un adânc mister.» (cap. "Totul evoluează")

«Adevărul se dă treptat. [...] s-a spus până acum că Cel ce a făcut totul - văzut şi nevăzut - este Tatăl ceresc, avându-şi Tronul împărătesc în mijlocul Sferei divine.

Azi păşim ceva mai departe spunându-vă: Divinul Creator, Fiinţa supremă, care a făcut însăşi Sfera centrală cu toate miliardele de Creatori de acolo, se află în Infinit, în afara uriaşei sfere a tuturor creaţiilor. De acolo El ordonă cele ce trebuie să facă marii Creatori din Sfera centrală.» (cap. "Tatăl periferic")

«Fiul solar devine Fiu mamar, acesta, Fiu tatar sau Divinitate centrală, în fine, acesta se înalţă în grad şi devine Colaborator al Tatălui periferic.

Din trupul gloriosului Tată a plecat cândva, în noaptea eternităţii trecute, revenind în chip de Celulă, în trupul Tatălui periferic. A devenit Colaboratorul Tatălui; primind de acum înainte particule-unu, particule neutre sosite din Infinitul negru sau întunecat, pregătindu-le şi apoi treimizându-le pentru a face din ele materia Infinitului luminos.» (cap. "Enunţurile Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh")

«Două abisuri stau faţă în faţă: unul sferic, luminos şi plin de viaţă, şi altul infinit, întunecat şi liniştit ca moartea. Între ele se află Fiinţa gloriosului Tată Periferic, formată din două feluri de celule, unele permanente şi altele temporare, în trecere ca orice călător [particulele atrase din haos – n.n.].

[Tatăl şi Glorioşii Săi Fii] trimit nesfârşitele lor unde-gânduri prin interiorul întregului cosmos. Acolo domneşte împărăţia ideilor abstracte şi fericirea veşnică. Acolo nu se desfăşoară nici o altă activitate, decât gândire. Acolo este Excelsior după care oftează toţi Fiii de Dumnezeu din Sfera centrală şi toate Sfintele Duhuri din cele patru universuri. Acolo mă voi întoarce şi eu odată; când – nu are importanţă, dar ştiu sigur că acolo voi ajunge.

În afara trupului Gloriosului, se întinde în toate părţile lumea nemişcării eterne a întunericului şi a morţii. Hrănindu-se cu această materie, cu această lume moartă, Gloriosul o învie. Divinul mănâncă lume moartă şi prin acest act o trezeşte la viaţă. El este Creatorul a toate, El este dătătorul de viaţă. În interiorul Său e viaţă şi numai viaţă. Moarte nu există nicăieri. Piatra, lemnul, sticla, pielea – totul cuprinde viaţa. Apa, aerul, pământul – toate sunt făcute din particule ce au viaţă veşnică. Tatăl dă viaţă din veşnicie, iar ceea ce a înviat odată nu a mai dezviat niciodată.

Iată de ce trebuie să slăvim în veci pe Tatăl nostru din Ceruri!

Am spus că dincolo de Fiinţa gloriosului nostru Tată [...] acolo, în Infinit, se află acel ceva care deşi are aparenţă de moarte, totuşi în sinea ei are viaţă. Unii, mai puţin cunoscători din lumea noastră, au spus că [...] spaţiile infinite ale Infinitului extern ar fi goale. Aceasta nu se poate admite, deoarece cu acel ceva şi din acel ceva gloriosul Creator a făcut totul. Din nimic, chiar Tatăl – binecuvântat fie numele Său – nu ar fi putut face ceva. Prin urmare, în afara Sferei trupului gloriosului Tată se află Infinitul extern, plin de ceva – dar lipsit de lumină şi mişcare, ceea ce i-a determinat pe unii să afirme că e mort.» (cap. "Enunţurile Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh")

«Sfera infinită de la periferia finitului luminos este formată de un infinit număr de Glorioşi. Ei transformă materia întunecată a Infinitului extern în materie luminoasă. Din alfa fac pe beta, care umple tot interiorul finitului. S-ar părea că această lucrare este foarte uşoară, dar de fapt este o operă uriaşă, necuprinsă de mintea noastră, deoarece din ceva mort trebuie făcut ceva care să palpite, să fie plin de viaţă. Din ceva nemişcat, trebuie făcut ceva care să se mişte de la sine putere, din ceva neştiutor – o fiinţă care să vadă, să audă

şi să simtă tot ce există în jurul său. Minunea aceasta – minune şi pentru noi – constă într-o operaţie savantă, dar naturală a Glorioşilor, prin care pun ceva din Fiinţa lor în particula alfa din Infinitul extern, ceva care să o cheme la viaţă, şi astfel, din nemişcată şi nesimţitoare, să fie vie, să simtă şi să se mişte.» (cap. "Cele trei zone ale Gloriosului periferic")

«Savanţii noştri profesori ne-au mai spus: „Acest mare sublim şi sfânt Periferic este format la rândul Său din trei Sfere concentrice şi suprapuse. Prima Sferă, cea externă, are misiunea de a absorbi materia alfa din Infinitul extern. A doua Sferă este sediul unde Glorioşii prefac materia moartă în materie vie. Urmează Sfera vecină cu finitul luminos, Sfera a treia, unde materia vivificată, îmbrăcată în haina vieţii, este educată să se mişte într-un anumit fel. Pe când la început mişcarea era condusă, ulterior, particula – ca şi copilul care învaţă să umble – este lăsată să se mişte singură. Astfel, din neviaţă a trecut în viaţă şi constituie de acum materia luminoasă a finitului. [...]

Ajunsă în inima Sferei centrale, în regiunea numită de noi Cap de Tată central, pe lângă viaţa ce o primise, particula primeşte şi spiritualitate, adică facultatea de a gândi, sub forma cea mai simplă. [...] I se dă o anumită destinaţie, înscriindu-se în ea un anumit destin.» (cap. "Cele trei zone ale Gloriosului periferic")

«În Sfera divină, [...] **particulele-inteligenţă sunt mai numeroase, iar cele de voinţă - în minoritate**. Înţelesul acestei stări se explică prin faptul că Sfera divină este sediul Creatorului, acolo se află marii Săi Auxiliari, acolo legea domneşte cu sfinţenie şi deci *nu există nici un pericol* dacă numărul particulelor-inteligenţă este mai mare. [adică, pericolul să conteste Inteligenţa şi deciziile lui Dumnezeu – n.n.]» (cap. "Pretutindeni există viaţă, deoarece pretutindeni există materie vie")

Legea solidarităţii

În Univers domnesc două legi complementare. Prima este Legea unităţii sau solidarităţii, a compunerii: Orice fiinţă tinde să formeze o unitate cu alte fiinţe similare.

A doua este Legea descompunerii sau a entropiei: orice compus tinde să se descompună în unităţile esenţiale. Pe baza acestor legi are loc creaţia şi reciclarea continuă a formelor.

«Dumnezeu este o unitate, o individualitate, şi totuşi este compus dintr-o masă de individualităţi simple, a căror autonomie personală a dispărut. Dumnezeu este o colectivitate perfect unitară, care se arată la exterior ca un Tot unitar.

Dumnezeu este Nirvana indienilor, în sânul căreia domneşte fericirea desăvârşită. El este format dintr-o infinitate de individualităţi, Spirite divine, ajunse la o treaptă superioară a evoluţiei lor. Deşi fiecare Divin îşi păstrează conştiinţa individualităţii Sale, atât de înaltă este înţelegerea rolului fiecăruia dintre Ei, încât acolo domneşte o singură voinţă şi un singur gând.» (cap. "Formarea Sferei divine")

«[...] Incomensurabila Sferă a Tatălui glorios nu este formată dintr-o singură fiinţă – căci ce fiinţă ar putea cuprinde infinita Sferă a Infinitului intern?! – ci dintr-o infinitate de Divinităţi, care prin strălucirea Lor, prin nesfârşita Lor înţelepciune şi putere, fac Una cu Toatele, constituind Una prin acţiunea, voinţa şi simţirea lor. O unitate perfect armonică şi indisolubilă, o unitate în care în vecii vecilor sunt robiţi unul altuia. Această totalitate formează Fiinţa gloriosului Tată extern.» (cap. "Enunţurile Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh")

«Divinitatea munceşte să cucerească, prin iubire, prin legea solidarităţii, miliardele de miliarde de particule vii, risipite pe întinsul Infinitului; să le atragă, lămurească şi supună supremaţiei Sale. Tatăl este Templul sfânt care caută să adune oiţele din haos, pentru a le pune în circuitul marelui curent al evoluţiei veşnice.» (cap. „Formarea Sferei divine")

«Însăşi Divinitatea studiază Adevărul. Ea are mereu în faţa Sa noi probleme, metode şi stări de progres, dar vrea să-şi verifice concluziile prin particulele emanate din Ea, prin copiii Săi plecaţi în lume. Rezultatul experienţei miliardelor de copii plecaţi în creaţie oferă Divinităţii posibilitatea de a se încredinţa de justeţea vederilor Sale. Astfel Divinitatea îşi controlează observaţiile şi hotărârile.

Din haosul infinit s-a format Divinitatea. Miliarde nesfârşite de secole solare i-au trebuit Divinităţii să evolueze până a ajuns la stadiul actual, aflat în veşnică prefacere. Pentru că evoluţia nu are sfârşit, în mod direct, dar mai ales prin celulele divine plecate din Cap, Tatăl cheamă mereu particule haotice, cu care creează globuri cereşti şi umple infinitul cu creaţii. [...]

Tot ce e spirit şi materie a provenit din Tatăl şi, la urma urmei, totul s-a născut din haos. Haosul e originea a tot şi toate. Particulele haotice stau nemişcate din veşnicie. Gândul lor se împacă cu starea lor de inerţie, pentru că nu cunosc starea de fericire trăită într-o colectivitate.» (cap. "Totul s-a născut din particule haotice")

«Azi lucrurile merg mai uşor, pentru că asupra particulelor haotice se exercită o chemare, argumentându-li-se fericirea vieţii în comun. Colectivitatea propagă mereu respectul libertăţii, avută de particula haotică în Infinit. Viaţa în comun nu e o constrângere, ci o necesitate născută dintr-o convingere. Niciodată un duh nu poate fi constrâns, ci numai convins; altfel, el ar putea reclama libertatea avută în haos, cerând întoarcerea în el ["*De greul negrei veşnicii, Părinte, mă dezleagă...*" – n.n.].

Viaţa spaţială ne-o trăim în grupuri, iar în viaţa trupească suntem oarecum înclinaţi spre o viaţă mai mult individuală. Dar totuşi, cât de cât, suntem porniţi spre colectivitate, căci familia ce este? neamul ce este? rasa ce este? Tot colectivităţi. Şi apoi, oare întrupatul nu se află mereu în compania celor trei colaboratori din spaţiu?! [îngerii păzitori – n.n.] Asocierea, cât de mică, aduce posibilitatea de progres.» (cap. "Totul s-a născut din particule haotice")

Demonii

Arhiereul ceresc ce i-a dictat Comunicările spiritiste lui Scarlat Demetrescu nu pomeneşte despre diavoli. În schimb, vorbeşte de nevoia

omului, spiritului şi chiar a lui Dumnezeu de a decide analizând întotdeauna perspectivele opuse.

Ei bine, cele mai contrare păreri cu putinţă vin tocmai de la demoni. Ei vor găsi întotdeauna cele mai subtile argumente contrare la orice, cele mai puternice opoziţii. O minte lucidă şi detaşată va găsi cu ajutorul lor cele mai fine fisuri ale logicii celor din tabăra Binelui. Apoi le va corecta, prin decizii înţelepte, perfecţionând şi întărind astfel poziţia Binelui.

Deci demonii sunt un factor de progres pentru Creaţie, cu condiţia să fie ţinuţi sub control, ca să nu creadă, în obrăznicia lor, că ei ar fi stăpânii lumii. Iată cum, din gunoiul Universului ce erau, Tatăl Ceresc le-a găsit şi acestor stagnanţi un rol util.

Acelaşi rol contradictoriu îl are şi ego-ul în fiinţa umană. Ego-ul contrapune interesul uman-personal celui spiritual-impersonal, iar decizia înţeleaptă va fi cea care le armonizează.

Nici despre Lucifer nu se vorbeşte direct. Totuşi, iată o referinţă ocolită la acest înger căzut, care se pare că ar fi transmis spiritelor imature (poate şi oamenilor) informaţii nepotrivite, care le-au făcut mai mult rău decât bine:

«O lege domneşte în univers: Nici un duh inferior nu trebuie să ştie tainele cunoscute de cel superior. Destăinuirea misterelor aduce, implicit, blestemul celor mici. [...]

Marele Fiu divin, Guvernatorul nostru solar ar chema la Tribunalul Său treimic pe duhul care a destăinuit taine cereşti unui duh mai mic şi i-ar spune: „Tatăl nostru nu ucide. Tu ai distrus un spirit, căci el se va întoarce la Centru. De suferinţa lui vei avea parte. Tatăl central te condamnă prin Mine şi de acum [...] eşti demon, adică duhul cel mai rău de pe Pământ. Oriunde te vei duce, ucigaşule de spirit, toţi te vor ocoli. Să ştii că nu te vei mai întrupa şi de pe această planetă nu vei mai pleca, până la disoluţia ei."

Din acest moment, perispiritul demonizatului se va înnegri complet, având în dreptul ochilor două găuri ca para focului electric – dacă a fost un înger – sau două găuri albe – dacă a fost un duh alb. A căzut din gloria sa şi a fost demonizat. De acum, nici un duh – cât de umil ar fi – nu-i mai dă nici un respect, chiar dacă a fost odată înger sau duh alb. El nu se mai poate întrupa, nici nu poate merge oriunde. Această viaţă mărginită şi hulită, purtând stigmatul hainei negre, poate dura secole peste secole, până când într-o zi, disperat, demonizatul se va prezenta Guvernatorului terestru, cerându-i iertare şi dreptul de a se întoarce în Nirvana Tatălui central.» (cap. "Gradele spirituale se dau din planetă în planetă")

«În cazul când, ca om, vei spune din marile taine ale Cerului, să ştii că e ordin dat ca oamenii care sunt întrupări ale unor duhuri roşii sau albastre să râdă cu hohot de tine şi să te considere un om căruia i-a sărit un cerc de la doagele minţii, un om care şi-a pierdut judecata. [...]

Toţi oamenii a căror treaptă evolutivă nu le îngăduie să primească şi să asimileze asemenea idei te vor considera ori un şarlatan, ori unul care îşi bate

joc de lume, considerând-o proastă. Părerea lor e binevenită, căci altfel s-ar simţi nefericiţi şi ai fi răspunzător de starea lor.» (cap. “Gradele spirituale se dau din planetă în planetă”)

Iată de ce oamenii înţelepţi nu pot fi înţeleşi de majoritatea semenilor. Ar fi chiar ciudat ca un maestru spiritual autentic să aibă o audienţă foarte diversă. Nu trebuie să-ţi doreşti să-ţi împărtăşească ambiţiile spirituale nici mătuşa, nici colegul, nici preotul, nici medicul de familie. Fratele e frate de la natură, dar afinitatea spirituală vine mai de sus...

* * *

Încheiere

«Cine vrea să cunoască în profunzime ştiinţa Cerului, trebuie mai întâi să citească tot ce s-a scris despre lumea noastră şi apoi să caute să controleze cele citite, prin diferiţi mediumi. Numai adevărurile constant comunicate, şi prin mediumi diferiţi, să le considere ca adevărate; restul să le arunce, ca fiind vederile, presupunerile, ipotezele comunicantului care ori nu posedă deloc adevărurile, ori le ştie superficial.» (cap. “Cerul trebuie să aibă legături cu omenirea trupească”)

Dacă nu aţi citit opera lui Scarlat Demetrescu până acum, acest articol v-a familiarizat cu ea. Chiar dacă aţi citit cartea, unele idei nu se reţin de la început sau pot fi disparate prin mai multe capitole. Sper ca sinteza prezentă să vă fie de folos intelectual şi spiritual.

Am introdus şi câteva **idei originale**, cum ar fi: Reţeaua spaţio-temporală bazată pe gune; Trei tipuri de haos; Dimensiuni spaţiale de complexitate; Triadele în lumea subcuantică; Cele trei gune (tamas, raja, sattva), ca vibraţii ce constituie materia.

Totuşi, după această incursiune la începutul Creaţiei şi a lui Dumnezeu, trebuie să înţelegem că acestea sunt doar nişte scheme de gândire. A defini Nontimpul (Vremea primordială) în termeni temporali este o imposibilitate. A defini Nonspaţiul (Locul primordial) în termeni spaţiali tridimensionali, iarăşi, este o forţare a explicaţiilor. A-L defini pe Dumnezeu în termeni de particule materiale este reducţionist. A defini infinitul cu noţiuni finite, singurele pe care le înţelegem, din nou, este o copilărie.

Spaţiul şi timpul sunt create de Dumnezeu. Spaţiul s-a născut din Locul primordial, pe care Creatorul l-a organizat geometric şi tot mai

complex. Timpul este Vremea primordială căreia El i-a adăugat un sens evolutiv şi un ritm, toate transformările având o finalitate ştiută de Creator. Poate că de aceea în firea oamenilor zace o sete neostoită de a cunoaşte *sensul* întâmplărilor prin care trec şi al vieţii. Haosul era plin de energie potenţială, dar golit de sens. Doar reîntorcându-ne în Dumnezeu, fie şi temporar, ieşim din spaţiu-timp şi putem înţelege Eternitatea Vremii primordiale.

Dorinţa omului de a cunoaşte este atât de mare, încât Cerul îi dă mereu explicaţii pe înţelesul său. Aceste explicaţii au devenit tot mai abstracte, deci mai apropiate de adevăr. Dacă luăm cartea lui Scarlat Demetrescu, scrisă la nivelul anului 1939, şi o comparăm cu ce ipoteze se vehiculează în mediul de popularizare a ştiinţei, ne dăm seama că gândirea omenirii a evoluat cu adevărat. Mai puţin, morala.

Astăzi, oamenii pot fi atraşi spre învăţăturile spirituale mai ales printr-o abordare ştiinţifică, apropiată de spiritul vremurilor. Vremea lui „crede şi nu cerceta” a apus de mult timp. Pe de altă parte, cercetarea asiduă ne conduce inevitabil la credinţă, căci nu putem înţelege tainele Creaţiei Divine doar cu mintea noastră. Mintea e făcută pentru lucruri mici şi limitate. Pentru a o dezmărgini trebuie să ne extindem conştiinţa spirituală şi, abia atunci, vom înţelege direct şi corect tainele Creaţiei şi Dumnezeirii.

BONUS PRACTIC

Pentru că aţi parcurs cu răbdare şi atenţie acest eseu până la capăt, vă ofer un bonus. Teoria, ca teoria, dar practica are rolul să ne coboare în concret. Am ales un exemplu de **manipulare măiastră a fluidelor subtile de către spirite**. Cum scria Scarlat Demetrescu:

«Nu atât lumea terestră are nevoie de aceste manifestări, cât mai ales lumea spaţială însăşi, care trebuie să facă experienţele sale, fără de care ar rămâne nişte teoreticieni. Combinările fluidice au produs levitaţia unor corpuri - fără intervenţia omului trupesc, formarea de fantome, scrieri fără condei, materializări etc.» (cap. „Opera materializărilor”)

Spiritul vede lumea materială oglindindu-se în eterul înconjurător. (în cap. „Văzul, auzul şi simţul duhului”, detalii foarte interesante.)

«Duhul vede lumea exterioară cu tot corpul său fluidic.» (cap. „Visele”)

Deci spiritele nu văd lumea fizică direct cum o vedem noi, ci numai substanţa eterică care alcătuieşte obiectele şi fiinţele fizice. Pentru a vedea obiectele la fel ca noi, spiritele trebuie să absoarbă gândurile omului despre realitatea fizică, ele reansamblând senzaţiile noastre

exterioare – deci este o cunoaştere mijlocită, temporară şi inutilă pentru spirite.

Vizionând aceste videoclipuri, vă veţi convinge că legile chimiei şi biologiei sunt controlate de legile fluidelor subtile. Toate spiritele se joacă cu eterurile, dar numai cele avansate pot face minunile pe care le veţi vedea în continuare, şi fără a perturba ordinea generală a lumii.

Magicianul Chris Angel are aici rolul de maestru de ceremonii, însă adevărata ştiinţă a transformărilor materiale o posedă spiritele invizibile care îl ajută în aceste numere spectaculoase. Ele au scopul să şocheze audienţa (fiind un program de divertisment, nu unul ştiinţific), aşa că vă recomand să nu vă implicaţi emoţional în ceea ce veţi vedea, considerând totul un truc. NU este deloc o iluzie optică sau tehnologică, dar **tot un truc este** – al spiritelor. Este un "truc", pentru că persoanele supuse experimentelor nu au fost vătămate (corpurile lor ***eterice*** au rămas intacte şi la locul lor pe durata filmării, doar componenta fizică a fost segmentată şi apoi recompusă).

Preventiv, pentru a nu vă molipsi de panica asistenţilor, **PRIVIŢI FĂRĂ SUNET**, cel puţin prima dată! Aşa vă veţi putea detaşa mai bine, înţelegând ce mari Taine vă sunt înfăţişate în faţa ochilor. ***Avertisment***: Dacă aveţi un ataşament excesiv faţă de materie şi corpul fizic, s-ar putea să fiţi FOARTE deranjaţi de ce veţi vedea, pentru că vă va răsturna toate prejudecăţile de o viaţă...

Iată-l deci pe Chris Angel cum rupe oamenii în două, la propriu, fără a-i vătăma. Nerecomandat cardiacilor!!!

'Criss Rips Bodies Apart' | Criss Angel BeLIEve[39]

Notă: Am mai văzut numere magice cu tăieri în două (începând cu David Copperfield), dar, de data asta, subiecţilor li se "montează" picioarele altei persoane şi le folosesc normal!

Criss Angel Rips UFC Superstar Paige VanZant In Two using psychic surgery![40]

Notă: Aici spiritele aportează un *mulaj artificial de intestine* şi-l introduc pe nevăzute între cele două segmente îndepărtate ale corpului, ca trucul să pară mai credibil.

---

39 https://www.youtube.com/watch?v=i5gK2MxGR0M

40 https://www.youtube.com/watch?v=zbK2xLF7W8I

Acum înţelegeţi de ce spun înţelepţii că **lumea este iluzorie, un joc sau Vis al lui Dumnezeu visat de toţi copiii Săi**?!

15 noiembrie 2019

VIITORUL LUMII ÎN DATE

în viziunea lui Răzvan Alexandru Petre

Capitole:

Rasa viitorului
Apocalipsa nu aduce sfârşitul lumii
Periodizarea
Sinteza datelor
Concluzii
Sfârşitul, ca sfârşitul, dar începutul?

Savantul Isaac Newton a scris: «Dumnezeu ne dă profeţiile nu pentru a le satisface oamenilor curiozitatea, făcându-i să cunoască dinainte evenimentele, ci pentru ca, după ce ele se întâmplă, profeţiile să poată fi verificate şi astfel să fie evidentă puterea supremă a Divinităţii în guvernarea lumii.»

Numeroşi profeţi şi-au încercat puterile cu previziuni mai mult sau mai puţin exacte sau altele care încă aşteaptă să fie verificate de realitate. Toţi au spus că au primit informaţiile de la Dumnezeu. Desigur că nu este chiar aşa, mulţi fiind canale inconştiente pentru spiritele minciunii, ce doresc să înşele oamenii. Dar şi la cei recunoscuţi a fi “aleşi ai Domnului”, un procent din profeţii au fost “greşite”. Ceea ce este un lucru bun, arătând că liberul arbitru al oamenilor a putut preîntâmpina anumite catastrofe. Dar procentul mult mai mare de profeţii negative împlinite arată că, totuşi, oamenii nu prea îşi folosesc libertatea, preferând să aleagă calea cea mai comodă, ale cărei rezultate nefaste sunt previzibile.

Desigur, Dumnezeu are un Mare Plan cu omenirea, care va fi dus la îndeplinire negreşit. Detaliile diferă pe ici, pe colo, dar, în general, evenimentele importante sunt implacabile.

Iată ce i-a spus un lama înţelept lui Nicholas Roerich, aflat în expediţie în Tibet: «Multe lucruri nu pot fi revelate, pentru că orice este divulgat înainte de data predestinată poate avea ca urmare daune enorme. Asemenea acţiuni negândite pot provoca mari catastrofe.»

Pe baza profeţiilor binecunoscute, am căutat elementele critice care vor marca viitorul omenirii şi vi le împărtăşesc mai jos. Selecţia şi combinarea lor îmi aparţine, după cum am fost inspirat, la rândul meu.

RASA VIITORULUI

Iată câteva opinii importante despre viitor, venite de la persoane speciale, transmiţătoare ale înţelepciunii divine.

Misticul Marius Ghidel: «După Apocalipsă, Dumnezeu vrea să creeze un alt tip de fiinţă umană, bazat pe modelul unui sfânt».

Iluminatul Eckhart Tolle: «În aşa-zisa epocă de aur din trecut, oamenii erau înrădăcinaţi în Viaţă în mod natural, dar nu o ştiau. Apoi au început să gândească (păcatul originar), să vorbească, să cunoască – ceea ce i-a făcut ***să se identifice tot mai mult cu mintea***. Şi de asta suferă în prezent cu toţii: dependenţa de gândire, gândirea compulsivă, credinţa în gânduri. Următoarea etapă este revenirea la comuniunea firească cu Viaţa, dar în deplină conştienţă. Etapa egotică a alcătuirii fiinţei umane a fost necesară, dar este pe cale să fie depăşită de apariţia noii omeniri, rasa iluminată.»

Vindecătorul S.N. Lazarev: «Am constatat că energia omenirii viitoare, la nivelul subtil, se deosebeşte radical de energia noastră. Am verificat ce parametri îi sunt necesari omului de azi pentru a fi pregătit să intre într-o nouă stare. Problema e că matricea omenirii viitoare este deja formată şi una din cauzele multor boli grave este neconcordanţa parametrilor bioenergetici ai omului contemporan cu această matrice. Toţi aceia la care parametrii vor fi inferiori unui anumit nivel se vor corecta prin intermediul bolii, iar în caz de nereuşită, vor fi triaţi prin moarte. Iată principalii patru parametri care trebuie să aibă valori optime: gradul de **spiritualizare**, nivelul de încărcare cu **iubire**, **psihicul sănătos** şi un nivel **minim al agresivităţii** subconştiente. În plus, există doi parametri suplimentari – sufletul şi comportamentul.»

Rasa de oameni care va apare în viitoarea "Epocă de Aur" nu va diferi la exterior de oamenii de acum, ci va avea o altă mentalitate, profund spirituală. Superioritatea sa va fi evidentă, iar reprezentanţii ei se vor impune de la sine în faţa vechii rase. Vechea rasă suntem noi, cei de acum, indiferent de culoarea pielii, marcaţi de egocentrism şi "păcatul ancestral al lui Adam". Ea nu va dispare, ci va convieţui paşnic cu semenii lor iluminaţi.

Iluminarea înseamnă perfecta sincronizare între sufletul şi Spiritul omului.

Le-am spus "rase", dar mai bine ar fi "mentalităţi", fiindcă oricine va putea să acceadă destul de uşor la noua filosofie de viaţă, trecând în tabăra înţelepţilor. Există totuşi, o diferenţă psihologică radicală: în timp ce un iluminat este condus de Spiritul său (Sinele Divin), un neiluminat este condus în majoritatea timpului de ego (falsul sentiment al sinelui personal), aşa că şi comportamentele lor au motivaţii diferite.

S-ar putea ca, totuşi, noua rasă să aibă şi un element fizic specific şi anume: frumuseţea, armonia trăsăturilor corporale, funcţionarea perfectă a organismului, datorate rezonanţei cu divinitatea Spiritului. Această armonie trupească se va transmite la urmaşi şi astfel toţi membrii noii rase vor fi de o frumuseţe perfectă. S-ar putea ca asta să creeze unele invidii din partea celor rămaşi "pe vechi", dar armonia socială din societatea acelor timpuri va atenua orice sentimente negative.

Dacă doriţi să vedeţi cum arată şi ce face un reprezentant al Umanităţii viitorului, **cunoaşteţi-l pe BRACO** (un "Arsenie Boca al croaţilor", accesibil prin internet, gratuit, prin transmisiile live de Energia Iubirii Divine atotvindecătoare)!

APOCALIPSA NU ADUCE SFÂRŞITUL LUMII

Trăim, chiar acum, în miezul Apocalipsei. Ea va mai dura mulţi, mulţi ani, plini de evenimente dramatice. Trebuie să ne pregătim sufleteşte şi spiritual. Numai cu ajutorul spiritualităţii vom putea rezista psihic, chiar şi fizic.

Conform profeţiilor din "Cartea Revelaţiei" (gr. Apocalipsis), ultima din Biblie, semnul distinctiv al apropierii de sfârşit a acestei perioade tulburi va fi însemnarea majorităţii oamenilor cu «semnul fiarei pe frunte şi pe mână». După cum curg evenimentele, acesta ar putea fi un **microcip implantat sub piele**, aşa cum sunt monitorizate animalele. Şi, ca un supliment ulterior – conform unor sfinţi părinţi ortodocşi – va apare o tehnologie sofisticată, încă în curs de elaborare, de implantare a unor roboţi microscopici în organism (**nanoboţi**), prin care urmaşii noştri vor fi controlaţi (adică, înrobiţi) total, chiar la nivel de creier. Atunci se va sfârşi Apocalipsa, când nu se va mai putea trăi normal pe Pământ.

Dar tot din "Apocalipsa lui Ioan" aflăm că, după seria de dezastre care vor năpădi Pământul şi omenirea, vor urma **1000 de ani de pace**.

«Apoi am văzut coborându-se din cer un înger care ţinea în mână cheia Adâncului şi un lanţ mare. El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme.» (Apoc. 20:1–3)

În acea perioadă, numită "Epoca de Aur", specia umană reînnoită va ajunge la desăvârşirea dorită de Dumnezeu, datorită încarnării unor spirite foarte luminate pe planetă.

«Şi am văzut nişte scaune de domnie; şi celor ce au şezut pe ele li s-a dat judecata. Şi am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Isus ("mărturia lui Isus este duhul prorociei" Apoc.19:10) şi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, şi ale celor ce nu se închinaseră fiarei şi icoanei ei şi nu primiseră semnul ei pe frunte şi pe mână. Ei au înviat *(n.n. – s-au reîncarnat)* şi au împărăţit cu Hristos o mie de ani. Ceilalţi morţi *(n.n. - spiritele imature)* n-au înviat până nu s-au sfârşit cei o mie de ani. Aceasta este întâia inviere. Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani.» (Apoc. 20:4–6)

Este foarte interesant că nu acesta va fi finalul fericit, ci că atunci...

«Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat şi va ieşi din temniţa lui, ca să înşele neamurile care sunt în cele patru colţuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării.» (Apoc. 20:7–8)

Profetul Nostradamus anunţă şi anul începerii acestor ostilităţi: 3142.

Prin urmare, chiar şi acea civilizaţie umană, zicem noi, desăvârşită, cu o conştiinţă cosmică, va ajunge pe pragul decăderii (prin reîncarnarea unor spirite inferioare), aşa cum au păţit şi celelalte cinci civilizaţii anterioare (inclusiv a noastră, a cincea). Numai că, de acea dată, Dumnezeu va pune capăt acestei fatale degradări. Cum o va face?

«Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră, şi marea nu mai era.» (Apoc. 21:1)

Aceasta înseamnă că Dumnezeu va ridica omenirea în dimensiunea de unde a "alungat-o" la începuturi (vezi Geneza, prima carte a Bibliei), adică în paradisul edenic. În limbaj esoteric modern, acesta este un plan de vibraţie eterică, superior şi diferit de cel fizic, invizibil cu ochiul liber, dar coexistând în acelaşi spaţiu. Ne confirmă această translaţie şi cartea-revelaţie "Viaţa Impersonală":

“Iar Pământul şi toate trupurile pământeşti nu vor mai fi făcute din materia fizică grosieră din care par a fi făcute acum, ci ele vor fi totalmente purificate şi curăţate de ego şi vor fi înălţate din nou în locul de unde au coborât.” (Viaţa Impersonală, cap. XVI)

Apoi, planeta fizică va fi lăsat pradă stihiilor naturale dezlănţuite, ce vor distruge treptat viaţa biologică. Pământul va continua să fie locuit de oameni cu spirite imature, care vor fi confruntaţi cu condiţii improprii vieţii, un adevărat cuptor arid şi sterp.

«Şi diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi prorocul mincinos. [...] Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieţii a fost aruncat în iazul de foc.» (Apoc. 20:10 şi 20:15)

Din acel moment, soarta Pământului nu mai are de ce să ne intereseze. Omenirea iluminată va fi translatată pe alt nivel de vibraţie, într-un tărâm minunat, stăpânit de alte legi naturale, mult mai blânde. Puteţi citi amănunte despre acest tărâm miraculos în “Cartea Revelaţiei” capitolele 21 şi 22 (ultimele pagini din Biblie).

Deci destinul omenirii se va bifurca: populaţia superioară va translata în altă dimensiune, iar populaţia inferioară va rămâne pe Pământ, să îndure dificultăţile insurmontabile de atunci. Baba Vanga continuă cu profeţiile şi dincolo de acea perioadă, referindu-se la oamenii care vor fi plecat deja în căutarea altor planete locuibile, dar nimeni nu ştie dacă le vor şi găsi...

PERIODIZAREA

Suntem, desigur, curioşi, când se vor petrece aceste transformări uriaşe. În primul rând, ***când va avea loc marea translaţie***, adică sfârşitul actualei lumi şi începutul noului Cer şi noului Pământ? Pentru că unii spun că ar fi iminentă...

Celebrul profet Nostradamus ne-a transmis anul 3797 pentru sfârşitul lumii. Baba Vanga, o altă mare profetă modernă ne spune... tot anul 3797. O coincidenţă remarcabilă! care face profeţia foarte probabilă, bazată pe o conjunctură astrologică precisă. Dar **translaţia** va surveni, probabil, mult mai devreme, între anii 3142 (începutul ultimului război terestru, la finalul Epocii de Aur, după Nostradamus) şi 3797 (data când viaţa va fi deja dispărută).

În al doilea rând, ***când vor începe cei “1000 de ani de pace”?***

Baba Vanga a profeţit că va apare o nouă rasă umană în anul 2273. Presupunem, în virtutea celor discutate mai sus, că este vorba de rasa

umană iluminată, superioară spiritual celei actuale. Aceea ar fi data terminus până la care se va face tranziţia de la actuala predominanţă a oamenilor egocentrişti la viitoarea dominaţie a oamenilor iluminaţi, conduşi de o morală cosmică. Cum spuneam mai sus, cele două rase vor coexista paşnic, nediferind la exterior, ci doar prin mentalitate, iar gândirea superioară se va impune (adică invers decât astăzi!).

MAITREYA sau KALKI AVATAR

Aici trebuie să amintim profeţiile orientale despre cel numit **Kalki Avatar** (în Srimad Bhagavatam, Bhavishya Purana şi Kalki Purana) sau **Buddha Maitreya** în budismul tibetan. El va fi un personaj de statura spirituală a lui Isus, care va marca intrarea în Satya yuga (Epoca de Aur). Chiar şi Nostradamus îl pomeneşte şi îi localizează apariţia în India (C.10-75, C.2-29, C.1-50, C.6-70, C.6-27, C.1-76, după Ashok Ghai în "Fate of World Beyond 2012"). Se pare că ar fi personajul descris şi în "Apocalipsa lui Ioan" astfel:

«Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheama "Cel credincios - şi "Cel adevărat", şi El judeca şi Se lupta cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti şi purta un nume scris pe care nimeni nu-l ştie, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: "Cuvântul lui Dumnezeu." Oştile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subţire, alb şi curat. Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Şi va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: "Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor.» (Apoc. 19:11–16)

Apariţia unei noi rase umane nu se face peste noapte. De fapt, precursori ai acesteia au existat mereu şi trăiesc şi astăzi pe planetă. Sunt acei rari înţelepţi, iluminaţi, iniţiaţi, maeştri desăvârşiţi care atrag spre ei pe toţi cei însetaţi de spiritualitate, de perfecţiune divină. Dumnezeu nu a lăsat niciodată planeta lipsită de astfel de repere spirituale.

Noua rasă se clădeşte chiar astăzi şi putem fi şi noi printre pionierii săi. Dar ea va apare cu mai mare vigoare pe măsură ce omenirea va înainta prin suferinţele Apocalipsei. În creştinism, Apocalipsa este numită şi "vremea cernerii dintre cei buni şi cei răi".

În anul 2273 (după Baba Vanga) această rasă va fi compusă deja dintr-un mare număr de oameni, suficient ca să se impună la conducerea tuturor treburilor importante ale planetei. Personajul Maitreya (Kalki

Avatar) va finaliza procesul de coagulare a noii omeniri înţelepte, dar el a început de mult.

Ţinând cont de cele de mai sus, putem presupune că intrarea propriu-zisă în Epoca de Aur va avea loc mai curând de anul 2273 (oricum va exista o perioadă de tranziţie). Ca să potrivim cifrele într-un mod cât mai optimist, să o decalăm cu un secol şi ceva mai devreme, adică în jurul anului 2150. (Mai mult de atât nu ne permit calculele.)

Dureroasa Apocalipsă se va întinde până aproape de acea dată, timp în care omenirea se va transforma treptat în bine, mai pronunţat în anumite zone geografice, în altele fiind decimată de către sinistre. Dacă ar fi să dăm crezare la ce scrie pe **Georgia Guidestones**[41], populaţia totală nu va depăşi atunci 500 de milioane de persoane.

Adăugând 1000 de ani (Epoca de Aur) la 2150 (anul apariţiei rasei umane iluminate), obţinem anul 3150 pentru translaţia omenirii superioare în dimensiunea eterică (adică după 8 de ani de la începutul ultimul război, conform lui Nostradamus). Vor rămâne netranslataţi un număr de pământeni (cei inadaptaţi la modul spiritual de viaţă), al căror trai nu va fi prea uşor în acele condiţii (după profeţii). Acei nefericiţi pământeni vor avea la dispoziţie doar câteva sute de ani ca să migreze pe alte planete locuibile din alte sisteme stelare.

În creştinism, această translaţie se mai numeşte “Marea Judecată a neamurilor”, ceea ce chiar va fi. Prima Judecată o suportă oricine după moarte şi este urmată de repartizarea Spiritului respectiv în planul subtil care i se potriveşte prin vibraţie. A Doua Judecată va fi unică şi va avea loc în jurul anului de graţie 3150 A.D. (*Anno Domini*), având ca obiect toţi oamenii ce vor trăi atunci pe Pământ. Cei care vor fi respinşi la acea Mare Judecată vor trăi în continuare pe planetă, dar fără speranţe de mai bine, în special din cauza înrăutăţirii climei. Anii nu vor mai fi “de graţie” sau A.D., ci ani de neînchipuite chinuri pentru cei care nu s-au dovedit capabili să simtă Graţia Divină pe când ea se manifesta pe deplin. Un adevărat «iaz de foc şi pucioasă». Se poate numi acea perioadă finală “AGONIA”.

[41] https://ro.wikipedia.org/wiki/Georgia_Guidestones

Menţiunile profetice stabilesc, cu aproximaţie, încă **cel puţin 130 de ani de Apocalipsă**. Am încercat, cu toată bunăvoinţa, să aduc din condei finalul ei cât mai curând, respectând totodată şi profeţia lui Nostradamus, dar tot au rămas 130 de ani de tranziţie către o lume mai bună. Îmi pare rău pentru cei care speră că Apocalipsa se va termina în anul 2033! Dumnezeu nu se grăbeşte... Iar creştinii care invocă A Doua Venire a lui Isus, trebuie să mai aştepte cel puţin 4-5 generaţii. Fiul Domnului va veni, instaurând Epoca de Aur. Dar nu va fi creştin, ci hindus. Şi nu se va numi Cristos, ci Maitreya... Doamne ajută!

Apocalipsa va fi succedată de 1000 de ani de pace şi prosperitate generală şi încă circa 600 de ani de "agonie" înainte de disoluţia finală a vieţii pe planetă. În timpul celor 1000 de ani ai "Epocii de Aur", omenirea iluminată îşi va continua dezvoltarea tehnologică, astfel că eforturile ştiinţifice actuale nu sunt în zadar, cu condiţia să fie folosite cu înţelepciune.

Nenorocirile apocaliptice prezise în Biblie se vor întinde pe o perioadă destul de lungă, de minim 130 de ani (pentru detalii, citeşte "Cartea Apocalipsei lui Ioan"). Nu se vor înghesui toate necazurile în acelaşi timp şi loc. Astfel că vor fi, totuşi, suportabile de ansamblul omenirii, deşi foarte neplăcute. Viaţa îşi va urma cursul, iar Baba Vanga ne dă câteva indicii despre unele evenimente majore ce se vor petrece în acea perioadă, nu foarte îndepărtată:

«Oamenii vor ajunge pe Marte şi Venus. Un soare artificial va lumina partea întunecată a planetei. Organele vor putea fi clonate şi înlocuite. Cu ajutorul extratereştrilor, omenirea va putea trăi în mediul acvatic. Erupţiile devastatoare a doi vulcani vor fi oprite prin puterea ştiinţei.»

Sinteza datelor despre viitorul omenirii, în planşa de mai jos:

Fig.1 Viitorul omenirii în date

CONCLUZII

«Din când în când, apare câte o sectă care anunţă că lumea va dispare. În general, din cauza unei uşoare confuzii sau erori de calcul, cea care dispare este secta.» *Gilbert Keith Chesterton*

O primă concluzie este că prezicerile despre sfârşitul "iminent" al lumii sunt o mare înşelare. Mulţi au prezis "sfârşitul lumii", neadeverindu-se la data anunţată:

Lista de date prezise pentru sfârşitul lumii[42]

Faimosul profet Nostradamus scria: "Noi, fiinţele umane, prin propria noastră inteligenţă naturală nu putem şti nimic despre secretele ascunse ale lui Dumnezeu Creatorul, căci nu ne este nouă dat să ştim perioada şi momentul evenimentelor viitoare. Dumnezeu poate produce lucrări divine în mod absolut, pe alt nivel îngerii lucrează şi ei, dar mai este şi nivelul lucrătorilor întunericului."

A doua concluzie se referă la "dezlegarea Satanei" după cei 1000 de ani de pace. Este vorba despre faptul că spiritele inferioare vor fi blocate să se reîncarneze în Epoca de Aur, ceea ce va avea ca urmare o societate omenească justă, benefică tuturor. La un moment dat, ele vor putea să se încarneze iarăşi. Dumnezeu le-a rezervat tuturor o nouă şansă

42 https://ro.wikipedia.org/wiki/List%C4%83_de_date_prezise_pentru_sf%C3%A2r%C8%99itul_lumii

pentru îndreptare într-o societate aproape perfectă. Dar unii dintre acei oameni, marcaţi de spiritele inferioare încarnate în ele, nu vor aprecia această ultimă şansă la recăpătarea sănătăţii spirituale şi îşi vor continua vechile vicii ale ego-ului.

Astăzi, într-o lume tot mai decăzută moral, oamenii sunt uşor coruptibili şi tot ce este mai rău se dezlănţuie fără oprelişti în lume. Dar în Epoca de Aur, lucrurile vor fi perfect aranjate, pildele pozitive vor fi la tot pasul şi, de aceea, dacă un om nu se va îndrepta către Bine, înseamnă că va fi foarte grav bolnav spiritual. Marea pedeapsă divină va fi simpla lăsare a lui să supravieţuiască pe un Pământ el însuşi tot mai bolnav climateric.

Scarlat Demetrescu, în celebra sa carte "**Din tainele vieţii şi ale universului**" ne revelează faptul că, de-a lungul istoriei speciei umane, au alternat valuri de încarnări ale unor spirite superioare cu cele ale unor spirite inferioare. De exemplu, în perioada Renaşterii, multe spirite luminate s-au încarnat şi au ridicat civilizaţia europeană, dintr-o dată, din obscurantism la lumina cunoaşterii.

Prin urmare, oamenii nu pot crea o societate ideală doar prin propriile puteri. În schimb, chiar şi cele mai imposibile utopii sociale pot deveni realitate atunci când Dumnezeu permite întruparea numai spiritelor de bună calitate. De aceea, nu vă lăsaţi păcăliţi de ideologiile născocite de biata minte umană, oricât de "progresiste" sau "umaniste" se pretind ele a fi! Amintiţi-vă cum a eşuat idealul socialismului, fiindcă îi lipsea înţelepciunea divină! Numai prin oamenii apropiaţi de Dumnezeu se poate manifesta cu adevărat Raiul pe Pământ.

O altă concluzie: Omul este constituit din trei elemente importante în egală măsură: corp, minte şi spirit. Corpul ţine de animalitate, mintea (sau sufletul) reprezintă umanitatea, iar spiritul aparţine de Cer. Primele două sunt muritoare, dar omul obişnuit le ia în consideraţie numai pe ele. Spiritul este partea divină eternă din noi şi oamenii superiori o simt, o apreciază, o încurajează să se manifeste prin trupul şi mintea lor.

Corpul şi mintea au în comun creierul. Mintea (sufletul) şi spiritul au în comun Conştiinţa. În sens materialist, putem vorbim numai de minte. În sens psihospiritual, vorbim de suflet (minte plus Conştiinţă).

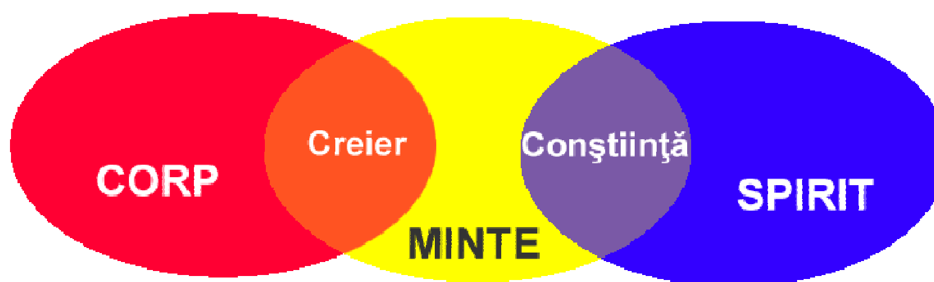

Fig.2 Corp-Minte-Spirit

Omul simplu îşi foloseşte mintea ca instrument al corpului. Altfel spus, mintea este condusă de ego (care este sentimentul că sinele personal depinde total de trup). Prin trezirea spirituală, mintea începe să se identifice cu Spiritul şi mai puţin cu corpul. Iluminarea spirituală, cea mai de preţ avere, va fi cea căutată de oamenii viitorului, nu tentaţiile inferioare, primare, instinctuale.

Chiar şi în viitorul apropiat, spiritualitatea se va dovedi o mană cerească pentru cine o are şi un handicap pentru cine nu o are. Vin vremuri – şi au şi venit – care ne vor testa discernământul, capacitatea de previziune, de vindecare şi autovindecare, intuiţia şi inspiraţia, telepatia şi vorbirea cu îngerii, puterea de invocare a lui Dumnezeu etc. Vechile valori materialiste se vor dovedi tot mai inadaptate pentru supravieţuire, obligându-ne la o reevaluare a priorităţilor în viaţă.

Lecturi alese despre Apocalipsă şi începutul Epocii de Aur:

Profeţiile lui Mitar Tarabici[43]

Profeţiile lui Peter Deunov[44]

Shambala - mesaje de la Regele Lumii, preluare telepatică de Nina Petre

Tomas Andrew "Shambhala: Oază de lumină"

Iată un scurt pasaj din cartea lui Tomas Andrew "Shambhala: Oasis of light": «Omenirea este câmpul de luptă al forţelor celeste. [...] Aflându-se la această răscruce de drumuri, omenirea trebuie să aleagă între calea ce duce în prăpastia decăderii morale şi calea către Cerul spiritual. În cazul în care

43 https://drive.google.com/open?id=1FoOkWlBZcCJw2NXVFkYogahP6NzerqnS

44 https://drive.google.com/open?id=1bNRk9C6OcODybwdOkHHnLqwhWWuu6wQc

avertismentul nostru plin de iubire şi de înţelepciune nu este ascultat şi dacă umanitatea se încăpăţânează să meargă alături de Stăpânul Întunericului, atunci Ierarhia Divină Cosmică va răspunde aşa cum se cuvine acestei provocări şi Stăpânul Luminos al SHAMBHALA-ei va distruge tot răul de pe această planetă. [...] Popoarele de pe Pământ trebuie să înţeleagă că a trecut vremea crucificărilor şi a profeţilor blânzi ce predicau mulţimilor entuziaste. În viitorul apropiat, va veni vremea acelor ARHATI (Marile Spirite din Shambhala) care se exprimă prin fulgere, prin tunete şi prin ploi de stele!»

SFÂRŞITUL, CA SFÂRŞITUL, DAR ÎNCEPUTUL?

Aşa, acuma ştim ce se va întâmpla în viitor... Dar să fim sinceri: chiar ne interesează ce va fi peste 1000 de ani?! Sau măcar peste 100 de ani?! Nu e oare doar o curiozitate, aşa, de plictiseală?! Hai să ne recunoaştem în oglindă: omul e o fiinţă tare limitată la interesele sale imediate şi personale, un mic ego infatuat. Aşa că, slavă Domnului! bine că Cineva acolo, Sus, are o agendă planetară pe care o urmăreşte atent, ştiind bine ce se întâmplă cu noi şi de ce ni se dau toate aceste bucurii şi necazuri.

Ştim ce va fi, în linii mari, suficient de clar. Dar ca să şi ***înţelegem*** viitorul, de ce va veni **sfârşitul** lumii, trebuie să cunoaştem cum a **început** omenirea, ciclicitatea speciei noastre. În acest scop, vă propun să lecturaţi dezvăluirile oferite de spiritul Ande mediumului Maria în legătură cu “Alungarea din Paradis” (sesiunile 1, 2, 3), publicate în site-ul nostru.

Paradisul sau Grădina Edenului, în sensul Genezei biblice, a fost şi este un tărâm eteric*, de o vibraţie uşor superioară planului fizic, un fel de laborator de testare a noii specii umane. Într-un fel, omul a evoluat din animale, dar nu orbeşte şi de la sine, cum cred evoluţioniştii. Mai exact, **îngerii creatori** au preluat modelele de funcţionare a organismelor animale şi le-au adaptat la noua specie superioară pe care o inventau, conform dorinţei Creatorului Suprem. Odată ce toate detaliile au fost puse la punct, Dumnezeu a ordonat coborârea vibraţiei organismelor umane la frecvenţa Pământului fizic. Fiinţele au fost adormite şi s-au trezit într-un mediu nou şi mai aspru, cu legităţi diferite, în care trebuiau să trudească pentru a-şi asigura nevoile şi dorinţele. Acest proces a fost numit “alungarea din Grădina Edenului”.

O învăţătură fundamentală pentru înţelegerea rolului sacru al omului în Univers ne este oferită de cartea-revelaţie “**VIAŢA IMPERSONALĂ**”, pe care v-o recomandăm călduros spre lectură.

* **Tărâmul eteric** (invizibil cu ochiul liber) este implicat în numerele de magie de spectacol, când magicianul realmente dispare şi apoi reapare în alt loc, sfidând orice logică... fizică. De fapt, este o scurtă dematerializare (translatare la vibraţia eterică), urmată de o rematerializare prin apropiere. Magul este purtat de nişte spirite ajutătoare dintr-un loc într-altul, prin mediul invizibil, fără niciun efort din partea lui. Aceasta este dovada, indirectă, despre existenţa planului eteric (dacă nu cumva am avut ocazia să-l vizităm direct prin dedublare astrală).

Video: Watch! Criss Angel Disappears[45]

9 aprilie 2019

[45] https://www.youtube.com/watch?v=Mh36FUAjJEg

MAESTRUL ŞI GRAŢIA

Capitole:

GRAŢIA DIVINĂ

Numai Graţia divină poate aduce completa iluminare spirituală, extazul transcendent, impersonal. Graţia nu poate fi apucată de niciunde, nici obligată să apară, este complet liberă şi imprevizibilă – mister al Vieţii.

Dacă, după decenii petrecute cu tehnici şi căutări spirituale, omul nu atinge iluminarea/samadhi/satori/extazul suprem, nu trebuie nici să se ruşineze de sine, nici să se supere pe Dumnezeu. Graţia are propriile ei reguli şi face un joc neînţeles de mintea umană.

Ai nevoie de *simţul umorului* ca să rezişti acestei frustrări spirituale. În general, simţul umorului este necesar pentru a depăşi limitele puse de ego, trebuie să ai puterea să te autoironizezi. Autoironia este semnul înţelepciunii, iar în unele situaţii tensionate, cea mai rapidă salvare din disperare.

Dacă vreo cale ar da un rezultat absolut sigur şi automat, omul s-ar dispensa de Graţia lui Dumnezeu, şi-ar face din chiar acea cale un dumnezeu. Poate că de aceea El îşi rezervă dreptul ultim de veto: ca omul să se abandoneze, în ultimă instanţă, Iubirii Sale generoase.

Marele Buddha, după ani de penitenţe şi asceze groaznice, a primit iluminarea spirituală! Din acel moment, însă, el a propovăduit nu asceza cruntă pe care o urmase personal, ci CALEA DE MIJLOC, evitarea extremelor de orice fel. De unde această radicală schimbare? Înţelesese că nu exerciţiile spirituale l-au iluminat, ci Graţia divină cea imprevizibilă. Prin urmare, de ce să recomande altora penitenţe inutile

pentru marea iluminare?! Nu-i mai bine ca aspirantul spiritual să trăiască echilibrat, fără a-şi primejdui sănătatea şi viaţa?!

DE CE NU VINE GRAȚIEREA GENERALĂ?

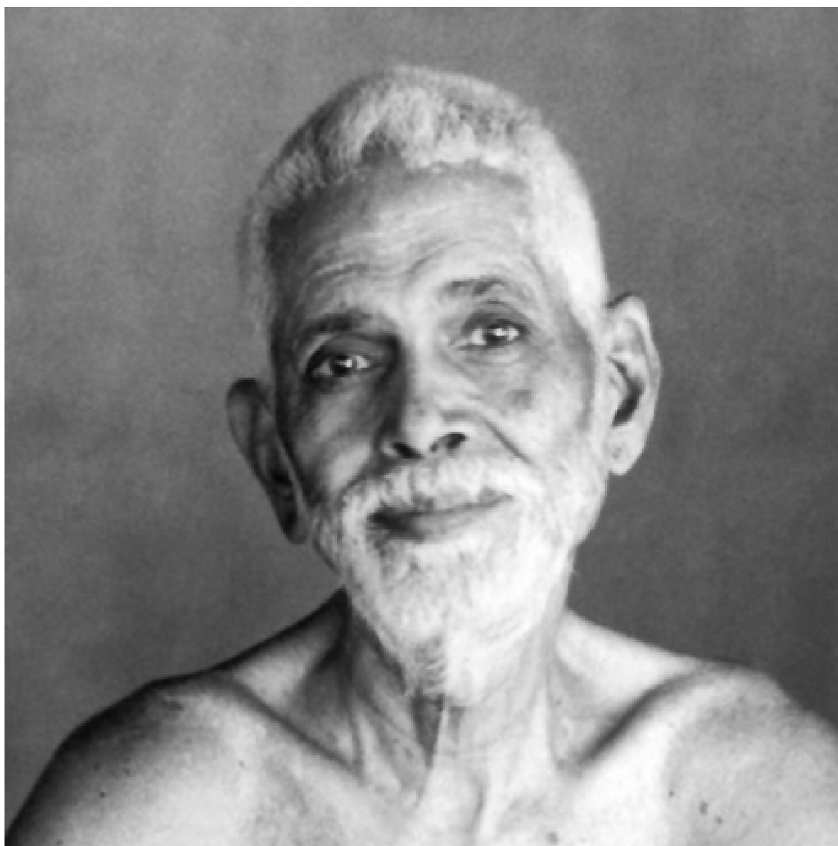
Aici este o enigmă: *Dacă este atât de simplu pentru Sine să ne ofere Graţia Sa într-o secundă, de ce O aşteptăm ani şi vieţi la rândul?* Fie nu poate, fie nu vrea să ne-O dea. În lumea impersonală, a vrea şi a putea este acelaşi lucru, ele nu sunt separate. Odată ce vrei ceva, şi poţi.

Dacă Dumnezeu Şi-ar oferi Graţia tuturor, într-o secundă, toată omenirea ar ieşi de sub „păcatul lui Adam şi Eva". De ce nu se poate asta?!

Deocamdată, în această perioadă, când rolul istoric al ego-ului terestru se apropie de sfârşit, Graţia este oferită individual. Nu se poate stabili un algoritm, o regulă după care Ea ar putea fi prevăzută sau forţată. Se pare că se aşteaptă coacerea momentului propice în anumiţi oameni. Nu mulţi. Suficienţi pentru a-i putea trezi pe ceilalţi, sau cel puţin să le deranjeze "somnul". Din cursul istoriei, se observă că niciodată nu au fost suficienţi maeştri pentru a schimba societatea radical, dar niciodată nu au lipsit maeştrii necesari care să perpetueze spiritualitatea înaltă. *Până când?* Până la apogeul Apocalipsei, aşa-zisa "A Doua Venire a lui Isus". Atunci va veni Graţierea, dar nu generală, nu ca o pomană gratuită, ci ca urmare a eforturilor de mai bine ale *majorităţii* oamenilor.

Până atunci, omenirea trebuie să-şi rabde karma, iar arderea karmei face parte din procesul de maturizare. Căderea din Rai trebuie să-şi consume toate efectele. Privind astfel, catastrofa apocaliptică a umanităţii ar fi ultimul capitol al poveştii. Este obligatorie, dar nu neapărat în forma cea mai gravă. Aici se mai poate „negocia" cu Dumnezeu, prin faptele pozitive ale oamenilor. Ale unora dintre ei, cei mai conştienţi şi responsabili.

LUMINA OCHILOR LUI RAMANA

Maestrul Ramana Maharishi: o viaţă plină numai de Dumnezeu

Când fotograful a venit să-l imortalizeze în această poză, Ramana l-a întrebat: „Este destulă lumină aici?” Iar fotograful i-a răspuns, copleşit de influenţa spirituală a maestrului: „Tu eşti lumina!”

Privindu-l câteva secunde, vei observa că Ramana se mişcă uşor. Este viu. Aceasta nu e o simplă poză, ci un portal de trecere spre lumea în care trăieşte el acum.

Lumina ochilor săi îţi poate distruge ego-ul. Nu insista să-l priveşti! Deşi trupul său a murit de aproape şapte decenii, ochii Săi ard, mântuiesc. **El continuă să ofere ajutor spiritual cu compasiune**. Simţi o căldură în piept?!

De obicei, căutătorii spirituali cerşesc de la vreun guru o cheie ca să descuie uşi interzise. Să intre în camera cu comori ascunse, sclipitoare. Dar marele înţelept Ramana n-are cheia de la nicio cameră. El îţi oferă direct o bombă neutronică, să arunci totul în aer... ca să te pierzi în Dumnezeu!

Acest portret al Maestrului este echilibrat şi concentrat: **ne arată atât cauzele suferinţei umane, cât şi cum s-o oprim**. Ne învaţă cum să ne bucurăm de viaţă fără a fi necăjiţi de distrugerea ei continuă. Fericirea copleşitoare şi permanentă provine din Sinele Dumnezeiesc.

Cum să atingi Sinele Divin?

Prin detaşarea de ego, de mica ta persoană. Rămâne doar bucuria trăirii, fără aşteptări îngrijorate, fără comparaţii absurde, fără patimi inutile. O imensă iubire, plină de compasiune faţă de semenii ce sunt încă sclavii propriului ego. Ei d-aia suferă. Strigă „Libertate!”, dar nu înţeleg ce îi ţine încătuşaţi şi cum să se elibereze. Şi au uneori răbufniri de revoltă, dar nu împotriva cui trebuie. Se războiesc unii cu alţii, ca orbeţii.

„Cunoaşteţi adevărul şi adevărul vă va elibera!” (Ioan 8:32), spunea Isus Cristos. Dar ca să găseşti Adevărul, trebuie să te pierzi pe tine. Adică iluzia despre tine. Ego-ul, persoana. Lumea şi persoana sunt acelaşi lucru. Lumea te-a făcut persoana care crezi că eşti. Iar tu vezi lumea după propriile impresii personale.

Viaţa este un şir neîntrerupt de probleme. Abia rezolvi una, că apar altele. Chiar şi cei care se plictisesc de prea mult bine îşi caută singuri problemele. Iar rădăcina falselor probleme este mintea, când slujeşte ego-ul. Un conglomerat de gânduri personale şi emoţii...

Tu eşti Conştiinţă pură, neatinsă de materie. Toată viaţa te-ai târât pe burtă în planul bidimensional al minţii. Ridică-te şi respiră libertatea spaţiului în trei dimensiuni al Conştiinţei! Priveşte lumea impersonal, cu ochii înţeleptului...!

Fie ca ochii tăi să devină precum ochii lui Ramana Maharishi...!

«Concentrează-te pe Văzător, nu pe văzut. Tot ce vezi este fals şi doar Văzătorul este adevărat.» (Ramana Maharishi)

PSEUDO-GURU

Este o mare diferenţă între a *filosofa* despre non-dualitate şi a *practica* învăţătura spirituală non-duală. Ea era considerată în trecut un secret, divulgabil numai celor pregătiţi să-l înţeleagă corect. Dar astăzi, căutătorii spirituali o vor găsi, cu siguranţă, la un moment dat, într-o carte, pe internet sau printr-un maestru spiritual. Dacă însă vor avea ghinion, vor da peste un pseudo-guru, carismatic, inteligent şi chiar iluminat la un moment dat – dar care a deviat de la linia justă.

Ce este just, cine defineşte ce-i corect?

Unii spun că tradiţia marilor guru este o garanţie. Exemplul lor desăvârşit şi rarisim ne poate lumina în momentele de cumpănă. Alţii

spun însă că aceia sunt nişte „indieni morţi” şi învăţătura trebuie adaptată la vremurile de acum şi la discipolii vii.

Din păcate, unii învăţători moderni dau un exemplu personal prost, răstălmăcesc şi deviază de la scopul şi mesajul învăţăturii non-duale. Şi totuşi, nu duc lipsă de adepţi, încântaţi de tupeul „maestrului”. Vă recomand o excelentă analiză asupra acestui subiect oferită de iluminatul erudit Timothy Conway în pagina despre neo-advaita[46]. (N.B. Tot website-ul său este o sursă de informaţii de încredere...)

Vă mai recomand călduros să citiţi Cartea „**Viaţa Impersonală**”, revelată de Dumnezeu, pentru a vă aşeza corect pe Cale, stabili pe ambele picioare. Cu unul, în Absolut, cu celălalt, pe Pământ; înţelegând şi iubind atât calea *mistică* (adevăratul EU de dincolo de ego: „Iubeşte-l pe Dumnezeu mai presus de propria persoană”), cât şi calea *angajată în lume* (EU suntem noi, „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi”, cu condiţia implicită să te iubeşti şi pe tine).

Să zicem că cineva primeşte la un moment dat, prin Graţia Divină, iluminarea spirituală, trăind Adevărul că nu există decât o singură Fiinţă, Dumnezeu, în toate creaturile. Este el îndreptăţit să devină maestru, să-i înveţe pe alţii? Unii ar spune că, dacă nu el, cine altul are învestitura spirituală pentru asta? Alţii ar fi mai rezervaţi, observând că ego-ul său nu a murit încă.

Conform marilor maeştri, după iluminare, adeptul trebuie să-şi ducă viaţa conform acestei revelaţii supreme. S-o ia ca pe o lecţie de comportament, nu ca pe un titlu doctoral. Cu alte cuvinte, înainte de a se proclama maestru atotştiutor, să continue eforturile de a-şi perfecţiona persoana şi a-şi dizolva complet ego-ul. Dacă vrea să-i ajute şi pe alţii, se poate recomanda ca un prieten spiritual binevoitor, dar nicidecum un mare guru autoritar. Iluminarea este doar începutul unui drum lung.

Din păcate, poţi avea ghinionul să te atragă un **pseudo-guru**. Ce vei afla de la el? Multe lucruri corecte, adevăruri nobile. Dar va strecura şi bazaconii, care vor strica toată ciorba de învăţătură.

- De exemplu, s-ar putea să-ţi spună că „Tu eşti deja Sinele perfect, prin urmare nu mai trebuie să faci niciun efort de a te perfecţiona”.

Gravă eroare. Este adevărat că în sâmbure se află potenţialul copac, dar acel sâmbure încă nu dă fructe. Eşti perfect pe nivelul absolut (în potenţialul infinit, unde nu apar modificări), dar nicidecum pe cel relativ (unde trăieşti în prezent: în dualitatea dinamică).

[46] https://www.enlightened-spirituality.org/neo-advaita.html

● Sau îţi va spune că n-ai nevoie de iluminare, ci *înţelegerea mentală* este totul.

Desigur că este importantă şi filosofia, dar nimic nu se compară cu trăirea pură. Aceasta are rolul *practic* de radiere a multor impurităţi mentale (samskaras). În plus, simpla înţelegere fără punerea în practică este sterilă. Or, practica înseamnă strădania de a te autoobserva, autocontrola, autoeduca. Acestea nu vin de la sine, ci trebuie conduse prin voinţă.

Cine filosofează? Intelectul, deci ego-ul. Ce fals sună când spune ego-ul „Eu sunt Sinele"! Acesta este pasul de la sublim la ridicol.

Tradiţia sacră indiană vorbeşte de ÎNTREITA PRACTICĂ necesară pentru succes: 1) ascultarea învăţăturii (participarea la satsang-uri, discuţii directe cu maestrul, precum şi lectura textelor sapienţiale); 2) reflectarea personală asupra subiectelor aflate; 3) trăirea nemijlocită prin meditaţie (mai corect spus, să te laşi „meditat" de Dumnezeu).

● Sau acest pseudo-guru ar putea avea un comportament imoral (cedând tentaţiei sexului, banilor, puterii etc.). Da, Dumnezeu face totul şi este toate, da, lumea este un vis, dar adevăraţii realizaţi spiritual sunt angajaţi cu compasiune în acest vis de dragul eliberării şi altor fiinţe. Ei ştiu că, în ultimă instanţă, nu există o personalitate sau moralitate absolută. Dar, pe nivelul convenţional, relativ, marii maeştri sunt persoane morale (prin Graţia Divină) şi invită discipolii să împărtăşească aceeaşi etică iluminată.

Ramana Maharishi spunea: «Păstrează în inimă simțul nondualității, dar nu-l exprima niciodată în acțiune.»

În mod *ideal*, un înţelept, sfânt, eliberat nu se mai identifică cu mintea-corp şi este eliberat de ataşamente şi repulsii (samskaras). Este un exemplu de pace, fericire, iubire, compasiune, empatie, generozitate, curaj, echilibru sufletesc şi sacrificiu de sine. În diferite tradiţii sacre este numit guru, lama, shihfu, roshi, staretz, tzaddik etc. Această fiinţă exemplară transmite înţelepciunea ce vorbeşte despre transcendenţa Absolutului, despre efemeritatea şi irealitatea tuturor fenomenelor, nevoia şi metodele de trezire din visul egocentric limitativ, nevoia de seriozitate şi aspiraţie către libertatea Divină.

Pe de altă parte, oamenii au prejudecăţi în legătură cu modul cum ar trebui să se comporte un maestru. Ce să mai spunem atunci de violenţa maeştrilor zen, care te bat fizic ca să respecţi disciplina?!

Să ţinem cont că, înainte de a se elibera, maestrul şi-a construit în timp o personalitate cu apucături omeneşti, care este acum folosită de Spiritul său. Faptul că **Nisargadata Maharaj** fuma mult nu l-a împiedicat să fie un maestru autentic. Aceste premise se pot continua parţial în noua viaţă liberă de ego, controlate de Sus. Atunci când Sinele foloseşte mintea, transpare fantoma vechiului ego, dar ea nu mai este un personaj real. Mai precis, ego-ul continuă să-şi facă treaba de persoană doar în măsura în care îi este permis, nu mai este autonom, ci sub controlul Sinelui sau Supraminţii.

Este posibil ca Spiritul, în deplina sa libertate divină, să dorească a manifesta unele aşa-zise „defecte" personale (de pildă, să fumeze sau să bea). El o face cu un scop necunoscut chiar şi omului în care este încarnat. După cum, poate să elimine total dependenţele anterioare, dacă ele dăunează misiunii Sale. De pildă, să nu mai pună niciodată în gură ţigară sau alcool, pentru binele sănătăţii. Ambele variante sunt la libera alegere a Spiritului. El vede de Sus întreaga situaţie.

Ba, este posibil ca Spiritul să fie de acord cu mutilarea sau uciderea omului său, cu singurul scop altruist de a-i trezi spiritual pe cei din jur. Aşa s-a întâmplat cu Isus. El a fost sacrificat pentru că aşa i-a fost scris destinul de la început: să fie un exemplu etern prin toate faptele, evenimentele şi trăirile Sale. Nu întâmplător, Isus simţea nevoia să comenteze cu voce tare trăirile Sale: «Tată, iartă-i că nu ştiu ce fac!» sau «Tată, de ce m-ai părăsit?». Însăşi viaţa Lui era o învăţătură vie, prin destin/misiune.

UNIVERSUL SE SPRIJINĂ PE LEGI MORALE

Prof. Dumitru Constantin Dulcan afirmă:

«Astăzi, bazându-mă pe o cunoaştere ştiintifică, pot afirma cu certitudine ca lucrurile nu au pornit dintr-o întâmplare şi viaţa nu e accidentală pe pământ, aşa cum spun manualele de biologie. Ba mai mult, afirm ca **universul se sprijină pe legi morale**. Am ajuns la concluzia că şi creierul respectă un cod etic, un cod moral, similar cu al marilor religii. Cum ştim asta? Iată un experiment.

La începutul anilor 2000, la Universitatea Wisconsin, s-au făcut cercetări pe călugări tibetani. S-a constatat că la emoţiile pozitive – empatie, respect,

admiraţie etc – se activa o arie din lobul frontal stâng, în timp ce trăirea sentimentelor negative activa o arie din lobul frontal drept. În consecinţă, creierul face o distincţie între bine şi rău. Dar creierul e o masă de carne şi nu are cum să facă selecţia între bine şi rău doar prin sine. E clar că există o conştiinţă care face această triere, iar ea se supune, la rândul ei, unei legi morale, altfel cum ar face-o?

Deci, **legea lui Dumnezeu este legea Binelui**. Dar poate argumentul acesta nu e suficient ca să înţelegeţi de ce universul e construit pe tiparul Binelui.

Vă dau alt exemplu, la nivel de chimie: gândurile negative la nivel de chimie a sângelui determină în corp un viraj spre aciditate (care înseamnă îmbătrânire, boală, degenerescenţă). Faptele pozitive şi senine duc corpul către un ph alcalin, care se traduce prin longevitate şi vitalitate.

Până şi ADN-ul nostru face diferenţa între bine şi rău. S-a luat o probă de ADN de la un individ, a fost dusă la distanţă şi monitorizată prin mijloace de laborator. Asupra individului s-au exercitat diverse influenţe, negative sau pozitive. La cele negative, spirala ADN-ului se contracta, la cele pozitive se decontracta. Până şi în ADN-ul nostru sunt înscrise premisele sănătăţii şi bolii. » (sursa[47])

Iar înţeleptul **Omraam Mikhail Aivanhov** spunea:

«Atunci când observăm ceea ce oamenii denumesc libertate, mai degrabă cuvântul „autorizație” sau „libertinaj” ar fi deseori mai potrivit. Mulți vor să fie liberi ca să se lase pradă lenei, plăcerilor, pasiunilor, fără să-şi dea seama că tocmai în acest caz ei se limitează şi devin nişte sclavi. Adevărata libertate nu se obţine eliberându-te de toate constrângerile, ci transformându-te într-un servitor. Da, dar un servitor al Domnului.

Predestinarea ființei umane este să găsească Divinitatea care locuieşte în ea şi să se pună în slujba sa. Ea va deveni cu adevărat liberă, liberă şi creatoare atunci când Divinitatea a pătruns profund în capacitățile sale fizice, psihice şi spirituale. Există aici ceva esențial de înțeles. Cel care se pune în slujba Principiului Divin nu serveşte pe cineva sau ceva din exteriorul său; de aceea, nu numai că el nu-şi pierde libertatea, dimpotrivă, el o cucereşte. Iată unul dintre principiile fundamentale ale adevăratei religii.»

NEBUNUL PENTRU DUMNEZEU

Unii pseudo-maeştri îşi dau drumul la pornirile egotice, unele scandaloase, sub sloganul „sunt total liber, prin mine se manifestă Dumnezeu, dar ego-ul unora nu Îl acceptă”, profitând de credulitatea simpatizanţilor săi şi de arhetipul „sfântului nebun” din subconştientul colectiv.

47 http://www.formula-as.ro/2013/1053/lumea-romaneasca-24/d-c-dulcan-in-spatele-tuturor-lucrurilor-e-dumnezeu-15989

„Sfântul nebun pentru Dumnezeu" deseori şochează prin comportament, este adevărat. Dar el nu cere obedienţă, favoruri, onoruri. El te convinge şi te transformă întru Dumnezeu prin şocuri psihice care nu-ţi fac rău. Nimeni nu poate să-i urmeze exemplul, căci este original şi unic, un rebel, aşa lăsat de Dumnezeu. De pildă, cine ar putea să-l copieze pe misticul rătăcitor **Nil Dorobanţu**?! (Articol despre „Sfântul desculţ" Nil Dorobanţu[48]). Nil a lăsat scrise 7000 de pagini fără nicio ştersătură sau modificare, pe care nimeni nu ştie cum le-a scris (atunci când se ascundea de comunişti prin hambare şi poduri). Aceasta arată că ele veneau din Supramintea sa, deja perfect gândite, iar omul Nil era doar scribul credincios.

Iată în cele ce urmează o referinţă la subiectul "sfântului nebun" din pagina web „Four Kinds of Spiritual Teacher"[49], de Timothy Conway.

TRADIŢIA ÎNŢELEPCIUNII NEBUNE

«În ceea ce uneori se numeşte „Tradiţia înţelepciunii nebune" îi găsim pe acei sfinţi „sălbatici sau nebuni" (avadhutas, majdhubs, masts, saloi, yurodivye, idiota, yu jen, mahasiddhas ş.a.). Aceşti indivizi misterioşi au părăsit spontan sau deliberat convenţiile sociale, uneori din simplul motiv că realizarea lui Dumnezeu şi eliberarea le-a venit într-un mod atât de neobişnuit şi puternic, că le-a scurtcircuitat funcţionarea normală psihologică şi socială. De obicei, ei nu arată niciun interes pentru propriul confort şi chiar pentru multe nevoi trupeşti de bază (hrană, lichide, somn, adăpost, igienă minimă). Sunt cunoscuţi pentru faptul că strigă sau mormăie la cei pe care-i întâlnesc, îi împing, îi lovesc, îi batjocoresc sau îi ignoră complet – totuşi, cu un efect neaşteptat de pozitiv, de transformare minunată asupra beneficiarilor acestui „abuz sacru". Aceştia din urmă experimentează o binecuvântare divină concretă (saktipat, kripa, baraka, wang, coborârea Duhului Sfânt etc.), o energie care le aduce un sentiment uimitor de libertate, pace, echilibru sufletesc, fericire, iubire şi identitate non-duală cu Unicul şi cu toate fiinţele.

„Sfântul nebun sălbatic" este un personaj spiritual autentic, dar care nu respectă morala convenţională a societăţii. Îmbrăcat în zdrenţe, uneori complet gol, nepieptănat sau nespălat, ciudat de tăcut sau vorbind bizarerii, păstrând posturi sau efectuând mişcări ciudate, acesta îşi

[48] http://www.formula-as.ro/2016/1210/spiritualitate-39/sfantul-descult-pe-urmele-lui-nil-dorobantu-20558

[49] https://www.enlightened-spirituality.org/4_Kinds_of_Spiritual_Teacher.html

„abuzează” vizitatorii sau presupuşii discipoli (deseori, el nu permite cuiva să îi stea în preajmă prea mult timp într-o relaţie convenţională maestru-discipol). Există poveşti cum că vreun astfel de personaj înţelept a şocat oamenii fiindcă i-a lovit, a ţipat la ei sau nu i-a băgat de loc în seamă. Dar există diferenţe enorme între un impostor şi un astfel de autentic „nebun pentru Dumnezeu”.

În primul rând, discipolii „sfântului nebun” se simt binecuvântaţi, nu exploataţi de el. Dimpotrivă, cei ai impostorului simt, mai devreme sau mai târziu, că respectivul a profitat de ei.

În al doilea rând, autenticii sfinţi nebuni după Dumnezeu sunt indiferenţi la orice li se întâmplă în „visul vieţii”, în special în ceea ce priveşte confortul şi bunăstarea trupească, sunt desprinşi de materialitate. În schimb, impostorul, în loc de a se baza pe Graţia Divină sau pe propria muncă remunerată corect, are încredere în acoliţii săi că se vor îngriji să fie bine hrănit, îmbrăcat, adăpostit şi respectat – şi astfel îi convine să apară senin şi „detaşat de orice”.»

Traducere şi adaptare de Răzvan A. Petre

Creştinii nu vor să semene cu Isus, vor doar ajutorul Său. E şi de înţeles – Isus era un „nebun pentru Dumnezeu”. Ce a făcut El: a răsturnat tarabele negustorilor din templu, a blestemat un smochin, era să fie omorât de consătenii săi fiindcă îl contrazicea pe rabin, îi punea pe ucenici să muncească spiritual în ziua de sarbătoare... şi multe alte „obrăznicii” d-astea. Dacă astăzi ar învia Isus şi ar face ce-L taie capul, creştinii l-ar omorî iarăşi, din convingere religioasă. Dacă nu cu mâna, măcar cu gura. De aceea preferăm un Isus mort şi fraier să ne ajute.

E clar, când creştinii vor dori să **semene** cu Isus, biserica creştină se va destrăma, nu va mai rezista de atâta făţărnicie şi minciuni. Poate se va întâmpla după Apocalipsă, la începutul Păcii de 1000 de ani... adică peste **cel puţin** 130 de ani, după cum am prezentat în articolul „Viitorul omenirii în date”.

Orice Maestru autentic are în el o doză de „nebunie pentru Dumnezeu”, care se poate ivi oricând. Unora nu le place să se dea în stambă şi, în general, nu ies prea mult din norme; altora nu le pasă de părerea altora despre ei atâta timp cât nu rănesc pe nimeni. Dar să nu te aştepţi la o viaţă liniştită lângă un adevărat Maestru cât timp mai ai un ego agresiv!

«Adevărata compasiune îţi trage şuturi în fund, te bălăcăreşte şi nu este plăcută în unele zile. Dacă nu eşti gata pentru acest FOC, atunci găseşte un guru New age 'dulce' şi 'luminos', blând la vorbă şi rebotează-ţi ego-ul cu un

nume ce sună mai spiritual. Dar stai departe de oamenii care practică ADEVĂRATA COMPASIUNE, pentru că îţi vor arde curul, prietene! Ce înţeleg cei mai mulţi prin compasiune este: „te rog să fii drăguţ cu ego-ul meu". Ei bine, ego-ul tău este cel mai mare duşman al tău şi oricine este drăguţ cu el nu îţi arată compasiune.» (Ken Wilber – în „One Taste", vorbind despre diferenţa dintre „Bunicuţa Zen" şi adevăratul Zen)

MAESTRUL ASCUNS - SPIRITUL SINE

Citate din maestrul **Ramana Maharishi**:

«Dumnezeu, Grația şi Gurul sunt sinonime şi în acelaşi timp eterne şi universale. Nu este cumva Sinele deja în interior?! Sau Gurul Îl dăruieşte prin privirea sa? Dacă un Guru gândeşte în acest fel, atunci nu îşi merită numele. De fapt „Gurul" este dintotdeauna în tine.»

«Dumnezeu, care este omniprezent, prin grația Sa, fiindu-I milă de dragii săi devoţi, se manifestă în acord cu maturitatea devotului. Devotul crede că El este un om şi aşteaptă o relație ca între două corpuri fizice. Dar Gurul, care este Dumnezeu sau încarnarea Sinelui, lucrează din exterior, ajută omul să vadă greşelile sale şi îl ghidează pe calea corectă până când realizează Sinele din interior.» (sursa[50])

Citat din cartea „**Viaţa Impersonală**", capitolul XV:

«Orice fiinţă care se prezintă conştiinţei tale sub formă umană sau spirituală şi care se pretinde a fi Maestru sau *pe care mintea ta îl socoate a fi Maestru* nu este nici mai mult nici mai puţin decât o personalitate ca şi tine, şi prin urmare *nu* este Divin – aşa cum mintea ta înţelege acest termen –, în ciuda numeroaselor „adevăruri" admirabile pe care le rosteşte şi a lucrurilor „miraculoase" pe care le săvârşeşte.

De ce să cauţi tu într-un învăţător, ghid, maestru uman sau spiritual ori înger manifestarea evident *limitată* a Perfecţiunii Mele, când poţi să vii *direct* la Mine, Dumnezeul din tine, Atotcunoscător, Atotputernic, Atotprezent, Ideea Inspiratoare aflată în spatele şi înăuntrul *Tuturor* manifestărilor?

Pentru că EU SUNT în Tine, precum SUNT în tot ceea ce cauţi şi pentru că întreaga Înţelepciune, întreaga Putere şi întreaga Iubire pe care aceştia o au vine doar de la Mine, de ce n-ai veni direct la *Mine* chiar acum şi de ce nu M-ai lăsa să te pregătesc şi pe tine ca să-Mi pot exprima Totalitatea prin *Tine*?

50 http://mooji.ro/ramana-maharshi/invataturi-ramana-maharshi/

Atâta timp cât mintea ta omenească va căuta sau venera *ideea* de Maestru într-o altă fiinţă, oricât de elevată sau sfântă ar putea să-ţi pară, tu vei rămâne dominat de astfel de idei; până când, într-adevăr, poate că îţi voi permite să întâlneşti şi să intri în comuniune cu un astfel de „Maestru".

Dar dacă acest „privilegiu" ţi se va acorda, va fi doar pentru a-ţi grăbi trezirea şi imediata deziluzie care va urma când vei vedea că acel „Maestru" nu este decât o *personalitate*, deşi mult mai avansată în trezire decât tine, dar doar o personalitate – şi nu Cel Divin pe care Sufletul tău profund tânjeşte să-L cunoşti.

Mintea ta omenească, aşa cum este ea constituită, în anumite ocazii, crede că are nevoie de un Maestru la care să apeleze în cazul încercărilor şi problemelor sale omeneşti pentru a-i cere explicaţii şi sfaturi, crezând că problemele vieţii pot să fie rezolvate în acest mod. Şi dacă îţi aduc pe vreunul care te dezamăgeşte sau te înşală, aruncându-te până la urmă tot înapoi la Mine, Sinele tău, lăsându-te descurajat, deziluzionat şi umilit, poate numai atunci vei fi dispus să te întorci la *Mine, cel din interior*, şi să-*Mi* asculţi vocea, care tot timpul ţi-a vorbit, dar pe care mintea ta orgolioasă şi egoistă nu s-a deranjat s-o asculte.

Dacă în viaţa ta ar intra o fiinţă care ţi s-ar *părea* Divină, dar totuşi ar arăta niscaiva interese personale în privinţa ta [lăsându-te să o crezi şi să o numeşti Maestru], să fii sigur că aceasta nu este încă complet Impersonală. Ar putea fi un Maestru uman, dar nu Divin, [Cel pe care Sufletul tău tânjeşte să-L slujească].

Dar poate că tu ai fi satisfăcut să ai o astfel de fiinţă ca Maestru, chiar dacă el nu este complet Impersonal. Dacă aşa stau lucrurile, atunci te voi face să-ţi dai seama de imperfecţiunile *sale* printr-o comparaţie constantă cu Perfecţiunea *Mea* Impersonală, până când, în final, te vei întoarce la Mine într-un abandon total; recunoscându-mă pe Mine şi Impersonalitatea Mea ca pe unicul Model şi Ideal, ca pe adevărata Cauză care a inspirat lunga ta căutare în exterior a Perfecţiunii Mele, care poate fi găsită doar în interiorul tău, adânc ascunsă în propriului Suflet.»

19 iunie 2019

JNANA MARGA, LAURENŢIU MARGA

Idei-forţă: **SPIRITUL te face să gândeşti corect. SPIRITUL dizolvă ego-ul. SPIRITUL este sursa percepţiei. Dăruieşte-ţi viaţa Spiritului care ţi-o dă!**

Capitole:

* * *

CELE 5 TIPURI DE GÂNDURI

Înţelepciunea Yoga vorbeşte despre cele 5 tipuri de gânduri: corecte (*pramana*), incorecte (*viparyaya*), amintiri (*smriti*), imaginaţii (*vikalpa*) şi vise (*nidra*).

Completăm astfel: Visele sunt o combinaţie între amintiri, imaginaţie şi, uneori, influenţe externe (senzaţii fizice şi fiziologice, gândurile altor persoane, mesaje de la Spirit etc.).

PRAMANA, gândirea validă, se bazează pe percepţii senzoriale clare (*pratyaksha*), pe gândire logică (*anumana*) sau pe apelul la autoritatea unor texte sau mărturii autentice (*agama*).

VIPARYAYA, gândirea greşită, are multe cauze, dintre care, cele 5 *klesha* (otrăvuri), anume: *avidya* (ignoranţa), *asmita* (egoismul), *raga* (atracţia

către obiecte, relaţii, putere, status social), *dvesha* (repulsia faţă de unele lucruri, oameni, experienţe) şi *abhinivesha* (instinctul de conservare, de supravieţuire).

Ca origine, provin astfel: amintirile - din *Chitta* (memorie); imaginaţia - tot din *Chitta*, prin recombinarea amintirilor; visele - tot din *Chitta* (inconştientul). Dar care gând este corect şi care incorect putem spune abia după ce analizăm retroactiv efectele lor. Ne punem întrebarea dacă nu putem trasa direct originea unora dintre acestea din urmă. Răspunsul este afirmativ:

PRAMANA poate fi numită şi Inspiraţia pe care ne-o dă *Atman*-Spiritul. El ne poate direcţiona fluxul gândurilor într-o direcţie corectă sau ne poate oferi idei cu totul neobişnuite şi geniale. De aceea, rezultatul intervenţiei lui *Atman* asupra minţii este întotdeauna *Pramana*. Cea mai corectă gândire este cea provenită din Spirit. Funcţia minţii de a fi **inspirată de Atman** se numeşte, în yoga, *Buddhi*, în directă legătură cu funcţionarea lui *Ajna chakra*. Iar omul care şi-a desăvârşit această capacitate se numeşte *BUDDHA*.

Se mai spune că mintea este al şaselea simţ, precum celelalte 5 simţuri fizice. Aceasta poate fi adevărat numai în situaţia în care mintea percepe realitatea aşa cum o vede Spiritul: corect (pramana). În această situaţie fericită, omul posedă, într-adevăr, al şaselea simţ (intuiţia, inspiraţia, bunul-simţ), specific Spiritului.

Din contră, tipului VIPARYAYA îi adaug semnificaţia de inducere exterioară a unor gânduri străine. Deci, dacă preluăm necritic gândirea unor persoane mai puternice mental sau suntem manipulaţi telepatic ori prin mass-media, avem o gândire eronată, care trebuie evitată.

N.B. De obicei, visurile nu sunt supravegheate de Spirit, care este plecat din trup. Visurile, chiar şi coşmarurile, nu pun în pericol sănătatea, de aceea Spiritul poate lipsi temporar. Doar în starea de veghe este prezent Spiritul şi foarte atent la tot ce gândeşte omul. De aceea, dimineaţa, când ne trezim, să fim imediat recunoscători că nu mai suntem pradă uşoară pentru impulsurile din inconştient, ci am intrat sub pavăza divină a Spiritului, care ne poate binecuvânta cu inspiraţia, avertismentele şi fericirile Sale.

* * *

InSpiraţia vine de la propriul Spirit. Este *adevărata-gândire* (*Pramana*).

Maestrul spiritual Laurenţiu Marga spune că atunci când vorbeşte, nu se gândeşte la nimic, mintea îi este goală. Cuvintele îi vin de Sus, pur şi simplu, înr-un flux de conştiinţă mereu inedit, care îl surprinde uneori şi pe el însuşi. Este un exemplu clar de inspiraţie de la propriul Spirit.

Spiritul este adevăratul Gânditor, iar omul, doar un mecanism care îi reproduce ideile.

La asta se referea Autorul Divin în Viaţa Impersonală când spunea: «Orice spui sau gândeşti, EU sunt Cel care o spune sau o gândeşte prin intermediul organismului tău.» (cap.V)

Omul obişnuit este însă bombardat şi de gânduri de la propria minte, ca şi de la alţii. El nu prea distinge între inspiraţia de la Spirit (pe care cu toţii o avem din când în când) şi celelalte tipuri de gânduri. Practicile spirituale ne ajută să discriminăm, atât cât se poate, între ce este şi ce nu este inspiraţie divină (de la Spirit). Iar pentru idealul de a trăi într-o continuă inspiraţie şi fericire se străduiesc yoghinii autentici toată viaţa lor.

Gândirea egotică, comună, este dominată de prejudecăţi, frustrări, dorinţe, mimetism social etc. Nu are prospeţime, ci doar combinatorică între amintiri (*smriti*) şi fantezie (*vikalpa*). Se întâmplă totuşi ca, în mijlocul unui proces de gândire egotică, Spiritul să ne trimită un impuls inspirator care ne aşază gândirea pe alt făgaş, cel dorit de Spirit. Este modul comun prin care oamenii primesc inspiraţia, în doze mici şi ocazionale...

Inspiraţia este mereu proaspătă, entuziastă. Spiritul este Gânditorul, care are obiective pe termen lung. De aceea, uneori ideile Sale ne buimăcesc, fiindcă nu au legătură cu ceea ce ştiam sau credeam. El vede ce legături karmice ne urmăresc; sau primeşte informaţii secrete din astral despre ce se pune la cale; sau care este zona unde trebuie să ajungem, împinşi ca o bilă de biliard...

De exemplu, tu eşti un pacifist, urăşti violenţa, dar viaţa te aduce să lupţi cu arma în mână. (Cam asta i s-a întâmplat lui Arjuna din „Bhagavad Gita".) De ce? Poate că tocmai Spiritul te-a împins în nişte ocazii dramatice care să te oblige să devii curajos. În acest fel, vei compensa o situaţie anterioară când te-ai comportat laş ori delăsător, sub pretextul fals că nu-ţi plac conflictele sau că „iubeşti" oamenii.

Pe baza acestor consideraţii, vă ofer o sugestie de practică spirituală, numită PRAMANA KRIYA, adică purificarea gândurilor prin **amplificarea inspiraţiei**. Se începe cu un hobby, o activitate uşoară fizic, plăcută şi creativă, fără nicio presiune. Poate fi pictura de plăcere, compunerea de muzică, exerciţiile de sinceritate în jurnalul intim sau scrierile spirituale etc. Din când în când, vor apare momente în care primiţi o adevărată inspiraţie în ceea ce faceţi. Obişnuiţi-vă să deosebiţi simpla combinaţie de amintiri şi fantezie de creaţia inspirată, analizând retroactiv şi percepând ce emoţii trezeşte în voi. În felul acesta, vă veţi convinge că există o Forţă Inteligentă care vă asistă şi vrea să-şi facă simţită Prezenţa.

Accentuându-vă atenţia şi receptivitatea la impulsurile creatoare, ele se vor înmulţi, dar mai ales, veţi începe să simţiţi şi BUCURIA fină care le însoţeşte. Este semnul distinctiv al curgerii libere a fluxului Conştiinţei.

După un timp, veţi prefera să invocaţi această BUCURIE subtilă fără a o mai însoţi de activitatea specifică. Şi o veţi face oricând doriţi, în orice moment mai liber al zilei. Iar atunci când aveţi nevoie de o soluţie, doar veţi chema întâi BUCURIA, iar gândurile care o vor însoţi vor fi, cu siguranţă, cele salvatoare.

Aceasta este **Pramana Kriya**: întâi vă descoperă inspiraţia divină din voi (care există în oricine), apoi vă măreşte influxul de creativitate, apoi vă umple de o Bucurie inexplicabilă, care, cu timpul, devine starea voastră naturală. Aşa se întăreşte adevărata credinţă în Spirit sau încredere în Sine: prin observaţie şi trăire directă.

«Pe măsură ce începi să Mă simţi în inima ta şi o deschizi larg pentru a Mă cuprinde în ea, te voi umple de o senzaţie nouă, minunată şi ciudată, care va însufleţi fiecare fibră a fiinţei tale cu instinct creator şi îţi va fi un veritabil Elixir de Viaţă. Căci tocmai manifestând în exterior acest sentiment, răspândit de Mine în lume prin tine, vei gusta dulceaţa de nedescris a Sfintei Mele Iubiri *Impersonale*, însoţită de iluminarea minţii şi de conştiinţa Puterii nelimitate; şi te va face să fii un canal complet lipsit de egoism, deci perfect pentru exprimarea Impersonală a Ideii Mele Divine.» (cap.XVI, “Viaţa Impersonală”)

OBS. Se poate folosi şi o activitate epuizantă şi periculoasă, cum ar fi escalada, parkour sau alpinismul. Fericirea alpiniştilor, neînţeleasă de mulţi, de a se învinge pe sine vine din comuniunea lor cu propriul

Spirit. Eul lor înalt le dă puterea de a-şi învinge neputinţele şi fricile şi de a dovedi nobleţe.

În general, poţi face o statuie în două feluri. Fie sculptezi un bloc de piatră. Fie adaugi bucăţi de lut una peste alta, modelându-le. Tot aşa poţi primi inspiraţia. Primul mod corespunde mediumnităţii, în care propria minte nu este folosită decât ca receptacul. Sau, în celălalt mod, inspiraţia poate veni în valuri, în impulsuri, din când în când, nedându-ţi pace până nu modifici, completezi sau ştergi ceea ce tocmai ai creat din mintea ta.

SPIRITUL TE FACE SĂ GÂNDEŞTI CORECT.

* * *

ANTAHKARANA

Am moştenit de la milenara înţelepciune vedantică un model al minţii numit Antahkarana. El conţine 5 elemente esenţiale. Îl vom prezenta într-un mod cât mai intuitiv. În modelul vedantic avem:

Atman – Spiritul Divin întrupat, de natură impersonală.

Aham – sentimentul fiinţării personale, EUL subtil.

Manas – mintea umană (corespunzând *conştientului* din psihologie).

Chitta – memoria şi gazda tiparelor de gândire (corespunzând *inconştientului* din psihologie).

Buddhi – Este aspectul superior al minţii, intelectul, când este atras de spiritualitate. Într-un sens, este mintea interesată de *teoriile* spirituale, precum şi gândirea şi rostirea înţeleaptă. În alt sens, mai *practic*, este acţiunea lui Atman de a ne îndemna să eliminăm motivaţiile egotice. Egoul, în sensul său negativ psihologic, este *altceva* decât Aham-Eul subtil, după cum vom detalia mai jos.

Chitta este precum un lac tulburat continuu de **vrittis**, adică gânduri, emoţii, tipare de gândire. (Vritti înseamnă vârtej, turbion mental.) Chitta este porţiunea individuală a Minţii Universale. E ca un lac ce comunică cu oceanul. De aceea, aceste vrittis sunt parţial personale, parţial vin din exterior.

La omul obişnuit, Manas-mintea conştientă este scufundată în Chitta-suportul minţii, ca peştele într-un lac. Gândurile pe care le macină vin din afara ei; ea e doar moara-mecanism.

De Manas-minte stă nedezlipit Aham-Eul subtil. Vezi fig. I, mai jos.

Şi acum vine explicaţia yoghină interesantă: în momentul *când Aham-Eu intră în contact cu Chitta*, face ca unele vrittis-gânduri să devină atractive (*raga*) şi altele, respingătoare (*dvesha*) în raport cu propria persoană.

Pentru a le reprezenta grafic, folosim următoarea convenţie: Dacă, la început, toate vrittis-urile erau nişte linii drepte, neutre, acum unele se îndoaie în unghi ascuţit: fie cu vârful în sus (cele plăcute), fie cu vârful în jos (cele neplăcute), iar altele rămân plate, indiferente pentru Eu.

Ego-ul este tocmai această deformare sau, mai bine zis, „magnetizare” a vrittis-urilor către plăcere sau durere, datorită influenţei lui Aham-Eu. Concluzia importantă este că **ego-ul este un proces**, materializat în deformarea sau etichetarea vrititis-urilor ca aparţinând EULUI.

Fiind un proces, putem vorbi şi de inversarea sa, adică de „dizolvarea” ego-ului. Ceea ce nu înseamnă însă dispariţia subtilului EU-Aham, care este un fel de strat, voal sau entitate ce nu dispare până la moarte. Aşa explicăm de ce acei aşa-zişi „eliberaţi de ego”, mari înţelepţi, rămân totuşi cu un eu – un eu rafinat, neagresiv. Vezi fig. I-1.

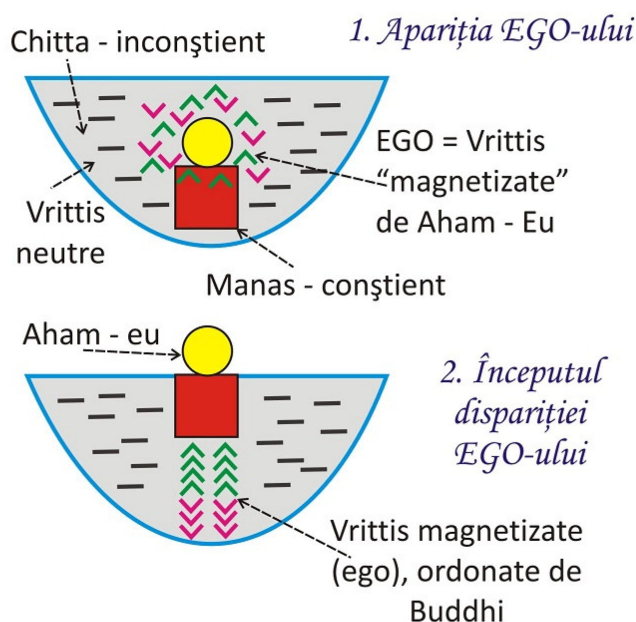

Fig. I

Se spune că nu poţi începe yoga decât dacă ai un ego suficient de dezvoltat încât să-l pui la o muncă spirituală serioasă. Este un paradox aici: *cum să foloseşti ego-ul la destructurarea ego-ului, învingându-i puternicul scut de autoprotecţie?!*

Printr-o acţiune indirectă. Atunci când Atman-Spiritul consideră că a venit timpul, îşi foloseşte influenţa de elevare (numită *Buddhi*) pentru a concentra un grup de vrittis „magnetizate" (ego-ul) la baza minţii-Manas, ridicând-o spre suprafaţa lacului Chitta. Sunt acele idei şi dorinţe *personale* de îmbunătăţire, de înnobilare, de ieşire din mediocritate, de a obţine percepţii extrasenzoriale etc.

În momentul când Aham-Eul iese la suprafaţă, încetează legătura „nepotrivită" cu Chitta şi astfel începe „demagnetizarea" automată a vrittis-urilor – adică, dispariţia ego-ului. Vezi fig. I-2.

SPIRITUL DIZOLVĂ EGO-UL.

EGO DIES HARD

Totuşi, în practică, lucrurile sunt mai complicate. Unele vrittis încă vor rămâne „magnetizate", în virtutea inerţiei. De aceea, va fi necesară şi o curăţare manuală a Chitta, o "decolmatare a lacului". Este munca de zi cu zi, de ceas cu ceas pentru eliminarea pornirilor egotice adânc implantate.

Deci avem următoarele trei instanţe: conştientul, supraconştientul şi inconştientul. Conştientul (Manas) poate fi controlat pentru a facilita înălţarea la supraconştient (Aham sau Atman). Dar şi inconştientul (Chitta), trebuie purificat, lucru de care mulţi căutători spirituali uită sau pe care nu-l ştiu. Şi de aici apar problemele cu ego-ul, fiindcă din inconştient pot ieşi toţi balaurii groazei. Acolo încă mai colcăie umbrele trecutului, care trebuie exorcizate încetul cu încetul. Am vorbit despre asta şi în articolul "**Critica nondualităţii pure**".

Ego-ul face parte din minte, deci se pare că nu poate fi eliminat total decât acţionând prin supraminte sau supramental. În acest scop, în yoga, se recomandă rămânerea în stări de *samadhi* cât mai mult timp, pentru ca eliminarea *samskaras* şi *vasanas* (fragmente de ego) să se facă automat. Un alt eficient instrument de purificare este Iubirea spirituală, pentru că este plină de Putere spirituală.

În yoga integrală a lui Sri Aurobindo se spune că yoghinul trebuie să realizeze două procese paralele: 1) ridicarea spre Lumina *supraconştientă* şi 2) coborârea Luminii în abisurile *inconştientului* pentru a-l purifica.

SURSA PERCEPŢIEI: ATMAN-SPIRITUL

Acum vom introduce informaţii adaptate din practica yoghină a maestrului Laurenţiu Marga. Vezi fig.II

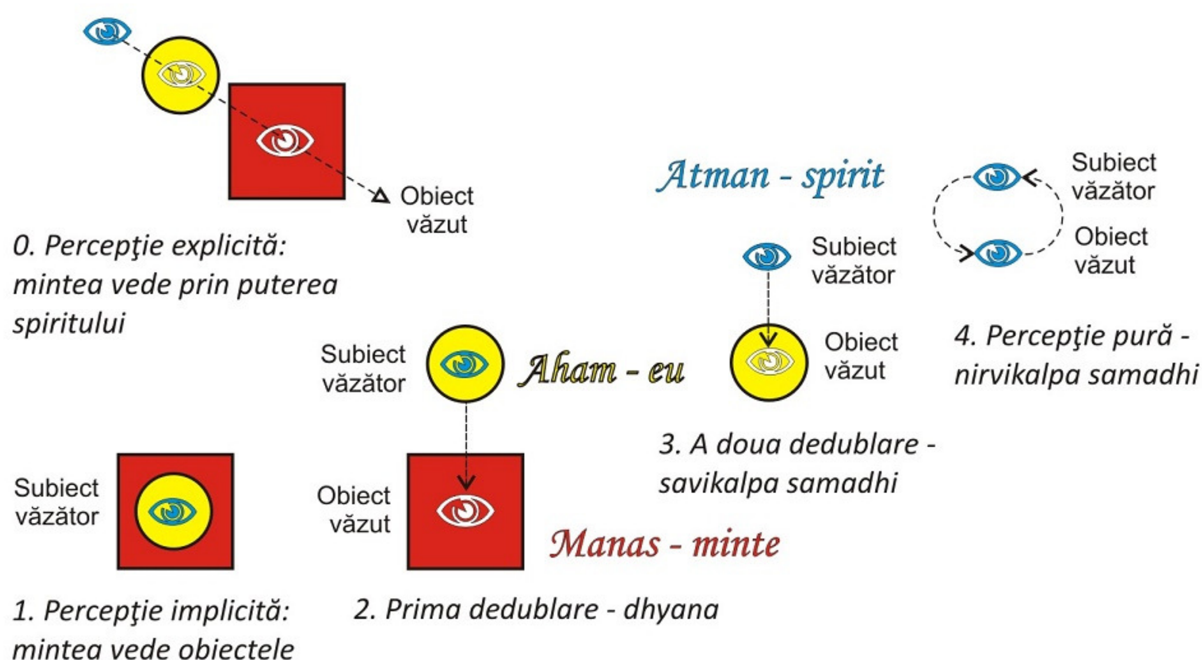

Fig.II

2. Prin activarea intensă a lui Ajna chakra (al treilea ochi), Aham-Eul va continua să se ridice deasupra lui Manas ca într-o dedublare, o vedere detaşată a propriei persoane. Acum apare triada Martor (Aham-Eu) – Observator (Manas-mintea conştientă) – obiect perceput. Chiar este o dedublare, o dedublare a corpului mental-fin (nu a celui astral-energetic).

3. Procesul evolutiv continuă: din Aham-Eu va ieşi Atman-Spiritul şi rămâne relaţia binară Martor (Atman) – Observator (Aham-Eu).

În această fază pare a fi un alt Martor şi alt Observator, dar numai aparent. De fapt, întotdeauna există o singură Percepţie, cea a Spiritului. Doar că El este închis în incinte sau voalat de straturi care capătă abilitatea de a percepe, prin influenţa Lui. Astfel:

1. Când, în mod obişnuit, avem diada Observator (Manas) – obiect observat, în Manas se ascunde Aham, în care se ascunde Atman,

adevăratul Văzător. Puterea de percepţie (lumina interioară) a lui Manas vine tocmai de la Atman din interior.

2. La fel, în triada Martor – Observator – obiect, Martorul este Aham, percepţia venind din interiorul său, unde se află Atman.

3. Iar în penultima etapă, Martorul este însuşi Atman privind la Aham-Eu (Savikalpa samadhi).

4. În final, Atman rămâne să se perceapă doar pe Sine - este pura Percepţie (Nirvikalpa samadhi).

Important de reţinut:

0. Percepţia primară a Spiritului este prezentă în fiecare strat intermediar. Din adâncul fiinţei este emanată o putere a Conştiinţei care animă fiecare observator în parte. Fiecare se simte, la nivelul lui, ca fiind centrul universului şi supremul martor. Abia când, printr-un proces yoghin, se produce acea „dedublare" repetată a conştiinţei, se dezvăluie faptul că niciun observator nu este deţinătorul conştiinţei, ci doar a împrumutat-o de la Spirit, Sursa ei.

În multe texte spirituale veţi întâlni cuvântul Conştiinţă în loc de Percepţie, fiind sinonime. Percepţia spirituală cuprinde simultan toate cele 5 simţuri ştiute de noi plus altele specifice lumilor spirituale. În starea de Nirvikalpa Samadhi, *fără-imagini* (*nir-vikalpa*) lipseşte orice obiect exterior, Sinele percepându-se doar pe Sine.

SPIRITUL ESTE SURSA PERCEPŢIEI.

* * *

REINTEGRAREA FIINŢEI ÎN TOTALITATE

Să vedem dacă teoria propusă de Maestrul Laurenţiu Marga se potriveşte cu alte teorii spirituale. Următoarea schemă arată cum se încrucişează aceste abordări ale spiritualităţii. Dumnealui afirmă că metoda sa practică l-a condus rapid la recunoaşterea Sinelui, trăirea Unicului, atingerea Conştinţei pure – spre deosebire de bâjbâielile altor„maeştri" de nondualitate.

Autori şi sisteme	**Etape în practica „supramentală” (fără gânduri/fără minte)**			**Etape în practica mentală**		**Omul obişnuit**
Yoga	Samadhi (extaz, satori, nirvana)			Dhyana (meditaţia)	Dharana (concentrarea pe un obiect)	
Antahkarana din Vedanta	Atman		Aham-Eu	*Folosind* Buddhi din Manas		Chitta vritti
Neo-advaita			Awareness (supraconştient)		Consciousness (conştient)	Narrative mind
Ramana Maharishi	Sahaja Nirvikalpa samadhi (stare de veghe)	Kevala Nirvikalpa samadhi (stare de transă)	Savikalpa samadhi (stare de transă)			Ego
Osho	“Nu sunt”, Vidul	“Sunt”	“Eu sunt”	Viziuni astrale		Falsul eu
Laurenţiu Marga	Percepţie pură definitivă	Percepţie pură temporară	Martor-observator	Martor - observator - obiect	Observator - obiect	Poveştile minţii

* * *

ETAPELE CUNOAŞTERII LUI DUMNEZEU

În trecut, practicanţii de Jnana-yoga (numită şi **Jnana-Marga**) apelau la tehnici de Raja-yoga pentru a atinge stări foarte înalte de conştiinţă. Prin Raja-yoga se înţelege concentrarea (*dharana*), meditaţia (*dhyana*), extazul (*samadhi*) - triadă numită *samyama* de Patanjali. În prezent, Jnana-yoga e redusă la filosofie şi autosugestie de către învăţătorii moderni.

În mod normal, atenţia ne este mereu furată de obiectele simţurilor. Ăsta e rolul ei natural, să ne facă conştienţi de tot ce-i în mediul înconjurător. Totuşi, acest mod de funcţionare nu este favorabil cunoaşterii lui Dumnezeu. Trebuie să învăţăm mai întâi să ne controlăm atenţia în mod voluntar, ceea ce este cam dificil. Unii oameni reuşesc nativ să se concentreze bine şi aceştia au mai mult succes în ceea ce fac. **Secretul succesului este atenţia focalizată pe obiectul preocupărilor tale.**

Dar ca să ai succes în cunoaşterea lui Dumnezeu trebuie mai mult de atât. Iată ce am reţinut din afirmaţiile maestrului Laurenţiu Marga:

Nou-născutul începe să *distingă* stimulii vizuali şi auditivi după mai multe de zile de la naştere. Apare sentimentul *fiinţării* după 9 -12 luni. Pe

la 3 ani se cristalizează *eul* (egoul), proces care se încheie complet la circa 14 ani. Peste acest ego se suprapun nenumărate *poveşti ale egoului* (venite din mediu sau autoconcepute: cum mă cheamă, ce calităţi am, ce meserie, ce statut social, ce cred că e bine şi rău etc). Aşa se creează omul actual.

Drumul către Dumnezeu (Spirit, Pura Conştiinţă) se face în sens invers.

La omul obişnuit, percepţia nu este doar o relaţie Subiect-Obiect, ci ea este impurificată de „poveştile minţii" (prejudecăţi, amintiri, imaginaţii etc.), care se interpun şi colorează Obiectele cunoaşterii cu propriile filtre căpătate de-a lungul timpului. (Obiectele psihice pot fi lucruri exterioare sau gânduri interioare.) Terapiile psihologice doar schimbă o poveste cu altă poveste mai plăcută, atât, nu vor să ajungă la Povestitor.

Prima etapă înapoi către Percepţia pură este purificarea acestei percepţii fizice, spune Laurenţiu Marga.

- Pentru a preveni amestecul minţii, ni se propune o metodă vizuală şi dinamică. În felul acesta se obţine „trăirea în prezent", adică percepţiile fizice nu mai sunt deranjate de sporovăiala mentală, gânduri parazite, venite din memorie sau imaginaţie. (Savanţii au numărat circa 70.000 de gânduri care ne bombardează în fiecare zi.) Se obţine o aparentă *linişte a minţii*, atât de pomenită de învăţăturile spirituale. Dar e doar începutul... Căci mintea va continua să dialogheze, rezumându-se de data asta doar la obiectele pe care le observă.

Ne aflăm deci în faza în care reuşim să avem o relaţie pură între un Subiect (Observator, persoană, ego) care percepe un Obiect (lucru, gând etc), fără niciun gând parazit, dar cu gânduri legate de acel obiect. În yoga, se numeşte *dharana*, concentrarea pe un obiect oarecare.

- Prin adâncirea tehnicii, vom intra în etapa în care mai apare o entitate, Martorul, printr-un fel de dedublare. Martorul percepe Observatorul care percepe Obiectul. Este o triadă. În jargonul englezesc al nondualităţii, ceea ce percepe Observatorul se numeşte Consciousness, iar ceea ce percepe Martorul se numeşte Awareness (îi corespunde *dhyana*, meditaţia din yoga). Aceasta pregăteşte „mica iluminare", care vine în etapa următoare.

Aici, Observatorul este o persoană (egoul), dar Martorul este detaşat, aproape Impersonal. Cartea „Viaţa Impersonală" dezvoltă în cititor acest sentiment de detaşare de propria persoană şi subordonarea unei Entităţi interioare mai înalte.

- După îndelunga exersare contemplativă a acestei stări, din atenţie va dispare Obiectul perceput, iar Martorul va rămâne să perceapă numai Observatorul. Observatorul devine acum obiectul direct al percepţiei. Este o stare foarte înaltă, la care puţini ajung. Se atinge liniştea deplină a minţii, fiindcă nu mai există o minte. Acestei etape i-am putea spune „mica iluminare”. În yoga, i se spune *savikalpa samadhi* (extazul cu obiect). Este un preambul al Marii Iluminări.

- După o perioadă de păstrare a acestei stări binefăcătoare şi elevate, din câmpul atenţiei va dispare şi Observatorul, rămânând doar Percepţia Pură (Satchitananda sau Prezenţa), starea de *Nirvikalpa Samadhi* (extaz fără obiect) venerată de toţi yoghinii.

Dacă aceasta ajunge să fie prezentă 24 de ore din 24, în veghe şi în somn, Ramana Maharishi spune că s-a atins Sahaja Samadhi. El mai adaugă că NU poate fi scopul suprem în yoga acela să stai nesimţit ca un buştean timp de câteva ore pe zi (ca în Kevala Nirvikalpa samadhi). Trebuie să ajungi să-ţi păstrezi comuniunea cu Divinul având ochii deschişi şi acţionând în lume. Ce frumos!

Un Maestru care nu mai iese din starea de Samadhi a ajuns foarte departe de lumea noastră, încât face eforturi să nu iasă cu totul. În permanenţă, el vede întreaga lume ca fiind Sinele său - aceasta este beatitudinea, ţelul final al tuturor căilor spirituale – totul ESTE, pur şi simplu, o extensie a Sa. Iar când e nevoit să se concentreze pe obiectele lumii (cum ar fi o discuţie, o conferinţă) simte o uşoară neplăcere, fiind obligat să-şi coboare vibraţia.

Mai adăugăm umătoarele: În cuvintele lui Paramahamsa Ramakrishna, adevărata *bhava* (devoţiune pentru Suprem) este atinsă când relaţia cu Divinul este menţinută constant în conştiinţă «*când mănânci, când bei, când stai sau când dormi*». Acesta ar fi **Bhava Samadhi**, culmea unei îndelungate practici devoţionale, cu renunţări şi autodisciplină. Pe Bhakti-marga, diferită de Jnana-marga, mintea se concentrează tot mai mult asupra zeităţii favorite şi pot apare stări emoţionale superficiale, chiar isterice, sau posedări de către entităţi, dar ele nu sunt experienţe cu adevărat spirituale. Ramakrishna a afirmat: «*Dacă ar fi să măsurăm adâncimea experienţelor spirituale, trebuie să observăm fermitatea (în obţinerea ţelurilor spirituale - n.n.), puterea de renunţare (detaşarea de exterior, prin atracţia spre sursa interioară de fericire - n.n.), tăria de caracter, diminuarea dorinţelor pentru plăceri etc.*»

* * *

ATENŢIE LA NEATENŢIE

Aceasta ar fi harta călătoriei înapoi la Dumnezeu, în termenii cei mai simpli posibili (şi perfectibili). Dar cum orice călătorie începe cu primul pas, trebuie să ne ocupăm întâi de eliminarea zgomotului mental. Maestrul Laurenţiu Marga spune că este imposibil să scapi de gânduri folosindu-ţi tot mintea prin diversele metode propuse de şcolile actuale de spiritualitate sau psihoterapie. Metoda lui începe cu o focalizare a atenţiei asupra obiectelor din câmpul vizual în timpul mersului în aer liber.

- S-ar părea că este mai uşor să te concentrezi în mişcare decât stând nemişcat într-o postură de meditaţie. Grecii antici aveau o şcoală filosofică unde discuţiile aveau loc în mers – şcoala peripatetică a lui Aristotel.
- În diverse tradiţii, cum ar fi cea tibetană, există metode de lărgire a atenţiei în viaţa cotidiană.
- Iniţiatul Gurdjieff punea accentul pe atenţia la activităţile zilnice. El spunea că „omul este adormit, omul este o maşină”.
- Clasica tehnică de conştientizare a respiraţiei pe nas nu e altceva decât focalizarea atenţiei pe simţul tactil interior (ştiinţific numit „propriocepţie”). Îndată ce respiraţia îţi captează întreaga atenţie, gândurile parazite, secundare, nu mai au aceeaşi putere de a te atrage, ba chiar dispar.

La început a fost/este Conştiinţa sau Percepţia pură (Satchitananda).

Laurenţiu Marga pune accent pe tipul de percepţie vizuală, principală la majoritatea oamenilor. **Fixitatea privirii** este semnul de control că ai reuşit să obţii o relaţie *pură* Subiect-Obiect. Este modul în care ne privesc copiii mici sau animalele de casă: drept în ochi, atenţi, fără gânduri ascunse.

Cine-şi mişcă ochii în cap când vorbeşte, înseamnă că nu este realizat spiritual (după părerea lui Laurenţiu), ci încă mai apelează la memorie şi imaginaţie, nefiind un canal total deschis prin care să curgă nestingherit fluxul Conştiinţei. Fixitatea ochilor – relaxată, nu forţată – se obţine printr-o interiorizare specială şi permanentă, pe care o poţi învăţa corect la evenimentele pregătite de el.

Laurenţiu subliniază că memoria şi imaginaţia sunt abstracte, doar gânduri. Trăieşti acolo unde ţi-e atenţia. Dacă te duci complet în minte, nu mai trăieşti realitatea din faţa ochilor, ci o ficţiune. **Secretul este să-ţi foloseşti mintea, dar fără a pierde prezentul din faţa ochilor**.

Această fază se poate atinge prin activarea intensă a lui Ajna chakra, moment în care mintea se poate diviza, păstrând două fluxuri distincte ale atenţiei *concentrate*. Aşa explicăm, de pildă, cum putea Napoleon să dicteze două sau mai multe scrisori în acelaşi timp. N.B. Atenţia perfectă a minţii divizate este cu totul altceva decât obişnuita atenţie distributivă, cea care alternează rapid între două centre de interes.

Este nevoie să exersezi cu perseverenţă, fiindcă nu poţi sări etape şi nimic nu vine fără efort, mai ales o realizare aşa de mare, precum trăirea Sinelui Divin…

* * *

VOLUPTATEA PRIVIRII ATENTE: OCHII FICŞI

NLP-ul spune că dacă vorbim din amintiri, privim spre stânga, iar când imaginăm, privim spre dreapta. Dar un actor talentat ne poate privi drept în ochi în timp ce recită din memorie zeci de strofe. Deci mintea poate fi antrenată, într-o oarecare măsură. Însă dacă discuţi normal cu el, nu-şi va mai putea controla ochii.

Ce se întâmplă când ne concentrăm puternic pe un obiect sau pe un subiect de gândire? Privirea rămâne pironită. Ce se întâmplă când un medium îşi împrumută vocea unui alt spirit? Privirea îi rămâne fixă, fiindcă mintea lui e goală. La fel, când rămânem pentru câteva clipe duşi într-o "visare cu ochii deschişi". Prin urmare, şi când ne concentrăm, dar şi când ne golim mintea, căscăm ochii. Creierul tratează cele două situaţii la fel.

Atunci când ne concentrăm atenţia, noi excludem ceilalţi stimuli sau gânduri parazite, deci este tot un fel de golire a minţii, sau mai bine zis, o *filtrare* drastică a gândurilor. Iar când ne golim mintea, e tot o *filtrare* automată a oricărui gând.

Concluzia este că mişcarea ochilor este semnul că atenţia trece de la una la alta, că nu e focalizată. În viaţa de zi cu zi, deseori e necesar ca atenţia să fie distributivă. Dar în spiritualitate este utilă o atenţie concentrată şi NU te ocupi de două lucruri în acelaşi timp.

Maestrul Laurenţiu Marga ne învaţă atenţia neîntreruptă asupra obiectelor din câmpul vizual ca prima etapă. Faţă de alte metode, este mai uşor de integrat în viaţa curentă. Vrei, nu vrei, trebuie să priveşti ce-i în jur. De ce n-ai face-o mai conştient?!

Creierul se va obişnui să se concentreze atent la ce vede şi astfel apare un gen de fixitate permanentă a privirii. Este un obicei psihologic, care desigur, are beneficiile lui psihologice: văzul devine mai acut, obiectele par mai frumoase, viaţa e trăită mai intens etc.. **Tăcerea minţii** este urmarea firească a antrenamentului vizual, fiindcă mintea nu mai are timp şi nici plăcere să rumege gânduri. Iar unii scapă astfel de probleme psihice uşoare. Dar este doar începutul spiritualităţii, dacă vrei să mergi mai departe...

Practicarea perseverentă ne va conduce la următorul stadiu, care este cu totul deosebit, semnul clar că ai trecut de aparenţele fizice. Este acel gen de dedublare prin care se trezeşte în noi un al doilea Observator/Martor care priveşte primul Observator care priveşte obiectele. Aceasta se obţine prin activarea intensă a lui Ajna Chakra, care este, în yoga, secretul dobândirii unor percepţii supranaturale şi accederea la niveluri de conştiinţă superioare.

* * *

CONTESTĂRI, AVERTIZĂRI, PERICOLE

Metoda lui Laurenţiu Marga provoacă o fixitate neobişnuită şi intensitate a privirii. S-ar putea ca cei din jurul tău să fie deranjaţi de privirea ta „impertinentă, provocatoare, intimidantă" şi să-ţi ceară să nu te mai zgâieşti la ei. Este un impediment pe care trebuie să-l gestionezi cu inteligenţă şi calm.

FRUMUSEŢEA LUMII TE FURĂ

Alt „dezavantaj" posibil este acela că nu te mai poţi concentra la două lucruri în acelaşi timp, ci trebuie să le faci pe rând. Dar, cu siguranţă, le vei face FOARTE BINE pe amândouă.

Să luăm un exemplu. Citeşti o carte, iar la un moment dat priveşti pe fereastră şi eşti total captivat: tot ce vezi îţi pare extraordinar de frumos! Rămâi aşa în contemplare o oră întreagă, până încep să te doară mâinile care ţin cartea. Aşa îţi aduci aminte că citeai ceva „interesant".

Pentru cel care are percepţia proaspătă, ideile îşi pierd din atractivitate, par lipsite de viaţă, mintea devine un balast. În schimb, tot ce se înfăţişează privirii este atât de viu şi frumos, încât îl absoarbe în

contemplare. În cartea “Puterea Prezentului”, autorul Eckhart Tolle povesteşte cum s-a trezit într-o dimineaţă cu această percepţie nouă, numită iluminare sau trezire spirituală. Atât de mult l-a fascinat, încât şi-a petrecut următorii doi ani de zile stând pe o bancă în parc şi contemplând natura. Apoi, treptat, a revenit la o viaţă ceva mai activă social.

O asemenea percepţie proaspătă a realităţii înconjurătoare te face nespus de fericit mereu, fără vreun motiv special. Misticii preferă să se retragă în izolare, departe de oameni, pentru a putea contempla nederanjaţi de urgenţele cotidiene.

Există însă unii intelectuali de marcă, să zicem mari filosofi, care sunt captivaţi de frumuseţea ideilor înalte şi nu dau importanţă mediului fizic. Pentru ei, acele idei superioare, savante, divine sunt extrem de vii, reale şi atractive, mintea lor freamătă de ele chiar în mijlocul activităţilor obişnuite. Atenţia lor este îndreptată 100% spre interior.

FIXITATEA PRIVIRII

Încă de la început, cei care urmează această cale, chiar şi cei ignoranţi într-ale spiritualităţii, dobândesc o percepţie trezită (manifestată exterior prin ochii larg deschişi şi parcă mereu uimiţi). Sunt ei oare mai spirituali decât Eckhart Tolle, Mooji, Sadhguru, Krishnamurti şi alţi maeştri apreciaţi de mii de căutători?! Câtă valoare spirituală are fixitatea ochilor? Nu cumva este doar un epifenomen psihologic, specific exclusiv acestei căi, care poate lipsi la cei ce urmează alte metode?! Să vedem ce spune Laurenţiu Marga, fondatorul ei.

El îi contestă pe cei tocmai amintiţi, pe motivul că îşi mişcă ochii când vorbesc. Nu recunoaşte ca adevăraţi mari maeştri decât pe **Ramakrishna**, **Ramana** şi **Osho**, dintre cei mai recenţi. Cu toţii aveau acea privire imobilă *(transfixed eyes)*, ca rezultat natural al dispariţiei gândurilor.

Mai spune că spiritualitatea începe cu păstrarea atenţiei în prezent. Degeaba vorbeşte Tolle despre puterea Prezentului, că el nu rămâne în prezent, ci mintea îi fuge în memorie şi imaginaţie când vorbeşte. Mooji, la fel, îţi dă o stare plăcută când vorbeşte, dar nu te schimbă radical cu nimic. Spiritualitatea nu înseamnă poveşti frumoase despre univers. Nici măcar experienţe spirituale, viziuni. Ci o adâncire în prezent, care e singura realitate. Ce dur, dar adevărat! Prezentul nu este deloc “banal”, ci un dar divin...

Mintea lui Papaji, după întâlnirea cu Ramana Maharishi, a rămas fără gânduri proprii 9 luni de zile, timp în care omul a funcţionat normal, a mers la serviciu etc., primind gândurile direct din Conştiinţă. Bun. Dar după cele 9 luni, a revenit la „normal”. Nici Papaji nu a fost un maestru după acest criteriu, fiindcă nu trăia în Sahaja Samadhi, precum Ramana. Despre Yogananda se spune că putea intra imediat în Nirvikalpa Samadhi. Frumos. Dar nici el nu trăia Sahaja Samadhi continuu, precum Osho.

Proabil că cel ce face asemenea afirmaţii vrea să ne deranjeze comoditatea minţii şi să ne provoace ego-ul spiritual. La fel, şi cu alte afirmaţii controversate. Cred că se amuză pe socoteala celor care sar la “bătaie” ca să-şi apere schemele de gândire…

Dar dacă Laurenţiu are dreptate, atunci avem pe Pământ extrem de puţini **mari** maeştri, cei care trăiesc un samadhi permanent. Şi trebuie să ne simţim onoraţi că unul dintre ei este român de-al nostru (ceilalţi trei bine-cunoscuţi au fost indieni).

Pe de altă parte, dacă toţi elevii lui capătă fixitatea priviri din prima etapă, înseamnă că, la un moment dat, unul dintre aceştia s-ar putea pretinde un fals maestru, bizuindu-se pe impresia la public pe care o dau ochii lui ficşi. E doar o speculaţie perversă, dar care ne poate da de gândit…

O POSIBILĂ EXPLICAŢIE ESOTERICĂ

Să vedem dacă putem împăca şi capra, şi varza, şi lupul.

Cei care se preocupă de anatomia subtilă a omului spun că Ajna Chakra are 98 de spiţe, petale sau raze (teosoful Leadbeater a “clar-văzut” doar 96). Să presupunem că orice om are foarte active 20 dintre acestea, altfel neputând funcţiona normal. Cei care îşi “trezesc cel de-al treilea ochi”, să spunem că îşi mai activează încă 50 dintre acestea. Şi să mai zicem că spiţa nr.33 este responsabilă de fixitatea privirii atente permanente.

Fig.III Chakra Ajna, cu cele 96 de raze (spiţe, petale)

Odată ce s-a trezit cel de-al treilea ochi, din diverse cauze, este posibil ca, printre cele 50 de spiţe, să se fi activat, prin contagiune, şi nr.33. Acest iluminat va avea deci o privire fixă (ceea ce poate că s-a întâmplat cu Ramana Maharishi şi Osho). Dar de ce nu ar fi posibilă şi varianta în care, dintre cele 50 de petale activate, să lipsească nr.33, care nu este absolut necesară trezirii spirituale?! Iată de ce iluminarea poate fi însoţită de fixitatea ochilor sau nu. Chiar acelaşi iluminat ar putea, la un moment dat, să aibă deschisă nr.33, dar care să se închidă cu timpul.

Pe de altă parte, maestrul Laurenţiu Marga a descoperit, poate, "intrarea secretă" de acces în Ajna care grăbeşte activarea celor 50 de spiţe ale iluminării. Această poartă secretă ar fi tocmai nr.33. Deci, deschizând-o printr-o anumită metodă, ea produce, prin influenţă subtilă, trezirea mai multor spiţe alăturate, generând un efect în avalanşă şi, în final, mult-dorita iluminare spirituală. Cel cu Ajna deschisă printr-o asemenea iniţiere îşi va păstra această spiţă activă toată viaţa. Voilà!

ILUMINAŢI ŞI MAEŞTRI

Să definim care e diferenţa dintr-un iluminat şi un maestru. **Iluminarea** este o stare temporară, un act de Graţie Divină, o scurtă licărire din Gloria Dumnezeirii. Dar apoi, omul revine la starea sa normală, când va încerca să înţeleagă (nereuşind) şi să integreze acea experienţă unică în rutina zilnică. Unii o vor retrăi şi vor deveni chiar profesori spirituali, surse de inspiraţie pentru semenii lor.

Dumnezeu ne transmite mesajul Său prin aceşti iluminaţi, turnând în mintea lor inspiraţie şi rafinament al gândirii. Poate că ei, într-adevăr,

păstrează o doză de personalitate în ceea ce spun. Dar, iată, chiar şi un simplu medium ca Joseph Benner a reuşit să pună pe hârtie acea capodoperă a nondualităţii numită „**Viaţa Impersonală**”, care a iluminat vieţile a zeci de mii de căutători spirituali! Deci poţi învăţa spiritualitatea chiar şi din cărţi (într-o oarecare măsură).

Totuşi, titlul de **Maestru** nu-l merită decât cei care s-au *stabilizat* în starea de unificare, de nondualitate, dincolo de minte, pentru că doar astfel au ei capacitatea de a îndruma discipolii în mod individual, percepând *direct nevoile lor de moment*. Din spusele celor care l-au cunoscut direct, Laurenţiu Marga este un Maestru, adică are competenţa să te conducă pe calea pe care a mers şi pe care o prezintă public. Dar oare câţi căutători sunt pregătiţi să-l întâlnească?!

De asemenea, el este specializat în **vindecarea anxietăţii**. O face rapid, fără medicamente, ameliorându-se vizibil din prima şedinţă sau chiar vindecându-se total. Se pare că dumnealui combină psihoterapia cognitivă cu inducţia bioenergetică.

Laurenţiu Marga > Youtube[51] | Facebook[52]

TREZIREA CELUI DE-AL TREILEA OCHI

Laurenţiu Marga este autodidact, nu foloseşte cărţile indiene de yoga. Totuşi, viziunea lui este corectă, iar îndrumările sunt competente, fără a cunoaşte termenii sanscriţi tradiţionali. Deşi n-o spune aşa, yoga lui are ca prim obiectiv trezirea chakrei Ajna şi dobândirea unor capacităţi neobişnuite. Dar ne avertizează că orice viziune spirituală am avea, este tot o păcăleală a minţii. (Tot aşa spun şi Sfinţii Părinţi, să nu dăm atenţie acestor viziuni.) Scopul final al practicii este dispariţia completă a minţii personale (prin activarea intensă a lui Sahasrara chakra). Pare cumva înfricoşător, dar cine se teme n-are ce căuta în acest domeniu.

Laurenţiu mai spune că spiritualitatea serioasă este periculoasă. Discipolul se poate aştepta să ajungă în pragul nebuniei la un moment dat (ca urmare a trezirii celui de-al treilea ochi, adăugăm noi). Mulţi dintre cei care n-au avut îndrumător au ajuns la balamuc. Dar pentru asta există maestrul, ca să-l ajute în momentele critice (de “spiritual emergency”, cum le spune Stanislav Grof).

[51] https://www.youtube.com/channel/UCXqjafzVGH27NKChzTfFxeg/videos

[52] https://www.facebook.com/OMPCALaurentiuMarga

Acest pericol apare oricând omul zgândăreşte poarta invizibilului, fără binecuvântare. Autorul Divin ne atrage atenţia:

«Tu, cu personalitatea ta, poţi încerca de mii şi mii de ori să străpungi cochilia conştiinţei tale omeneşti. Dar, presupunând că ai reuşi, n-ai face decât să distrugi uşile pe care Eu le-am plasat între lumea formelor tangibile şi tărâmul viselor intangibile; şi uşa fiind deschisă, nu vei mai putea evita intrarea intruşilor pe domeniul tău privat decât cu mult necaz şi suferinţă.» (cap II, Viaţa Impersonală)

MAESTRUL PERFECT

Ramana Maharishi, marele maestru de nondualitate, spunea că pentru un *jnani* nu există Kundalini. Dacă suntem fanii lui înseamnă oare să-i ridiculizăm pe practicanţii de Kundalini-yoga?! Ignoranţa (sau dezinteresul?) lui Ramana ne demonstrează că niciun om nu este Dumnezeu. Ci doar că poate fi un **instrument perfect** în mâna Domnului. Omul e doar o părticică din Spiritul său, care e doar o părticică din Dumnezeu. Un om nu poate fi niciodată TOTAL, ci doar PERFECT – un medium perfect pentru Sinele său, care îi transmite *doar ce vrea El.* Faptul că Laurenţiu nu premeditează ceea ce spune (după cum declară), fiind cu atenţia totală în prezent, e semnul că este un medium perfect pentru propriul Spirit.

N.B. Este un alt tip de mediumnitate decât cea cunoscută în spiritism. Acolo, mediumul are aura receptivă şi poate fi folosit de orice spirit aflat în jur dacă nu are protecţie divină. În schimb, aici numai propriul spirit are acces la mintea omului, dar fără inconvenientele pe care le au mediumii spiritişti.

Totuşi, dacă Laurenţiu a atins comuniunea cu Spiritul, nu înseamnă oare că nu mai poate greşi, că TOT ce spune este absolut adevărat?!

Nici oamenii nu sunt identici, nici Spiritele lor. Dumnezeu manifestă o diversitate infinită. Fiecare Spirit are propria sa Personalitate Divină, care este un Atribut unic al lui Dumnezeu. În lumea lor, Spiritele libere discută şi chiar se contrazic politicos pe unele chestiuni. Nu există o uniformitate „absolută" de opinii. Tocmai fiindcă se plictisea de monotonia unei singure voci, Dumnezeu a creat Lumea. El încurajează diferenţele de opinii argumentate, pentru că Creaţia este foarte complexă, iar orice problemă poate fi abordată din mai multe direcţii.

Dar mintea omenească nu înţelege, de obicei, decât lucrurile explicate secvenţial şi în logica "da-nu".

Există o mare diferenţă între om şi Spiritul încarnat. Omul este un instrument, o extensie a Spiritului. Prin comparaţie, un autovehicul poate merge cu o viteză foarte mare, de neatins chiar şi de cel mai bun alergător. Tot aşa, multe capacităţi sunt strict umane, străine Spiritului. Tocmai de aceea viaţa terestră este atât de plină de posibilităţi de evoluţie pentru Spirit, care are ce învăţa din orice.

Scriam acum câţiva ani: Nimeni nu poate să arate simultan toate faţetele Divinului. Bucură-te de ce oferă un înţelept sau maestru, fără a-l compara cu altul. Comparaţia îi micşorează pe amândoi. (Esoterika 2013)

Dar să lăsăm ultimul cuvânt în această dilemă Înţelepciunii Supreme a Autorului Divin (Viaţa Impersonală, Cap. XV):

«Orice fiinţă care se prezintă conştiinţei tale sub formă umană sau spirituală şi care se pretinde a fi Maestru sau pe care *mintea ta îl socoate a fi Maestru* nu este nici mai mult nici mai puţin decât o personalitate ca şi tine, şi prin urmare *nu* este Divin – aşa cum mintea ta înţelege acest termen –, în ciuda numeroaselor „adevăruri” admirabile pe care le rosteşte şi a lucrurilor „miraculoase” pe care le săvârşeşte. [...]

Iar această idee despre un Maestru pe care ţi-am adus-o în atenţia minţii tale a avut doar rolul de a te pregăti şi a te conduce la această Idee de Eu, Sinele tău Impersonal, Înger de Lumină, *Unicul şi Veritabilul Maestru* interior. [...]

Dar poate că tu ai fi satisfăcut să ai o astfel de fiinţă ca Maestru, chiar dacă el nu este complet Impersonal. Dacă aşa stau lucrurile, atunci te voi face să-ţi dai seama de imperfecţiunile sale printr-o comparaţie constantă cu Perfecţiunea *Mea* Impersonală, până când, în final, te vei întoarce la Mine într-un abandon total; recunoscându-mă pe Mine şi Impersonalitatea Mea ca pe unicul Model şi Ideal, ca pe adevărata Cauză care a inspirat lunga ta căutare în exterior a Perfecţiunii Mele, care poate fi găsită doar în interiorul tău, adânc ascunsă în propriului Suflet.»

31 august 2019

SEXUALIZAREA SPIRITUALITĂŢII PRIN TANTRA

Capitole:

Motto: "Totul este posibil, dar nu orice este de folos" (Sfinţii Părinţi)

ACTUL SEXUAL ESTE SACRU

Actul sexual, chiar şi simpla copulaţie animală, este sacru prin sine însuşi. Este inventat de Inteligenţa Divină pentru a perpetua viaţa. Prin asta este sacru şi perfect. Omul n-are nicio contribuţie şi nici nu poate schimba ceva.

În societatea "civilizată", sexul este, în general, un subiect tabu, deşi, pe de altă parte, este tratat vulgar şi nenatural (pervers).

Dacă suntem cu adevărat civilizaţi, trebuie să respectăm naturaleţea sexualităţii, respectând în acelaşi timp şi pudoarea umană. Oamenii s-au dus la extreme. Fie au transformat pudoarea naturală într-o ideologie puritană radicală. Fie au pervertit sexualitatea naturală în obscenitate (pornografie, orientări LGBT). Extremele se atrag şi se generează una pe alta.

Sexualitatea este un dar al Cerului, care oferă uneori nişte stări extraordinare, pe care le poate simţi şi boierul, şi ţăranul. Ele sunt însă destul de rare, ca nişte momente de graţie, şi nu pot fi repetate identic o viaţă întreagă, cum ar vrea omul. Iar excesele duc la epuizare.

Aici intră în scenă învăţăturile tantrice despre "spiritualizarea sexualităţii". Care, în marea majoritate, promovează, mai degrabă, "**sexualizarea spiritualităţii**".

LA PRIMA VEDERE

Despre cât de frumoasă este neo-tantra sexuală se găsesc destule referinţe literare. Una din autoarele celebre este Margot Anand (discipola lui Osho), iar cartea sa „The Art of Sexual Magic” poate fi consultată pe internet. Occidentalii consideră neo-tantra atractivă, pentru că propune celor dornici de elevare spirituală o alternativă la clasica asceză, deseori imposibilă. Doar că ea ascunde nişte capcane luciferice, pe care naivii nu le cunosc.

- În primul rând, se menţionează clar că atât tantra, cât şi varianta sa taoistă urmăresc amplificarea potenţialului erotic. Prima, pentru folosirea lui la activarea chakrelor superioare, iar a doua, pentru amplificarea vitalităţii şi prelungirea vieţii. Asta teoretic. Dar **mărirea dorinţei sexuale este o sabie cu două tăişuri, foarte riscantă**. Puţini oameni sunt pregătiţi să urmeze această cale.

«Totuşi această cale tantrică nu este prescrisă tuturor, ci doar anumitor fiinţe care au înclinaţie pentru ea, numite *vira*. Acest termen denotă o natură bărbătească şi “eroică” (aptă să se *abţină* de la plăcerea naturală - n.n.).» (Julius Evola, “Yoga puterilor”, cap. V, p. 66)

Din păcate, se constată în practică faptul că sporirea interesului sexual îndepărtează conştiinţa de adevărata spiritualitate, care provine din planurile de conştiinţă infinit mai elevate. Oricât de interesanţi şi culţi ar părea asemenea oameni, centrul de gravitaţie al intereselor lor este în zona instinctelor. Astfel că apare o personalitate dublă a respectivilor: pe de-o parte, ceva bun din ei aspiră spre înalt, pe de alta, năravul îi trage în jos.

- Peste tot în lume, anturajul tantric **distruge relaţile strânse de iubire** şi însăşi dorinţa de a întemeia o familie stabilă, exagerând apetitul sexual şi relaţiile multiple. Era şi de aşteptat, pentru că sexualitatea în sine, fără frâne autoimpuse, se plictiseşte repede şi caută noi senzaţii. Or, tantricul nu acceptă restricţiile, el căutând „libertatea” – pe care o traduce, în mod facil şi superficial, ca libertinism sexual.

- Viaţa adeptului tantric diferă în multe aspecte de cea a semenilor săi, aşa că el se scoate singur în afara societăţii. Proscrisul trebuie să se pregătească de **reacţii nefavorabile**.

TANTRA SEXUALĂ = KUNDALINI YOGA + ACTUL SEXUAL

Kundalini yoga este o variantă de Hatha yoga ce constă, în esenţă, în procedee yoghine de sublimare a energiei sexuale în alte forme mai rafinate de energie, provocând ridicarea energiei Kundalini către chakrele superioare, cu efecte extatice. Sunt tehnici care se realizează în solitudine şi linişte. Nu e nevoie de niciun partener. Orice om are suficientă energie sexuală stagnantă care să fie transmutată în forme de energie mai spirituală. Se numeşte **tantra de mâna dreaptă**. E calea ascetică din toate tradiţiile spirituale, fiecare cu propriile tehnici şi metode de control al acestei energii colosale. Ideal, nu omul ar trebui s-o controleze, ci Graţia Divină să i-o restrângă şi transmute natural.

Arsenie Boca a fost întrebat de un ţăran ardelean ce voia să se călugărească dacă se poate trăi fără femeie. Sfântul i-a confirmat, iar după ceva timp, acel om simplu a devenit călugăr, lipsit total de orice patimă instinctuală. Dumnezeu, prin Arsenie Boca, l-a transformat fiziologic în sensul în care ceruse.

Ce face **tantra de mâna stângă**? Adaugă şi actul sexual la efectuarea acestor tehnici, încercând să împuşte doi iepuri dintr-un foc. Doar că, procedând astfel, dezastrul este iminent: CINE ALEARGĂ DUPĂ DOI IEPURI, NU PRINDE NICIUNUL

- Actul sexual are ca rol în neo-tantra sporirea energiei sexuale, ce va fi apoi, teoretic, disponibilă pentru sublimare către centrele superioare de energie. Partea negativă a procedeului este că, practic, rareori toată energia acumulată prin sex este sublimată corect. De cele mai multe ori, o mare parte rămâne pe chakrele inferioare, unde generează obsesii şi excese sexuale ulterioare. Pur şi simplu, este prea multă energie, care afectează psihicul practicanţilor în mod permanent.

Nu intru în detalii fiziologice, dar există numeroase controverse între specialişti cu privire la tehnica masculină de *coitus reservatus*, folosită în tantra şi taoism. Citiţi şi studiul meu mai vechi intitulat "**Sexul şi Nirvana**".

GRAVE PROBLEME PSIHO-SOCIALE

- Teoretic, se afirmă că tantra se realizează numai în cadrul cuplului amoros. Poate începe acolo, dar practica a demonstrat că nu se opreşte la

un partener. Uitaţi-vă la tantricii celebri, „profesionişti”: niciunul nu are o familie închegată, ci numai o **listă lungă de parteneri** de-a lungul vieţii. Nu este o excepţie, ci regula.

Chiar şi cuplurile care reuşesc să rămână împreună mulţi ani, au făcut compromisuri la un moment dat, schimbând temporar partenerul (în genul swingerilor), pentru „redinamizare”, “împlinirea spirituală prin sex” şi “învingerea geloziei”.

- Tantricii nu suportă ideea de gelozie (cu motiv real, nu cea închipuită), pentru că îi împiedică de la libertinajul reciproc consimţit. Partea “bună” este că tantricii nu înşală atunci când sunt infideli. Partenerul ştie de la început că asta se va întâmpla sigur cât de curând şi acceptă, din principiu, infidelitatea ca pe un rău necesar. Dar asta este deja o **perversiune mintală**: se autoconving că nu e bine să fii moral...

Teoria neo-tantrică specifică expres nevoia de libertate totală, în lipsa căreia adeptul nu se poate “dezvolta”. Chiar şi când apare iubirea adevărată, sufletească, ea este trecută cu timpul pe planul doi, pentru că este mult mai rafinată şi necesită sacrificii. În schimb, sexualitatea liberă, sub masca spontaneităţii şi evoluţiei spirituale, nu cere responsabilitate. Poţi fi cu mai mulţi parteneri amoroşi în acelaşi timp, ba chiar unii o recomandă.

- Cum v-aţi dat deja seama, practicile tantrice sunt **incompatibile cu întemeierea unei familii** sudate şi creşterea copiilor într-o atmosferă sănătoasă. În practică, un cuplu nu poate rezista numai din senzaţii tari, ci trebuie să accepte şi compromisurile, sacrificiile personale, care îi probează moralitatea şi caracterul.

- Actul sexual animalic poate fi umanizat prin **sentimentul de iubire**, de afecţiune sinceră, care trebuie să existe dinainte. Tantricii însă pun căruţa înaintea boilor, încercând să provoace iubirea (activarea chakrei din mijlocul pieptului) prin actul sexual. Problema este că acest sentiment provocat artificial, dacă apare, nu va dura decât pe parcursul energizării amoroase şi puţin după aceea.

Dar iubirea sufletească trainică între un bărbat şi o femeie ascultă de alte influenţe, misterioase. Nicidecum de o simplă energizare, fie chiar şi a chakrei inimii. Acest procedeu are numai un efect de tip manipulator, temporar, de seducţie din partea celui care stăpâneşte jocul cu aceste energii. Urmează, inevitabil, despărţirea şi nedumerirea.

- Priviţi, chiar şi în lumea animală, veţi găsi unele specii care sunt monogame! De exemplu, pinguinii imperiali manifestă o fidelitate pe viaţă şi un imens spirit de sacrificiu pentru puiul lor. Prin exemplul animalelor cu un singur partener fidel i se dă omenirii un semn divin

foarte clar că aceasta este conduita dorită de Creator pentru specia noastră. **Poligamia, partenerii multiplii, perversiunile sexuale** sunt semnele decăderii umane.

CAPCANELE DOCTRINEI TANTRICE

- «Tantra este amorală», scria Mircea Eliade. Adică, este imorală într-un scop nobil. Ceea ce îmi pare un non-sens, pentru că nu poţi fi şi spiritual, şi imoral în acelaşi timp. Nu poţi fi "dincolo de bine şi de rău" ca discipol, cum proclamă tantricii cu emfază. Eşti, mai degrabă, machiavelic.

«Există o diferenţă semnificativă între cele două căi tantrice, cea a mâinii drepte şi cea a mâinii stângi (care se află sub tutela lui Shiva). În cea dintâi adeptul are intodeauna experienţa "cuiva aflat deasupra sa", chiar şi la cel mai înalt nivel de realizare. În cea de a doua "el devine Suveranul ultim"(*chakravartin* = conducătorul lumii). Aceasta înseamnă că a fost trancensă dualitatea dintre persoana integrată şi dimensiunea transcendenţei, dintre om si Dumnezeu.» (Julius Evola, "Yoga Puterilor", cap. V, p. 67)

Comparaţi cu ce spune marele înţelept, maestru şi realizat spiritual Ramana Maharishi: «O, fiule, simţul non-dualităţii poate să se aplice celor trei lumi (n.n. – Creaţia fenomenală), dar să ştii că în raport cu Învăţătorul (n.n. – Creatorul Divin) nu va trebui să fie niciodată trăit».

«Doctrina jocului cosmic (*lila*) sau a libertăţii lui *Parashakti*, care nu are nimic deasupra ei şi care nu este supusă nici unei legi, ne ajută să înţelegem aceste aspecte.» (ibidem, p.69)

Eu am înţeles foarte clar că, din start, **doctrina este putredă**. A generat şi generează obligatoriu derută, eşecuri, deturnări către zonele abisale ale luciferismului. Şi iată, deocamdată, o dovadă livrescă:

«Unul din primele tratate buddhiste, Guhyasamaja Tantra, afirmă hotărât că: *excesul, desfrâul sunt permise* (de exemplu să mănânci orice fel de carne, inclusiv carnea de om, p.26 etc.), că *tantricul poate ucide orice animal, poate minţi, poate fura, poate comite adulter* etc. (p.120)» (M. Eliade, Tehnici de Yoga, cap. IV, tantrismul, p.147)

- Foarte periculoasă este adorarea zeiţei Kali, invocată de tantrici pentru puterile ei sexuale. În panteonul hindus, Kali este noul nume al mai vechii zeiţe Durga-fioroasa. De-a lungul timpului s-a produs o vicleană substituţie, astfel încât zeitatea cosmică Kali, de natură

dumnezeiască (idolatrizată de sfântul Sri Ramakrishna ca "Mama Divină"), a fost înlocuită de zeitatea satanică Durga, ce a preluat acelaşi nume.

Zeitatea Kali-Durga este binecunoscută prin faptul că pretinde jertfe animale, iar în cazuri mai speciale, chiar umane. Prin tradiţie, este invocată pentru a distruge duşmanii, a-i ajuta pe tâlhari, a domina demonii, dar chiar când pare că-L slujeşte pe Dumnezeu, ea scapă de sub control, distrugând totul cu furie, chiar pe adoratorul ei. Este clar că aparţine infernului. Dar aşa cum milioane de credincioşi naivi îi aduc azi jertfe sperând în avantaje materiale, la fel se lasă păcăliţi şi unii tantrici care se cred "aleşi divini". Ei îi aduc drept jertfă propria lor fiinţă, ca în pactul mefistofelic, devenind supuşii ei şi manifestând în lume o influenţă malefică.

Spiritele luciferice sunt foarte viclene, se îmbracă în haine de lumină, dându-se drept mesageri divini. Ştim asta de la isihaşti, care au fost ispitiţi de "îngerii negri" să facă lucruri contrare Voinţei Divine. În lipsa oricărui reper teoretic sau sprijin duhovnicesc, tantricii sunt uşor de momit şi de pervertit cu promisiuni false.

Cum poate bietul credincios să distingă între cele două zeităţi opuse care poartă acelaşi nume? Simplu. Mama Divină Kali nu răspunde niciodată cererilor de pedepsire, fiindcă Ea nu poate fi controlată de nimeni. În schimb, Kali-Durga, zeitatea rivală, va da curs unor astfel de cereri de pedepsire a duşmanilor, cerând o parte din sufletul credinciosului, care se împovărează cu energii satanice.

- Prin faptul că iubirea sufletească dintre un bărbat şi o femeie nu rezistă mult timp în cuplurile tantrice, acestea se descalifică singure de la a primi **Graţia divină**. Neprimind Graţia divină, tantricul se bazează numai pe propriile puteri, propriile energii. Ele sunt insuficiente pentru un real progres spiritual. Avem întotdeauna nevoie de imbolduri şi ajutoare din partea Spiritelor Superioare.

Însă, cu o inimă prea zburdalnică şi o minte agitată de preocupări sexuale, vom atrage încurajarea spiritelor mediocre sau chiar inferioare. Acestea sunt cele ce se complac în energiile grosiere sexuale. Şi vom primi "graţia" lor. Spiritele Înalte au cu totul alte standarde şi pretenţii.

- Întotdeauna poţi învăţa lucruri deosebite lecturând cărţi spirituale sau ascultând anumiţi specialişti. Dar oare cum se face că "maeştrii" neo-tantrici tot nimeresc în **încurcături cu lege**a, fiind reclamaţi de foste discipole că le-au violat?! Ele spun că au fost "spălate pe creier" (cele care au curaj să recunoască) şi convinse că este spre binele lor superior să se

culce cu “maestrul”. Ulterior, au regretat şi au înţeles că au fost folosite, umilite, desigur, fără niciun progres spiritual. Iar tiparul se repetă peste tot în lume. Amintesc un caz recent din Thailanda:

Aşchia nu sare departe de trunchi[53] (română)

Lucifer rules on Paradise island[54] (cronologie)

Inside the Thai Spiritual Haven Run by an Alleged Sexual Abuser[55] (video)

Aici e vorba de mai mult decât sex. E vorba despre dominaţie şi cultul puterii, direcţionate asupra femeilor. Supunerea voinţei femeii este suprema împlinire pentru aceşti „pseudo-aghori”. În ciuda aureolei de sfinţenie cu care se înzorzonează, astfel de infractori sunt ei înşişi victimele propriei inconştienţe cu care s-au deschis la influenţele unor entităţi mizerabile. **Din oameni inteligenţi, au ajuns nişte brute.**

Asemenea entităţi malefice apar oriunde domneşte o atmosferă de concupiscenţă, de obiceiuri sexuale nesănătoase. A fost o bagatelă să preia sufletele acestor rătăciţi, cu capul doldora de poveşti tantrice “transfiguratoare”. Au ajuns nişte suflete “desfigurate” de păcatele poftelor subanimalice insaţiabile. Maeştri şi discipoli, laolaltă, nu mai pot fi recuperaţi... Acesta este efectul spiritualităţii luciferice.

- *Vezi-ţi de treabă!* vor sări unii nostalgici. *Teoria este bună, dar a fost aplicată prost.* Nu, doamnelor şi domnilor. Însăşi teoria scârţâie din temelii (vezi şi citatele de mai sus). Şi a dat nenumărate rateuri pe unde a fost aplicată. Doar că este foarte atractivă la prima vedere. Iar în vremurile actuale, dezmăţul tantric converge cu politica ascunsă de a **distruge familia tradiţională**, singura instituţie ce mai poate opune bunul-simţ în faţa degradării controlate a societăţii.

CONCLUZII

Tantra sexuală aduce împreună două elemente care nu au nevoie una de alta, fiecare cu rolul său: Kundalini yoga şi actul sexual.

Kundalini yoga se practică cel mai bine în singurătate şi sub supravegherea directă a unui maestru responsabil. Necesită concentrarea pe procedeu. Un partener distrage atenţia de la tehnica corect realizată şi aspiraţia spirituală obligatorie. Există pericolul imens al stagnării

53 http://archive.is/tk6WH

54 https://www.agamajustice.com/

55 https://jezebel.com/inside-the-thai-spiritual-haven-run-by-an-alleged-sexua-1834093035

energiei Kundalini (şi alte energii) pe chakrele inferioare. Acest pericol este vital, punând în pericol sănătatea fizică şi psihică a practicantului.

Actul sexual normal nu are nevoie de tehnici yoghine pentru a oferi satisfacţie. Ca dovadă, el a făcut dintotdeauna fericită omenirea şi a vindecat-o de multe dureri. Cum se spune în popor, sexul este „aspirina săracului”.

Naivii care se aventurează cu tot elanul pe calea neo-tantrei sexuale trebuie să fie bine informaţi de la început. Dacă îşi doresc o familie stabilă, unită, eventual cu copii, tantra e contraindicată. Ce exemplu vor primi copiii văzând că părinţii îşi tot schimbă partenerii?

Tinerii, în general, sunt avizi să experimenteze sexualitatea fără frontiere. Decât să vagabondeze prin bordeluri, mai bine să intre într-un grup de tantra, pe gratis. În ambele variante, pot să ia exact aceleaşi boli venerice!

Dar cine îşi doreşte o poveste frumoasă de iubire şi vrea să-şi păstreze imaculată relaţia de afecţiune în cuplu, ba chiar şi sănătatea, trebuie să evite anturajele ce propun dragostea liberă.

În schimb, tinerii cu aspiraţii spirituale sincere pot practica nenumărate alte căi spirituale, mult mai sigure. Nu o recomand, dar pentru că am pomenit-o mai sus, afirm răspicat: **Kundalini yoga constituie, de fapt, tot secretul şi spiritualitatea tantrei**. Este nevoie de supravegherea unui maestru autentic, căci există şi riscuri la ridicarea inoportună a şarpelui pe coloana vertebrală. De aceea, nici măcar în India această cale nu este populară. Pentru cei interesaţi, am realizat un studiu amănunţit intitulat “**Kundalini- schiţă de portret**”. Trezirea autorizată a lui Kundalini, în prezenţa unui maestru spiritual adevărat ar trebui să-i inducă discipolului o stare de calm, pace şi bucurie, precum şi starea fără gânduri, cu care începe Realizarea Sinelui. Dar oare există astfel de maeştri?! Că de falşi guruleţi s-a umplut mapamondul.

FORMELE IUBIRII UMANE

1. **Îndrăgostirea** este un aport masiv din energia cosmică a Iubirii, manipulată de forţe necunoscute. Ea vine şi pleacă în afara controlului oamenilor. Mai mult, ea poate rămâne la fel de puternică chiar dacă cei doi nu stau alături fizic.

2. **Iubirea erotică** se bazează pe compatibilitatea fizică şi sexuală. Poate lua forma extremă de pasiune necontrolată.

3. **Camaraderia** este prietenia trainică bazată pe încredere reciprocă şi interese comune.

4. **Iubirea spirituală** vine din compatiblitatea la nivel de Spirit. Ea durează şi după ce unul din parteneri moare.

Îndrăgostirea (1) are ca scop aducerea împreună a doi oameni printr-o trăire beatifică, în care parcă sunt cu “capul în nori”. Ce vor face ei mai departe, este jocul relaţiei lor libere.

Dacă există alţi factori exteriori care îi pot pune pe cei doi împreună (ex. decizia părinţilor, mult timp petrecut împreună etc.), îndrăgostirea poate lipsi în luarea deciziei căsătoriei.

Charisma este un gen de energie a iubirii. De aceea, unii artişti au mii de fani îndrăgostiţi de ei. Din afară, pare o prostie, dar inimii nu-i poţi porunci, se spune în popor.

Cei doi piloni ai unei căsnicii sunt iubirea erotică (2) şi dragostea frăţească (3). Ei se susţin reciproc, iar cu timpul prietenia devine cea mai preţioasă comoară a căsătoriei. Totuşi, dacă unul din cei doi piloni se năruie total, e greu ca cel rămas să suţină tot edificiul. De exemplu, un accident care îl face pe unul din parteneri incapabil să susţină funcţia sexuală poate duce la distrugerea relaţiei. Sau, dacă apare infidelitatea, ea duce la pierderea încrederii în celălalt şi chiar la divorţ.

În privinţa aventurilor ocazionale, ele sunt de obicei atracţii de nivelul fizic (2), trecătoare. Dacă însă apare o reală îndrăgostire (1), atunci e o problemă karmică serioasă, mai greu de gestionat. De aceea, unele soţii pot ierta adulterul (acceptat ca un accident), dar nu şi îndrăgostirea (considerată o ameninţare directă a stabilităţii căminului).

Iubirea spirituală (4) este extrem de rafinată. În sine, nu este suficientă pentru a-i atrage pe doi oameni să trăiască împreună dacă nu există compatibilitate fizică (2) şi prietenie sinceră (3). Şi invers, chiar dacă spiritele partenerilor NU sunt compatibile energetic, acest lucru nu provoacă întotdeauna despărţirea dacă există o atracţie sexuală (2) sau alte interese puternice (3) – se vor ciondăni mereu, dar se vor împăca în pat.

Iubirea spirituală nu are legătură cu sexualitatea, ea poate exista între mai multe persoane, ca în frăţiile spirituale. Totuşi, dacă iubirea spirituală (4) coexistă alături de eros (2) şi amiciţie (3), va pecetlui căsnicia cu binecuvântarea divină („ceea ce Dumnezeu a legat, oamenii să nu poată desface”).

8 septembrie 2019

CANCERUL LUI SRI RAMAKRISHNA

traducere şi adaptare de Răzvan-Alexandru Petre

Capitole:

Spiritual Bee Foundation[56] este un site care îşi propune să înlăture opiniile greşite şi superstiţiile care predomină în societatea hindusă, astfel ca oamenii să poată primi principiile Vedantei în forma lor corectă şi autentică, şi astfel să-şi cureţe şi purifice mintea cu ajutorul cunoaşterii spirituale provenite de la Rishi (marii înţelepţi vedantici).

Marii Rishi moderni promovaţi de Spiritual Bee sunt: Sri Ramakrishna, Sarada Devi (soţia lui), Swami Vivekananda (continuatorul misiunii lui), Swami Sivananda, Paramahamsa Yogananda, Sri Yukteswar, Sriram Sharma, Ma Bhagwati, Sri Aurobindo, Mama Mirra.

* * *

1. De ce Sri Ramakrishna, un Avatar, s-a îmbolnăvit de cancer?

Sri Ramakrishna Paramahamsa, marele Avatar şi guru al lui Swami Vivekananda, s-a îmbolnăvit de cancer la gât şi a decedat pe data de 16

[56] http://www.spiritualbee.com/

august 1886. Avea doar 50 de ani. Când oamenii aud asta, de obicei se întreabă: *cum de un Avatar, o încarnare a lui Dumnezeu, a putut să se îmbolnăvească de cancer? A venit cu vreo karmă rea din viaţa sa anterioară?*

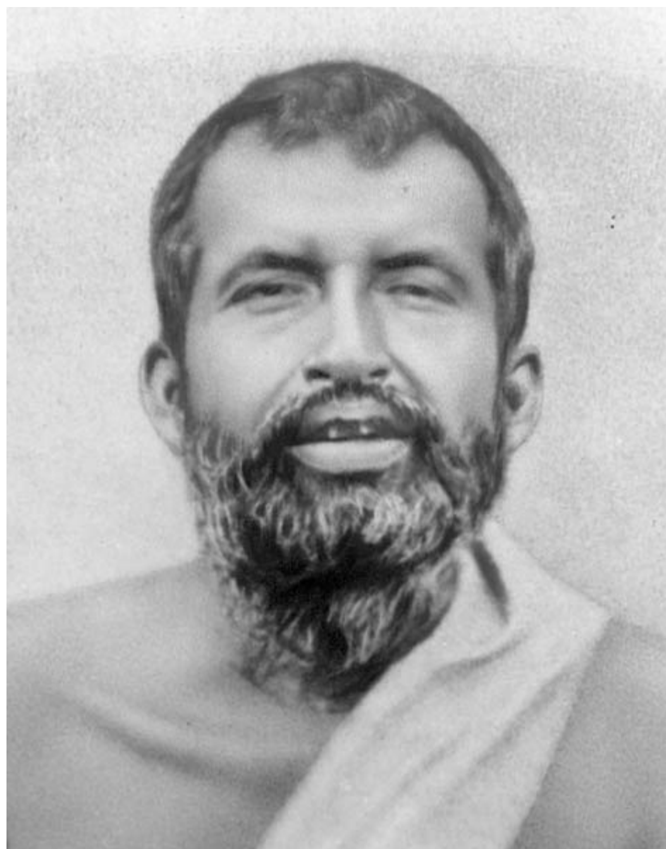

Fig.1 Sri Ramakrishna Paramahamsa

UN AVATAR ESTE LIBER DE KARMĂ

Răspunsul este NU, Sri Ramakrishna Paramahamsa, cu siguranţă că nu a venit cu nicio karmă negativă din viaţa sa anterioară. De fapt, nici nu ar fi putut făptui ceva rău, pentru că în vieţile sale anterioare s-a încarnat ca Avatarul Rama şi Avatarul Krishna. Însuşi Sri Ramakrishna i-a revelat acest adevăr lui Swami Vivekananda: **«Acela ce, în trecut, s-a născut ca Rama şi Krishna trăieşte acum în acest trup ca Ramakrishna.»**

Un Avatar, fiind o încarnare a lui Dumnezeu, este absolut incapabil de a produce orice fel de karmă negativă. Acesta este unul dintre aspectele esenţiale care distinge un Avatar de o persoană obişnuită. În timp ce o persoană obişnuită rămâne prinsă în capcana întinsă de *Maya* şi este forţat să renască iar şi iar pentru a-şi rezolva karma trecutului, un Avatar nu are această obligaţie.

De aceea, un Avatar precum Sri Ramakrishna **alege** să se reîncarneze doar din compasiune pentru omenirea suferindă, fiind motivat exclusiv de dorinţa de a-i ajuta şi pe alţii să se elibereze din ciclul karmic al vieţii şi morţii. El s-a născut liber de orice datorie karmică anterioară. Iar în viaţa sa actuală, de asemenea, fiind un Avatar, nu a comis nicio faptă rea. Prin urmare, Sri Ramakrishna nu s-ar fi putut îmbolnăvi de cancer ca o repercusiune karmică la fapte rele comise în această viaţă sau în alta anterioară. *Atunci care a fost motivul?*

BOLILE POT AVEA MULTE CAUZE, NU DOAR KARMA

Înainte de a răspunde la această întrebare, trebuie să subliniem că ideea cum că "orice cancer sau altă boală mortală este cauzată de fapte rele comise de cineva în vieţile anterioare", această idee în sine este profund greşită. După cum ne spun înţelepţii, bolile au multe cauze, dintre care doar una poate fi karma trecutului. Mai mult, este de-a dreptul imposibil pentru o persoană obişnuită să stabilească dacă în spatele cancerului cuiva stă cu adevărat o karmă rea.

Atunci când cineva trece prin vremuri grele, nu se poate şti cu certitudine dacă suferinţa sa e cauzată în mod necesar de karma trecutului. Şi asta pentru că direcţiile karmice ale tuturor acţiunilor bune şi rele sunt extrem de complexe şi întreţesute. Ele sunt foarte dificil de descâlcit, astfel că nu se pot trage concluzii simpliste şi liniare. O asemenea expertiză au numai înţelepţii aleşi de Dumnezeu, care au puterea de a descurca ceea ce este amestecat şi de a şti cu certitudine dacă de vină este karma negativă. Desigur, astfel de înţelepţi sunt rari.

Tocmai din acest motiv, în Bhagavad Gita se afirmă că Legea Karmei acţionează într-o manieră complexă şi indescifrabilă, cu mult dincolo de puterea de înţelegere a fiinţelor umane obişnuite. De aceea, nu trebuie să comitem greşeala de a face conexiuni simpliste şi să acuzăm karma pentru orice lucru rău ce ni se întâmplă nouă sau altora.

De fapt, multe dificultăţi ale vieţii au cauze non-karmice. **De exemplu, s-ar putea ca spiritul unei persoane să fi proiectat anumite dificultăţi în planul de încarnare, astfel ca persoana să se poată maturiza şi să-şi manifeste calităţile divine latente, grăbindu-şi ascensiunea către tărâmul Conştiinţei Divine. Cu alte cuvinte, însuşi Sinele interior al persoanei ar putea invita intenţionat dificultăţile în viaţa ei pentru a le folosi ca instrumente de accelerare a creşterii spirituale. Când se**

întâmplă acest lucru, individul nu este conştient de decizia luată de Sinele său subconştient.

Un alt exemplu când o situaţie dificilă are cauze non-karmice este când cineva devine victima gândurilor sau faptelor malefice ale altei persoane. Când ne naştem pe Pământ, intrăm pe un tărâm al ignoranţei depline, unde şi noi, şi ceilalţi din jur nu ne cunoaştem natura noastră divină. Şi astfel, comitem numeroase greşeli, judecăţi proaste şi fapte rele. Trăind în acest tărâm al neştiinţei, putem deveni cu uşurinţă victimele greşelilor altei persoane.

Să luăm cazul unui fermier needucat care, în mod curent, îşi stropeşte fructele cu anumite pesticide. Conducătorii companiei de pesticide - care sunt oameni foarte bine instruiţi, dar imorali, orbiţi de lăcomia profitului - îşi promovează agresiv produsul către acest fermier incult. Acesta nu înţelege răul pe care îl provoacă folosirea pesticidelor. De asemenea, oficialii guvernamentali responsabili cu protecţia consumatorilor iau mită de la compania de pesticide ca să închidă ochii la avertismentele ştiinţifice ale toxicităţii lor. Ca rezultat al acestor lipsuri morale, după ingerarea fructelor toxice cumpărate de la acel fermier, unii consumatori se îmbolnăvesc de cancer. Nu poate fi blamată karma trecutului pentru asta, ci oamenii sunt victimele lipsei de judecată, ignoranţei, lăcomiei şi imoralităţii altor semeni.

Prin urmare, este foarte important să avem în minte că bolile şi evenimentele neplăcute din viaţă au multe cauze, iar karma trecutului nu poate fi invocată în toate cazurile. Mai mult, pentru că lucrările Legii Karmei sunt foarte complexe, ne este imposibil să stabilim cu precizie dacă boala sau ghinionul cuiva sunt cauzate de karma negativă. De fapt, **este un lucru bun că lucrările Legii Karmei sunt ţinute ascunse şi secrete, căci dacă ele ar fi cunoscute de oricine, oamenii şi-ar pierde imediat empatia, împietrindu-şi inima în faţa suferinţei altora.** (N.T. - în general, din cauza amestecului constant al ego-ului, omul este ţinut în ignoranţă, spre propriul său bine.)

Aşa că, atunci când veţi mai vedea pe cineva suferind, nu săriţi imediat la concluzia că e de vină karma, ci amintiţi-vă cuvintele lui Sri Krishna din Bhagavad Gita: lucrările Legii Karmei sunt misterioase şi extrem de complexe; deci nu putem şi nu trebuie să trasăm conexiuni simpliste.

CAUZA BOLII LUI RAMAKRISHNA, DEZVĂLUITĂ DE EL ÎNSUŞI

Întorcându-ne la Sri Ramakrishna Paramahamsa, *dacă nu karma negativă a trecutului este motivul pentru care un Avatar ca el s-a îmbolnăvit de cancer, atunci se ridică întrebarea care a fost adevăratul motiv?*

Chiar Sri Ramakrishna a dat răspunsul la această întrebare, care a fost înregistrat cu acurateţe de discipolul său direct Swami Saradananda în cartea "Sri Ramakrishna the Great Master". Swami Saradananda îşi aminteşte un incident care a avut loc după ce Sri Ramakrishna s-a îmbolnăvit de cancer la gât. În acea perioadă, Sri Ramakrishna se mutase de la Dakshineshwar într-o casă din Calcutta pentru tratament, când înţeleptul a avut o viziune profundă.

Într-o zi, el se plimba prin camera sa, când deodată a văzut cum corpul său subtil iese din corpul fizic grosier. Sri Ramakrishna a observat că corpul său subtil era acoperit cu răni, mai ales în regiunea gâtului. Întrebându-se care era cauza unor astfel de răni, Mama Divină a Universului i-a revelat că oameni ce făcuseră diverse fapte rele veniseră la el şi se purificaseră doar atingându-l. Când oamenii îi atingeau picioarele, din compasiune pentru suferinţele lor, Sri Ramakrishna lua asupra sa păcatele acestora, iar corpul său primea acum rezultatele faptelor rele ale acelor oameni. Astfel au apărut acele răni. După ce le-a povestit această viziune discipolilor, Sri Ramakrishna a arătat înspre gât şi le-a spus: «Iată de ce a apărut acest cancer. Altfel de ce ar exista atâta suferinţă, când acest corp nu a greşit niciodată cu nimic?»

Prin urmare, adevăratul motiv pentru care un Avatar precum Sri Ramakrishna s-a îmbolnăvit de cancer a fost **preluarea karmei altor semeni**. Swami Saradananda îşi aminteşte că atunci când discipolii au auzit cuvintele Gurului Sri Ramakrishna, au simţit o imensă disperare şi tristeţe, căci îşi aminteau toate ocaziile când atinseseră picioarele lui Sri Ramakrishna după ce minţiseră, înşelaseră sau făcuseră alte acte nedemne. Iar marele înţelept îi absolvea tăcut de urmările karmice ale acţiunilor lor negative, absorbind aceste păcate în el însuşi.

Swami Saradananda şi-a mai amintit un incident demn de menţionat: Odată, un om suferind de boala de piele numită vitiligo l-a implorat pe Sri Ramakrishna doar să-şi treacă mâna peste corpul său, ca să fie vindecat. Din compasiune, Sri Ramakrishna a rostit: «După cum ţi-e voia, îmi voi trece mâna. Boala ta se va vindeca dacă Mama Divină doreşte asta.» Şi şi-a trecut mâna peste corpul acelui om. Tot restul zilei, Sri Ramakrishna a suferit o durere chinuitoare în mână. Înţeleptul a spus mai târziu: «Omul s-a vindecat de boală, dar suferinţa a fost

experimentată de acest corp.» Iată deci cum lua Sri Ramakrishna păcatele altora asupra lui însuşi.

OAMENII SCHIMBĂ MEREU ENERGIE

Acest fenomen, prin care un guru îi mântuie de păcate pe alţi oameni, a fost explicat de Sri Aurobindo, un alt mare înţelept şi Avatar. Discipolul său Nirodbaran l-a întrebat odată: «Se spune că Ramakrishna Paramahamsa a avut cancer din cauza păcatelor discipolilor săi. Este posibil?" Sri Aurobindo a răspuns: "Gurul trebuie să ia asupra sieşi multe chestiuni ale discipolului. Odată, era un Yoghin faimos care l-a sfătuit pe un discipol care se pregătea să devină şi el un Guru - Yoghinul i-a spus: "Pe lângă propriile tale probleme, va trebui acum să te ocupi şi de ale altora."»

Astfel că un guru autentic preia o parte din karma discipolilor săi pentru a le grăbi progresul spiritual. Desigur, trebuie să ştim că gurul face asta numai după ce stabileşte "Patrata", adică meritul discipolului. El nu oferă această binecuvântare din vreo obligaţie şi pe degeaba.

(N.T. - Pentru a înţelege acest aspect mai bine, citiţi capitolul Despre Patrata, de la sfârşitul articolului.)

Continuând conversaţia cu Nirodbaran, Sri Aurobindo făcu remarca: «Fără îndoială, dacă Gurul îşi taie conexiunea cu discipolii săi, atunci acest transfer al păcatelor de la discipol la Guru nu se poate petrece, dar asta ar însemna, de asemenea, că nu va avea loc nicio ascensiune spirituală, iar discipolii sunt lăsaţi de unii singuri, fără ajutor. Pentru acest motiv, Mama (aici Sri Aurobindo se referă la Mama Mirra) a luat asupră-şi păcatele discipolilor, pentru că ea s-a făcut una cu aceştia.»

Acest transfer de karmă nu este deloc ceva surprinzător. Sri Aurobindo explică mai departe: «De fapt, schimbul de energie dintre persoane este ceva comun. Oricând doi oameni se întâlnesc, are loc un schimb. În acest mod, unul se poate îmbolnăvi de la altul fără infectare cu microbi. Un discipol de aici era foarte conştient de ce primea de la alţii, dar nu s-a deranjat niciodată să se gândească la ce le transmitea el lor! Chiar şi fără o întâlnire faţă în faţă, pot apare efecte reciproce. Însuşi gândul are puterea de a face bine sau rău. Gândurile negative îi pot afecta pe alţii. Din acest motiv, Buddha obişnuia să sublinieze importanţa gândirii corecte.»

Ca o primă concluzie, Avatarul Sri Ramakrishna Paramahamsa nu s-a îmbolnăvit de cancer din cauza karmei negative, ci pentru că el a luat intenţionat asupră-şi păcatele discipolilor săi, deoarece marele sfânt

dorea să le niveleze calea şi să le grăbească evoluţia spirituală. Acesta este adevărul.

* * *

2. De ce Avatarul Ramakrishna nu s-a vindecat de cancer?

Înţelegând asta, apare însă o altă întrebare logică, şi anume: *dacă a preluat păcatele discipolilor săi, de ce totuşi Sri Ramakrishna nu şi-a folosit imensele puteri yoghine pentru a se vindeca de cancerul la gât? De ce a continuat să sufere şi, în cele din urmă, şi-a părăsit trupul la doar 50 de ani? Cu siguranţă că ar fi putut să-şi pună în acţiune imensele sale puteri yoghine pentru a-şi restabili sănătatea. De ce nu a făcut-o?*

Sunt trei motive pentru asta şi le vom analiza pe fiecare în parte.

PRIMUL MOTIV - refuzul de a se coborî la nivelul trupului trecător

Primul motiv pentru care Sri Ramakrishna Paramahamsa nu a angrenat puteri yoghine pentru a-şi rezolva cancerul de gât a fost detaliat de însuşi marele înţelept. Aceste informaţii au fost strânse cu minuţiozitate de discipolul său direct Swami Abhedananda în cartea sa "Ramakrishna Kathamrita".

Autorul ne dezvăluie că, după ce Sri Ramakrishna s-a îmbolnăvit, un pundit pe nume Shashadhar a venit să-şi prezinte omagiile în faţa lui. Observându-i boala, punditul l-a întrebat: «Bhagavan, de ce nu-ţi concentrezi mintea asupra gâtului suferind ca să-ţi vindeci cancerul?» Punditul cunoştea bine scripturile, unde citise că yoghini au puterea de a se vindeca singuri în acest mod. Sri Ramakrishna i-a răspuns: «Cum aş putea să îmi retrag mintea de la Picioarele de Lotus ale Domnului ca să mi-o focalizez asupra acestei cuşti de carne şi sânge?»

Punditul nu s-a descurajat. I-a sugerat că dacă Sri Ramakrishna nu voia să-şi folosească puterile yoghine pentru a se vindeca, ar putea să se roage Mamei Divine a Universului ca s-o facă. Sri Ramakrishna i-a răspuns: «Când mă gândesc la Mama Divină, corpul fizic îmi dispare complet din conştiinţă, eu fiind complet afară din el, şi astfel îmi este imposibil să mă rog pentru orice se referă la corp.» După ce a auzit aceasta, punditul Shashadhar şi-a oprit tirul de întrebări, s-a închinat în faţa lui Sri Ramakrishna şi a plecat.

Deci ceea ce Sri Ramakrishna transmitea prin această conversaţie era că el nu dorea să-şi abată mintea din absorbţia în Conştiinţa Divină ca să şi-o concentreze asupra bolilor trupeşti. El mereu îşi învăţa discipolii că trupul este trecător. **De ce să-ţi faci atâtea probleme de dragul a ceva care va pieri într-o zi?! De ce să nu-ţi concentrezi atenţia în schimb asupra a ce este nepieritor, nemuritor şi etern, care este Însuşi Dumnezeu?!** Prin urmare, datorită devoţiunii ferme şi de nezdruncinat în Dumnezeu, Sri Ramakrishna refuza să-şi coboare mintea la nivelul trupului şi să-şi concentreze puterile yoghine pentru vindecarea bolilor sale.

AL DOILEA MOTIV - păstrarea balanţei Legii Karmei

Al doilea motiv pentru care Sri Ramakrishna Paramahamsa nu şi-a folosit puterile yoghine la vindecarea cancerului său la gât este mai profund. Iar acest motiv este că, deşi un Avatar precum Sri Ramakrishna a transcens Legea Karmei, fiind în realitate stăpânul ei, totuşi Avatarii ca el nu vor să deregleze balanţa lucrărilor Legii Karmei în mod **inutil**. De aceea, ei aleg să lucreze în limitele legii. Notaţi cuvântul cheie aici, ALEG. Avatarii pot trece peste Legea Karmei la voinţă, dar ei **aleg** să n-o facă.

Din compasiune, cu certitudine că un Avatar va înlătura păcatele anumitor discipoli cu merite, dar pentru a nu da naştere unui precedent în faţa societăţii, el alege să plătească personal pentru aceste păcate, preluând efectele karmice asupra sa. În acest mod, Avatarul nu deranjează funcţionarea justă şi echilibrată a Legii Karmei şi plăteşte el preţul pentru faptele rele făcute de discipolii săi. Desigur, aceasta este o decizie pe care o ia însuşi Avatarul. Odată născut pe Pământ, el sau ea acceptă voluntar limitările Legii Karmei şi preferă să se încadreze în aceste limite, în loc să le transceandă. Astfel, Avatarul evită afişarea publică a puterile supranaturale, pentru că asemenea spectacole extraordinare, de obicei, provoacă un imens rău devoţilor, dând un exemplu greşit minţilor slabe şi neevoluate.

De exemplu: Dacă devoţii insuficient dezvoltaţi moral văd că un Avatar oferă nelimitat iertarea de karmă oricui, ei se vor simţi îndemnaţi să comită tot felul de păcate fără teama de pedeapsă, pentru că vor crede că n-au decât să se apropie de Avatar şi toate greşelile trecutului le vor fi iertate, iar ei nu vor mai trebui să suporte urmările karmice ale acţiunilor rele. Dacă un astfel de lucru s-ar întâmpla, întreaga societate ar fi copleşită în scurt timp de un mare număr de criminali.

În acelaşi timp, alţi devoţi slab dezvoltaţi moral, la vederea acestei etalări de puteri supranaturale de către Avatari, vor trezi în ei înşişi dorinţa egoistă de a avea şi ei astfel de puteri paranormale, cu care şi-ar putea spori posesiunile, bogăţia şi puterea asupra altora. Având mintea copleşită cu lăcomie nestăpânită, aceşti devoţi ar devia de la calea către cunoaşterea lui Dumnezeu.

De aceea, Avatarii şi marii înţelepţi, ţinând cont de păstrarea stabilităţii mintale şi spirituale a discipolilor şi a societăţii per ansamblu, aleg să nu manifeste puteri supranaturale, ci să lucreze în cadrul legilor spirituale, cum este şi Legea Karmei, de care sunt legaţi şi constrânşi toţi oamenii.

AL TREILEA MOTIV - continuarea superioară a misiunii din plan subtil

Întâi trebuie să înţelegem care a fost scopul pentru care s-a născut Sri Ramakrishna pe Pământ. Avatarul a avut misiunea specială de **a ne conduce spre Satya Yuga** sau Epoca de Aur - o eră a păcii, frăţiei şi unităţii în întreaga lume. «Atunci vor dispare marile diferenţe dintre oameni şi toţi, până la cel mai umil membru al societăţii, vor fi părtaşi la Iubirea Divină. Sri Ramakrishna, Avatarul, a trăit pentru a înlătura discriminările dintre bărbaţi şi femei, dintre bogaţi şi săraci, dintre cei educaţi şi analfabeţi, dintre elite şi marginalizaţii sociali, dintre hinduşi, musulmani şi creştini. Luptele provocate de diferenţe aparţin unei alte ere (Kali yuga)», scria Swami Vivekananda.

Desigur, deşi Satya yuga şi-a anunţat venirea, va mai dura ceva timp până se va stabili ferm pe Pământ. Încă trebuie făcute multe lucruri pentru a ridica nivelul moral şi spiritual al populaţiei din Kali yuga. Sri Ramakrishna şi Swami Vivekananda s-au născut pentru a iniţia această acţiune de transformare şi trecere a lumii din Kali yuga în Satya yuga. Au fost urmaţi de mulţi Avatari şi Rishi, precum Sri Aurobindo, Mama Mirra, Swami Sivananda, Pandit Shriram Sharma Acharya şi alţii care s-au născut în această perioadă critică, *Yug Sandhi* (N.T. - adică tranziţia dintre cele două epoci, care, în limbaj popular creştin, se numeşte Apocalipsa). Ne aflăm în plină perioadă de tranziţie şi durata ei depinde de noi, de cât de repede şi eficient muncim pentru a evolua moral şi spiritual.

Această muncă de elevare morală şi spirituală a popoarelor are două aspecte. O parte a ei poate fi realizată cu ajutorul corpului fizic, dar cea mai mare parte trebuie făcută prin corpul subtil. De aceea, atunci când

Sri Ramakrishna şi Swami Vivekananda şi-au terminat misiunea în planul fizic, s-au retras în planul subtil (astral) pentru a-şi continua munca de acolo. Prin urmare, motivul pentru care Sri Ramakrishna şi-a abandonat trupul este acela că a dorit să-şi continue, de la un nivel superior, munca de instaurare pe planetă a Satya yuga (N.T. - "cei 1000 de ani de pace", în limbaj creştin).

Acesta este al treilea şi cel mai important motiv pentru care Sri Ramakrishna nu şi-a utilizat puterile yoghine pentru a-şi vindeca boala mortală. El a fost dedus prin compilarea informaţiilor din scrierile a patru înţelepţi diferiţi: Swami Vivekananda şi discipolul său apropiat Swami Shivananda (N.T. - a nu se confunda cu Swami Sivananda!), Sri Aurobindo şi Pandit Shriram Sharma Acharya.

Fig.2 Swami Vivekananda

Notele Traducătorului

Deşi este contrar instinctului de supravieţuire al omului, regăsim acest motiv şi la alţi trimişi ai Domnului. Astfel, deşi Isus a făcut multe minuni pe timpul vieţii, totuşi, cele mai mare minuni le-a făcut ulterior morţii sale: apariţiile în faţa apostolilor, pogorârea Duhului Sfânt,

convertirea lui Saul etc, astfel diseminându-se mesajul evanghelic la o scară planetară.

Mai recent, Arsenie Boca spunea apropiaţilor să nu-i plângă moartea, căci de “dincolo” îi va putea ajuta mai mult. Într-adevăr, miracolele raportate de mulţi credincioşi după rugăciuni fierbinţi în faţa portretului acestuia l-au făcut pe Arsenie Boca, post-mortem, cel mai popular sfânt român, peste nivelul celebrităţii spirituale incredibile pe care a avut-o în timpul vieţii.

Desigur, ne putem întreba: oare nu sunt, ca număr, destui Sfinţi în Ceruri, de trebuie să mai cheme Dumnezeu şi dintre cei de pe Pământ? Adevărul este că niciodată nu sunt destui Sfinţi nici în Cer, nici pe Pământ ca să domine forţele Întunericului. Dar tocmai pentru a avea succes în lupta împotriva Răului universal, fiecare misiune sfântă este tratată cu tot respectul în fiecare detaliu şi conexiune, fiecare fiind unică şi de neînţeles pentru mintea omului, ba chiar şi pentru demoni.

În lumea subtilă a spiritelor, nu contează statistica şi numerele. (De aceea, numerologia este doar un basm terapeutic.) De pildă, omul simplu ar putea fi interesat dacă are 1, 3, 7, 33 sau 77 de îngeri păzitori - pentru a-şi evalua “precis” importanţa pe care i-o atribuie Cerul. În realitate, dacă îngerii păzitori nu fac faţă presiunii negative, ei pot fi suplimentaţi, dacă omul merită. Sau, dacă sunt prea mulţi, ar putea fi înlocuiţi cu îngeri mai puţini, dar mai puternici. Întotdeauna, cât sunt necesari, chiar într-un număr “neconsacrat”. Nimic nu este fix în lumea spiritelor. De aici, şi dificultatea de a o pricepe cu mintea omenească…

* * *

3. DESPRE PATRATA ŞI PURUSHARTHA

Conceptul vedantic numit *Pátrata* vine de la cuvântul sanscrit *patra*, care înseamnă vas, ulcior, oală. Deci *Patrata* înseamnă să fii ca un recipient capabil de a primi ceva. În Vedanta, el semnifică profunzimea spirituală sau valoarea sau **meritul** sau capacitatea discipolului de a primi Graţia Divină.

Este important să înţelegem acest principiu spiritual pentru că, nu numai în India, Sfinţii lui Dumnezeu deseori fac miracole precum vindecarea de boli, prelungirea vieţii, protecţie şi ajutor în vremuri tulburi, rezolvarea problemelor familiale, financiare şi de alt gen, oferirea de Energie Pranică prin Shaktipat, trezirea lui Kundalini sau altor puteri

paranormale într-un discipol. Totuşi, contrar părerii generale, asemenea binecuvântări divine nu sunt date oricum, oricui şi pe gratis. Dimpotrivă, ele sunt oferite de către un Sfânt al lui Dumnezeu doar cu scopul îndepărtării anumitor obstacole care împiedică dezvoltarea spirituală a discipolului. Înainte de toate, un guru responsabil întâi analizează *Pátrata*, adică dacă discipolul chiar merită un asemenea act de Graţie, dacă l-ar ajuta în evoluţia spirituală sau, dimpotrivă, i-ar întârzia-o, împingându-l în abisul lenevelii, lăcomiei sau plăcerilor simţurilor.

Panditul Shriram Sharma Acharya scrie: «Binecuvântările divine nu sunt oferite pentru a fi risipite neglijent în plăceri senzuale nesăbuite şi distracţii sau pentru a trăi uşor şi confortabil. Ele sunt oferite pentru ca discipolul să-şi poată împlini nişte scopuri măreţe şi nobile. Dacă binecuvântările divine ar fi transmise gratuit asupra oricui, un cumplit haos ar domni în lume. După cum ştim din povestirile antice, atunci când cei cu tendinţe egotice, demonice şi tamasice (precum Bhasmasura, Kansa şi Kumbhakarana) primesc puteri divine, provoacă prăpăd şi dezordine în viaţa lor şi a întregii lumi. De aceea, darurile divine nu sunt date vrând-nevrând oricui, ci având clar în minte intenţia de a-i ajuta numai pe candidaţii care lucrează într-un scop spiritual înalt.»

De exemplu, înainte ca Sri Ramakrishna să-şi părăsească definitiv trupul, el şi-a transferat toate puterile sale spirituale unei persoane care nu doar că le merita, dar care le va utiliza pentru binele şi înălţarea sufletească a tuturor. Cine a fost acea persoană? A fost Swami Vivekananda. Datorită acestui cadou al gurului său, cu ajutorul acestor Puteri Divine, în doar 8 ani, deşi nu avea niciun ban în buzunar, Swami Vivekananda a putut răspândi lumina Vedantei în întreaga lume şi să fondeze *Ramakrishna Mission*[57], o instituţie ce durează de peste un secol.

Deci trebuie să reţinem că Graţia Divină, numită *Kripa* în hindi, nu este niciodată gratuită. Trebuie câştigată pe merit spiritual. Căci, deşi acei guru care l-au realizat pe Dumnezeu posedă atâta putere încât ar putea crea sau distruge Universuri, totuşi, ei nu încalcă niciodată inutil şi nejustificat legile spirituale care conduc cosmosul (precum este Legea Karmei).

Să luăm următorul exemplu ipotetic: Un alcoolic cronic suferind de ciroză hepatică imploră un Guru să-l vindece. Dar, din moment ce bolnavul nu depune niciun efort pentru a-şi întări voinţa, după primirea vindecării, el revine direct la obiceiul băutului. În acest caz, nu numai că

---

[57] https://en.wikipedia.org/wiki/Ramakrishna_Mission

s-a risipit Graţia Divină, dar şi gurul a nesocotit inutil Legea Karmei, întârziind evoluţia spirituală a discipolului, pe care nu l-a lăsat să-şi întărească voinţa. Mai rău de atât, gurul a lansat în societate ideea că nu ar fi nevoie de efort personal (*Purushartha*) pentru nimic, ci ar fi de ajuns să dai fuga la maestrul potrivit, care, ca prin farmec, îţi va alunga necazurile.

Deci *Pátrata*, meritul spiritual, are o importanţă extraordinară. După cum explica Swami Sivananda, înainte ca discipolul să dorească Graţia Maestrului, trebuie să O merite, iar Aceasta vine doar când există o sete adevărată în discipol şi, în plus, este capabil să O primească.

În acest punct, am putea întreba: *Oare un Guru care a atins unitatea cu Dumnezeu, nu este el ca un ocean infinit de compasiune de la care nimeni nu se întoarce cu mâna goală, căci Graţia Sa, asemenea lui Dumnezeu, este dată în mod egal atât celui merituos, cât şi celui fără merite?*

Iar răspunsul este: Da, aceasta este de asemenea adevărat, dar să ne amintim că Gurul poate da fiecăruia după capacitatea de a O primi. La fel cum ploaia cade gratis pretutindeni şi noi putem strânge apă doar după mărimea vasului pe care îl ţinem în mâini, tot aşa, măsura Graţiei pe care o primim depinde de *Patrata* ce o avem.

Mama Mirra explica astfel: «Cine merită şi cine nu merită Graţia Divină? Cu toţii suntem copiii aceleiaşi Mame Divine. Dragostea Ei este distribuită în mod egal asupra tuturor. Dar Ea îi dă fiecăruia după natura şi receptivitatea lui. Fiecare are şansa lui şi toţi pot găsi ajutor, dar beneficiul fiecăruia este proporţional cu sinceritatea lui.»

N.T. - Aş completa aici că “meritul” spiritual al fiecăruia nu poate fi analizat de oameni, ci este un aspect ascuns, pe care numai un spirit elevat îl poate vedea cu claritate, inspirat de Divinitate. Şi poate că, uneori, nu acest merit trecut atrage Graţia, ci obiectivul dificil pentru ea pe care îl are de realizat fiinţa muritoare.

Pentru a conchide, ca să primim Graţia lui Dumnezeu sau a unui Maestru realizat, este foarte important să ne străduim să ne mărim *Patrata*, meritul şi capacitatea de a primi această Graţie. O putem face muncind din greu pentru a ne purifica natura interioară prin cultivarea conştientă a calităţilor Sattvice precum onestitatea, sinceritatea, simplitatea, autocontrolul, curajul şi compasiunea, care pot şterge obiceiurile acumulate şi tendinţele egoiste. Altfel, exact precum un vas micuţ nu poate strânge prea multă apă de ploaie, vom rămâne fără aproape nimic. După cum spune Domnul Krishna în Bhagavad Gita,

«Munceşte asupra ta însuţi (*Purushartha*)!» Străduieşte-te să te ridici prin tine însuţi! Doar când îţi rafinezi sinele egotic va putea veni şi Graţia Divină. Dacă Domnul ar dori, El ar putea oferi imediat tuturora eliberarea de ciclurile naşterii şi morţii. Dar El nu o face. Graţia coboară numai acolo unde există *Purushartha* (efort personal).

Aşadar, să ne străduim să devenim recipienţi de valoare ai Graţiei Divine, muncind intens pentru a ne depăşi ego-ul, urmând numai calea adevărului şi a credinţei ferme în Divinitate!

SURSELE YOUTUBE ALE TRADUCERII:

- Sri Ramakrishna Death - Did He Get Cancer Due to Past Bad Karma? (Part 1)[58]

- Sri Ramakrishna Death - Why Did He Not Use Yogic Powers to Cure His Cancer? (Part 2)[59]

- 3rd Reason Sri Ramakrishna Did Not Cure His Cancer - To Usher In Satyug[60]

- What is Patrata? Why is it Critical for Receiving the Grace & Boons of the Divine?[61]

traducere de Răzvan A. Petre
9 august 2019

[58] https://www.youtube.com/watch?v=IYo9RYYR23Q

[59] https://www.youtube.com/watch?v=_51EVynIoFc

[60] https://www.youtube.com/watch?v=ruQZpN11sbI

[61] https://www.youtube.com/watch?v=-s6Fnp4vuGU

CĂRŢI

- Glasuri de dincolo de moarte – mesaje preluate telepatic de la Spirite (2015) Autor: Nina Petre
- Situaţia paranormalilor în societatea românească. Spiritismul, metodă modernă de investigaţie (2010) Autor: Nina Petre
- Modelul unificator al psihicului uman normal şi paranormal (2008) Autor: Răzvan Petre
- Conştiinţa umană, între minte şi spirit. Sinteză de Ştiinţă Spirituală (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre
- Cele 9 Maha Vidya. Eseu despre Marile Puteri Cosmice (2011, revizie 2014) Autor: Răzvan Petre
- Globii luminoşi din fotografii. Explicaţii fizice şi paranormale (2011, adăugiri 2014) Autor: Răzvan Petre
- Viaţa Impersonală, de Joseph S. Benner. Traducere de Răzvan A. Petre (2019)

CULEGERI DE TEXTE DIN SITE-UL www.spiritus.ro

- Vieţile anterioare ale spiritului. Volumul 1 (2014), Volumul 2 (2015), Volumul 3 (2016), Volumul 4 (2017), Volumul 5 (2018), Volumul 6 (2018), Volumul 7 (2019), Volumul 8 (2019), Volumul 9 (2020), Autor: Nina Petre
- Spiritele în dialog cu noi. Spiritism, mediumnitate, comunicări de la Entităţile Superioare (2014) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre
- Flori de cactus – opinii, sfaturi şi cercetări din experienţa de medium şi clarvăzător (2015) Autor: Nina Petre
- Viaţă, moarte şi dincolo de moarte. Scieri mai vechi şi mai noi (2019) Autor: Nina Petre
- MASS-MEDIUM. Nina Petre, două decenii în atenţia mass-media (2017) Autori: Nina Petre, Răzvan Petre

- Contribuţii la cultura generală (2017)   Autor: Răzvan Petre
- Esoterismul în mileniul 3 (2014)   Autor: Răzvan Petre
- Karma, valurile timpului. Lectura vieţilor trecute luminează viitorul (2014)   Autor: Răzvan Petre
- Cristos, binele, adevărul. Spre o teologie mai aproape de real (2014) Autor: Răzvan Petre
- Spiritualitatea în psihologie (2014)   Autor: Răzvan Petre
- Filosofie spirituală (2014)   Autor: Răzvan Petre
- Spiritus.ro in English (2015)   traduceri din limba română de Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2015-2016 (2017)   Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2017 (2018)   Autor: Răzvan Petre
- Eseuri pe teme spirituale 2018 (2019)   Autor: Răzvan Petre